

Bách Quỷ Tập

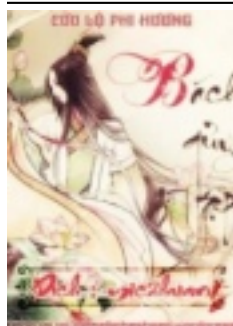
Contents

Bách Quỷ Tập	3
1. Chương 1	3
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	10
6. Chương 6	16
7. Chương 7	18
8. Chương 8	19
9. Chương 9	20
10. Chương 10	22
11. Chương 11	23
12. Chương 12	24
13. Chương 13	26
14. Chương 14	29
15. Chương 15	30
16. Chương 16	31
17. Chương 17	32
18. Chương 18	33
19. Chương 19	35
20. Chương 20	36
21. Chương 21	37
22. Chương 22	39
23. Chương 23	40
24. Chương 24	42
25. Chương 25	43
26. Chương 26	44
27. Chương 27	46
28. Chương 28	47
29. Chương 29	48
30. Chương 30	50
31. Chương 31	51
32. Chương 32	53
33. Chương 33	55
34. Chương 34	56
35. Chương 35	58
36. Chương 36	59
37. Chương 37	60
38. Chương 38	62
39. Chương 39	63
40. Chương 40	64
41. Chương 41	65

42. Chương 42	66
43. Chương 43	67
44. Chương 44	69
45. Chương 45	70
46. Chương 46	72
47. Chương 47	73
48. Chương 48	74
49. Chương 49	75
50. Chương 50	77
51. Chương 51	78
52. Chương 52	80
53. Chương 53	81
54. Chương 54	82
55. Chương 55	84
56. Chương 56	85
57. Chương 57	87
58. Chương 58	88
59. Chương 59	90
60. Chương 60	91
61. Chương 61	93
62. Chương 62	94
63. Chương 63	95
64. Chương 64	96
65. Chương 65	97
66. Chương 66	99
67. Chương 67	101
68. Chương 68	102
69. Chương 69	103
70. Chương 70	104
71. Chương 71	105
72. Chương 72	106
73. Chương 73	108
74. Chương 74	109
75. Chương 75	110
76. Chương 76	111
77. Chương 77	113
78. Chương 78	114
79. Chương 79	116
80. Chương 80	117
81. Chương 81	118
82. Chương 82	119
83. Chương 83	121
84. Chương 84	123
85. Chương 85	124
86. Chương 86	126
87. Chương 87	127
88. Chương 88	129
89. Chương 89	130
90. Chương 90	131
91. Chương 91	132
92. Chương 92	133
93. Chương 93: Chương 93	134
94. Chương 94	136
95. Chương 95	137

96. Chương 96	138
97. Chương 97	139
98. Chương 98	140
99. Chương 99	141
100. Chương 100	142

Bách Quỷ Tập

Giới thiệu

Trong lòng mỗi người đều tồn tại một con ác quỷ. Nàng có một cây bút, mang theo một nguyện vọng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bach-quy-tap>

1. Chương 1

“Kỳ Thiên” là thứ duy nhất phụ mẫu sớm qua đời để lại cho hần. Nhưng mà người bên ngoài đều gọi hần là Quỷ Vu, hần cũng dần dần quên mất tên mình. Dù gì cũng là một cái tên không ai gọi, tự nhiên sẽ mất đi ý nghĩa.

Hần nuôi cở từ nhỏ. Người thế tục luôn có nhiều phiền não và có những dự vọng mãi mãi không thể nào thỏa mãn, cở hần nuôi vừa hay có thể thỏa mãn nhu cầu của một số người nào đó. Bởi vậy cho dù hần sống một mình trong Mê Vụ lâm, nhưng vẫn có nhiều người không sợ chết vượt qua rừng sâu đầm lầy đến chỉ vì xin hần một con cở trùng.

Kỳ Thiên có quy tắc của mình, một con trùng 10 Kim nguyên bảo, không thể trả giá, không có ngoại lệ.

Nhưng mà thế gian rộng lớn này luôn có người có thể trở thành một điều ngoài ý muốn của ai đó.

Sáng sớm hôm đó, hần thấy Lý Nguyên Bảo trong đầm lầy, nàng đã giãy dựa trong bùn đất cả một đêm, nửa người dưới bị ngập trong đầm lầy, đầu tóc rũ rượi, mặt mũi bơ phờ, nàng ôm nửa cành cây khô miễn cưỡng giữ nửa người trên lại, trong mắt toàn là nước mắt hối hận và tuyệt vọng.

Kỳ Thiên đại khái có thể hiểu được sự tuyệt vọng của nàng, nhưng lại không biết nàng đang hối hận điều gì.

Nghe thấy có tiếng bước chân từ từ mà trầm ổn tiến lại gần, Lý Nguyên Bảo dùng sức ngóc đầu lên, giọng khàn khàn kêu: “Cứu với...”

Cứu ta với. Sau khi nàng nhìn thấy mặt Kỳ Thiên thì lập tức nuốt ba chữ này vào bụng.

Nên vậy. Kỳ Thiên hiểu, trong cơ thể hần bẩm sinh đã có cở trùng, cở đã trở thành một phần của thân thể hần, cùng sống cùng thở với hần, chạy nhảy trong máu của hần, bây giờ da của hần lở lĩm không đều, vân xanh nổi đầy, trông rất dữ tợn hung bạo.

Không ai cảm thấy gương mặt như vậy là dễ nhìn. Từ nhỏ hắn đã bị gọi là yêu ma, bị tộc nhân xua đuổi, còn phụ mẫu suốt ngày bôn ba lao碌 mà bỏ mạng, cũng là vì gương mặt ghê tởm này.

Kỳ Thiên nhìn nàng một hồi rồi quay người bỏ đi.

Lúc này một cánh tay run run giật tà áo màu đen của hắn: “Cứu ta với...”

Cầu sinh là bản năng, cho dù khúc gỗ nắm được có thể là yêu ma quỷ quái trong mắt nàng.

Kỳ Thiên hơi khựng lại, sau đó ngồi xổm xuống vô cùng bình tĩnh đẩy từng ngón tay của Nguyên Bảo ra. Động tác của hắn bình thản, giống như là phui bùn đất dính trên y phục vậy. Nguyên Bảo kinh sợ nhìn vân xanh ghê tởm đầy trên cánh tay hắn, nhìn động tác của hắn, tuyệt vọng không nói nên lời.

“Cứu ta với.” Lúc Kỳ Thiên bỏ đi lại nghe thấy tiếng khóc lóc tuyệt vọng của nàng trong đầm lầy, giống như một con chó con, bất lực cầu xin để được sống tiếp, “Xin người, cứu ta với...”

Hắn dừng bước quay đầu nhìn nàng lệ ướt đầy mặt, trong mắt tràn ngập tuyệt vọng. Hắn lãnh đạm gật đầu: “Ừ.”

Phụ mẫu Kỳ Thiên mất sớm, tuổi thơ cô khổ đã khiến tính cách hắn trở nên cô độc cổ quái, hắn không phân thiện ác, bao nhiêu năm nay bất kể là người thế nào đến xin cớ, chỉ cần đối phương có thể trả tiền thì hắn sẽ bán. Hắn không cứu người cũng không giết người, hắn chỉ bán cớ.

Nhưng thế gian luôn có chuyện ngoài ý muốn.

Khi Kỳ Thiên cầm dây thừng đi tìm Nguyên Bảo thì nàng đã ngất xỉu. Hắn nghĩ một hồi, rồi đi lên phía trước lay Nguyên Bảo tỉnh.

Lúc này xương cốt toàn thân Nguyên Bảo đau đớn như bị gãy vụn, nàng hôn mê là vì thật sự chịu không nổi nữa, bây giờ bị lay tỉnh, đối với nàng đúng là một sự dày vò cùng cực.

Nàng cố gắng mở mắt nhìn Kỳ Thiên đã đi rồi lại trở lại, tuy lúc này mặt hắn vẫn xấu xí khiến người ta sợ hãi như cũ, nhưng ánh mắt Nguyên Bảo lại sáng lên: “Người trở lại... cứu ta sao?”

Kỳ Thiên không đáp, khi ánh mắt Nguyên Bảo dần dần lui tắt, cánh tay đầy vân xanh của hắn đột nhiên nhéo má nàng.

Nguyên Bảo bị nhéo đến thất kinh hồn vía, trợn tròn mắt nhìn hắn.

Kỳ Thiên nhéo một hồi rồi hỏi: “Mặt mập thế này phải ăn bao nhiêu thịt mới ra được đây.” Hắn đã lâu không nói chuyện, giọng nói thô kệch khó nghe, giống như tiếng dao cắt vào đĩa sứ. Hắn tự nói một câu xong bèn tự giác ngậm miệng lại.

Nguyên Bảo ngăn người ra, nhưng thấy đối phương hỏi nghiêm túc, mạng nhỏ của mình lại đang nằm trong tay hắn, nàng bèn thành thật trả lời: “Trời sinh đó, phụ tử gọi là mặt trẻ em.”

“Cảm giác... cũng được lắm.”

Nguyên Bảo nhin nhục, nụ cười cứng gắc: “Người có thể tiếp tục nhéo.”

Kỳ Thiên thật thà nhéo thêm mấy cái, nhéo đến khi má nàng dường như sưng lên, thấy Nguyên Bảo nước mắt uất ức đầy mặt, hắn mới trở lại thần thái như bình thường mà buông tay ra. Hắn lấy dây thừng ra chuẩn bị tự thắt tròng lên người Nguyên Bảo, Nguyên Bảo cảm động lệ lưng tròng, nhưng một lúc sau, khi Kỳ Thiên đem dây thừng tròng lên cổ nàng thì Nguyên Bảo bị dọa đến trắng bệch mặt, hoảng hốt vừa kéo tay Kỳ Thiên, vừa gỡ dây thừng đang tròng trên cổ mình, sợ hãi hỏi: “Người... người làm gì vậy?”

Kỳ Thiên nghĩ một hồi: “Nhỏ lên.”

Nhỏ lên? Ai? Tròng vào cổ nàng mà nhỏ lên sao?

Nguyên Bảo sợ hãi cười, “Không không, chờ đã, trắng sì... trắng sì!”

Sợi dây thừng siết chặt, mạnh mẽ tròng vào cái cổ trắng nhỏ của Nguyên Bảo, khuôn mặt trắng bệch của nàng chuyển sang tím xanh, mười ngón tay cương cứng quặp lại, ngón trở không cam lòng chỉ chỉ Kỳ Thiên,

đôi mắt như muốn nổ tung, ánh mắt như lệ quỷ đào sâu trên người Kỳ Thiên. Kỳ Thiên nắm một đầu sợi dây, dùng sức kéo, hết lòng hết sức muốn cứu Nguyên Bảo ra.

Trên thực tế Nguyên Bảo đích thực là đã được cứu ra, nhưng cũng vì vậy mà bị dày vò mất hết nửa cái mạng.

Chọc chọc vào gương mặt tròn của nữ nhân hôn mê bất tỉnh, Kỳ Thiên công Nguyên Bảo lên, từng bước từng bước đi về ngôi nhà gỗ của mình trong rừng sâu.

2. Chương 2

“Nguyên Bảo.”

Một âm thanh khó nghe đang gọi tên nàng, Nguyên Bảo nhíu mày, mở mắt ra một cách không tình nguyện, nóc nhà tồi tàn, giường gỗ tồi tàn, trên người nàng đang đắp một cái mền lạnh lẽo ẩm ướt, nàng cẩn thận ngửi ngửi cái mền, lập tức một mùi ẩm mốc xông lên khiến nàng muốn nôn.

Cổ sưng một vòng, nàng cố gắng lật người xuống giường, trên y phục vẫn còn bùn đất khô, cả người vô lực muốn ngã xuống, những khó chịu nhất vẫn là cái cổ.

Hít vài hơi, nàng từ từ bình tĩnh lại, đảo mắt xem xét ngôi nhà nhỏ u ám. Nàng liếc sơ qua bài trí trong nhà, đơn giản bình thường. Chỉ là trên bàn có một cái bọc màu tím đậm hoàn toàn không phù hợp. Nàng đi lên phía trước, hiếu kỳ mở một lỗ nhỏ trong cái bọc, vừa nhìn vào bên trong thì ngây người ra.

Một đồng Nguyên bảo ở bên trong, ánh vàng chói mắt.

“Mười cục.” Giọng nói thô kệch từ bên ngoài truyền vào, Nguyên Bảo nghe thấy giọng nói này thì toàn thân cứng lại, nàng sờ lên cổ, vẫn còn hơi sợ, nhưng lại không tìm được hiếu kỳ mà đi ra cửa, nhẹ nhàng đẩy một khe hở nhìn ra bên ngoài.

Ngoài sân có hai nam nhân đang đứng đối diện nhau, nàng vừa nhìn bên nhận ra nam nhân có thân ảnh màu đen đã trồng dây vào cổ mình, lúc này hắn đang quấn mình trong một cái áo bào đen, dường như ngay cả mắt cũng không lộ ra ngoài. Nam tử áo xanh đối diện đang đưa một cái hộp màu vàng cho hắc y nhân, hắc y nhân dùng tay cân đo trọng lượng, sau đó đưa tay ra, không biết đưa đồ gì cho nam nhân áo xanh mà khiến đối phương toàn thân phát run, sau đó ôm chặt hai tay, hoảng hốt chạy mất.

Nguyên Bảo nhìn đến xuất thần, lúc hắc y nhân quay người lại, từ trong áo bào màu đen của hắn, Nguyên Bảo nhìn thấy đôi mắt đón lấy ánh nắng của hắn. Tia nắng khiến vân xanh trên khuôn mặt lồi lõm của hắn càng trở nên sống động dọa người.

Nguyên Bảo bị chặt miệng, nuốt xuống tiếng kêu thất thanh, “bùng” một tiếng đóng cửa lại.

Lúc đầu khi đang ở bên bờ vực sống chết thì không chú ý đến những điều này, bây giờ chú ý đến nàng chỉ cảm thấy đáy lòng nổi lên một cơn ớn lạnh, lúc này nàng dường như còn thấy được côn trùng vằn vện dưới da mặt hắn. Nàng đại khái hiểu ra, Mê Vụ lâm, tướng mạo hung ác, nhận tiền bán cổ, đây chính là Quỷ Vu nàng muốn tìm.

Nàng phải giao dịch với người như vậy...

Tiếng bước chân ngoài cửa dần tiến lại gần, Nguyên Bảo cảm thấy căng thẳng, vội vàng núp sau cái bàn, để phòng hoảng sợ nhìn nam nhân đang đẩy cửa bước vào.

Mắt Kỳ Thiên dừng lại trên gò má núng nính thịt của nàng, sau khi nhìn đến mức sống lưng Nguyên Bảo ớn lạnh, hắn mới cup mắt đi đến bên bàn ngồi xuống, rót nước, sau đó im lặng nhìn nàng. Nguyên Bảo toát mồ hôi lạnh, trong phòng yên lặng một hồi lâu, nàng mới căng thẳng thò ngón trở ra hỏi: “Người... còn bán cổ không?”

Kỳ Thiên thu lại ánh mắt, nhẹ gật đầu.

Lý Nguyên Bảo cắn răng, trong lòng giãy dụa một hồi, cuối cùng dứt khoát nói: “Ta muốn mua hai con.”

“Hai mươi Nguyên bảo.”

Lý Nguyên Bảo sờ đám trang sức vàng bạc giấu trong mình: “Ta chỉ có một ít trang sức... có được không?” “Không được.” Hắn có quy tắc của hắn. Hắn không thích vàng bạc, hắn chỉ thích Nguyên bảo, vì thứ đó sờ vào có cảm giác tròn lảng.

Lý Nguyên Bảo hơi lo lắng, hôn kỳ của tỷ tỷ và công tử Thẩm gia còn một tháng nữa, nàng không có thời gian chậm trễ: “Nhưng mà ta thật sự rất cần cổ trùng, người... ngài có thể phá lệ một chút không?”

Kỳ Thiên không chút xúc động, ngón tay xoay xoay trên miệng ly trà tròn lảng, hắn thích cảm giác tròn xoay xoay như vậy.

Nguyên Bảo bị lơ đi trong lòng vừa thất vọng vừa buồn bã, cái miệng tròn vô ý chu lên.

Nước trong ly trà phản chiếu bộ dạng chu miệng của nàng, ngón tay Kỳ Thiên không tìm được thò vào nước, nhưng chỉ được một ngón tay ẩm ướt, hắn ngẩng đầu, ánh mắt rơi trên miệng của Nguyên Bảo: “Lại đây.” Hắn hướng về phía Nguyên Bảo ngoắc ngoắc tay.

Nguyên Bảo sợ hãi lùi lại một bước, đề phòng sờ lên cổ mình: “Nếu nếu... nếu người thật không thể phá lệ thì thôi đừng phá, ta nhận...”

Kỳ Thiên đứng dậy vòng qua cái bàn đi thẳng về phía Nguyên Bảo.

Nguyên Bảo lại nhìn thấy cổ trùng bò dưới da mặt hắn, mà người này hoàn toàn chẳng có cảm giác gì, chỉ lạnh lùng đi về phía nàng, Nguyên Bảo kinh hoàng liên tục lùi về phía sau, cuối cùng va vào bức tường không thể lùi được nữa. Kỳ Thiên đưa tay về phía nàng, Nguyên Bảo tròn hai mắt, thấy một con cổ trùng màu đen đang nhảy nhảy dưới da cánh tay hắn như cá nhảy trên mặt nước, sau đó lại chìm vào da thịt đầy vân xanh của hắn, Nguyên Bảo bị dọa đến trắng bệch mặt.

Tay hắn ngày càng tiến lại gần mặt nàng, Nguyên Bảo nhắm chặt hai mắt, trong lòng chỉ còn hai chữ linh mệnh.

Sau một hồi im lặng, ngón tay mang theo nhiệt độ cơ thể bình thường chạm nhẹ vào môi nàng, ngón trỏ và ngón cái vờn vờn môi nàng, giống như đang chơi một cục thịt tròn vậy.

“Tròn.” Kỳ Thiên định luận như vậy.

Giọng nói khó nghe cùng cực của hắn vang lên bên tai, Nguyên Bảo thất thần mở to mắt, tay kia của hắn lại vờn vờn tai nàng, trong lúc Nguyên Bảo ngỡ ngàng hắn lại nói: “Tròn.” Cuối cùng hắn nhéo mặt Nguyên Bảo, vờn tới vờn lui, cảm giác như đang rất hưởng thụ, “Rất tròn, rất mềm.”

Nguyên Bảo nghĩ tên Quỷ Vu này chắc là điên rồi: “Lẽ nào của ngài vừa cứng lại vừa vuông?”

Khuôn mặt xấu xí từ từ tiến gần, hắn cắn môi Nguyên Bảo, rồi lúc thì gặm, lúc thì liếm. Nguyên Bảo triệt để ngỡ ngàng, nàng thậm chí có thể cảm nhận được đầu lưỡi của người này thỉnh thoảng có cổ trùng chạy qua.

Lúc hắn rời đi, Nguyên Bảo chỉ cảm giác trong bụng dấy lên một vị chua, ghê tởm muốn ói.

Kỳ Thiên nhíu mắt lại rất hưởng thụ: “Ở cùng ta hai mươi ngày.” Hắn nói, “Ta sẽ cho người hai con cổ.”

Nguyên Bảo chỉ cảm thấy ớn lạnh, cuối cùng nàng cũng thức tỉnh từ trong sợ hãi, lắc đầu liên tục, hốt hoảng dán chặt người vào bức tường bên cạnh: “Không không, ta không cần cổ trùng.”

Kỳ Thiên bắt mắt nhíu mắt: “Người cần.”

“Ta không cần!” Nỗi sợ hãi trong lòng Nguyên Bảo đạt đến đỉnh điểm, nàng run rẩy lui qua bên cạnh, tránh Kỳ Thiên càng xa càng tốt, nàng dùng sức chà xát những chỗ lúc này hắn mới chạm vào, “Ta không cần, ta chỉ muốn sống tốt hơn, ta chỉ muốn sống tốt như tỷ tỷ, ta chỉ không muốn bị bỏ mặc... Nhưng nếu ở chung với người 20 ngày thì ta có cổ trùng cũng sống không nổi.”

Thấy nàng cách mình ngày càng xa, nỗi sợ hãi và ghê tởm trên mặt ngày càng rõ rệt, mắt Kỳ Thiên lạnh lẽo.

Trong ký ức của hắn, người bên ngoài đều có bộ mặt như vậy, lạnh lùng sắc nhọn khiến người ta ghê tởm. Hắn đưa tay về phía Nguyên Bảo: “Người muốn đi thì để thịt trên mặt lại.”

Nguyên Bảo bị lời này dọa đến ngây người, thấy Kỳ Thiên tiến lại gần mình thêm một bước, nàng bèn co chân chạy.

Kỳ Thiên hừ lạnh một tiếng, vẫy tay, cổ trùng từ lòng bàn tay bay ra, dán chặt lên gáy Nguyên Bảo, Nguyên Bảo hự một tiếng, khi cổ trùng chìm vào trong da thịt nàng thì ánh sáng trong mắt nàng cũng dần dần biến mất.

3. Chương 3

Sau khi Kỳ Thiên hạ cổ cho Nguyên Bảo thì đối diện với vấn đề gay go nhất – ăn cơm.

Thể chất của hắn sớm đã thay đổi vì cổ trùng, mỗi ngày chỉ cần uống sương sớm là có thể hoạt động như thường, nhưng Nguyên Bảo sau khi bị dói hai ngày sắc mặt vô cùng khó coi. Thịt trên mặt nàng sờ vào cảm giác giảm đi rất nhiều, vì vậy mà Kỳ Thiên rất bất mãn.

Hôm đó Kỳ Thiên săn được một con gà rừng trong Mê Vụ lâm.

Hắn đốt một đồng lửa sau hậu viện, xiêu xiêu vẹo vẹo dựng một cái nồi, sau đó đem con gà sống nhét vào trong nồi, đập nắp lên, nghe thanh âm bên trong từ long trời lở đất trở nên im lặng như tờ. Hắn bèn nướng đến khi thức ăn đen thui rồi bỏ vào trong mâm, bưng vào cho Nguyên Bảo.

Đây là bữa cơm đầu tiên Nguyên Bảo được ăn trong hai ngày nay, đồ ăn đen thui làm lấm lem miệng nàng, ngửi thôi cũng thấy nhức mũi khó chịu, nhưng Nguyên Bảo không than thở lấy một câu, Kỳ Thiên dứt, nàng bèn há miệng ăn, ngoan ngoãn nhai vài cái rồi nuốt xuống.

Kỳ Thiên từ lâu đã bị cổ trùng dày vò đến mất vị giác, thấy nàng ăn ngoan ngoãn như vậy, hắn cảm thấy có lẽ đồ ăn hắn làm chỉ là hình dạng hơi tệ, nghĩ đến sau này có thể nuôi được khuôn mặt thịt kia, hắn lại có cảm giác thành công.

“Sau này chúng ta ở chung.” Hắn múc một muỗng thức ăn màu đen, hơi xấu hổ nhét vào miệng Nguyên Bảo, một chút “bột” theo khóe miệng Nguyên Bảo chảy xuống, hắn không chê dơ mà dùng tay áo lau cho nàng, “Sau này ta sẽ nuôi người.”

Nguyên Bảo không thể trả lời “Không được”, vì nàng cũng không thể trả lời là “Được”.

Nhưng trong câu trả lời vô cùng thành thật trong bụng nàng là “Không được”.

“Oe!”, một tiếng nôn ọe đánh thức Kỳ Thiên đang ngủ bên cạnh Nguyên Bảo. Bất mãn thả cánh tay đang néo tai Nguyên Bảo, Kỳ Thiên mở mắt nhìn người nằm trong lòng mình nôn đến toàn thân co thắt. Hắn nhú mày, ngồi dậy xuống giường dìu nàng đứng dậy, Nguyên Bảo còn chưa ngồi vững thì cổ họng lại “ọe” một tiếng nôn lên mặt Kỳ Thiên.

Trong phòng lập tức hôi thối ngút trời.

Kỳ Thiên mặt không chút biến sắc, vô cùng điềm nhiên sờ lên mặt, chùi đi thứ dính dính màu đen, hắn ngẩng đầu nhìn Nguyên Bảo, nhìn một hồi rồi mới lạnh lùng nói: “Người cố ý.”

Ánh mắt Nguyên Bảo chỉ uể oải nhìn về phía trước.

Kỳ Thiên chọc mạnh lên mặt nàng: “Người không ngoan.”

Giống như báo thù, hắn còn chưa dứt lời, Nguyên Bảo lại nôn ọe như móc cả ruột gan ra. Một chất nhầy dính lấy người hắn, bụng nàng thì kêu “rột rột” vài tiếng. Kỳ Thiên khẽ nhíu mắt.

Nữ nhân này lại dám tiêu chảy trên giường của hắn!

Lần đầu tiên hắn có một loại cảm giác gọi là ghê tởm.

Kỳ Thiên tốn hết cả đêm mới dọn dẹp cho hắn và Nguyên Bảo sạch sẽ. Sáng ngày thứ hai, hắn đem Nguyên Bảo ra ngồi trong sân, mình thì dọn dẹp trong phòng, buổi trưa lại đem nàng nào trong phòng, vừa ngồi

xuống nghỉ một lúc, hấn sờ khuôn mặt của Nguyên Bảo vô cùng bất mãn với cảm giác không thỏa mãn hiện tại, hấn nhớ lại đến lúc Nguyên Bảo phải ăn cơm, vừa đứng dậy định đi nhóm lửa, bỗng nhiên nhớ ra mình vì cái gì mà bận rộn thành như vậy.

Hấn tổng kết một hồi rồi bỗng tỉnh ngộ, đồ hấn nấu... có độc.

Ý thức được điểm này, hấn cảm thấy có chút bại hoại.

Có nên giải cổ rồi thả nàng về không, chờ nàng nuôi được thịt rồi lại cướp nàng về... Ý nghĩ này chợt lóe lên trong đầu Kỳ Thiên, hấn nhíu mày, trầm tư một hồi rồi quay người, đi ra Mê Vụ lâm.

Đây là lần đầu tiên hấn đi khỏi Mê Vụ lâm trong 10 năm nay, chỉ vì... vào nhà bếp.

Đây có lẽ là chuyện nhầm nhứ nhất hấn làm trong đời – ngồi xồm trên cây xà nhà đầy khói trong bếp để học lóm cách nấu ăn.

Kỳ Thiên tư chất thông tuệ, trí nhớ vô cùng tốt, nhưng một ngày học lóm cũng không thể nâng cao tay nghề bao nhiêu, nên buổi tối hấn đành đem về cho Nguyên Bảo một ít mìn thầu. Nhưng đối với người bị trúng cổ như Nguyên Bảo thì những mìn thầu này đã là thức ăn ngon vô cùng rồi.

Lúc nàng ăn vẻ mặt không biến động gì, chỉ là tốc độ ngón thức ăn nhanh hơn nhiều so với hôm qua.

Sau đó, Kỳ Thiên sờ cái bụng được cho ăn căng tròn của Nguyên Bảo, mắt cong lên thỏa mãn: “Cảm giác sờ vào đây cũng rất tốt, hôm khác ta cho người ăn thức ăn nóng hổi, sẽ không trên ói dưới tiêu chảy nữa đâu.” Hấn chọc chọc vào thịt trên mặt nàng, “Ta phụ trách dứt người ăn no, người phụ trách cố gắng nuôi thịt.”

Nguyên Bảo chỉ biết im lặng.

Ánh lửa dịu dàng in trên khuôn mặt Nguyên Bảo, bóng tối phủ lên đôi mày cong cong của nàng, nhất thời khiến Kỳ Thiên nảy sinh một cảm giác sai lầm rằng nàng đang gật đầu mỉm cười. Hấn không kìm được mà thất thần, bàn tay đầy vân xanh của hấn đặt lên má nàng, khẽ vuốt ve, “Người có lúm đồng tiền.” Hấn ước đoán, sau đó ra lệnh, “Cười.”

Nguyên Bảo ngoan ngoãn cong khóe môi, nụ cười cứng nhắc cũng đủ khiến lúm đồng tiền ngọt ngào của nàng hiện ra.

Ngón tay xấu xí chỉ lên lúm đồng tiền mờ mờ, hấn nhẹ nhàng sờ nắn như lên cơn nghiện: “Người người chỗ nào cũng rất mềm.” Hấn vừa chọc vừa nghi ngờ hỏi, “Không có xương à?”

Nguyên Bảo chỉ biết cười cứng đờ, Kỳ Thiên xuất thần nhìn nàng một hồi: “Cười vui vẻ một chút.” Nguyên Bảo ngoan ngoãn kéo môi rộng ra thêm, mắt nàng vẫn không có tình cảm như cũ, Kỳ Thiên cũng cong môi theo độ cong của khóe miệng nàng.

Đột nhiên hấn nhớ ra, hình như đích thực chưa từng có ai ở trước mặt hàng cười như vậy.

Người bên ngoài căm ghét hấn, sợ hấn, nhưng lại khát vọng có được sự giúp đỡ của hấn. Hấn nhìn thấy nụ cười chán ghét và xu nịnh, thấy sự hắt hủi và sợ hãi, nhưng chưa từng có ai ở trước mặt hấn cười đơn thuần như vậy, dù chỉ đơn thuần là cong khóe môi lên như thế này.

Mắt Kỳ Thiên khẽ sáng: “Ta thích người cười thế này. Sau này người cứ thường xuyên cười thế này cho ta xem đi.” Hấn gói mấy cái mìn thầu Nguyên Bảo chưa ăn hết lại, “Rất lâu rất lâu rất lâu sau này.”

Âm thanh khàn khàn khó nghe đâm vào tai nhưng lại mang đến sự chờ đợi và hạnh phúc khiến người ta không thể làm ngơ.

Mấy ngày sau đó ngày nào Nguyên Bảo cũng ăn mìn thầu, còn Kỳ Thiên ngày ngày chạy vào trong trăn, 5 ngày sau, hấn nhóm lửa trong sân, xiêu xiêu vẹo vẹo dựng nồi lên, nấu một chén cháo đơn giản nhất, hấn từng muỗng từng muỗng dứt cho Nguyên Bảo ăn hết.

Đêm đó, hấn nghiêm mặt nhìn nàng một đêm, cả chớp mắt cũng không dám.

Đêm này bình yên.

Ngày thứ hai lúc Nguyên Bảo tỉnh lại thì sắc mặt đã hồng nhuận như cũ, Kỳ Thiên sờ bụng nàng, ngữ điệu bình đạm mang chút ý cười: “Ta có thể nuôi người rồi.” Tay kia của hắn vuốt ve miệng chén, “Người xem, ta có thể nuôi người rồi.”

Nguyên Bảo chỉ ngồi trơ trên giường, không hề bị niềm vui của hắn cảm nhiễm.

Kỳ Thiên cũng không để ý, hắn lại ra lệnh: “Cười. Người phải người cho thật vui mới được.”

Nàng nghe lời cong khóe môi, nụ cười vẫn cương cứng trông rỗng như cũ.

Kỳ Thiên ngồi xổm xuống, nhìn nụ cười của nàng rồi cũng cùng cong khóe môi. Trong nhà bỗng nhiên yên tĩnh, hai người sống ở cùng nhau lại chẳng có tiếng hơi thở. Hắn đứng dậy đi ra ngoài lại nấu cháo cho Nguyên Bảo làm bữa sáng, hắn lại đút cho nàng ăn giống hôm qua.

Đối với Kỳ Thiên thì như vậy đã đầy đủ lắm rồi.

4. Chương 4

Đêm đến, Kỳ Thiên đang lau người cho Nguyên Bảo. Mấy ngày nay hắn nuôi Nguyên Bảo rất tốt, mặt nàng đã mềm mướt lên rất nhiều, sờ vào đôi môi thịt của nàng, Kỳ Thiên bất tri bất giác xích lại gần liềm nhẹ lên khóe môi đó, cổ trùng trong người cũng theo đó mà hưng phấn nhảy nhót, trượt qua đầu lưỡi của hắn.

Kỳ Thiên nhú mắt cười khê, khi hắn lau đến cánh tay Nguyên Bảo thì thấy lông tay của nàng dựng đứng, nổi lên một mảng da gà.

Hắn chợt ngẩn ra, thất thần thốt lên: “Người ghét ta như vậy sao...”

Dưới ánh nến, bàn tay đầy vân xanh của hắn đặt chung với bàn tay trắng tinh của Nguyên Bảo, Kỳ Thiên bỗng nhiên thấy cổ trùng trên cánh tay mình nhảy nhẹ. Ngón tay hắn khê thụt lại, vội vàng giấu vào trong tay áo to rộng.

Thì ra hắn đúng là xấu xí đến mức khiến người ta ghê tởm.

Nhìn chằm chằm khóe môi Nguyên Bảo một hồi, hắn lấy vải nhẹ nhàng lau cho nàng rồi nói: “Không được ghét ta.”

Mệnh lệnh này rốt cuộc Nguyên Bảo có làm hay không thì không biết. Chỉ là từ đó trở về sau, ngay cả Kỳ Thiên cũng không phát giác được, hắn dần dần kềm chế ham muốn tiếp xúc với Nguyên Bảo, sâu thẳm trong lòng hắn nghĩ, không chạm vào thì sẽ ít có cảm giác ghê tởm đi một chút.

Hôm nọ, Kỳ Thiên và Nguyên Bảo đang ngồi trong sân phơi nắng. Một công tử áo trắng lịch lãm nhàn nhã bước đến giống như đang tản bộ, một tay hắn ôm gói đồ, còn tay kia phe phẩy chiếc quạt, ánh mắt khinh bỉ quét qua Kỳ Thiên, nhưng lại dừng trên người Nguyên Bảo như đang suy nghĩ gì đó.

Kỳ Thiên khê nhú mắt nói với Nguyên Bảo. “Vào nhà đi.” Nguyên Bảo ngoan ngoãn đứng dậy đi vào trong nhà.

Công tử áo trắng khê nhếch môi cười không hề để tâm, vút gói đồ trong tay vuông đất: “Ba con Thực nhân cổ*.”

*Thực nhân cổ: cổ ăn người

Kỳ Thiên nhìn nhìn rồi mở gói đồ, bên trong là Kim nguyên bảo lấp lánh ánh vàng, đột nhiên cảm thấy thứ đồ này không đẹp như lúc trước nữa. Hắn cũng khinh bỉ nhìn công tử áo trắng rồi nói: “Không bán.”

Người đến nhú mắt nhìn hắn một hồi rồi cười nói: “Được, ta xưa nay chưa bao giờ làm khó ai.” Hắn chỉ vào trong nhà nói, “Chỉ là trên đường đến đây tại hạ nghe nói Nhị tiểu thư của Lý gia đi lạc, ta nghe người của Lý gia miêu tả, hình như hơi giống với cô nương lúc này. Huynh đài...”

“Đó là nội tử*.”

*Nội tử: vợ

Nam nhân nghĩ nghĩ rồi gật đầu: “Ồ, thì ra là vậy.”

Mấy ngày sau khi công tử áo trắng đi rồi, Kỳ Thiên vẫn chăm sóc cho Nguyên Bảo như thường lệ, chỉ là thỉnh thoảng hắn có hỏi Nguyên Bảo “Người có muốn về nhà không?” nhưng sau đó lại nói ngay “Đừng trả lời ta”.

Thật ra hắn sợ nghe được câu trả lời của nàng.

Thức ăn sắp dùng hết, Kỳ Thiên kêu Nguyên Bảo ngoan ngoãn ngồi trên ghế, hắn vẫn một mình rời khỏi Mê Vụ lâm như mấy lần trước, chỉ là hắn không biết, lần này sau khi hắn ra đi, có một bóng người khác âm thầm len vào nhà.

“Ồ, mặt tròn tròn cũng đáng yêu lắm.” Công tử áo trắng vừa cười vừa nhéo mặt Nguyên Bảo rồi hỏi, “Nhi tiểu thư Lý gia?”

Ngoài Kỳ Thiên ra, nàng không nghe mệnh lệnh của bất kỳ ai, đương nhiên cũng không trả lời người khác, chỉ là bây giờ gương mặt nàng đỏ lên, dường như không kìm được niềm vui. Cho dù ánh mắt vẫn cứng đờ như cũ, nhưng công tử áo trắng cũng hiểu được ý của nàng: “Thì ra là bị hạ cổ rồi.”

“Nàng kích động như vậy là vì biết có người có thể cứu nàng đi sao?” Hắn cười nói, “Ta cũng may mắn lắm, gặp được nàng ở đây, nàng có biết Lý gia vì tìm nàng đã ra giá cao bao nhiêu không? Ta nghĩ chỉ cứu nàng về thôi là đã có thể lấy được nhiều tiền như vậy rồi, vậy nếu như nhân cơ hội này làm nữ tể quý của Lý gia thì sau này chẳng phải ngồi hưởng phúc nhân rồi sao.”

Hơi thở nam nhân phun bên tai Nguyên Bảo: “Ồ, ta nghĩ thấy mùi xử nữ, tên thầy mo ngu ngốc kia vẫn chưa đựng vào nàng sao?”

Đồng tử Nguyên Bảo co lại, sắc mặt bắt đầu trắng bệch.

“Nhưng mà phải làm sao mới được đây, nếu như thân thể nàng vẫn nguyên vẹn, Lý gia chắc không thèm nhìn tới kẻ giang hồ này đâu.” Hắn cười, “Xem ra ta chỉ đành...” Tay hắn sờ lên eo Nguyên Bảo, Kỳ Thiên không biết giúp người ta mặc y phục nên thất lưng của Nguyên Bảo lần nào cũng buột lỏng lẻo, ngón tay hắn vừa khều nhẹ một cái thì thất lưng của Nguyên Bảo đã rơi xuống.

Hắn cười to ôm Nguyên Bảo đứng dậy, đặt xuống tràng kỷ bên cạnh: “Ồ, da thịt mềm mịn quá.” Hắn phủ xuống ngực nàng, nụ cười càng vui vẻ hơn.

Mỗi Nguyên Bảo bắt đầu run rẩy, bộ dạng yếu đuối này càng kích thích dục vọng của nam nhân, hắn nhíu mày: “Chà chà, nàng khóc làm ta đau lòng quá.” Lời chưa nói hết hắn đã cảm thấy một luồng khí lạnh len vào sống lưng, toàn thân hắn chấn động: “Không thể nào, rõ ràng ta đã ăn thối cổ*...” Chưa nói xong thì chỉ thấy mặt mũi nam nhân kia lập tức trở nên xanh đen, da thịt nhanh chóng khô lại, hắn lập tức ngã xuống, nhìn Kỳ Thiên đang đứng lạnh lùng sau lưng, hắn không dám tin mà thốt lên: “Cổ... Cổ Vương.”

*Thối cổ: đẩy lui cổ trùng

5. Chương 5

“Mặt thịt.” Kỳ Thiên đá tên nam nhân chết khô trên mặt đất đi, ngồi xuống bên giường, ánh mắt hắn rơi trên y phục hỗn loạn của Nguyên Bảo, sát khí trong mắt đảo qua, trong thi thể khô queo trên mặt đất bỗng nhiên chui ra rất nhiều côn trùng màu đen, len lỏi ăn sạch sẽ cả thi thể, sau đó tự bò đi, trốn ở những góc tối tăm trong nhà.

Kỳ Thiên giúp nguyên bảo chỉnh sửa lại y phục, thắt lại dây lưng, hắn đỡ nàng ngồi dậy, gương gao vỗ vai nàng: “Đừng sợ.”

Giọng nói thô kệch rơi vào tai Nguyên Bảo, thân thể vốn chỉ hơi cứng lại không kìm được mà run lên. Ánh mắt cứng đờ của nàng tụ lại phía trước, khóe mắt rơi xuống từng hạt từng hạt lệ to. Kỳ Thiên nhất thời hơi hoảng hốt, hắn lấy tay áo lau rồi lại lau, nhưng trước sau vẫn không ngăn được nước mắt của nàng.

“Mặt thịt, đừng khóc.”

Hắn nhẹ giọng ra lệnh, nhưng Nguyên Bảo lại không làm theo. Giống như bị võ ra, lệ châu trong mắt Nguyên Bảo cứ nhỏ xuống mà không cách nào thu lại được, ướt hết tay áo của Kỳ Thiên, hắn vỗ vai nàng giống như an ủi trẻ con, dùng giọng nói khàn đặc khó nghe của hắn mà dỗ dành nàng.

Nguyên Bảo không nín khóc được, cứ khóc mãi cho đến khi khước mắt sưng đỏ, Kỳ Thiên thậm chí không dám giúp nàng lau nước mắt nữa.

“Mắt không đau sao?” hắn hỏi. Nguyên Bảo như một con rối mất khống chế, không trả lời bất kỳ câu hỏi nào của hắn. Hắn nắm chặt tay, khàn giọng nói: “Khóc sẽ mù mắt đó.”

“Mặt thịt, đừng khóc nữa.”

“Ta đau lòng lắm, đừng khóc nữa.”

Nhưng bất kể hắn lớn giọng giận dữ hay hạ mình cầu xin, Nguyên Bảo cũng không nghe lời hắn nữa, nàng không quấy không la, chỉ âm thầm rơi nước mắt, không biết là đang dằn vò ai đây nữa.

Không thể nhịn được nữa, Kỳ Thiên phủ lên môi Nguyên Bảo, tách hai hàm răng đang ngậm chặt của nàng ra, đầu lưỡi nhẹ nhàng đẩy tới đẩy lui, cổ trùng màu đen dễ dàng bị hắn thu về, hắn nhẹ giọng thì thầm bên môi nàng: “Ta thả nàng đi được không? Ta thả nàng đi, đừng khóc nữa.”

Lời vừa dứt thì thân hình Nguyên Bảo mềm đi, nàng nhắm mắt ngất xỉu trong lòng hắn.

Đêm đó, hơi thở của Nguyên Bảo nặng nề hơn trước, giống như một người sống. Kỳ Thiên ôm nàng không biết tại sao lại ngủ ngon hơn ngày thường.

Sáng sớm hôm sau, Kỳ Thiên bị một cước đạp xuống giường. Hắn mơ mơ hồ hồ dụi mắt, xem xét nữ nhân đang ngồi co ro thành một cục trên giường. Nhìn Nguyên Bảo “sống sờ sờ” như vậy, hắn có chút hoảng hốt, sau đó nhớ lại tối qua mình đã giải cổ cho nàng.

Hắn đứng dậy, định dắt tay Nguyên Bảo như thường lệ để đưa nàng đi chải đầu rửa mặt. Nào ngờ Nguyên Bảo thu chặt mình trong đôi tay rồi trốn trong góc, ánh mắt nàng vừa sợ hãi vừa cảnh giác, ẩn chứa sự thù hận căt giấu không bộ phát: “Đừng lại gần ta, ngươi lại muốn hạ cổ ta sao?”

Cánh tay đang đưa ra của Kỳ Thiên hơi cứng lại, hắn cup mắt thu tay nói: “Tóc rối hết rồi, phải chải đầu.”

Ánh mắt tối đen của Nguyên Bảo tăng thêm mười phần cảnh giác. Lạnh lùng, chán ghét, thần sắc của nàng y hệt người bên ngoài...

Kỳ Thiên áp chế cơn đau trong lòng, trầm mặt ra lệnh: “Không được sợ ta.”

Nhưng làm sao có thể không sợ, nhìn khuôn mặt ghê tởm đáng sợ từ từ lại gần, khuôn mặt cổ giả vờ trấn tĩnh của Nguyên Bảo lộ ra vài kẽ hở, nàng hoảng hốt nhìn trái nhìn phải tìm chỗ trốn đi, khi tay của Kỳ Thiên kéo cầm nàng, Nguyên Bảo không nén được sự sợ hãi trong lòng, mạnh chân đạp vào lòng Kỳ Thiên một cái, bóng dáng nam nhân ốm yếu dường như cong gập lại.

Nguyên Bảo trắng bệch mặt nói: “Ngươi nói là thả ta đi mà, ngươi nói là thả ta đi mà...”

Ngực bị Nguyên Bảo đá đang đau từng cơn, cổ trùng trong người bò loạn trên mấy chỗ có vân xanh, kêu gào đòi xông ra ngoài ăn sạch Nguyên Bảo. Hắn cố gắng áp chế luồng khí tanh đang trào lên trong cổ họng, xoa nhẹ huyết Thái dương, bình ổn luồng khí cuộn cuộn trong miệng.

Hắn ngẩng đầu nhìn thấy Nguyên Bảo đang co ro run rẩy trong góc, đầu tựa vào tường, tóc tai mặt mũi bơ phờ, ánh mắt hắn mềm đi, đưa tay nói: “Đi chải đầu.” Hắn giúp nàng rửa mặt, thịt mềm mềm bị ấn xuống, vừa thả ra lại bật trở lại, tràn đầy sức sống.

Nguyên Bảo bất động, Kỳ Thiên nhú mắt, cuối cùng cup mắt xuống: “Chải đầu xong... sẽ thả nàng đi.”

Nguyên Bảo dò xét hắn một cách không tin tưởng. Hai người nhìn nhau hồi lâu, Nguyên Bảo bất lực xoa mặt, hít thở sâu rồi nói: “Quân tử nhất ngôn...”

Kỳ Thiên không thích soi gương, gương lược này là đặc biệt mua cho Nguyên Bảo, hắn cẩn thận chải đầu cho nàng, rửa mặt, nhẹ nhàng giúp nàng lau tay. Nguyên Bảo hơi xấu hổ rút về phía sau, động tác này của hắn làm cho nàng cảm thấy mình giống như một đứa trẻ không lớn.

“Ngồi yên.” Hắn cố kéo bàn tay đang rút lại của nàng, động tác ngày càng dịu dàng, giống như đang đối xử với bảo vật. Trong đầu Nguyên Bảo đột nhiên hiện ra hình ảnh ngày thường Kỳ Thiên ôm đồng Kim nguyên bảo lau chùi một cách si mê, nàng chỉ cảm giác sống lưng lạnh lạnh, không nhìn được lại rút tay về.

Kỳ Thiên bắt mắt liếc nàng một cái: “Ngồi yên!”, ánh mắt hắn làm Nguyên Bảo ngêch ra, quên mất mình đang làm gì. Lúc này Nguyên Bảo mới phát hiện, thì ra nam nhân tướng mạo xấu xí này lại có một đôi mắt vô cùng xinh đẹp. Lúc hắn trợn mắt thì vân xanh trên mặt càng trở nên mơ hồ hơn bao giờ hết.

Phát giác ánh mắt của nàng dừng trên người mình hồi lâu, Kỳ Thiên ngẩng đầu lên, vô tình hỏi: “Nhìn gì vậy?”

Tim Nguyên Bảo nhảy loạn, nàng mở mắt chu miệng: “Ta... Ta không phải là trẻ con, ta biết chải đầu thế nào.”

Kỳ Thiên không để tâm lời nàng, vẫn tỉ mỉ lau ngón tay cho nàng như cũ: “Nàng tên gì?”

Nguyên Bảo ngẩn ra, lúc này mới nhớ ra hai người hình như ngay cả tên của đối phương cũng chưa biết, nàng chậm chạp đáp: “Nguyên Bảo.”

Động tác tay của Kỳ Thiên khựng lại, im lặng một hồi rồi nói: “Nguyên Bảo rất tốt.” Cũng không biết đang nói con người nàng tốt hay cục Nguyên bảo lấp lánh ánh vàng kia tốt.

Nguyên Bảo im lặng đảo mắt, nhìn mình trong gương, khí sắc hồng nhuận, mặt trong như ngọc, nam nhân này hình như không để nàng chịu khổ cực gì... luôn chăm sóc cho nàng rất tốt. Nguyên Bảo nghĩ, có lẽ tên “Quý Vu” này không đáng sợ như trong truyền thuyết, có lẽ hắn chỉ là cô đơn cần có người bên cạnh, hoặc là hắn chỉ muốn dùng sự tồn tại của một người khác để chứng minh là hắn vẫn đang sống.

“Người... tên là gì?” Hỏi xong câu này nàng lại thấy hối hận, mặc kệ nam nhân này tên gì, sau này chắc chắn nàng sẽ không có dính líu gì đến hắn nữa, bây giờ hỏi chẳng phải là thừa sao.

“Kỳ Thiên.”

Nàng vô ý thức định gọi cái tên này, nhưng cuối cùng lại lý trí cắn môi lại.

Giữa bọn họ không cần biết nhiều đến vậy.

“Ta có thể đi chưa?” Nguyên Bảo cẩn thận dè dặt hỏi.

Kỳ Thiên im lặng gật đầu. Tầng đá treo trong lòng Nguyên Bảo từ từ được thả xuống, nàng nhẹ nhõm thở phào, ánh mắt sáng lên nhìn Kỳ Thiên: “Vậy... lúc trước, đa tạ người đã cứu ta.” Nguyên Bảo cẩn thận đi ngang qua người Kỳ Thiên, bước về phía cửa, thấy Kỳ Thiên vẫn cô độc đứng ở đó, trong lòng nàng có chút không nở, nàng nhìn hồi lâu rồi nói: “Thật ra nếu không có chuyện gì thì có thể lên trần đi lại, người tốt hơn trong lời đồn nhiều lắm.”

Nguyên Bảo quay người, bước chân vẫn chưa ra khỏi sân thì đột nhiên lại cảm thấy sau gáy lạnh lạnh, cảm giác quen thuộc lại truyền vào trong đầu, trước khi hôn mê, Nguyên Bảo chỉ muốn chỉ vào mặt Kỳ Thiên mà phẫn nộ chửi tục.

Nam nhân trong nhà “bốp” một tiếng, đánh mạnh tay phải của mình, lạnh lùng nói: “Tiểu nhân.”

Quả nhiên là trước sau hắn vẫn không làm được quân tử, chỉ có thể làm tiểu nhân không giữ lời thôi.

Sau khi hạ cổ cho Nguyên Bảo lần nữa, Kỳ Thiên phát hiện bản thân rất khó được vui vẻ như lúc trước, lúc chải đầu cho nàng, hắn khát vọng được nhìn thấy gương mặt hơi xấu hổ đỏ hồng và ánh mắt không dám nhìn thẳng vào hắn của nàng, sau khi dứt cho nàng ăn muốn nghe được bình phẩm thức ăn ngon dở của nàng, hắn muốn trước khi ngủ hoặc lúc mới thức dậy nghe được tiếng chúc phúc mềm mại...

Khi yêu cầu của hắn bắt đầu ngày càng nhiều thì lại ngày càng khó thỏa mãn.

Nhưng một con rối thì chỉ có thể cho hắn sự bầu bạn. Hắn lại không dám để cho Nguyên Bảo tỉnh táo, hắn sợ nhìn thấy thần sắc lạnh lùng chán ghét trong mắt của người mà hắn ngày càng yêu thích, những điều đó chỉ làm cho hắn thêm khinh khi bản thân.

Một ngày nọ, hắn dắt tay Nguyên Bảo ngồi trong sân phơi nắng, nhìn ánh nắng rơi đầy gương mặt nàng, Kỳ Thiên nghiêng đầu nhìn trái nhìn phải hồi lâu rồi nói: “Bảo mặt thịt, cười một cái đi.”

Mệnh lệnh này Nguyên Bảo đã làm theo rất nhiều lần, nàng thành thực cong môi. Kỳ Thiên lại nhú mày: “Không phải như vậy.” Nguyên Bảo tắt nụ cười, Kỳ Thiên dùng ngón tay kéo khóe mắt nàng, “Cười ở đây.”

Nguyên Bảo lại cứng nhắc cong môi.

“Không phải như vậy.”

Hắn uốn nắn nàng hết lần này đến lần khác, muốn nàng cười ra được cảm giác hân muốn, nhưng uống công vô ích, chỉ đổi lại thêm thất vọng.

Kỳ Thiên nóng lòng dán lên môi Nguyên Bảo, muốn hút cổ trùng ra. Nhưng nghĩ đến ánh mắt của Nguyên Bảo sau khi tỉnh táo, hắn dán môi vào cả buổi nhưng lại chẳng làm gì cả, trầm mặc rời môi Nguyên Bảo. Hắn có thể cảm giác được thân thể của nàng đang run rẩy, có thể cảm giác được sự bài xích và cự tuyệt của nàng, hắn hiểu rõ là mình không được chào đón. Hắn vuốt tóc nàng như an ủi một đứa trẻ: “Đừng sợ, ta chỉ là...”

Chỉ là muốn gần gũi nàng, muốn cảm nhận được một hơi ấm tình người, chỉ có vậy thôi.

Không biết sau khi đối diện với Nguyên Bảo như thế này bao nhiêu ngày đêm, Kỳ Thiên vẫn quyết định thả Nguyên Bảo đi, tối đó trước khi ngủ, hắn ôm lấy Nguyên Bảo, vùi đầu vào cổ nàng nhẹ giọng nói: “Nàng cười một cái đi.” Hắn nhắm mắt, ngón tay sờ lên môi nàng, cảm giác được độ cong, tưởng tượng ra đôi mắt tràn ngập ý cười của nàng.

Kỳ Thiên bắt giác cũng cong môi. Nhưng sau khi mở mắt thì ánh mắt nàng vẫn trầm mặc lạnh lẽo như cũ.

Hắn vùi đầu lên vai Nguyên Bảo: “Ta thật đáng ghét đến vậy sao...”

Canh ba, Nguyên Bảo mở mắt, xua hết lạnh lẽo ngày thường, mắt nàng in bóng ánh trăng ngoài cửa sổ, trong suốt sáng ngời. Nàng nghiêng mắt nhìn Kỳ Thiên đang ngủ ngon một hồi lâu rồi mới dám cẩn thận xích về cạnh giường, rời khỏi lòng hắn, cái lạnh ban đêm làm người ta tỉnh táo, Nguyên Bảo đạp chân xuống đất mạnh mẽ chiến đấu với cái lạnh. Nàng không dám mang giày vì sợ có động tĩnh gì sẽ đánh thức nam nhân này.

Đi đến cửa, nhẹ nhàng mở ra, gió đêm thốc vào làm Nguyên Bảo giật mình, nàng hoảng hốt quay đầu xem xét Kỳ Thiên, kẻ sau lưng vẫn yên tĩnh nằm ngủ.

Nhưng lần quay đầu này, Nguyên Bảo lại phát hiện hình như mình không cất bước nổi.

Nam nhân đó giống như trẻ con, cô độc cuộn người trên giường, ánh trăng rơi lên người hắn, ánh sáng lạnh lẽo tràn ngập cả căn phòng. Những đường vân trên mặt hắn ban đêm tĩnh lặng đi nhiều, không đủ tợn khiến người ta phải sợ nữa, hắn vốn là một nam tử tuấn tú, Nguyên Bảo đột nhiên nhớ lại ánh mắt trong trẻo vô tình tiếp xúc với nàng lần trước.

Hắn... thật ra hắn chỉ sợ cô độc thôi, giống như nàng bị giam trên gác lầu thêu hoa vậy, từ từ tiếp xúc với không khí trong lành bên ngoài bên không tự chủ được mà bị nó cuốn hút, giống như Thẩm công tử nàng gặp dưới gác lầu.

Hắn và nàng có hoàn cảnh khác nhau, nhưng lại cô độc như nhau.

Nếu hắn không dùng cách như thế này để tiếp xúc với nàng thì có lẽ nàng sẽ chấp nhận hắn, thậm chí còn thích hắn. Dù gì hắn đối với nàng cũng tốt hơn bất kỳ ai, nhưng nàng không thể sống như một con rối. Nguyên Bảo rất rõ dung mạo là thứ không thể giữ gìn lâu, nàng sợ hắn không phải vì tướng mạo của hắn mà sợ sự sống chết của bản thân chỉ nằm trong ý nghĩ của hắn.

Nguyên Bảo vịn cửa nắm chặt tay lại, nàng cắn răng rồi chạy ra ngoài.

Cánh cửa quên đóng bị gió đêm thổi “kêu kệt” không ngừng, Kỳ Thiên vùi mặt trong gối im lặng hồi lâu, đưa tay sờ được đôi giày vải đặt dưới giường, hắn ngửa mặt lên, khẽ nhú mày: “Bảo mặt thịt... nàng quên mang giày rồi.” Giọng nói vang lên trong không trung, nhưng nữ nhân ẩm áp kia đã không còn.

Mê Vụ lâm nửa đêm lạnh lẽo đáng sợ, Nguyên Bảo chạy một mạch, mặc kệ phía trước có phải là đầm lầy hay không, nàng nghe người lúc trước nói, cha tốn rất nhiều tiền để tìm nàng, có lẽ trong lòng cha vẫn còn để tâm đến đứa thứ nữ này, nàng không muốn báo thù tỷ tỷ nữa, cũng không muốn yêu Thẩm công tử nữa, nàng có thể trở về, nhận lỗi, sau đó ngoan ngoãn nghe lời sắp xếp mà xuất giá, sau đó...

Sau đó thì sao?

Nguyên Bảo dừng bước, sau đó gả ột người ngay cả mặt mũi cũng chưa từng thấy, thêu hoa trong một gác lầu mới, nuôi con sống hết nửa đời còn lại sao? Sống như vậy so với làm một con rối bị người ta khống chế có gì khác đâu?

Nàng hoảng hốt, bỗng nhiên không xa phía trước có ánh lửa quét qua, chói lòa trong Mê Vụ lâm. Phản ứng đầu tiên của Nguyên Bảo là Kỳ Thiên đuổi đến rồi, nàng vội tìm một bụi cỏ ẩn thân, nhưng sau đó lại nghĩ, bị tìm thấy hình như cũng không có gì to tát lắm...

Đang nghĩ thì ánh lửa từ xa ngày càng lại gần, lúc này Nguyên Bảo mới phát hiện thì ra đó là hai hán tử cao to, gương mặt họ có chút quen thuộc, Nguyên Bảo nghĩ một hồi rồi bỗng nhiên nhớ ra, đây chẳng phải là hai tay sai của Lý phủ sao! Cha phái họ đến cứu nàng sao? Nguyên Bảo vui mừng định lên tiếng gọi, bỗng nhiên nghe một trong hai hán tử nói: “Chúng ta tìm được Nhị tiểu thư thì phải giết đi thật sao?”

Nguyên Bảo toàn thân lạnh ngắt, cả người cứng đờ.

“Lời của Lão gia mà người dám không nghe à?”

“Haiz, xấu ở chỗ chuyện xảy ra trước lúc Đại tiểu thư thành thân, Nhị tiểu thư mất tích lâu như vậy, e là không còn trong sạch từ lâu rồi... Phũ chúng ta đâu thể có vết nhơ này được.”

“Người lo việc này làm gì, người thử nghĩ xem, gặp phải tên Quỷ Vu kia thì chúng ta làm sao đây!”

Hai người vẫn đang xì xào nói gì đó nhưng Nguyên Bảo không nghe thấy, đầu nàng ong lên, chân nhũn ra ngã xuống đất.

Nghe tiếng động, hai tên tay sai thần sắc biến động: “Ai đó!”, ánh lửa tiến lại gần bên cạnh Nguyên Bảo, Nguyên Bảo lại thất thần nhìn lên mặt trăng sáng trên trời, trong lòng tràn đầy nỗi chán ghét và tuyệt vọng.

Hai tên tay sai vạch bụi cỏ nhìn thấy Nguyên Bảo đang ngồi bên trong, cả hai thất kinh: “Nhị... Nhị tiểu thư?”

Ánh mắt Nguyên Bảo từ từ rơi xuống đại đao trên tay họ, người kia đề phòng nhìn tứ phía: “Tên Quỷ Vu đó không có đây, vừa hay có thể động thủ!”

Nguyên Bảo gật đầu, đúng đó, vừa hay có thể động thủ, nàng lại rơi vào hiểm cảnh trong đầm lầy này, lần này cũng không trách ai được. Lúc này, nàng đột nhiên nhớ đến chủ nhân của đôi mắt trong trẻo kia, sáng mai thức dậy không nhìn thấy nàng người đó có buồn không, sau khi phát hiện ra nàng chết khó coi trong đầm lầy, trong lòng hẳn sẽ có cảm giác thế nào, sau khi nguôi giận thì hẳn có đau đớn cô đơn một chút nào không...

Nhưng những điều này chắc nàng sẽ không biết được nữa.

Thanh đao theo ánh trăng chém xuống, Nguyên Bảo nhắm mắt, chờ đợi sự đau đớn.

“Đinh” một tiếng. Lúc Nguyên Bảo hoang mang mở mắt, vừa hay nhìn thấy thanh đao to dày bị gãy làm hai, đại hán cầm đao bay đi giống như con điều đứt dây.

Chiếc áo bào đen to rộng giống như bức tường chắn trước mặt nàng, chặn hết sát khí và ánh trăng, đem đến cho nàng bóng tối của đêm đen và sự bảo vệ tốt nhất.

Hai đại hán như nhìn thấy quỷ, gào lên thê thảm rồi sợ hãi chạy mất.

Nguyên Bảo ngẩng đầu lên nhìn sống lưng thẳng như ngòi bút của nam tử, hẳn nhẹ nhàng quay đầu lại, hơi thở hơi gấp gáp, cổ tròng trong vân xanh trên mặt lại nhảy nhót mãnh liệt khiến hẳn trông như ác quỷ đến từ địa ngục.

Nguyên Bảo cup mắt, trong lòng nghĩ hẳn nhất định sẽ lại hạ cổ ình.

Một đôi giày thêu hoa bị ném vào lòng nàng. Kỳ Thiên lạnh lùng nói: “Không mang giày mà chạy lung tung, đáng đánh.” Giọng điệu như đang giáo huấn một đứa trẻ.

Nguyên Bảo ôm giày ngơ ngẩn một hồi rồi ngẩng đầu lên nhìn thần sắc bình thường của hắn, im lặng hồi lâu, nàng đột nhiên cười thành tiếng. Kỳ Thiên chớp mắt, lửa giận phùng phùng bị tiếng cười của nàng thổi đi hết, nhưng Nguyên Bảo chưa cười được bao lâu thì lại khóc hu hu.

Cả người hắn cứng đờ, ánh mắt đảo quanh bốn phía hồi lâu, không biết phải làm sao.

“Đừng khóc.” Hắn khom người xuống, vốn muốn xoa đầu nàng, nhưng lại sợ ánh mắt chán ghét của nàng, hẳn nhất thời khựng lại nói: “Ta không hạ cổ cho nàng đâu, ta thả nàng đi.”

Nguyên Bảo càng khóc to hơn, vừa thốn thức vừa chỉ trích: “Lần trước... người cũng nói vậy.”

“Lần này là thật đó.”

Tiếng khóc của Nguyên Bảo vẫn không ngừng.

“Thật đó thật đó.” Hắn đánh mạnh tay phải của mình, vẻ mặt nghiêm túc nói, “Thật đó.”

Nguyên Bảo vẫn khóc như cũ. Kỳ Thiên thật sự hoảng hốt, hắn ngồi không được mà đứng cũng không xong, tay chân cũng không biết để đâu: “Bảo mặt thật, nàng đừng khóc, chuyện gì ta cũng hứa với nàng hết.”

“Người có thể...” Nguyên Bảo nói một nửa, bị nước mũi làm sặc, nàng ho một hồi rồi cũng không nói tiếp nửa câu sau, Kỳ Thiên vội vàng gạt đầu: “Chuyện gì cũng có thể hết.” Nguyên Bảo đứng dậy, nhỏ giọng nói: “Người có thể đừng hạ cổ cho ta không, cũng đừng đuổi ta đi được không?”

“Ừ, có thể.” Nghĩ lại ý trong lời nói, Kỳ Thiên ngậy ra, “Cái gì?”

“Ta đã không còn chỗ đi nữa, nếu như ta không làm mẫu vật để người nuôi cổ, có phải người cũng có thể thu nhận ta như lúc trước không?”

Cổ họng Kỳ Thiên khô đắng: “Nàng... luôn tưởng ta coi nàng là mẫu vật sao?”

Đôi mắt Nguyên Bảo ướt đẫm: “Không phải sao?”

Kỳ Thiên im lặng hồi lâu, khó nén được nụ cười trên môi, gạt đầu nói: “Được, sau này ta sẽ không hạ cổ cho nàng nữa, cũng không coi nàng là mẫu vật... nhưng vẫn thu nhận nàng như lúc trước.”

Đôi mắt Nguyên Bảo càng ướt hơn: “Thì ra người là đại hảo nhân.”

“Ừ, ta sẽ đối với nàng thật tốt, mang giày vào rồi về nhà thôi.”

“Nguyên Bảo, ta lấy nàng được không?”

Nữ nhân đang rửa chén trượt tay, đánh vỡ một cái chén: “Cái cái cái... cái gì?”

“Hôm qua ta đến Lý phủ đề thân rồi, 100 Kim nguyên bảo, cha nàng rất vui lòng gả nàng cho ta rồi.” Kỳ Thiên đi đến phía sau Nguyên Bảo, ôm lấy eo nàng, “Ta lấy nàng được không?”

Nguyên Bảo vẫn chưa đáp, bỗng nghe thấy trong sân truyền đến tiếng chuông bạc lạnh lót, nàng kỳ lạ thò đầu ra nhìn, chỉ thấy một nữ nhân áo trắng đứng yên lặng giữa sân, Nguyên Bảo tưởng nàng ta lại là người đến xin cổ, nàng kéo tay áo Kỳ Thiên, Kỳ Thiên xoa xoa mặt Nguyên Bảo, bất mãn buông tay rồi đi vào trong sân.

Nữ nhân nhìn Kỳ Thiên, nhưng không lộ ra thần sắc sợ hãi chê bai như những người khác, mà bình thản gạt đầu: “Ta là Bạch Quỷ.”

Kỳ Thiên vốn không quan tâm đến tên của nàng ta, hắn nói: “Một con cổ 10 Kim nguyên bảo.”

Bạch Quỷ lấy trong tay áo ra một cây bút, điềm đạm nói: “Người thích cổ trùng sao?”

Kỳ Thiên nhú mày: “Ta thích Nguyên Bảo.”

“Người còn vì cô độc mà cảm thấy phần nộ không?”

Kỳ Thiên nhìn Nguyên Bảo, vẫn chưa trả lời, bóng của Bạch Quỷ như ma, chớp mắt đã đi đến trước mặt Kỳ Thiên, cây bút trong tay nàng ta nhẹ điểm lên tim Kỳ Thiên, sắc mặt Kỳ Thiên lập tức biến đổi, giống như đã chịu một trận đau đớn kịch liệt, lập tức khụy người xuống.

Nguyên Bảo thấy vậy thất kinh, vội vàng xắn áo chạy ra đỡ lấy Kỳ Thiên.

Đầu bút của Bạch Quỷ có một con cổ trùng màu đen đang vùng vẫy dữ dội, nàng nói: “Con quỷ trong lòng ngươi ta đã thu lại rồi.”

Nguyên Bảo đau xót cho Kỳ Thiên đến đỏ mắt, phần nội tạng Bạch Quỷ, nào ngờ ánh mắt của nàng ta lại trở nên ôn hòa, nàng ta cất cổ trùng và cây bút vào trong ngực: “Sống cho tốt nhé.” Gió nổi lên, chuông bạc lại ngân lên một tiếng, nữ nhân này bỗng tan biến như khói sương.

Nguyên Bảo nghĩ chắc mình gặp quỷ thật rồi, nàng ngẩn ngơ một hồi, nghe thấy tiếng ho của Kỳ Thiên mới tỉnh ra: “Kỳ Thiên...” Nguyên Bảo khựng lại, “Cổ... cổ trùng của chàng đâu?”

Tim kỳ Thiên vẫn không ngừng nhói đau, hắn đưa tay ra, nhìn bàn tay và cánh tay mình, lúc này mới phát hiện ra vân xanh trên người hắn đã biến mất một cách kỳ lạ, cổ trùng ở cùng hắn mười mấy năm cũng biến mất khỏi người hắn rồi!

Hắn... trở thành người bình thường rồi.

“Nguyên Bảo, thế này nàng có thích không?”

“Đáng ghét! Chàng còn đẹp hơn cả ta nữa!”

6. Chương 6

Gió đêm thổi chiến kỳ bay phấp phật.

“Tướng quân!” Đôn kỵ hiệu úy Trương Thượng vén màn đi vào, khải giáp kiên cố va chạm vào nhau tạo nên thanh âm nặng nề, hắn vui mừng đến phát run, ôm quyền bẩm báo: “Bắt được Hoàng đế nước Từ rồi!”

Người mặc huyền giáp ngồi sau chiếc bàn binh thần đáp một tiếng, đối với kết quả như vậy không hề thấy kinh ngạc. Trong tay hắn không biết chơi cái gì, đang nhìn đến xuất thần.

“Tướng quân?”

Hình như lúc này hắn mới sực tỉnh, đôi mắt xéch hờ hững rơi trên người Trương hiệu úy: “Đưa ta đi xem thử.” Lời nói đơn giản nhưng mang chút miệt thị, “Hoàng đế nước Từ.”

Chủ nhân của nàng.

Đế đô phồn hoa ngày trước giờ đây máu chảy thành sông, hai hàng Thiết kỵ lạnh lùng bước qua Huyền Võ đại đạo, thẳng tiến vào Hoàng thành. Cung môn bị phá, gió tiêu điều thổi qua cây cầu đá xanh cao cao trước cửa Thái Cực điện, thi thể của cấm quân nước Từ vẫn đang quần quai nhỏ máu, từng giọt từng giọt nhỏ xuống bậc thềm.

Đôi giày xanh đen viền vàng đạp lên vũng máu, sau đó từng bước tiến vào Thái Cực bảo điện. Hướng đến cửa điện, quân sĩ của hắn đang bao vây đại điện, nhưng không biết vì sao không một ai tiến vào trong.

Quân sĩ thấy hắn đi đến đều khom lưng hành lễ, cung kính nhường đường.

Thấy tình cảnh trong điện, dù là tính tình đăm đăm như hắn cũng không tự chủ được mà khựng lại, mười mấy tử sĩ đang lấy thân làm khiên chắn trước Vương tọa, trên người mỗi người đều trúng ít nhất mấy chục mũi tên, bọn họ đứng thẳng người, hơi thở đã đứt, nhưng không ai ngã xuống, sát khí lạnh lẽo vẫn bao vây lấy người họ, giống như nếu có người dám xâm phạm, họ vẫn sẽ nâng trường kiếm trong tay lên.

Họ giống như tấm khiên cuối cùng, bảo vệ tôn nghiêm cuối cùng của một nước.

“Người nước Từ không hổ danh trung nghĩa dũng mãnh.” Hắn nhẹ giọng tán thưởng, lấy cung tên từ trên người tùy tùng bên cạnh, mắt phượng khẽ nhúc, mũi tên sắc nhọn rít lên bay thẳng vào đầu gối phải của

người đang đứng giữa, hẳn nhớ là lúc trước từng có tình báo, đầu gối phải của Trưởng cấm vệ quân nước Từ từng bị thương.

Quả nhiên, không lâu sau thì thân hình cao to của nam nhân kia bỗng nhiên ngã xuống giống như xương sống bị gãy, bức tường cuối cùng do các tử sĩ khác lập thành cũng tan rã trong phút chốc.

Sụp đổ triệt để như quốc gia của bọn họ.

Hoắc Dương tiếc nuối hạ cung, lúc này bỗng nghe thấy tướng sĩ tung hô, hẳn ngẩng đầu nhìn, thấy Quốc quân nước Từ một thân triều phục đen đỏ lẫn lộn đang ngay ngắn ngồi trên long y, ánh mắt sáng rực, thần sắc uy nghiêm, nghiêm nhiên là còn sống.

Trước người hẳn còn có một Cấm vệ quân vô cùng gầy yếu đang quỳ trước long y, tay cầm trường kiếm chống xuống đất, mặt hẳn hướng ra cửa điện, tóc tai hỗn loạn rũ xuống. Hẳn cũng trúng tên nhiều như những người khác, cũng đoạn khí thân vong, điểm khác biệt duy nhất là người này là nữ nhân.

Thân hình Hoắc Dương cứng lại, ánh mắt hẳn ngưng tụ trên người nàng, hẳn thất thần bước vào trong điện.

Trên Vương tọa, tiếng cười lớn tuyệt vọng ảm đạm của Quốc quân nước Từ như phảng phất gần bên tai, nhưng lại như đang phiêu dật ở xa lắm. Trong đầu Hoắc Dương thoáng hiện cảnh tượng của ngày có ánh nắng tràn ngập đó, nữ nhân đắc ý vỗ lên cái chân bị thương của hẳn nói: “Thần y này cứu người một mạng, người cắt thịt cho ta ăn cũng đâu có gì quá đáng.”

Kẻ huênh hoang xác láo đó...

Tướng sĩ ngoài điện đang chỉnh tề tiến vào bên trong, Quốc quân nước Từ cuối cùng không nhịn được cười, “Nước mất nhà tan, Trẫm hổ thẹn với tiên tổ, hổ thẹn với giang sơn, hổ thẹn với bá tánh nước Từ! Vệ quốc Đại tướng quân, người muốn chém muốn giết thì tùy, ta chỉ cầu quý quân tha cho bá tánh vô tội của nước Từ.”

Hoắc Dương không đáp.

Quốc quân nước Từ cúi mặt cười: “Thôi thôi... Ba ngày trước người đã không chịu nhận hàng thư thì chắc chắn là mang lòng diệt cỏ tận gốc rồi, cầu người có ích gì, cầu người có ích gì!” Nói xong hẳn ngẩng đầu nuốt độc tự tận.

Chiến tranh giữa hai nước Từ Vệ chỉ trải qua ba tháng, nước Vệ mạnh mẽ công đánh nước Từ, trận này thắng vừa nhanh vừa đẹp. Tướng sĩ có mặt sau khi im lặng một hồi thì bỗng lên tiếng hoan hô vang dậy.

Hoắc Dương thần sắc ngưng đọng, im lặng bước lên Vương tọa, hẳn đáp qua thi thể Cấm vệ quân xung quanh, đi đến trước mặt nữ nhân kia. Hẳn đưa tay ra, bỗng nhiên phát hiện đầu ngón tay mình hơi run, hẳn ổn định tâm thần, ngón tay nhẹ vạch cằm nàng.

Không sai, là gương mặt này, cho dù bây giờ mặt nàng chảy đầy máu, dơ bẩn đầy người, nhưng hẳn làm sao có thể không nhận ra gương mặt này.

Chỉ là bây giờ nàng không thể mở mắt, không thể nói chuyện, không thể thở, không thể làm gì cả.

“Ô Đài...” Hẳn nhẹ giọng gọi, răng cắn chặt. Nữ nhân phản bội hẳn, có lẽ nên nói, nàng chưa bao giờ trung thành với hẳn, nàng là một tên gian tế xảo hoạt, là thích khách của nước Từ... Nàng chỉ là người từng vô tình cứu hẳn một mạng, rồi trộm đi chút thật lòng ít ỏi đến đáng thương của hẳn.

Trong lòng Hoắc Dương không hiểu vì sao nảy sinh một luồng nộ hỏa, hẳn vung tay tát nàng một cái thật mạnh, cơ thể lạnh cứng của Ô Đài ngã xuống đất. Nàng không nổi giận, không mắng người, cũng không cào hẳn như một con mèo xù lông.

Chỉ yên lặng nằm đó, giống như một thi thể...

Bây giờ nàng vốn là một thi thể.

Trong đầu Hoắc Dương chỉ có một mảng trống rỗng.

Tướng sĩ đang hoan hô bên dưới đều bị động tác đột ngột của hẳn dọa cho dừng lại, nhất thời yên tĩnh trở lại. Ánh mắt Hoắc Dương đảo một vòng quanh thân Ô Đài, đột nhiên ánh mắt hẳn dừng lại ở bụng nàng,

thấy tay không cầm kiếm của nàng đang ôm nhẹ vùng bụng, dưới nhuyển giáp có thể thấy được một chỗ hơi lồi lên.

Sắc mặt hần trắng bệch, nhịp tim nhảy loạn.

“Quân y!” hần hét to, “Lập tức gọi quân y đến đây cho ta!”

7. Chương 7

“Mổ bụng của nàng ra cho ta.”

Mệnh lệnh này khiến cho tên quân y ngây người: “Tướng quân... Việc này... Tôi không phải là Ngõ tác*.”

*Ngõ tác: người khám xác

“Mổ ra.”

Thấy thần sắc Hoắc Dương lạnh băng, tên quân y cắn răng lấy ra một thanh trủy thủ rạch bụng Tô Đài, thức ăn trong bụng trào ra, tên quân y lại ngây ra, hần lấy một khối màu nâu trong đó xem xét, rồi lại kiểm tra vết tên bắn trên người Tô Đài lần nữa, nhất thời thần sắc chấn động, hần không tự chủ cất giọng tán dương: “Thật là cân nhắc anh hùng...”

Hoắc Dương nhíu mắt phượng một cách nguy hiểm: “Có ý gì?”

“Tướng quân, nữ nhân này gần đây ăn toàn là rễ cỏ và vỏ cây... Vết tên bắn trên người nàng ta đều không trúng chỗ hiểm, nàng ta bị đói chết.”

Nghe xong toàn thân Hoắc Dương chấn động.

Đô thành nước Từ bị đại quân nước Vệ bao vây tròn nửa tháng, trong thành hết sạch lương thảo, tướng sĩ ở đây, e là ngay cả Quốc quân thì trong bụng cũng toàn là rễ cỏ và vỏ cây, người nước Từ đã liều mạng ba ngày trong tình trạng thế này...

Không, họ đã đưa hàng thư, nhưng Hoắc Dương chưa nhận được.

Sắc mặt Hoắc Dương ngày càng lạnh lùng, hần chỉ ra lệnh cho quân y: “Tiếp tục mổ xuống.”

Tên quân y bất nhẫn: “Tướng quân, nữ tử như vậy sao không giữ cho nàng được toàn thân...” Tướng sĩ bên dưới cũng có dị nghị.

Hoắc Dương không hề để mắt tới, lạnh lùng nói: “Mổ.”

Thanh trủy thủ tiếp tục rạch xuống, mở bụng Tô Đài ra, bỗng nhiên tên quân y kinh hô một tiếng, luống cuống làm rơi trủy thủ: “Nàng... nàng có thai! Nàng đang có thai!”

Lời nói như tiếng sấm nổ bên tai chúng nhân.

Hoắc Dương khom người xuống, ngón tay thăm dò trong bụng nàng, bên trong có một sinh mạng cô tịch đang nằm chết, nhỏ như nắm đấm của hần, toàn thân xanh tím, lạnh băng trong suốt, hần thậm chí nhìn thấy được xương và nội tạng vẫn đang sinh trưởng.

“Nhỏ như vậy... là mấy tháng rồi? Giọng hần khàn đặc.

Tên quân y tâm thần cũng vô cùng hỗn loạn, kính ngưỡng nữ nhân anh dũng trung thành với quốc gia này: “Chừng... chừng hơn bốn tháng rồi.”

Bốn tháng, bốn tháng? Lúc đó nàng vẫn còn ở bên cạnh hần.

Nàng mang thai... đứa con của hần. Nhận ra điều này khiến tim Hoắc Dương co rút lại, máu trong tim cuộn cuộn lúc thì thiêu đốt trái tim hần, lúc thì đóng băng xương tủy hần, trước mắt hần là một màn đen, bỗng nghe thấy “cách” một tiếng, ánh mắt hần khẽ động, nhìn thấy trong tay trái của nàng rơi ra một thứ - nửa cái lược gỗ đào.

Nửa này và nửa đang giấu trong người hắn có thể hợp thành một đôi. Đây là do hắn chính tay đeo tặng nàng...

“Chải một nhất, bạc đầu giai lão, lời hứa này... trân trọng. Hoắc Dương, nếu đến lúc thật già thật già ta cũng có thể nắm tay chàng tản bộ trên đường thế này, bình yên nhìn ánh nắng chiếu rọi, thật tốt biết bao.”

Lời nói như còn bên tai, nữ nhân cười đầm đìa lúc đó bây giờ đã sinh ly tử biệt với hắn.

Hắn nên hận nàng, nên hận không thể phanh thây nàng ra trăm mảnh, hận không thể bắt nàng tan thành tro bụi... Nhưng lúc này, hắn chỉ nhớ lại nụ cười ấm áp ẩn giấu bi thương trên khóe môi nàng hôm đó. Nụ cười ăn sâu vào tận xương tủy, vang khắp trời đất, len lỏi vào tất cả suy nghĩ của hắn.

Lòng Hoắc Dương chấn động, một luồng khí tanh xông lên cổ họng liền bị hắn đè xuống.

Dựa vào cái gì mà ngay cả khi chết nữ nhân này cũng khiến hắn không thể yên lòng. Hắn thu tay, lạnh lùng đứng dậy: “Bốn soái kính Cẩm vệ nước Từ một lòng trung thành, cho phép hậu táng bên ngoài Hoàng thành.” Giọng hắn khàn đến lạ thường, mang theo sự lạnh lùng khiến người ta kinh sợ: “Kể từ đây nước Từ đã mất.”

Đối với bại quân mà nói thì hậu táng cũng chỉ là một nắm mồ đơn độc mà thôi.

Ba ngày sau, máu trong Hoàng cung nước Từ được rửa sạch, thi thể trong thành cũng được chôn ở ngoại thành, Đô thành nước Từ sạch sẽ như chưa từng có gì xảy ra, trận chiến này Đại tướng quân nước Vệ toàn thắng. Hoàng đế nước Vệ vô cùng mừng rỡ, phái quan viên đến tiếp nhận công việc của Hoắc Dương, đồng thời phong phong quang quang nghênh đón Hoắc Dương về nước Vệ.

Không ai còn nhớ đến vẻ mặt trắng bệch như tờ giấy của Đại tướng quân bọn họ trên đại diện hôm đó, cũng không ai còn nhớ đến nữ nhân đang mang thai thể chết bảo vệ quốc quân nước Từ được chôn ở đâu.

Tất cả mọi chuyện dường như bị chôn sâu trong lòng đất.

8. Chương 8

Canh ba, ánh trăng như nước, trong khu rừng ngoại thành nước Từ, nữ nhân áo trắng đứng dựa vào một cái cây, nâng cup mắt, ánh mắt trầm tĩnh, nhìn chăm chăm vào nắm đất vừa mới đắp dưới chân đang rung chuyển từng cơn.

Bỗng nhiên một cánh tay trắng bệch từ dưới đất thò ra.

Tô Đài cứng đờ bò ra từ dưới đất, tứ chi vừa lạnh vừa cóng lại không nghe lời, nàng ngược mắt lên thì nhìn thấy nữ nhân áo trắng trước mặt, khóe môi khẽ động, còn chưa kịp phát ra tiếng thì nữ nhân bèn nói: “Dừng nói.”

“Ta là Bạch Quỷ, muốn thu lại con quỷ trong lòng ngươi.” Nữ nhân nói, “Nhưng chấp niệm của ngươi quá nặng, không buông bỏ được những việc lúc sinh tiền, giữ con quỷ trong lòng quá chặt, ta không lấy được.”

Tô Đài không hiểu lời của Bạch Quỷ nói, nàng chỉ cảm thấy bụng mình trống rỗng, vừa nhìn xuống nàng liền ngất người, nàng thấy ruột mình tuột ra ngoài, ngay cả dây rốn của đứa bé cũng rơi ngoài thân. Không đau không đớn, sinh tiền nàng học y, biết rằng tình trạng thế này đương nhiên không sống nổi, nhưng bây giờ ý thức của nàng rất tỉnh táo.

Tô Đài sờ gai ốc, hoảng sợ nhìn nữ nhân trước mặt.

Như đọc được lời trong lòng nàng, nữ nhân gật đầu: “Không sai, là hồi quang phản chiếu. Trong ngực ngươi vẫn còn một luồng hơi tàn, bây giờ ngươi chỉ có thể nói một câu, nói xong thì ngươi sẽ chết thật sự.”

Tô Đài cup mắt, im lặng nhìn cái thai chết trên mặt đất, không biết đang nghĩ gì.

“Chấp niệm của ngươi quá sâu, nếu một câu này không thể tiêu trừ được tâm sự lúc sinh tiền thì sau khi chết ngươi sẽ trở thành lệ quỷ, mãi mãi không được siêu sinh.” Bạch Quỷ dừng lại, “Ngươi phải nghĩ cho kĩ là ngươi muốn nói gì?”

Tô Đài trầm mặc hồi lâu, cuối cùng gật đầu. Nàng không vội mở miệng, nhưng khẽ run tay nhặt lại nội tạng và thai nhi, thần sắc có chút bất lực nhìn trái nhìn phải, không biết nên để chúng ở đâu.

Bạch Quỷ lấy kim chỉ trong tay áo ra đưa cho Tô Đài: “May lại đi.”

Tô Đài nhận kim chỉ, đem nội tạng đặt về vị trí vốn có. Nàng chưa thể hoàn toàn khống chế tứ chi lạnh cứng của mình, vụng về đặt cái này vào thì cái kia rơi ra, lúc nàng đặt con mình vào thì động tác khựng lại, sau đó bắt đầu may vết thương của mình, biểu hiện của nàng bình đạm, không hề đau khổ khóc than, không hề hoảng hốt thất thố, chỉ kiên định làm việc mình nên làm.

“Tô cô nương, A Quỷ khâm phục ngươi.” Bạch Quỷ vẫy tay áo, thân ảnh biến mất trong màn đêm, trong rừng chỉ còn lại giọng nói của nàng vang trong không trung, “Khi ngươi nói ra câu đó thì ta sẽ lại đến.”

Tô Đài may xong thân thể mình, cứng ngắc đứng dậy, nàng từ từ thích ứng với thân thể mới, từng bước từng bước đi ra khỏi khu rừng.

Đất trong khu rừng đều vừa mới được đào lên, bên dưới chôn vô số thi thể tướng sĩ của nước Từ. Nước Từ mất rồi, từ nay về sau, Tô Đài nàng không có nước, không có nhà, không có con, chỉ có một thân một mình.

9. Chương 9

Mười lăm tháng Giêng, Nguyên tiêu. Pháo hoa ở Nghĩa Phong thành Đông vô cùng rực rỡ trên bầu trời.

Tô Đài ngơ ngẩn nhìn lên vẻ đẹp tan biến trong chớp mắt trên bầu trời đêm, trong lòng quanh đi quẩn lại đều là khuôn mặt cười của Hoắc Dương khi xoa đầu nàng: “Không biết là nàng ở chốn khí ho cò gáy nào nữa, ngay cả pháo hoa cũng chưa từng thấy, chờ đến Nguyên tiêu sang năm ta sẽ đưa nàng đi Nghĩa Phong thành Đông xem pháo hoa.”

Chẳng ai ngờ được Nguyên tiêu năm nay đã là sinh ly tử biệt.

Tô Đài vượt qua thiên sơn vạn thủy từ nước Từ đến Đô thành nước Vệ, tìm được Trấn quân Tướng quân phủ của Hoắc Dương, nhưng lại phát hiện rằng nàng không cách gì tiếp cận hắn được. Vệ quốc Đại tướng quân đang được thánh sủng, đâu thể nào nói gặp là có thể gặp được.

Lần đầu họ gặp nhau vốn là sai lầm lớn nhất trong đời họ - nàng nhặt được Hoắc Dương đang trọng thương, may mắn như vậy không phải lần nào cũng có được.

Tô Đài không thể nói chuyện, vô kể khả thi. Chỉ còn cách ngày ngày ngồi trước cửa Tướng quân phủ chờ được cùng Hoắc Dương “không hẹn mà gặp”, nhưng kỳ quái là từ khi Hoắc Dương khai giá hồi kinh thì cả ngày đóng cửa không ra khỏi phủ, cũng không thượng triều, Tô Đài chờ nửa tháng thì dần dần bỏ cuộc.

Có lẽ bọn họ thật sự đã tận duyên rồi.

Nàng đang nghĩ ngợi thì bỗng nghe cửa lớn của Tướng quân phủ kéo kẹt kêu, thị vệ bên trong nối đuôi nhau đi ra, dọn dẹp khoảng trống bên ngoài phủ, Tô Đài bị đuổi vào trong góc bên cạnh.

Con Lưu Nguyệt màu táo đỏ được thị vệ dắt ra khỏi cửa, mắt Tô Đài sáng lên, đó là ngựa của hắn.

Một lát sau, Hoắc Dương một thân huyền y ra khỏi cửa phủ.

Đây là lần đầu tiên họ gặp nhau sau bốn tháng cách biệt, bộ dạng Hoắc Dương tiều tụy đi không ít. Tô Đài mở miệng, suýt chút phát ra tiếng, nàng liếc mình chạy về phía hắn, hai chân của cương thi đi lại không tiện, nàng mặc kệ cái chân có thể gãy mà đứng dậy, một tên quân sĩ bên cạnh sợ nàng kinh động đến ngựa của Tướng quân nên một quyền đánh vào bụng nàng. Thật ra Tô Đài không đau, nàng chỉ là ôm bụng theo ý thức, chờ đến khi ngẩng đầu lên thì Lưu Nguyệt chỉ còn là một chấm nhỏ trên đường.

Tô Đài không do dự lập tức đuổi theo đi tìm.

Tiết Nguyên tiêu, chợ đêm Thành Đông vô cùng náo nhiệt.

Tô Đài tìm thấy Hoắc Dương lúc hắn đang dạy dỗ một thiếu niên y phục sáng màu, một vị thiếu phụ thần sắc hoảng hốt đang đứng sau lưng hắn, người đứng xem đều thóa mạ thiếu niên kia, nói hắn ngay cả thai

phụ cũng không tha, đáng đánh, nhưng về sau thì sắc mặt mọi người đều dần dần biến đổi, Hoắc Dương ra tay độc ác, chiêu nào cũng chí mạng.

Sát khí trong mắt hắn tỏa ra từng trận, Tô Đài biết hắn đã động sát tâm.

Tuy trên chiến trường Hoắc Dương là một ma đầu, nhưng lúc ở trong triều trước nay hắn đều ẩn nhẫn, không vì chút chuyện nhỏ mà động sát tâm, thiếu niên này đã làm chuyện gì khiến hắn phần nộ như vậy...

Nhìn thiếu niên hộc máu dưới đất, thiếu phụ sợ đến chân mềm nhũn, té ngồi xuống đất, nàng ôm bụng bùm miêng nôn như móc ruột móc gan. Hoắc Dương dừng tay, lúc này một nam nhân giống như thư sinh tay mang hoa đăng vội vã chen trong đám người vào: “Nương tử! Nàng có sao không?”

“Tướng công!” Thiếu phụ có chỗ dựa, ngã vào ngực nam nhân kia òa khóc. Nam nhân vẻ mặt hết hoảng: “Có đau chỗ nào không? Có động đến thai khí không?”

Hoắc Dương một cước đá thiếu niên đã ngất xỉu qua một bên, quay lại nhìn đôi phu phụ kia. Hai người bị ánh mắt của hắn làm cho ớn lạnh, thư sinh kia nói: “Đa tạ vị... vị đại nhân đây ra tay cứu giúp.”

Ánh mắt Hoắc Dương rơi trên bụng của nữ nhân kia, biến đổi vài hồi rồi nhẹ giọng hỏi: “Mấy tháng rồi?”

“Sắp... năm tháng rồi.”

Thần sắc Hoắc Dương nhất thời có chút hoảng hốt: “Mang thai có vất vả không?”

Thiếu phụ ngậy người: “Chỉ là không thiết ăn uống, rất dễ mệt mỏi.” Nàng xoa xoa bụng mình, thần sắc bất giác trở nên dịu dàng, “Nhưng vì con nên không cảm thấy vất vả.”

Hoắc Dương bỗng nhiên nhớ lại vỏ cây rễ cỏ trong bụng Tô Đài hôm đó, tuy nàng chết rồi nhưng thần sắc vẫn kiên nghị trầm tĩnh, nàng giống như một thanh kiếm cứng rắn, không hề có chút yếu đuối nhu nhược của nữ nhi mà lại có sự quật cường khiến nam nhân cũng chấn động. Bất chấp bản thân, bất chấp đứa con trong bụng, dường như vô tình mà lựa chọn cùng tồn vong với giang sơn xã tắc...

Thật là một cân quốc anh hùng!

Hoắc Dương cắn chặt răng, đằng sau luồng hận ý mạnh mẽ lại có một vết thương ngầm như muốn xé rách ngực hắn, cả ngày cả đêm rót cái lạnh vào tận xương tủy, đau đớn khiến người ta ngạt thở.

Hắn cười lên Lưu Nguyệt, không nhìn đôi phu phụ ân ái kia nữa.

Lúc này Tô Đài mới sực tỉnh từ sau hai câu nói của hắn, nàng ngẩng đầu nhìn lên, Hoắc Dương đã cười ngựa đi xuyên qua con đường đầy hoa đăng, bóng lưng chân thật nhưng mờ ảo. Tô Đài bỗng nhiên nghĩ, nếu nàng không nói ra câu cuối cùng, có phải nàng có thể tiếp tục “sống” mãi, cùng hắn “bạc đầu giai lão” không?

Ý nghĩ này điên cuồng sinh sôi như cỏ dại.

Hoắc Dương trên lưng ngựa dường như phát giác ra điều gì đó, ánh mắt hắn đảo quanh, Tô Đài quay lưng lại, giấu mình vào trong áo bào màu xanh. Trên đường tiếng người ồn ào, nhưng Tô Đài vẫn nghe được tiếng vó ngựa đang lại gần.

Hắn... nhìn thấy nàng rồi sao?

Tô Đài căng thẳng kéo áo, trái tim đã chết dường như nhảy nhót mãnh liệt, Tô Đài không nhận được nghĩ, lúc gặp lại hắn sẽ có biểu hiện thế nào, tâm trạng có xáo trộn không, hắn... còn để tâm đến nàng không?

Khóe môi nàng cong lên đắng chát, chắc là không để tâm nữa, Hoắc Dương hận nhất chính là phản bội và lừa dối, nàng đã vượt quá giới hạn của hắn, nếu không lúc đầu hắn sẽ chịu nhận hàng thư đó, trong lòng hắn nhất định vô cùng căm hận nàng.

Trong lúc tâm tư xoay chuyển thì nghe thấy tiếng vó ngựa dừng bên cạnh nàng. Giọng điệu ân cần của ông chủ quầy hàng truyền đến: “Khách quan, mua giày đầu hổ à? Con ngài bao lớn rồi?”

“Năm tháng.” Giọng nói trầm thấp của hắn truyền đến tai Tô Đài rõ mồn một, nàng giấu mình trong áo bào màu xanh lặng lẽ dịch qua một bên.

“Là trai hay gái?”

Hoắc Dương trầm mặc hồi lâu, Tô Đài không nhịn được bèn nghiêng mắt qua nhìn, thấy hần nhìn ngón tay ngấn ngơ, khuôn mặt bình tĩnh khó giấu được vẻ bi thương: “Ta... không biết.”

Ông chủ nhất thời á khẩu.

Sau khi Hoắc Dương đi, Tô Đài nhẹ nhàng vuốt đôi giày đầu hổ nhỏ cho con trai, nàng biết, con của họ là một bé trai rất khỏe mạnh.

10. Chương 10

Vừa hết tháng Giêng, nước Vệ và nước Nhung ở phía Bắc lại xảy ra chiến tranh, người nước Nhung hung hãn, quân tình biên quan khẩn cấp dồn dập. Trên triều đường, một đạo Thách chỉ và Tướng quân ẩn lại giao vào tay Hoắc Dương lần nữa.

Tan buổi chiều sáng, Hoàng đế nước Vệ đơn độc triệu kiến Hoắc Dương, trong Ngự thư phòng, Hoàng đế đem một phong thư giao cho Hoắc Dương, hần nói: “Trẫm nghe nói trong trận chiến nước Từ cuối cùng khanh không nhận hàng thư, thậm chí chưa từng mở ra xem hàng thư đó một lần, có nguyên do gì chăng?”

“Nước Từ tuy nhỏ, nhưng rất tôn sùng trung nghĩa, nếu không triệt để hủy diệt tín niệm của họ thì chỉ e hậu họa khôn cùng.”

Hoàng đế gật đầu rồi chỉ lá thư trong tay hần rồi nói: “Gần đây Trẫm mở hàng thư của nước Từ ra xem mới phát hiện trong đó có kẹp bức thư này, Trẫm xem mới biết đây là gia thư của một nữ nhân nước Từ viết cho khanh.”

Hoắc Dương cả kinh, lập tức quỳ xuống: “Vi thần có tội.”

Hoàng đế vẫy tay: “Không sao, Trẫm biết khanh nhất mực trung thành, gia thư này khanh hãy xem thử đi.”

Lúc này Hoắc Dương mới dám lấy thư bên trong ra, trong nét chữ mềm mại của nữ nhân mang theo một phần anh khí hiem có, vừa đọc hàng thứ nhất, sắc mặt Hoắc Dương đã trắng bệch. Phong thư dày kể lại chuyện tương ngộ ly biệt của họ, nói những bất lực của thế sự. Giữa chiến tranh thì nữ tình trường thật nhỏ bé biết bao. Nàng nói nước Từ đã hàng, Tô Đài chỉ cầu Tướng quân tha cho bá tánh Đô thành, tha cho tướng sĩ bị bắt, nàng nói, Hoắc Dương, nàng và con không muốn chết trong chiến hỏa...

Nàng từ bỏ tự tôn, từng chữ thấm đầy huyết lệ mà khẩn cầu, nhưng cuối cùng lại nhận được đáp án cự tuyệt không nhận hàng thế này.

Dường như có kim đâm trong ngực, theo mỗi hơi thở của hần mà cắm sâu vào da thịt, Hoắc Dương không thể nào tưởng tượng được rốt cuộc khi nuốt những thứ rẽ cổ và vỏ cây đó, nàng có tâm trạng thế nào, rồi khi chết dưới mũi tên của tướng sĩ thủ hạ hần, nàng lại có tâm trạng thế nào.

Nàng từ bỏ tôn nghiêm, nhưng lại bị hần điềm nhiên xua đuổi, vì vậy nàng chỉ đành hèn hạ nhặt lại tự tôn đáng thương để bảo vệ Quân vương, lấy cái chết để thành toàn cho danh trung nghĩa.

Nàng không hề cứng miệng đến mức không chịu cầu xin, nàng không kiên cường như vẻ ngoài, nàng cầu cứu rồi, nhưng lại bị hần chính tay đẩy xuống vực sâu...

Hoàng đế nhẹ trầm giọng than: “Hoắc Dương, chúng ta từ nhỏ cùng nhau trưởng thành, lần này ra Tái ngoại thật hung hiểm vạn phần, người Nhung hung hãn, bây giờ lại là lúc phương Bắc trời đất băng tuyết phủ đầy, trên chiến trường đao thương không có mắt... Nữ nhân này đã có cốt nhục của khanh, chỉ bằng đón về Nghĩa Phong, nếu có gì ngoài ý muốn... Ta sẽ thay khanh bảo vệ huyết mạch của rường cột nước nhà, như vậy cũng không uổng tấm ân tình của Hoắc lão tướng quân đối với ta.”

Hoắc Dương trầm mặc hồi lâu rồi nói, “Hoàng thượng, Hoắc gia vô hậu rồi.”

Trước khi ra Tái ngoại, Hoắc Dương lên Trích Tinh lầu, ở đây hần đã từng thề kiếp này sẽ bảo vệ Tô Đài bình yên vô sự.

Lúc đó đang là mùa hạ, ánh sao đầy trời lấp lánh trong mắt Tô Đài, nàng ép hần đưa ngón út ra: “Móc ngoéo! Ai nói dối phải uống 100 chén nước Hoàng liên. Nếu không ta làm quỷ cũng không tha cho chàng!” Hần chỉ coi như đùa với nàng, bây giờ nghĩ lại mới phát hiện thì ra lúc đó trong lòng Tô Đài đã tràn ngập bất an.

“Hoắc Ấp.” Hần gọi gia thần tùy tùng, “Đun cho ta 100 chén nước Hoàng liên.”

“Tướng quân.”

“Đậm một chút, phải thật đắng.” Hần nuốt lời, đáng chịu trừng phạt.

Hoắc Dương đi đến bên Trích Tinh lầu, dựa vào cây cột ngắm bầu trời rực rỡ, hần thích quan sát thiên tượng, thích lên chỗ cao nhất để nhìn xuống nhân thế phồn hoa, nhìn giang sơn vạn lý mà hần hết lòng bảo vệ thì hần sẽ cảm thấy yên tâm vô cùng. Nhưng Tô Đài lại nói: “Chỗ cao nhất, phồn hoa nhất cũng không thắng được cái lạnh.” Lúc trước hần không cảm thấy chỗ cao sẽ lạnh, nhưng bây giờ ngoảnh đầu nhìn lại mới phát hiện, thì ra bản thân đã trở nên cô độc như vậy.

Chỗ cao không thắng nổi cái lạnh, có thể là vì người kẻ vai với hần không tìm được nữa rồi.

Hoắc Dương hươ tay, đổ chén nước Hoàng liên trong tay vào không trung, hần nhẹ giọng thốt lên: “Tô Đài, hôm nay ta chỉ uống 99 chén, nợ ta thiếu nàng, nếu nàng làm quỷ thì hãy đến tìm ta đi.”

“Ta đang chờ chàng.”

Dưới Trích Tinh lầu, trong đêm tối đen như mực, Tô Đài khoát chiếc áo màu xanh đang đứng dựa vào tường, vị nước Hoàng liên đắng chát lạnh lẽo tản mát trong không khí, Tô Đài nghe thấy trong thanh âm ồn ào trên chín tầng của Trích Tinh lầu, có người đang khó chịu nôn ọe, có người đang lo lắng khuyên bảo.

Tô Đài ôm mặt, chỉ còn lại tiếng than thở đang run rẩy.

11. Chương 11

Tái ngoại gió tuyết, người Nhung hung hãn, nhưng Hoắc Dương dụng binh như thần, muốn ép người Nhung lui đến quan ngoại. Chiến tranh kéo dài nửa tháng, người Nhung bại trận rút lui mấy trăm dặm, Hoắc Dương thừa thắng truy kích, ý muốn bắt người Nhung không dám đưa binh xâm phạm nước Vệ nữa.

Chiến tuyến càng kéo càng dài, khi Hoắc Dương ý thức được đây là kế dụ địch vào sâu thì đã muộn.

Hoắc Dương lập tức thống lĩnh ba ngàn Kinh kỵ đột kích quân doanh người Nhung, nào ngờ chỉ có một quân doanh trống không trong vùng đất trũng đang chờ họ, Hoắc Dương hạ lệnh lập tức rút lui, nhưng đâu còn kịp nữa, ba vạn đại quân của người Nhung đã vây chặt lấy Vệ quân.

Vương tử nước Nhung cao ngạo tự đại, vậy khốn được Hoắc Dương nhưng không vội công kích, hần đứng trên cao hưng phấn thưởng thức thần sắc ngưng đọng trên mặt Vệ quân trước nay vốn kiêu dũng: “Hoắc Dương, chiến đấu với người thật là kỳ phùng địch thủ, hôm nay phải giết người bốn vương cũng thấy đáng tiếc.”

Con Lưu Nguyệt màu tảo đỏ nổi bật trong gió tuyết, Hoắc Dương khoác áo lông màu đen, thần sắc trầm ổn không hề hoảng hốt: “Vương tử đừng nói vậy, thật là hạ thấp người mà cũng ô nhục ta.”

Sắc mặt Vương tử trầm xuống, lạnh lùng cười đáp: “Tướng quân đã nói vậy thì bốn vương cứ ô nhục người xem thế nào.” Hần vẫy tay, ba vạn kỵ binh chen nhau tràn xuống, máu tanh chém giết lập tức bắt đầu, không ai chú ý đến một binh sĩ yếu đuối trong trang phục nước Nhung trà trộn vào chiến trường.

Bốn phía đều là âm thanh chém giết, giống như trận chiến cuối cùng lúc bảo vệ nước Từ lúc trước. Tô Đài chậm chậm tiến lại gần Hoắc Dương, hần cười trên ngựa, tuy dễ tìm nhưng lại không dễ cứu. Tô Đài cắn răng, vươn tay giành lấy đại đao của binh sĩ nước Vệ bên cạnh, dùng sống đao đánh ngất hần, Tô Đài vừa quay lưng, đại đao trong tay bay ra cắm thẳng vào bụng Lưu Nguyệt.

Hắn huyết bảo mã lập tức hí to, vó trước cất lên, đập chết không ít Nhung binh đang vây đánh, nhưng vì trọng thương nên con ngựa nhanh chóng hết sức, vó trước của nó chưa hạ xuống thì một Nhung binh đã liều mạng xông lên chém đứt hai chân nó.

Lưu Nguyệt lập tức ngã xuống. Hoắc Dương nhảy xuống ngựa, lúc thanh đao trong tay rơi xuống thì cũng có bốn năm cái đầu rơi xuống theo. Hắn xoa đầu Lưu Nguyệt, thần sắc đau thương. Hoắc Dương ngẩng đầu nhìn về hướng Tô Đài, ánh mắt lạnh lẽo ẩn chứa nộ hỏa khó nói thành lời.

Tô Đài lặng lẽ quay ra sau một Nhung binh, nàng vẫn đang suy nghĩ làm thế nào tiếp cận Hoắc Dương, bỗng nhiên nghe thấy trong không trung truyền đến một tiếng hét trầm thấp.

Hắn phi thân đến, nhanh như chớp chém người trước mặt Tô Đài thành hai mảnh, mùi máu tanh vây quanh Tô Đài, nàng ngẩn ra nhìn sát khí chưa tan trong mắt Hoắc Dương.

Họ gặp nhau trong tình huống không hề có sự chuẩn bị thế này. Thần sắc lạnh lẽo đến tận xương tủy trong mắt hắn dần dần biến thành sự kinh ngạc không dám tin.

Máu tươi, chiến trường, chém giết không ngừng, dường như đây là lần gặp gỡ cuối cùng để thay cho lần ở nước Từ chưa kịp gặp mặt.

12. Chương 12

“Tô...” Hoắc Dương vừa mở miệng thì Tô Đài sực tỉnh, nàng nhảy lên phía trước ôm lấy Hoắc Dương.

Người ôm hắn đã không còn mùi thơm dịu nhẹ của nữ nhân như ngày xưa, khải giáp lạnh băng tiếp xúc với nhau kêu vang, bên tai cũng không còn hơi thở, trên người nàng có một mùi mực nát nồng đậm. Tất cả cảm giác xâm chiếm lấy cảm xúc của Hoắc Dương, hắn ngây người thất thần.

Tô Đài thừa cơ tháo áo choàng trên vai hắn ra, tiện tay vứt xuống đất, khải giáp trên người Hoắc Dương không khác gì so với binh sĩ bình thường, Tô Đài kéo hắn đi vài bước trên chiến trường đang hỗn loạn, ba vạn Nhung binh không phân rõ ai là Vệ quốc Đại tướng quân nữa.

Hoắc Dương bị Tô Đài kéo đi một hồi mới tỉnh ngộ: “Nàng giết Lưu Nguyệt... là vì cứu ta?” Tô Đài quay lưng tự mình đi về phía trước, Hoắc Dương nhú mày, “Tô Đài!”

Người trước mặt dừng bước, Tô Đài quay người hươ tay, một chất bột màu trắng bay ra. Hoắc Dương hoa mắt, thân hình mềm xuống: “Nàng... lại tính kế với ta.” Tô Đài đón lấy thân thể mềm nhũn của hắn, nghe thấy hắn cố gắng tỉnh táo lắm lắm: “Cũng mặc, cũng mặc...”

Tiếng than thở này bị thương nhiều hơn là bất lực. Giống như mạng hắn sẽ mất trong tay nàng từ đây, kiếp này thôi cũng mặc.

Tô Đài không lộ chút cảm xúc, vẫn bày ra bộ dạng tranh đấu không ngừng với Hoắc Dương, từ từ lui vào giữa quân doanh trống không. Nàng lấy từ trong người ra một bộ trang phục của Nhung binh thay cho Hoắc Dương.

Tô Đài hiểu rõ, tình hình bây giờ nếu muốn Hoắc Dương vứt bỏ ba ngàn tướng sĩ một mình bỏ chạy thì hắn tuyệt đối không làm. Nam nhân này từ tận đáy lòng cũng cố chấp như vậy. Nàng chỉ đành giết ngựa của hắn, kéo hắn xuống dưới ánh mắt của bao người, hận không thể biến hắn thành một hạt bụi, vì chỉ có như vậy nàng mới có thể cứu hắn đi.

Vì mùi vị của cái chết đáng sợ như vậy, đó là một loại tuyệt vọng bất luận đề nên thế nào nó cũng sẽ từ trong mắt bỏ ra, đó là sự hoảng sợ mà bất luận an ủi bản thân thế nào nó cũng có thể nhện nhạo trào ra từ trong cổ họng, đó là sự bất lực cho dù lòng có kiên định thế nào thì mũi cũng có thể ngửi thấy mùi máu tanh.

Mùi vị đó, nàng mềm lòng không muốn Hoắc Dương biết.

Tô Đài chờ đến khi âm thanh chém giết bên ngoài quân doanh dần dần lụi tắt mới công Hoắc Dương ra ngoài, ba ngàn tướng sĩ nước Vệ bị tiêu diệt gần hết.

Không khí lạnh lẽo tràn ngập mùi máu tươi. Tô Đài cup mắt, theo đội ngũ cứu trị thương binh của người Nhung rời khỏi chiến trường. Nửa đường nàng giết mười mấy thương binh, cướp ngựa đưa Hoắc Dương xuyên qua sơn cốc băng tuyết bao phủ tìm được đại doanh của Vệ quân.

Nàng chưa từng cảm tạ thân thể cường thi này như vậy, nếu như là Tô Đài lúc trước, chỉ với vết thương trên chiến trường thôi cũng đủ khiến nàng mất mạng. Thân thể này không có cảm giác đau đớn, không già không chết, nếu nàng không nói ra câu cuối cùng thì có thể sống mãi như thế này.

Nhưng sống mãi thế này đối với nàng có ý nghĩa gì nữa đây.

Nàng cảm giác được rất rõ ràng là tình cảm của mình cũng dần dần tan biến theo thân thể đã chết, không còn cảm động, không còn bị thương, chỉ còn lại chấp mê bất ngộ.

Lúc Hoắc Dương tỉnh lại thì vết thương trên người đã được băng bó, nhìn khung cảnh xung quanh mình, hẳn dường như lập tức hiểu ra những gì Tô Đài làm lúc trên chiến trường. Hắn lật người xuống giường, kéo rèm bước ra ngoài. Tướng sĩ canh giữ bên ngoài lập tức hành lễ với hắn, Hoắc Dương hỏi: “Nữ nhân đưa ta về đâu rồi?”

“Hồi tướng quân, hình như nàng đi rồi.”

Sắc mặt Hoắc Dương biến đổi: “Không có quân lệnh mà các người dám thả người mặc y phục của quân địch đi!”

Hai quân sĩ lập tức quỳ xuống, run rẩy đáp: “Lúc tướng quân về dáng vẻ... rất thân thiết với nữ nhân đó, thuộc hạ tưởng là, tưởng là... nên không dám ngăn cản nàng.”

Hoắc Dương nhú chặt mày, còn chưa mở miệng thì tia sáng trong khóe mắt lướt qua nữ nhân y phục màu xám đang đứng nhìn hắn cách đó không xa. Hai binh sĩ đang quỳ lập tức vui mừng hơn ai hết: “Tướng quân, nàng lại trở lại rồi!”

Tô Đài nhìn Hoắc Dương, ánh mắt trầm tĩnh như nước, nàng nhẹ nhàng gật đầu với Hoắc Dương, sau đó quay người rời đi. Hoắc Dương nắm chặt tay, trong lòng có vô số nghi vấn, lúc đầu hẳn chính mắt nhìn thấy tên quân y mổ bụng nàng, nhưng bây giờ nàng vẫn còn sống, tại sao lại ở đây, tại sao... vẫn còn cứu hắn?

Hắn không tự chủ mà bước theo Tô Đài, rời khỏi quân doanh, Tô Đài từ từ bước về phía vùng băng tuyết mênh mông.

Gió lạnh của Tái ngoại mang theo tuyết bay như lông ngỗng quét qua khuôn mặt, hai người họ một trước một sau lặng lẽ bước đi trong trời đất trắng xóa. Hoắc Dương bỗng nhiên cảm thấy nữ nhân kia dường như sẽ hóa thành một sợi lông tơ bay đi trong thoáng chốc.

“Tô Đài.” Cuối cùng hắn không nhịn được mà lên tiếng gọi, nhưng ngoài tên nàng ra nhất thời Hoắc Dương không tìm ra được lời gì để nói. Tô Đài tiếp tục bước về phía trước mấy bước, bỗng nhiên khom người xuống, đào một cây cỏ màu trắng trong băng tuyết, loại thảo dược này trị liệu ngoại thương vô cùng công hiệu. Nàng vẫy tay với Hoắc Dương, ý bảo hắn tiến lại.

Giao thảo dược vào tay Hoắc Dương, ngón tay băng giá nhẹ nhàng tiếp xúc với lòng bàn tay ấm áp của hắn, hai người đều ngáy ra.

Tô Đài nghĩ nếu nàng có thể quên đi quá khứ thì thật tốt biết bao, buông bỏ tất cả, cứ như vậy mà ở mãi bên cạnh hắn, nhưng điều đó là không thể nào, giữa họ đã bị sự phản bội ngăn cách, bị cái chết tách rời, quốc thù gia hận đan xen, nàng không có cách nào quên đi nên cũng không thể nào ở bên hắn.

Lúc này trong lòng Tô Đài đã sớm dấy lên trăm ngàn nghi vấn – “Tại sao không nhận hàng thư?” Tại sao lại khiến nước Từ diệt vong thê thảm như vậy, tại sao phải đuổi tận giết tuyệt, chàng không cần ta, cũng không cần con, chàng trung thành với Quân vương của chàng như vậy sao? Lùi nửa bước cũng không được sao? Hay vì chàng muốn báo mối thù ta phản bội chàng, muốn khiến ta không còn mặt mũi gặp tướng sĩ bá tánh nước Từ dưới địa phủ?

Lúc này thì tất cả nghi vấn đều không còn quan trọng nữa. Cho dù cuối cùng Hoắc Dương tiếp nhận hàng thư cũng không thể thay đổi được sự thật hắn diệt nước Từ.

Hắn phải trung thành với quốc gia của hắn, nàng phải bảo vệ Quân vương của nàng.

Tô Đài hoảng hốt tỉnh ngộ, thì ra ngay từ lúc bắt đầu, vận mệnh đã khiến họ yêu nhau nhưng không thể bên nhau.

Tô Đài phúi bờ vai đầy hoa tuyết của Hoắc Dương, giống như mùa hạ năm đó nàng lau mồ hôi trên trán hắn dưới bóng cây. Nàng cố cong môi mỉm cười, nhưng cuối cùng không thể không từ bỏ. Sự trầm mặc lan tỏa giữa hai người, cuối cùng Tô Đài nắm tay Hoắc Dương, để bàn tay hắn áp vào bụng mình.

Da thịt dưới lớp vải lông không bằng phẳng. Những nội tạng đó bất kể nàng xếp đặt thế nào thì chúng cũng không ngoan ngoãn mà dồn thành một đồng, tố cáo sự thật rằng nàng đã chết.

Tô Đài nhẹ nhàng mở miệng: “Hoắc Dương, nó là con trai.”

Hoắc Dương run rẩy, rụt lại giống như bị phỏng. Tô Đài thuận thế thả tay hắn ra, nàng cúi đầu nhìn bụng mình xoa nhẹ, dù trên mặt không có biểu hiện gì, nhưng ánh mắt dịu dàng cũng đủ làm cho hơi thở của Hoắc Dương đau đớn.

Tô Đài muốn nói, đứa trẻ này giống chàng, rất khỏe mạnh, rất xinh đẹp. Nhưng sinh mệnh đã không cho nàng cơ hội lên tiếng nữa.

Nàng lùi về sau một bước, Hoắc Dương đưa tay ra kéo lại theo ý thức, nào ngờ tay hắn vừa chạm đến cánh tay nàng thì Tô Đài giống như bị vỡ vụn, mang theo yêu hận đã không còn tồn tại, theo gió lạnh hòa lẫn vào bầu trời tuyết phủ, phiêu lãng bay đi.

Ngay cả thời gian phản ứng cũng không có thì Hoắc Dương đã phải trở mắt nhìn nàng tan biến trước mặt hắn.

Cảnh tượng này sau này hóa thành ác mộng của hắn, ngày đêm đeo bám, không cách nào xoa dịu được.

“Soạt” một tiếng, chiếc lược gỗ đào rơi trên tuyết, Hoắc Dương ngây ra. Trong chớp mắt lại thấy một cánh tay trắng xanh nhạt cái lược trên mặt đất, nữ nhân áo trắng này không biết xuất hiện từ khi nào, một thân áo trắng như hòa vào trời đất mênh mang. Nàng lấy ra một cây bút nhẹ điểm lên chiếc lược gỗ, nói như đang an ủi: “Con quỷ trong lòng ngươi ta đã mang đi rồi.”

Hoắc Dương thất thần.

Bạch Quỷ ngẩng đầu nhìn Hoắc Dương đang thất vọng, giọng nói lạnh lẽo mang theo chút vô tình: “Con quỷ của ngươi ta không lấy đi được.”

Từ đó về sau, nam nhân này không thể nào buông bỏ được hồi ức, cũng không thể nào gọi lại quá khứ trở về...

Chỉ còn lại tương tư thấm vào xương tủy, đau đớn tận tâm can.

13. Chương 13

“Tô...” Hoắc Dương vừa mở miệng thì Tô Đài sực tỉnh, nàng nhảy lên phía trước ôm lấy Hoắc Dương.

Người ôm hắn đã không còn mùi thơm dịu nhẹ của nữ nhân như ngày xưa, khứu giác lạnh băng tiếp xúc với nhau kêu vang, bên tai cũng không còn hơi thở, trên người nàng có một mùi mốc nát nồng đậm. Tất cả cảm giác xâm chiếm lấy cảm xúc của Hoắc Dương, hắn ngây người thất thần.

Tô Đài thừa cơ tháo áo choàng trên vai hắn ra, tiện tay vứt xuống đất, khứu giác trên người Hoắc Dương không khác gì so với binh sĩ bình thường, Tô Đài kéo hắn đi vài bước trên chiến trường đang hỗn loạn, ba vạn Nhung binh không phân rõ ai là Vệ quốc Đại tướng quân nữa.

Hoắc Dương bị Tô Đài kéo đi một hồi mới tỉnh ngộ: “Nàng giết Lưu Nguyệt... là vì cứu ta?” Tô Đài quay lưng tự mình đi về phía trước, Hoắc Dương nhú mày, “Tô Đài!”

Người trước mặt dừng bước, Tô Đài quay người hươ tay, một chất bột màu trắng bay ra. Hoắc Dương hoa mắt, thân hình mềm xuống: “Nàng... lại tính kế với ta.” Tô Đài đón lấy thân thể mềm nhũn của hắn, nghe thấy hắn cố gắng tỉnh táo lắm lắm: “Cũng mặc, cũng mặc...”

Tiếng than thở này bị thương nhiều hơn là bất lực. Giống như mạng hắn sẽ mất trong tay nàng từ đây, kiếp này thôi cũng mặc.

Tô Đài không lộ chút cảm xúc, vẫn bày ra bộ dạng tranh đấu không ngừng với Hoắc Dương, từ từ lui vào giữa quân doanh trống không. Nàng lấy từ trong người ra một bộ trang phục của Nhung binh thay cho Hoắc Dương.

Tô Đài hiểu rõ, tình hình bây giờ nếu muốn Hoắc Dương vứt bỏ ba ngàn tướng sĩ một mình bỏ chạy thì hắn tuyệt đối không làm. Nam nhân này từ tận đáy lòng cũng cố chấp như vậy. Nàng chỉ đành giết ngựa của hắn, kéo hắn xuống dưới ánh mắt của bao người, hận không thể biến hắn thành một hạt bụi, vì chỉ có như vậy nàng mới có thể cứu hắn đi.

Vì mùi vị của cái chết đáng sợ như vậy, đó là một loại tuyệt vọng bất luận đề nên thế nào nó cũng sẽ từ trong mắt bò ra, đó là sự hoảng sợ mà bất luận an ủi bản thân thế nào nó cũng có thể nhộn nhào trào ra từ trong cổ họng, đó là sự bất lực cho dù lòng có kiên định thế nào thì mũi cũng có thể ngửi thấy mùi máu tanh.

Mùi vị đó, nàng mềm lòng không muốn Hoắc Dương biết.

Tô Đài chờ đến khi âm thanh chém giết bên ngoài quân doanh dần dần lui tắt mới công Hoắc Dương ra ngoài, ba ngàn tướng sĩ nước Vệ bị tiêu diệt gần hết.

Không khí lạnh lẽo tràn ngập mùi máu tươi. Tô Đài cup mắt, theo đội ngũ cứu trị thương binh của người Nhung rời khỏi chiến trường. Nửa đường nàng giết mười mấy thương binh, cướp ngựa đưa Hoắc Dương xuyên qua sơn cốc băng tuyết bao phủ tìm được đại doanh của Vệ quân.

Nàng chưa từng cảm tạ thân thể cương thi này như vậy, nếu như là Tô Đài lúc trước, chỉ với vết thương trên chiến trường thôi cũng đủ khiến nàng mất mạng. Thân thể này không có cảm giác đau đớn, không già không chết, nếu nàng không nói ra câu cuối cùng thì có thể sống mãi như thế này.

Nhưng sống mãi thế này đối với nàng có ý nghĩa gì nữa đây.

Nàng cảm giác được rất rõ ràng là tình cảm của mình cũng dần dần tan biến theo thân thể đã chết, không còn cảm động, không còn bị thương, chỉ còn lại chấp mê bất ngộ.

Lúc Hoắc Dương tỉnh lại thì vết thương trên người đã được băng bó, nhìn khung cảnh xung quanh mình, hắn dường như lập tức hiểu ra những gì Tô Đài làm lúc trên chiến trường. Hắn lật người xuống giường, kéo rèm bước ra ngoài. Tướng sĩ canh giữ bên ngoài lập tức hành lễ với hắn, Hoắc Dương hỏi: “Nữ nhân đưa ta về đâu rồi?”

“Hồi tướng quân, hình như nàng đi rồi.”

Sắc mặt Hoắc Dương biến đổi: “Không có quân lệnh mà các người dám thả người mặc y phục của quân địch đi!”

Hai quân sĩ lập tức quỳ xuống, run rẩy đáp: “Lúc tướng quân về dáng vẻ... rất thân thiết với nữ nhân đó, thuộc hạ tưởng là, tưởng là... nên không dám ngăn cản nàng.”

Hoắc Dương nhíu chặt mày, còn chưa mở miệng thì tia sáng trong khóe mắt lướt qua nữ nhân y phục màu xám đang đứng nhìn hắn cách đó không xa. Hai binh sĩ đang quỳ lập tức vui mừng hơn ai hết: “Tướng quân, nàng lại trở lại rồi!”

Tô Đài nhìn Hoắc Dương, ánh mắt trầm tĩnh như nước, nàng nhẹ nhàng gật đầu với Hoắc Dương, sau đó quay người rời đi. Hoắc Dương nắm chặt tay, trong lòng có vô số nghi vấn, lúc đầu hắn chính mắt nhìn thấy tên quân y mổ bụng nàng, nhưng bây giờ nàng vẫn còn sống, tại sao lại ở đây, tại sao... vẫn còn cứu hắn?

Hắn không tự chủ mà bước theo Tô Đài, rời khỏi quân doanh, Tô Đài từ từ bước về phía vùng băng tuyết mênh mông.

Gió lạnh của Tái ngoại mang theo tuyết bay như lông ngỗng quét qua khuôn mặt, hai người họ một trước một sau lặng lẽ bước đi trong trời đất trắng xóa. Hoắc Dương bỗng nhiên cảm thấy nữ nhân kia dường như sẽ hóa thành một sợi lông tơ bay đi trong thoáng chốc.

“Tô Đài.” Cuối cùng hắn không nhịn được mà lên tiếng gọi, nhưng ngoài tên nàng ra nhất thời Hoắc Dương không tìm ra được lời gì để nói. Tô Đài tiếp tục bước về phía trước mấy bước, bỗng nhiên khom người xuống, đào một cây cỏ màu trắng trong băng tuyết, loại thảo dược này trị liệu ngoại thương vô cùng công hiệu. Nàng vẫy tay với Hoắc Dương, ý bảo hắn tiến lại.

Giao thảo dược vào tay Hoắc Dương, ngón tay băng giá nhẹ nhàng tiếp xúc với lòng bàn tay ấm áp của hắn, hai người đều ngây ra.

Tô Đài nghĩ nếu nàng có thể quên đi quá khứ thì thật tốt biết bao, buông bỏ tất cả, cứ như vậy mà ở mãi bên cạnh hắn, nhưng điều đó là không thể nào, giữa họ đã bị sự phản bội ngăn cách, bị cái chết tách rời, quốc thù gia hận đan xen, nàng không có cách nào quên đi nên cũng không thể nào ở bên hắn.

Lúc này trong lòng Tô Đài đã sớm dậy lên trăm ngàn nghi vấn – “Tại sao không nhận hàng thư?” Tại sao lại khiến nước Từ diệt vong thê thảm như vậy, tại sao phải đuổi tận giết tuyệt, chàng không cần ta, cũng không cần con, chàng trung thành với Quân vương của chàng như vậy sao? Lùi nửa bước cũng không được sao? Hay vì chàng muốn báo mối thù ta phản bội chàng, muốn khiến ta không còn mặt mũi gặp tướng sĩ bá tánh nước Từ dưới địa phủ?

Lúc này thì tất cả nghi vấn đều không còn quan trọng nữa. Cho dù cuối cùng Hoắc Dương tiếp nhận hàng thư cũng không thể thay đổi được sự thật hắn diệt nước Từ.

Hắn phải trung thành với quốc gia của hắn, nàng phải bảo vệ Quân vương của nàng.

Tô Đài hoảng hốt tỉnh ngộ, thì ra ngay từ lúc bắt đầu, vận mệnh đã khiến họ yêu nhau nhưng không thể bên nhau.

Tô Đài phải bỏ vai đầy hoa tuyết của Hoắc Dương, giống như mùa hạ năm đó nàng lau mồ hôi trên trán hắn dưới bóng cây. Nàng cố cong môi mỉm cười, nhưng cuối cùng không thể không từ bỏ. Sự trầm mặc lan tỏa giữa hai người, cuối cùng Tô Đài nắm tay Hoắc Dương, để bàn tay hắn áp vào bụng mình.

Da thịt dưới lớp vải lông không bằng phẳng. Những nội tạng đó bất kể nàng xếp đặt thế nào thì chúng cũng không ngoan ngoãn mà dồn thành một đồng, tố cáo sự thật rằng nàng đã chết.

Tô Đài nhẹ nhàng mở miệng: “Hoắc Dương, nó là con trai.”

Hoắc Dương run rẩy, rụt lại giống như bị phỏng. Tô Đài thuận thế thả tay hắn ra, nàng cúi đầu nhìn bụng mình xoa nhẹ, dù trên mặt không có biểu hiện gì, nhưng ánh mắt dịu dàng cũng đủ làm cho hơi thở của Hoắc Dương đau đớn.

Tô Đài muốn nói, đứa trẻ này giống chàng, rất khỏe mạnh, rất xinh đẹp. Nhưng sinh mệnh đã không cho nàng cơ hội lên tiếng nữa.

Nàng lùi về sau một bước, Hoắc Dương đưa tay ra kéo lại theo ý thức, nào ngờ tay hắn vừa chạm đến cánh tay nàng thì Tô Đài giống như bị vỡ vụn, mang theo yêu hận đã không còn tồn tại, theo gió lạnh hòa lẫn vào bầu trời tuyết phủ, phiêu lãng bay đi.

Ngay cả thời gian phản ứng cũng không có thì Hoắc Dương đã phải trở mắt nhìn nàng tan biến trước mặt hắn.

Cảnh tượng này sau này hóa thành ác mộng của hắn, ngày đêm đeo bám, không cách nào xoa dịu được.

“Soạt” một tiếng, chiếc lược gỗ đào rơi trên tuyết, Hoắc Dương ngây ra. Trong chớp mắt lại thấy một cánh tay trắng xanh nhạt cái lược trên mặt đất, nữ nhân áo trắng này không biết xuất hiện từ khi nào, một thân áo trắng như hòa vào trời đất mênh mang. Nàng lấy ra một cây bút nhẹ điểm lên chiếc lược gỗ, nói như đang an ủi: “Con quỷ trong lòng ngươi ta đã mang đi rồi.”

Hoắc Dương thất thần.

Bạch Quỷ ngẩng đầu nhìn Hoắc Dương đang thất vọng, giọng nói lạnh lẽo mang theo chút vô tình: “Con quỷ của người ta không lấy đi được.”

Từ đó về sau, nam nhân này không thể nào buông bỏ được hồi ức, cũng không thể nào gọi lại quá khứ trở về...

Chỉ còn lại tương tư thấm vào xương tủy, đau đớn tận tâm can.

14. Chương 14

Bị người ta vu khống là vô sỉ, Kính Ninh cũng chẳng để tâm, hần điềm đậm hỏi: “Yêu quái, xưng hô thế nào?”

Nữ nhân cao ngạo hứ một tiếng rồi quay đầu đi, Kính Ninh búng nhẹ ngón trỏ, một đốm lửa sáng rực bay thẳng đến đầu của nữ yêu, đốt nóng khiến nàng ta kêu oai oái. Kính Ninh lại hỏi: “Xưng hô thế nào?”

Nàng kia rụt lưỡi vào trong miệng, giữ nước bọt lại. Tên của yêu quái giống như một lời nguyện vậy, một khi bị người ta biết được thì coi như đã bị người ta khống chế, nàng nghiêng mắt nhìn đốm lửa trên ngón trỏ của Kính Ninh, môi run run, vừa sắc súa vừa chùi nước mắt một cách đáng thương: “Mạt Họa, a* tên Mạt Họa.”

*A: ta (nói ngọng)

Kính Ninh gật đầu: “Tại sao lại làm hại Liễu tiểu thư?” Mạt Họa đảo mắt bốn phía, không muốn trả lời vấn đề này, Kính Ninh nhẹ nhàng kêu tên nàng một tiếng, toàn thân Mạt Họa hơi cứng lại, trả lời một cách không tình nguyện: “Người vẽ ra ta là một thư sinh, hần luôn ái mộ Liễu tiểu thư, thảng trước hần nghe nói Liễu tiểu thư đã có hôn sự... nên nhảy sông chết rồi, ta là bức tranh cuối cùng hần vẽ ra, nghe được di nguyện của hần, hần luôn muốn lấy Liễu tiểu thư, ta không còn cách nào, cho nên...”

“Muốn giết Liễu tiểu thư để họ bầu bạn dưới Địa phủ à?”

Mạt Họa ủ rũ gật đầu: “Thư sinh rất đáng thương, ta muốn giúp hần hoàn thành tâm nguyện cuối cùng.”

“Người vốn có ý tốt, nhưng sinh lão bệnh tử do trời định, đâu thể vì thỏa mãn chút ước muốn riêng tư mà giết hại người khác được.” Kính Ninh nói, “Nể tình bản tính người không xấu, hôm nay ta tha cho người, sau này tu luyện cho tốt, không được làm chuyện ác nữa.”

Mạt Họa ngoan ngoãn gật đầu.

Kính Ninh trầm mặc rồi lại nói: “Đừng có hờ một chút là thè lưỡi ra, rất dễ bị bắt được đó.”

Mạt Họa nghiêng đầu nghĩ: “Nhưng chiêu này rất hữu dụng, Liễu tiểu thư bị ta làm dọa sợ mất mật...”

Kính Ninh lại im lặng một hồi, Mạt Họa giương mắt nhìn hần, nhìn đôi mắt mọng nước và cái mũi khóc đến đỏ của nàng ta, Kính Ninh bỗng nhiên mềm lòng, hần nhẹ giọng hỏi: “Nếu người muốn thành tâm tu đạo thì ta có thể dạy người.”

Vừa dứt lời thì mắt Mạt Họa sáng lên, nàng nhảy đến bên chân Kính Ninh, ôm lấy chân hần: “Sư phụ ở trên, đồ đệ... đồ đệ ở dưới! Mặc cho sư phụ chơi đùa!”

Kính Ninh lại im lặng một hồi, hần nhẹ nhàng gỡ tay Mạt Họa ra: “Người xem, người còn phải học văn hóa nữa.”

“Cái gì con cũng có thể học.” Mạt Họa ngẩng đầu nhìn hần, “Sư phụ xưng hô thế nào?”

“Kính Ninh.”

“Kính Ninh.”

“Phải gọi sư phụ.”

“Tên Kính Ninh này nghe thật bình yên.”

“Vẫn phải gọi sư phụ.”

“Kính Ninh sư phụ.”

Kính Ninh nhìn vào mặt Mạt Họa, hần cảm thấy nếu như nàng ta có một cái đuôi thì sẽ vẫy vẫy với hần. Hần thức thời xoa đầu nàng: “Ta chưa từng nhận đồ đệ, tư chất của người lại hơi ngốc, nhưng ta tin là cần cù bù thông minh, ta dạy cho tốt, người học cho tốt thì ít nhất sẽ có ngày người học được cách làm ra vẻ thông minh.”

Mạt Họa vui vẻ gật đầu: “Nhất định không phụ lòng gửi gắm của sư phụ!”

15. Chương 15

Mạt Họa yếu lực thấp kém, chưa từng rời khỏi bức họa quá ba canh giờ, lần này vì muốn theo Kính Ninh tu hành cho tốt, quyết tâm để chân thân lại Liễu phủ, nhưng ai ngờ nàng miễn cưỡng gượng được một ngày thì mệt mỏi muốn ngã, bước chân bắt đầu loạn choạng xiêu vẹo.

Kính Ninh thấy vậy khẽ nhíu mắt: “Ta vốn tưởng yêu quái tư chất kém nhất trên thế gian này không ai qua được người, không ngờ người còn tệ hơn vì sư tưởng tượng nhiều...”

Lời hần chưa dứt thì Mạt Họa toàn thân mềm nhũn, “phịch” một tiếng ngồi xuống như đồng bùn, nàng bắt đầu uất ức khóc: “Sư phụ chê bai con.”

“Không sai, chê bai người đó.”

Kính Ninh đáp thẳng như vậy lại khiến cho nước mắt trên mặt Mạt Họa không biết nên tiếp tục nhỏ xuống hay chảy ngược vào trong. Nàng suy nghĩ một hồi rồi quyết định khóc thê lương hơn: “Con vốn tưởng Kính Ninh sư phụ là một đạo sĩ lương thiện, không ngờ, không ngờ... huhu, Mạt Họa thật tầm nhảm lương duyên, phớ thác nhảm người, đời này coi như hết rồi, huhu...”

Kính Ninh nghiêng mắt nhìn nàng: “Người có biết mình đang nói gì không?”

Mạt Họa lắc đầu, chỉ lo khóc thê lương.

Kính Ninh im lặng một hồi rồi lấy trong ngực ra một bình gốm Thanh hoa. Vừa mở nút màu đỏ thì một mùi hương thơm nhẹ bay ra, Kính Ninh nhẹ giọng nói: “Đây là đan dược chế tạo từ Huyết hồng liên ở Thiên Sơn, có thể giúp người ngưng tụ tu vi mười năm trong ba ngày, trong 50 năm tu hành nhanh gấp 10 lần bình thường. Coi như vì sư tặng người làm...” Hần chưa nói hết thì một bàn tay trắng mịn lập tức giạt lấy cái bình trong tay hần.

Nàng ngửa đầu ngửi đan dược trong bình.

Kính Ninh nhíu mắt, giọng nói nhẹ bằng mang chút mùi nguy hiểm: “Vi sư tưởng là người nên bái tạ sư ân trước chứ.”

Mạt Họa ngậm một miếng thuốc, vừa nhai vừa trừng to đôi mắt vô tội, hàm hồ hỏi: “Sư phụ tặng lễ ật* gấp mặt cho đồ đệ là chuyện đương nhiên mà?”

* ật: vật

Kính Ninh gật đầu thấu hiểu: “Nếu vậy thì lễ vật bái sư của đồ đệ đâu rồi?”

Đôi mắt tròn xoe đảo đảo, Mạt Họa nuốt hết đồ trong miệng, vui vẻ đáp: “Ồ đây ở đây.” Nàng bật dậy nhảy đến bên Kính Ninh, nhanh như chớp giạt hôn thật mạnh lên mặt Kính Ninh.

Hành động đột ngột này khiến trái tim luôn lạnh như mặt nước của hần bỗng hụt mất một nhịp. Mạt Họa vẫn sáng rực mắt cười trước mặt hần: “Đám yêu quái kia chẳng phải luôn nói lấy thân báo đáp là lễ vật lớn nhất đó sao, con gởi thân cho sư phụ được không?”

Kính Ninh im lặng hồi lâu, hần miễn cưỡng dịch ánh mắt của mình đi chỗ khác, thở dài một tiếng: “Người thật nên học văn hóa trước.”

Mạt Họa chờ đợi nhìn hần: “Sư phụ dạy đi.”

Kính Ninh không tự chủ được ngã đầu về phía sau, nhất thời có cảm giác muốn trốn tránh. Mặc cho Mạt Họa chăm chăm nhìn hẩn hồi lâu, hẩn cố ý làm ra vẻ điềm nhiên: “Vi sư vẫn nên dạy pháp thuật cho người trước thì hơn.”

“Sư phụ dạy cái gì con cũng học hết, dù sao con cũng là người của sư phụ rồi.”

Lời này nghe ra có chút kỳ quái, Kính Ninh dùng tâm tư hết sức chính đạo suy ngẫm, Mạt Họa là đồ đệ của hẩn, nàng nói vậy cũng không có gì kỳ quái lắm. Hẩn gật đầu: “Người phải nhớ kĩ, vi sư dạy người pháp thuật là để người thanh tu đạo hạnh, đừng có lòng làm hại người khác, nếu người phạm môn quy của ta thì ta sẽ đích thân thu thập người.”

Mạt Họa chớp mắt nhìn hẩn, không có biểu hiện gì.

“Có hiểu không?”

Mạt Họa lắc đầu: “Không hiểu lắm, sư phụ vẫn chưa nói rõ mà, sư phụ đích thân thu con làm gì? Làm vợ lẽ à?”

Kính Ninh hít sâu một hơi, từ từ nhắm mắt: “Ta phải tìm một phu tử dạy văn hóa cho người trước mới được.”

Mạt Họa gật đầu, đôi mắt uất ức ẩn giấu chút ý cười, sư phụ không biết thư sinh vẽ ra nàng là một phu tử rất giỏi.

16. Chương 16

Đường phố Cẩm thành tháng Ba đầy hoa bay, hai hàng thùy dương liễu bên bờ sông phủ đầy mặt nước, thiếu nữ áo vàng ngồi ở đầu thuyền hát vang: “Núi có cây là cây có cành, lòng có chàng mà chàng không biết.”

Thuyền phu đang lắc mái chèo, nghe xong câu này thì cười lớn, nói với Kính Ninh đang một mình uống trà: “Vị huynh đài đây, diễm phúc của huynh thật không ít đâu.”

Kính Ninh thản nhiên đáp: “Chẳng qua cô ấy chỉ học người ta hát thôi, không hiểu ý nghĩa đâu.” Tiếng hát dừng lại, Mạt Họa bất mãn nói: “Con hiểu ý nghĩa câu này mà, con không chỉ hiểu câu này, con còn biết Cổ lau um tùm, sương trắng chưa tan, người trong lòng ta, ở, ở...”

Kính Ninh buồn cười ngẩng đầu: “Ở đâu?”

Ánh mắt Mạt Họa dừng lại bên bờ sông, Kính Ninh nhìn theo ánh mắt nàng, chỉ thấy một nữ nhân áo trắng đang yên lặng đứng dưới gốc liễu bên bờ sông, cho dù liễu rủ khiến người ta không thể nào nhìn rõ được nàng, nhưng tuyệt sắc tư dung khó giấu, nhìn từ xa đã biết là một giai nhân khuyên thành.

La bàn trong tay áo Kính Ninh khẽ động, ánh mắt hẩn trầm xuống hết nhỏ: “Yêu hồ.” Rồi lập tức nhảy lên. Mạt Họa không biết nguyên nhân, ngờ ngác muốn kéo tay áo hẩn, nào ngờ Kính Ninh nhất thời không thu sức được, lôi luôn Mạt Họa xuống nước, đầu nàng va vào con thuyền đang đi về phía trước rồi chìm xuống.

Ngay cả bọt nước cũng không thấy nổi lên, dưới thuyền không có động tĩnh gì.

Thuyền gia hoảng hốt, nào ngờ vẫn chưa hoàn hồn thì vị công tử anh tuấn bên kia đã để lại hai chữ “Cứu người” rồi dề khí phi thân, đuổi theo tiểu thư xinh đẹp trên bờ. Thuyền gia thấy vậy mắng to: “Kẻ phụ bạc!” Mạng người đâu thể nào chậm trễ, thuyền gia cũng vội nhảy xuống nước vớt nữ nhân áo vàng lên.

Mạt Họa mơ hồ nghe thấy có người đang gọi mình “tiểu cô nương”, nàng mở mắt, nhẹ giọng gọi một tiếng “Kính Ninh sư phụ”, nhưng chỉ thấy thuyền phu toàn thân ướt đầm nhìn nàng lắc đầu thở dài: “Cô nương, đó là một kẻ bạc tình, cô vẫn nên tìm người tốt khác thì hơn.”

Mạt Họa trong lòng hoảng hốt, thần trí đã tỉnh táo nhiều, nàng mở miệng hỏi: “Sư phụ đuổi theo nữ nhân xinh đẹp kia rồi sao?”

Thuyền gia lại thở dài. Mạt Họa cup mắt, trong lòng ngổn ngang trăm mối.

Lúc Kính Ninh trở lại thì trên cổ bị cào để lại ba vết máu. Thuyền gia thu tiền của hắn, vô cùng bất mãn trừng mắt nhìn hắn nhưng cũng không nói gì thêm.

Mạt Họa ngồi chỗ đám cỏ xanh trên bờ, khóc sưng cả mắt. Kính Ninh lấy làm khó hiểu, chẳng qua hắn chỉ đi bắt yêu như thường lệ thôi, tại sao sau khi trở về đường như cả thiên hạ đều đang thóa mạ hắn vậy. Hắn nhìn trán Mạt Họa sưng to vì va phải con thuyền: “Chỉ đau như vậy thôi mà không muốn sống nữa à?”

“Con...” Mạt Họa quết mắt nhìn hắn, mở miệng ngen ngào, “Con đau lòng, vô cùng đau lòng!”

Kính Ninh ngồi xổm xuống, giúp nàng xoa nhẹ chỗ sưng trên trán: “Tại sao?”

“Con rơi xuống sông như vậy...” Nàng vừa nói vừa sụt sùi, tay không ngừng diễn lại bộ dạng mình giãy giụa sắp chết, “Con bị rơi xuống sông như vậy mà sư phụ... chẳng thêm quan tâm con mà chỉ lo đuổi theo nữ nhân khác.” Giọng nàng thổn thức khiến người khác không nghe rõ, chỉ có câu “Thật ra sư phụ muốn giết con chứ gì” là đặc biệt rõ ràng.

Kính Ninh không hiểu: “Ta thấy con khóc cũng sung sức lắm mà.”

Giống như để chứng minh lời hắn nói, Mạt Họa thật thà khóc sung sức hơn.

Kính Ninh không giỏi an ủi người khác, ngồi trước mặt nàng nhìn một hồi rồi thở dài, bất lực nói: “Lần sau vì sư sẽ cứu người trước là được rồi, con yêu quái người đừng có khóc không giống ai như vậy nữa.”

Mạt Họa ngừng sụt sùi, đầu giống như mất sức tựa vào vai Kính Ninh, toàn thân Kính Ninh hơi cứng lại, nhưng cũng không đẩy nàng ra.

Qua làn nước mắt, Mạt Họa thấy trên cổ hắn có vết máu, cự ly gần như vậy nàng mới phát hiện miệng vết thương rất đáng sợ, mảnh nhưng rất sâu, giống như sâu thềm chút nữa thì có thể cắt đứt yết hầu của hắn. Mạt Họa lau khô nước mắt, nhỏ giọng nói: “Con đau lòng, đau lòng! Lần sau không được bỏ rơi con.”

“Ừ, không bỏ rơi người.”

17. Chương 17

Hồ yêu kia yêu lực cao thâm kiến Kính Ninh bất ngờ, hắn đánh trọng thương Hồ yêu nhưng không bắt được nàng ta. Nghĩ rằng Hồ yêu bị trọng thương nhất định cần hút càng nhiều dương khí, mấy ngày nay Kính Ninh thiết kế không ít kết giới trong thành, một khi Hồ yêu dùng yêu lực thì nhất định không thoát khỏi mắt hắn.

Mấy ngày nay Kính Ninh cũng hết lòng dạy Mạt Họa không ít kiến tu vi của nàng tiến bộ lên nhiều. Nhưng Mạt Họa thì lại không muốn học mấy.

Đêm khuya, hai người theo dõi Hồ yêu đến ngoại thành, nhưng đến bên con sông nhỏ thì mất dấu nàng ta, lúc này cửa thành đã đóng, hai người chỉ đành ăn gió nằm sương ở ngoại thành. Mạt Họa ngồi bên đồng lửa nhìn Kính Ninh đang tĩnh tọa, nàng cảm thấy gương mặt của đạo sĩ này có khi còn mê người hơn yêu quái nữa.

Một hòn đá nhỏ đập vào đầu nàng, Kính Ninh không mở mắt đã hỏi: “Tu hành cần phải kiên trì, không thể thụt lùi ngày nào, ngưng thần.”

“Sư phụ, con đang luyện tập làm sao để lúc đối diện với sư phụ tim không nhảy loạn.”

Kính Ninh mở mắt điềm đạm hỏi: “Lần trước sau khi rơi xuống nước đã bị mắc bệnh tim à?”

Mạt Họa xoa ngực đáp: “Chắc là vậy, lúc nhìn thấy sư phụ thì phát bệnh, chắc là lần trước sư phụ bỏ lại con một mình đã khiến cho con bị tổn thương quá nhiều.”

Kính Ninh chỉ điềm nhiên nói: “Tu đạo nếu muốn có thành tựu thì nhất định phải thanh tâm tĩnh thần, quả dục vô cầu...” Hắn nói về tâm pháp thanh tu của Đạo gia, Mạt Họa nghe giọng nói đều đều của hắn đến xuất thần, nàng cảm thấy tu hành đối với nàng thật ra cũng không có ý nghĩa gì to tát, trong lòng lại có một ý nghĩ dần dần thành hình. Nàng bỗng nhiên cắt lời Kính Ninh: “Sư phụ, con thấy không muốn làm đồ đệ của sư phụ nữa.”

Kính Ninh nhú mảy, thanh âm mang theo nộ hỏa hiềm thấy: “Nói bừa!”

“Con nghiêm túc đó, con không làm đồ đệ của sư phụ nữa, làm nương tử có được không? Vậy thì chúng ta có thể tùy ý hôn nhau ôm nhau rồi.”

Kính Ninh ngẩn ra, lửa giận bốc lên mang theo sự xấu hổ khiến tai hần đỏ lên: “Hỗn xược!”

Mạt Họa chớp mắt nhìn hần một hồi rồi chìa bốn ngón tay ra: “Sư phụ cần bốn ngón* làm gì?” Kính Ninh nhú mắt, hần thật sự nổi giận, Mạt Họa vội huơ tay, “Được rồi được rồi. Con làm đồ đệ là được rồi.”

*Hỗn xược đồng âm với thả bốn ngón tay

Dù sao cũng chính là trong đêm nay.

Canh ba, Kính Ninh nhắm mắt nghỉ ngơi, Mạt Họa thổi nhẹ một luồng khí vào trong không trung, cơn trùng trên đầu lá cỏ lập tức rơi xuống đất ngủ thật sâu. Mạt Họa đứng dậy đi đến phía sau Kính Ninh, nàng sờ vết thương trên cổ hần rồi than nhỏ: “Lúc đó nếu người cứu ta thì chẳng phải sẽ không bị thương sao, Tam vĩ hồ yêu đầu phải một đạo sĩ như người có thể đối phó nổi. Nếu không phải ta trọng thương chưa lành thì chuyện này sao lại kéo người vào chứ.”

Nàng cúi đầu liếm vết thương trên cổ Kính Ninh, vết cào màu đen mờ đi không ít. Mỗi Mạt Họa không nở rời đi, dán lên mạch máu đang giật giật của hần hôn một cái thật sâu, thỏa mãn nhìn thấy chỗ đó dần dần đỏ lên, nàng cười nói: “Thật muốn khiến toàn thân người cũng đỏ lên thế này.”

Mạt Họa móc ra một ngọn trủy thủ, ánh đao in bóng trắng lạnh lẽo, chiếu lên đồng tử đỏ một cách dị thường của nàng.

Nàng nhẹ cắt ngón trỏ của Kính Ninh, dùng máu bôi khắp con dao.

“Sư phụ, người đoán xem sáng mai người còn nhìn thấy ta không...”

18. Chương 18

Sáng sớm, khu rừng ngoại thành phủ một lớp sương mỏng, Kính Ninh xoa xoa mi tâm rồi ngồi dậy. Đồng lửa không biết đã tắt lụi từ lúc nào, hần nhìn Mạt Họa đang ngủ ngon lành bên cạnh rồi nhẹ giọng gọi: “Dậy đi.”

Mạt Họa che miệng thổ thề: “Sư phụ.” Giọng nói của nàng mềm mại giống như muốn khiến người nghe nhập ma.

Kính Ninh mặt không biến sắc chỉnh trang y phục, Mạt Họa nằm trên đất nhìn hần một lúc, thấy hần không có ý kéo mình dậy, nàng bất mãn đứng lên: “Sư phụ chẳng thương yêu đệ tử chút nào.” Nàng đảo mắt cười khéo léo: “Sư phụ, tóc sư phụ dính vào y phục rồi, để Mạt Họa sửa lại cho người.”

Kính Ninh sửa tay áo, chờ Mạt Họa đến gần hần, đôi tay trắng mịn còn chưa chạm đến vạt áo thì Kính Ninh hỏi: “Mạt Họa đâu rồi?” Ánh mắt hần không đặt trên người nàng, hỏi nhẹ nhàng giống như đang hỏi thời tiết thế nào.

Mạt Họa nghe xong toàn thân run rẩy, cố nặn ra một nụ cười, trong đáy mắt nàng dần dần lóe lên mấy tia sáng xanh: “Sư phụ đang nói gì vậy, Hồ yêu ở đâu đến ... Á!” Nàng kêu thảm một tiếng, toàn thân vô lực ngã ra đất, nàng quay đầu lại nhìn thấy đuôi của mình bị một thanh kiếm không biết từ đâu ra chém đứt.

Thanh kiếm trong suốt, linh khí bao quanh, rõ ràng là một thanh kiếm trấn ma hiếm có. Đòn bất ngờ này khiến Mạt Họa đau đến mức mặt mũi vắn vẹo, nhất thời lộ nguyên hình, nàng chính là Tam vĩ hồ yêu Kính Ninh đang truy bắt!

Kính Ninh huơ tay, thanh kiếm liền biến mất như một làn sương trong không khí.

Hồ yêu bị chặt đuôi kinh hãi nhìn Kính Ninh: “Người... người là ai, đạo sĩ đuổi giết ta hôm trước rõ ràng không lợi hại thế này.”

Kính Ninh móc trong tay áo ra một lá bùa, khác với lá bùa hắc dùng thường ngày, lá bùa này giấy vàng chữ đỏ, sát khí trùng trùng, Hồ yêu chỉ nhìn thôi đã rụt người về phía sau. Kính Ninh điềm đạm nói: “Nào, kể hết đầu đuôi câu chuyện cho rõ ràng đi.”

Hồ yêu thấy mình trốn không thoát, lạnh giọng cười: “Dây dưa với ta ở đây thì chi bằng tức tốc đến nhà họ Liễu cứu Họa yêu đồ đệ của ngươi đi, nếu chậm một bước thì chỉ e nàng ta đã bị Oán quỷ trong tranh ăn hết ba hồn bảy phách rồi.”

Kính Ninh nhú mày, hắc trầm ngâm một hồi, nắm lấy cổ áo Hồ yêu kéo lê trên mặt đất: “Nếu vậy thì vừa đi vừa nói cho rõ.”

Hồ yêu đứt đuôi bị kéo lê trên đất, đau đớn kêu la không ngừng, khuôn mặt tuyệt mỹ giờ đây chỉ có biểu hiện co rút vì đau: “Tiên trưởng, tiểu yêu sai rồi! Tiểu yêu sai rồi! Tiểu yêu không dám cười lạnh với ngài nữa!”

Lúc này Kính Ninh mới thả nàng ta ra rồi ra lệnh: “Ngoan ngoãn đi theo, ta sẽ không quay đầu, nhưng nếu không nghe thấy giọng ngươi thì Khuynh Dương kiếm sẽ không khách sáo đâu.” Giống như minh chứng cho lời nói của hắn, thanh kiếm trong suốt lại thoát ẩn thoát hiện trước mắt Hồ yêu.

Hồ yêu toát mồ hôi lạnh: “Gần đây Cẩm thành có quá nhiều đạo sĩ trừ yêu, tiểu yêu tìm thức ăn ngày càng khó khăn, mấy tháng trước đã ra tay với một thư sinh, ta không nỡ hút hết tinh hồn của hắn một lần nên đã tạm thời giam hồn phách còn lại của hắn trong bức họa. Nào ngờ bức họa của hắn chỉ trong thời gian ngắn đã sinh ra linh thức, biến thành Họa yêu. Họa yêu không nhẫn tâm nhìn thấy chủ nhân của nàng ta bị giam cầm không cách nào đầu thai nên muốn giết ta... nhưng yêu lực còn non, sau khi bị ta đánh trọng thương thì cùng giam luôn trong bức họa.”

“Mấy ngày trước ở Liễu phủ có quỷ cũng là do hồn phách của thư sinh đó sinh ra oán khí hóa thành lệ quỷ.”

Bước chân của Kính Ninh càng nhanh thêm, hắn nghĩ lúc trước Mạt Họa ngày ngày ở chung với Oán quỷ trong bức họa chắc rất gian khổ.

“Sau khi tiên trưởng cứu Mạt Họa, nàng ta làm đồ đệ của tiên trưởng lẽ ra là muốn mượn tay tiên trưởng trừ đi tiểu yêu.” Hồ yêu đảo mắt, “Tiên trưởng, Mạt Họa kia lẽ nào thật lòng đối với ngài...”

Kính Ninh thần sắc không đổi, nhẹ giọng đáp: “Ngươi nghĩ ta cũng ngu xuẩn như yêu vật ngươi nên không nhìn ra khúc mắc bên trong sao?”

Hồ yêu lại kinh hoàng: “Vậy nên ngài... tiên trưởng che giấu thực lực, thậm chí bị tiểu yêu cào bị thương là vì muốn thăm dò Mạt Họa sao?” Hồ yêu thầm nghĩ đạo sĩ này thật nham hiểm, nhưng sắc mặt lại có chút đáng thương nói: “Tiên trưởng đã biết ý đồ của Mạt Họa vậy tại sao bây giờ vẫn muốn đi cứu nàng ta?”

Kính Ninh không đáp mà hỏi lại: “Sao không nói xem tại sao ngươi lại ở đây?”

Hồ yêu sợ hãi, che miệng không muốn đáp, nhưng nghĩ đến lời hắn dặn vừa nãy nên miễn cưỡng đáp: “Là... tối qua Mạt Họa dùng trủy thủ tẩm máu của ngài đến ám toán tiểu yêu, tiểu yêu đã nhốt nàng ta vào lại bức họa trong Liễu phủ, tiểu yêu nhất thời lẫm đường lạc bước, nghĩ là Mạt Họa kia có thể lấy được máu của tiên trưởng thì không chừng tiểu yêu cũng có thể, có thể... vậy nên đã đường đột tìm đến, mạo phạm tiên trưởng thật là tội lỗi.”

Nói đến cùng vẫn là Họa yêu kia không nhẫn tâm để Kính Ninh gặp phải Hồ yêu, sợ hắn bị thương, không nỡ để hắn rơi vào hiểm cảnh lần nữa, Mạt Họa thật sự đã thích nam nhân này rồi.

Hồ yêu nghĩ đến đây liền lắc đầu: “Yêu quái lương thiện đa phần không có kết cuộc tốt, ái mộ người phạm đầu có ai không chết thảm, huống hồ còn là một...” đạo sĩ.

Một đạo sĩ nham hiểm gian trá!

Kính Ninh nghe xong khẽ cup mắt.

19. Chương 19

Đến bên ngoài nhà họ Liễu, Hồ yêu đột ngột kinh hô: “Chết rồi! Cẩm chỉ của ta trên bức họa bị phá rồi!”

Kính Ninh cau mày, khẽ nhíu mắt, Hồ yêu sợ đến sắp khóc: “Tiên trưởng! Trước mặt ngài tiểu yêu tuyệt đối không dám làm càn, vì lúc nãy ngài chặt một đuôi của tiểu yêu khiến yêu lực giảm sút, cẩm chế đã bị oán hồn kia phá rồi! Nếu tiên trưởng còn chậm trễ thì e là mạng của tiểu họa yêu kia sẽ không còn nữa đâu!”

“Nếu đã vậy...” Kính Ninh gật đầu xoay tay, la bàn lập tức xuất hiện trong lòng bàn tay hắn, Hồ yêu quay người muốn bỏ chạy, nhưng bỗng nhiên thấy có một lực hút cực mạnh giật nàng ta lại, nàng ta kinh hãi quay đầu, không kịp có bất cứ biểu hiện gì thì đã bị hút vào trong la bàn, trong không trung chỉ còn lại tiếng than thê lương của nàng: “Đạo sĩ nham hiểm!”

Vừa vào trong Liễu phủ, Kính Ninh lập tức cảm nhận được âm khí ngút trời, người trong phủ không biết đã chạy đâu mất hết, hắn theo trí nhớ lần trước mà tìm đến khuê các của Liễu tiểu thư, từ xa đã nghe thấy tiếng thư sinh than thở: “Thiên trường địa cửu có khi tận, hận này triền miên tuyệt không thôi! Liễu nhi, nàng phụ ta!” Dứt lời thì âm phong nổi lên tứ phía, thổi từ trong khuê các ra ngoài giữa ban ngày ban mặt.

Kính Ninh khẽ nhíu mày, Oán quỷ này lệ quý quá nặng, nếu muốn đối phó chỉ có thể tán hồn phách của hắn để hắn không thể nào chuyển thế nữa.

“Người chẳng ra gì cả!” Kính Ninh dừng bước, nghe bên trong truyền ra tiếng Mạt Họa đang la mắng: “Đường đường nam nhi lưng dài vai rộng mà khóc lóc như oán phụ vậy, thật chẳng ra gì cả!”

“Huhu... Mạt Họa nhi, đừng đánh ta, đừng đánh ta, ta không khóc nữa là được, nhưng Liễu nhi kia phụ ta, huhu, ba ngày sau nàng đã thành thân với người khác rồi, ta... sao ta có thể không buồn được.”

Kính Ninh bước vào cửa, nhìn thấy người của Liễu phủ nằm đầy trên đất, còn lệ quỷ thư sinh đang bị Mạt Họa sắc mặt trắng bệch đuổi đánh.

Kính Ninh nhíu mày, im lặng dừng bước.

Mạt Họa đuổi được mấy bước thì thở không ra hơi, nàng vút mạnh cành liễu vào thư sinh rồi mắng: “Người đã phá được cẩm chế của Yêu hồ thì ngoan ngoãn cút đi đầu thai đi! Làm lệ quỷ gì chứ, người làm được sao!”

Thư sinh chịu đánh, buồn bã không lên tiếng co ro dưới gốc liễu: “Ta muốn ở bên Liễu nhi, không thể để nàng thành hôn với kẻ khác.”

“Đồ ngốc, nàng không thành thân với người khác cũng không thể thành thân với người đâu, người...” Lời này của Mạt Họa dường như chọc trúng chỗ đau của thư sinh, mắt hắn đỏ lên, lập tức xông đến hét vào Mạt Họa: “Im miệng! Ta không sống được thì bắt Liễu nhi chết cùng ta là được rồi!” Nói xong hắn hung hăng nhảy tới Liễu tiểu thư đang hôn mê dưới đất.

Kính Ninh hất tay quăng một đạo bùa ra bay thẳng đến dán trên trán thư sinh. Chỉ nghe “xoẹt” một tiếng, thư sinh như bị đốt cháy, lăn tới lăn lui trên đất, dường như đau đến không muốn sống.

Mạt Họa sợ hãi vội nhào đến, mặc kệ lá bùa gần như đốt cháy ngón tay nàng, nàng điên cuồng xé bùa trên đầu thư sinh xuống, thần sắc phức tạp nhìn Kính Ninh: “Cứ như vậy sẽ khiến hắn hồn phi phách tán...”

Thần sắc Kính Ninh vẫn điềm nhiên không đổi: “Vậy thì sao, hắn đã thành lệ quỷ rồi.”

Mạt Họa ngẩn ngơ nhìn hắn một hồi, muốn nói nhưng lại thôi: “Nếu vậy thì không thể chuyển thế đầu thai.”

Kính Ninh xem xét sự bất an và nổi bi thương kỳ dị từ sâu trong đáy mắt Mạt Họa, hắn cảm thấy thần sắc như vậy không nên xuất hiện trong thể giới của Mạt Họa, nha đầu này chỉ cần phụ trách nói những lời không ai tưởng tượng nổi để chọc hắn vui là đủ rồi.

“Kẻ cản trở ta và Liễu nhi đoàn tụ hãy cút hết đi!” Thư sinh điên cuồng gào lên, xông đến chỗ Kính Ninh.

Mạt Họa hoảng sợ biến sắc, trong mắt nàng thì Kính Ninh vẫn chưa có năng lực để đối phó với lệ quỷ như vậy, nàng liều mình dùng chút yếu lực cuối cùng nhảy đến trước mặt Kính Ninh, muốn lấy thân mình làm khiên để chắn đòn này cho hắn.

Thân thể ấm nóng ôm chặt lấy hắn, tiểu Họa yêu này đứng ra yếu đuối không ra gì, hắn hoài nghi bình linh được dó của mình chắc chưa đi qua dạ dày của nàng đã bị bài tiết ra ngoài rồi, hấp thu yếu kém thể này cũng là thật là chuyện lạ. Nhưng kẻ yếu đuối thể này lại ngông cuồng muốn dùng sinh mạng để bảo vệ hắn.

Kính Ninh cảm thấy Họa yêu này thật ngốc quá, cứ ngây ngô thích một người, ngây ngô liều mạng để bảo vệ, cũng không nghĩ xem có đáng hay không. Nhưng tim hắn lại vì hành vì ngu ngốc này mà đột nhiên nhảy liên hồi.

Một tay hắn kéo Mạt Họa, khẽ nghiêng mình đưa nàng ra phía sau, tay còn lại kết một cái ấn, ngón trở nhẹ điểm, một luồng sáng trắng quét ra, tiêu trừ sạch lệ khí trên người thư sinh.

“Tinh thần thuật?” Mạt Họa ngơ ngác ngẩng đầu lên từ trong lòng Kính Ninh, “Sư phụ... người đã tu thành tiên rồi sao?”

“Chắc là thành rồi thì phải, vì sư quên rồi.”

Mạt Họa lại ngẩn ra một hồi, chọc thật mạnh vào ngực Kính Ninh: “Tại sao lúc trước người lại giả vờ yếu kém như vậy!”

“Làm vậy thấy vui hơn.”

20. Chương 20

Mạt Họa hận đến mức máu huyết chạy loạn, nhưng cũng chỉ có thể cắn răng nhẫn nhịn. Nàng quay đầu nhìn quỷ hồn của thư sinh, lúc này hắn đã trở lại bình thường như những quỷ hồn khác, đang ngồi bên cạnh Liễu tiểu thư khóc huhu, nhưng hắn đã không còn muốn giết chết Liễu tiểu thư nữa.

Kính Ninh vừa muốn ra tay độ hắn thì một nữ nhân áo trắng bước ra từ trong không trung, nàng đi đến bên cạnh thư sinh lạnh giọng nói: “Ta là Bạch Quỷ, ta đến thu đi quỷ quái trong lòng người.” Vừa dứt câu thì không cần biết thư sinh có bằng lòng hay không, nàng móc ra một cây bút điểm nhẹ lên ngực hắn, một luồng khí trắng ngưng tụ trên đầu bút, Bạch Quỷ không khách sáo thu nó vào trong tay áo, “Ta đã lấy đi chấp niệm của người rồi. Đi đầu thai đi.”

Thư sinh vẫn khóc huhu, nhưng thân ảnh ngày càng mờ nhạt, cuối cùng dần dần biến mất.

Mạt Họa mở miệng, nhưng cuối cùng lại không nói gì.

Kính Ninh nhíu mắt xem xét Bạch Quỷ một hồi rồi nhẹ giọng nói: “Cô nương lang bạt giữa trăm kiếp hồng trần, chứng kiến trăm điều khổ của thế nhân, sao không nghỉ lại xem trong lòng có chấp niệm không buông bỏ được không?”

“Thứ ta cần chính là chấp niệm.” Bạch quỷ im lặng một hồi, “Đã quấy nhiễu rồi, mong Sơn thần lượng thứ.” Nói xong thân ảnh nàng cũng từ từ biến mất, tan vào không trung.

Mạt Họa trợn to mắt kinh ngạc, quay sang nhìn Kính Ninh: “Sơn thần?”

“Vi sư cũng quên rồi.”

Mạt Họa nghiêng mắt nhìn hắn: “Tên lừa đảo gian ác này. Ta luôn tưởng người chỉ là một tiểu đạo sĩ thôi!”

Kính Ninh gật đầu nói: “Vi sư đúng là tu hành không đủ, đạo một vòng cũng chỉ lừa được một đồ đệ như người.”

“Hừ, làm gì có, người đã lừa được đồ đệ nào đâu.” Mạt Họa hừ một tiếng, không nhận được mà loạng choạng lui về phía sau, Kính Ninh cố ý đưa tay ra giữ lại, ôm nàng vào lòng. Mạt Họa thật thà không khách sáo ôm lấy ngực hắn, vùi đầu thật mạnh: “Thật tốt quá, ta còn lợi dụng được người nhiều như vậy nữa.”

Kính Ninh hơi ngẩn ra rồi than thở: “Thật là ngốc quá, ai lợi dụng ai cũng không phân biệt nữa.”

Sự vật trước mắt Mạt Họa dần trở nên mơ hồ, đầu nàng vô lực dựa trên vai Kính Ninh, nhẹ giọng đáp: “Sự phụ, ta không thể nào làm đồ đệ của người được nữa rồi.”

Kính Ninh nhượng mắt: “Muốn làm sư sượng sao?”

Mạt Họa cười: “Cũng không làm, e là ta phải rời xa người rồi.”

Kính Ninh ngăn ra, giận dữ nhíu mày: “Nói bậy bạ gì đó!”

“Ta nói thật đó.” Mạt Họa đáp, “Ta là do thư sinh vẽ ra, hắn chết rồi tự nhiên ta cũng không sống được nữa, hắn không đầu thai được thì ta cũng không đầu thai được, nhưng mà... cũng may.” Hơi thở nàng yếu dần, “Kiếp này của Mạt Họa quá ngắn, không thể làm đồ đệ tốt của người, kiếp sau tiếp tục vậy...”

Kính Ninh trong lòng hoảng hốt, một cảm giác không diễn tả được tuôn trào trong mạch máu, mỗi một giọt máu giống như đọng lại thành một cây băng châm xuyên qua tứ chi của hắn, bị nứu lại ở ngực, rồi sao đó tiến vào trong tim, cắm vào trong thịt.

“Chờ đã!” Bỗng nhiên Mạt Họa mở mắt, nhíu áo Kính Ninh, giận dữ nói: “Trước khi tìm ra kiếp sau của ta thì phải nhớ đốt giấy cho ta đó.”

Kính Ninh khựng lại, lúc này bỗng nhiên lại muốn cười.

Mạt Họa mở mắt to hơn: “Đốt nhiều vào đó!”

“Ừ.”

“Dù gì người cũng là người quen duy nhất của ta còn sống.” Mạt Họa dừng một lát rồi lại bất an nói: “Kiếp sau nếu ông trời không cho ta gặp người thì người nhớ phải tìm ta đó, nhất định phải tìm đó nhé, rồi dạy đồ đệ này cho thật tốt! Hoặc là... trực tiếp cho ta làm sư nương cũng được lắm...”

Lần này thiếu nữ trong lòng tuyệt đối yên lặng, Kính Ninh cảm thấy sự yên lặng này không thích hợp với nàng. Nữ nhân tên Mạt Họa này nếu như là một bức họa thì lẽ ra phải là một bức Bách điều triệu phụng, chỉ chóc cãi nhau không thôi. Đột nhiên yên lặng thế này chỉ khiến người ta cảm thấy...

Trong lòng trống rỗng.

Hắn ôm lấy thân thể đang dần trở nên trong suốt của Mạt Họa, không nói lời nào.

Người của Liễu phủ dần dần tỉnh lại, khi Liễu tiểu thư mở mắt thì chỉ nhìn thấy một đạo sĩ điềm nhiên tựa thân tiên đang cô độc bi ai.

Vĩ thanh

Đầu đường, trong một con hẻm, tên ăn mày áo xám một cước đạp vào đống quần tên ăn mày mạnh khỏe rồi giật lấy màn thầu trên tay hắn chạy mất, vừa đến đầu hẻm thì đầu va phải một đạo sĩ áo trắng, trên y phục trắng tinh lập tức xuất hiện mấy vết màu xám.

Tên ăn mày hoảng sợ, xấu hổ muốn chạy thì bị đạo sĩ dễ dàng chụp lấy tay.

Nàng co ro lui về phía sau, đạo sĩ khom xuống, trong ánh sáng ngược chói lóa, nàng nhìn thấy một khuôn mặt đẹp tựa tiên nhân.

Tiên nhân lau vết dơ trên mặt nàng, nhẹ giọng hỏi: “Bây giờ nàng muốn làm đồ đệ của ta hay làm nương tử của ta?”

Tên ăn mày ngẩn ngơ nhìn hắn, màn thầu trong tay lăn tròn trên mặt đất. Tên ăn mày đuổi đến điên cuồng nhìn đạo sĩ áo trắng.

Không có ai đáp hắn, hắn trầm suy nghĩ một hồi rồi quyết định: “Vây làm cả hai nhé.”

21. Chương 21

Tần vương Sở Diệp hôm qua mới nạp một tiểu thiếp xinh đẹp. Ngày thứ hai trong phủ đã truyền ra lời đồn rằng tiểu thiếp bị Triều Dương công chúa đánh gãy hai chân.

Sự thật thì lời đồn không thể tin được, tiểu thiếp đó chẳng qua bị nha hoàn của Triều Dương công chúa tát nhẹ mấy cái, hai má sưng lên trông rất đối xứng, và chẳng qua là bị kéo ra khỏi tân phòng, quỳ ngoài sân cả đêm thôi.

Trong tân phòng nền vẫn cháy cả đêm, in bóng của Công chúa và Tấn vương gia lên chữ Hỉ dán trên cửa sổ, hai bóng người ngồi đối diện nhau cả đêm.

Sáng hôm sau thì Tấn vương lên triều.

Trên Thủy tạ trong Tấn vương phủ, nữ nhân vừa được rước về tối qua đang quỳ rạp bên chân Triều Triệt. Triều Triệt khẽ nhấp một ngụm trà rồi hỏi: “Người là cô nương nhà nào?”

“Thiếp, thiếp thân...”

Công chúa đưa tay ngắt lời nàng ta: “Đừng có tự xưng như vậy, người vẫn chưa bước vào cửa Tấn vương phủ.”

“Nô tỳ... nô tỳ là nữ nhi của Thích sử Lương Châu, tháng trước theo cha vào Kinh.”

“Tháng trước?” Đầu ngón tay của Triều Triệt lướt qua vành ly ngọc, “A Diệp... Tấn vương tính chuyện thành thân với người khi nào?”

“Năm ngày trước.”

Triều Triệt cong môi cười, bốn ngày trước đêm nào họ cũng chung giường, thì ra trong lúc thân thiết trong lòng chàng lại đang suy nghĩ về hôn sự với một nữ nhân khác. Cũng có thể là chàng chỉ vì áy náy trong lòng nên mới an ủi nàng. Triều Triệt cảm thấy kiếp này của nàng chưa từng chịu sỉ nhục nào lớn hơn thế này.

Nàng đứng dậy, ánh mắt đảo qua người nữ nhân đang quỳ dưới đất, cười nói: “Cô nương, chuyện của phu thê ta lẽ ra không nên liên lụy người khác. Nếu nghĩ kĩ rồi thì hôm nay người có thể rời khỏi Vương phủ, theo cha người về Lương Châu đi.”

Nữ nhân hoảng sợ: “Nhưng Tấn vương...”

Ánh mắt Triều Triệt lạnh đi, nhàn nhạt quét qua người nàng ta, khiến nữ nhân kia toàn thân run rẩy, không dám nói nhiều.

“Tấn vương Sở Diệp là phu tể của Triều Dương công chúa ta, đời này Triều Dương chỉ lấy một mình chàng, càng không cho phép chàng cưới người khác, nếu người muốn bước vào cửa Tấn vương phủ thì đến Kim Loan điện xin Hoàng đệ ta ban Hưu thư, Tấn vương bỏ ta rồi thì các người có thể tùy ý cưới gả.”

Lời nàng chưa dứt thì nghe bên ngoài Thủy tạ có tiếng nô bộc khấu bái: “Vương gia cát tường!”

Ánh mắt nữ nhân kia sáng lên, sắc mặt Triều Triệt lạnh xuống. Nàng khẽ ngẩng cao đầu, ánh mắt lạnh lùng nhìn Sở Diệp từ từ bước đến, miệng nở nụ cười: “Vương gia đến thật kịp lúc.”

Nữ nhân quỳ trên mặt đất đôi mắt đỏ lên, lập tức khóc huhu như hoa lê ngậm mưa, yếu đuối đáng thương. Sở Diệp nhìn Triều Triệt, hai người đều trầm mặc, cuối cùng Triều Triệt phá vỡ sự im lặng: “Vương gia đã diện thánh chưa?”

Sở Diệp cup mắt, khẽ nghiêng đầu nói với hai thị vệ sau lưng: “Đưa nàng ấy xuống đi.”

“Vương gia?” Nữ nhân hoảng hốt nhìn Sở Diệp, Triều Triệt cũng cảm thấy kinh ngạc.

“Hoàng thượng có lệnh, móc hai mắt, loạn côn đánh chết.” Hắn nhìn Triều Triệt nói thật rõ ràng, “Để làm vui phần nô trong lòng Triều Dương công chúa.”

Triều Triệt khẽ chấn động, bên tai vang lên tiếng khóc lóc của nữ nhân: “Vương gia tha mạng! Công chúa tha mạng! Vương gia, Vương gia cứu thiếp!” Nàng bị thị vệ mặt không biểu cảm lôi ra khỏi Thủy tạ, tiếng khóc càng đi càng xa. Mối Sở Diệp khẽ cong thành nụ cười nhạt, ánh mắt mang thần sắc khó đoán, hắn lại gần Triều Triệt, cầm lấy bàn tay đang cuộn thành nắm đấm của nàng, nhẹ giọng nói: “Như vậy Triệt nhi có bớt giận chưa?”

Triều Triệt không đáp, Sở Diệp tiến lại gần tai nàng, giúp nàng vén mấy sợi tóc bị gió thổi loạn, hẩn nhỏ giọng: “Hoàng đệ của nàng thật thương yêu nàng quá, chuyện mới xảy ra tối qua mà hôm nay đã truyền đến Hoàng cung, Triệt nhi muốn ta cảm tạ sự thương yêu của Ngô hoàng thế nào đây? Nếu có ngày nào đó ta và nàng có tranh chấp, Hoàng đệ nàng có tức giận móc mắt, loạn côn đánh chết ta không?”

Bàn tay Triều Triệt khẽ run, Sở Diệp xoa mặt nàng, lui ra một bước: “Hôm nay sự vụ bận rộn nên không về phòng ngủ, Công chúa lượng thứ.”

Hắn quay người ra khỏi Thủy tạ, Triều Triệt nhìn bóng dáng không chút lưu luyến của hắn, mở miệng gọi theo: “Sở Diệp, lúc thành thân chàng nói kiếp này chỉ ở bên ta. Bây giờ muốn nuốt lời sao?”

Sở Diệp dừng bước: “Công chúa nói đùa rồi, Sở Diệp đâu có bản lĩnh đó.”

Nhìn bóng hắn dần biến mất, Triều Triệt đột nhiên cảm thấy toàn thân rã rời, nàng vịn vào bàn đá từ từ ngồi xuống, thị nữ bên cạnh tiến lại hầu hạ, nàng nhẹ giọng: “Sau này chuyện trong Vương phủ đừng truyền vào trong cung nữa.”

“Nhưng Hoàng thượng...”

“Nói đó là ý của ta, bảo Hoàng thượng chuyên tâm triều chính, kiềm chế một chút, đừng có động một chút là lấy mạng người. Bảo người chuyên tâm học đạo trị quốc với Thừa tướng, ta ở Vương phủ rất tốt, không cần người lo lắng.”

“Dạ.”

22. Chương 22

Vương thừa tướng bệnh chết ở nhà. Hoàng đế vô cùng phẫn nộ, chém mấy trăm thị vệ của phủ Thừa tướng. Triều Triệt nghe tin vội vã nhập cung, khi Hoàng đế chỉ mới 16 tuổi nhìn thấy nàng thì hai mắt đã đỏ hồng, cậu ôm tỷ tỷ khóc thật to như lúc nhỏ: “Hoàng tỷ, Hoàng vị này đệ ngồi khổ cực quá, lúc nào cũng phải đề phòng mình thương ám tiễn. Hôm nay là Thừa tướng... ngày mai có khi nào là tỷ, có khi nào là đệ... có phải chỉ cần giết hết tất cả thì chúng ta mới có thể an toàn không?”

Triều Triệt trầm mặc hồi lâu, chỉ đành an ủi cậu một lúc, lòng nặng trĩu bất an trở về Tấn vương phủ.

Dùng bữa tối xong, thị nữ cho nàng biết tối nay Tấn vương muốn qua đêm ở Thư phòng, đôi mày Triều Triệt càng nhíu chặt hơn. Nàng nghi ngờ, và vì sự nghi ngờ này mà cảm thấy sợ hãi...

Nào ngờ đêm chưa khuya, Thư phòng Tấn vương đột nhiên vang lên tiếng chém giết. Ngoài cửa có thị vệ vội vã hét to: “Vương gia bị hành thích rồi! Mau mau!”

Tay chân Triều Triệt lập tức đông cứng, đầu một mảng trống rỗng. Nàng tùy tiện chộp một chiếc áo khoát, đến giày cũng không kịp mang mà chạy ra ngoài.

Bên ngoài Thư phòng một đám hỗn loạn, thích khách đã bị xử lý hết, máu nhỏ khắp mặt đất, Sở Diệp mặc áo ngoài màu tím được dìu đứng ở cửa Thư phòng, các thị vệ đang quỳ rạp dập đầu thỉnh tội.

Triều Triệt vội vã chạy lên phía trước, sờ khắp mặt Sở Diệp, sau đó lại kiểm tra toàn thân hắn: “Chúng có làm chàng bị thương không? Có nghiêm trọng không? Có đau không?”

Sở Diệp nhìn thấy bộ dạng hoảng hốt của Triều Triệt, bất giác ngăn ra: “Nàng đến đây làm gì?” Trong giọng nói có sự nghiêm khắc không kịp che giấu.

Triều Triệt khựng lại, Sở Diệp chưa bao giờ dùng giọng điệu này để nói chuyện với nàng, xưa nay hắn đối với nàng luôn ôn hòa, cho dù thỉnh thoảng có giận trong lòng, nhưng bề ngoài cũng không hung dữ với nàng. Triều Triệt bị hỏi như vậy nên bỗng lắp bắp: “Ta... lo cho chàng.”

Sở Diệp dường như cũng phát giác mình mất kiềm chế, cất giọng nhàn nhạt: “Ở đây vừa nguy hiểm vừa hỗn loạn, chỉ sợ sẽ làm bẩn áo nàng...” Hắn cúi đầu, lúc này mới phát hiện Triều Triệt không mang giày. Đôi chân trắng muốt đã bị vấy máu. Lòng Sở Diệp nhói lên, vừa đắng vừa chát vừa có sự ảm áp khó nói, hắn lặng lẽ cụp mắt thở dài, “Nàng không nên đến đây.”

“Chúng ta là phu thê, chàng ở đâu thì ta ở đó.”

Sở Diệp trầm mặc hồi lâu, cuối cùng mở mắt cao giọng dặn dò: “Còn không mau tức tốc quét dọn trong sân đi.” Hắn khẽ lui một bước: “Triệt nhi, ở đây hỗn loạn lắm, ta lệnh cho người đưa nàng về.” Lời hắn chưa dứt thì trong Thư phòng truyền ra giọng nữ nhân: “A Diệp, vẫn chưa xử lý xong sao?”

Thân hình Triều Triệt cứng lại, chỉ thấy đôi mày Sở Diệp nhíu chặt.

“Chẳng trách mấy ngày nay chàng đều ở Thư phòng. “ Triều Triệt lạnh lùng cong môi, “Nỗi lo hôm nay của ta thật dư thừa quá.” Nàng vòng qua Sở Diệp, ngẩng cằm đi vào Thư phòng như một chiến sĩ, Sở Diệp xoay người cản trước mặt nàng. Đôi mày nhíu chặt dường như nói hết sự bất an của hắn.

Triều Triệt cười nói: “Chàng không cần lo, ta không làm gì cô ta đâu. Chỉ muốn xem xem lại là cô nương nhà nào mà hơn được ta thôi.”

“Triều Triệt.” Hắn kéo tay nàng. Thần sắc nghiêm túc như muốn bảo vệ thứ đồ quý nhất của mình, còn kẻ địch chính là nàng, chính thê của hắn, Triều Dương công chúa.

Triều Triệt chỉ cảm thấy buồn cười: “Sở Diệp, chàng đã phong lưu như vậy thì ban đầu hà tất nhọc công cưới ta, nếu chàng tùy tiện cưới một nữ nhân nào đó không phải của Hoàng gia thì cũng không cần lén lút cực khổ vậy đâu, che che giấu giấu, mệt cho chàng mà cũng mệt cho ta nữa.” Triều Triệt quay người rời đi, “Chàng quyết ý ngăn cản thì ta sẽ không vào, nhưng mà chàng nhớ lấy, ta không phải nữ nhân bình thường, ta không thờ chung chồng với người khác đâu.”

23. Chương 23

“Thương thế của Vương gia có ổn không? Lão nô hầu hạ Sở Diệp cả đời quan tâm hỏi.

“Không sao.”

Lão nô nói: “Vừa rồi sao Vương gia không để Công chúa vào trong gặp Lục Vân tiểu thư, dù sao thì ngày sau Vương gia cũng phải lấy Lục tiểu thư...”

“Sau này ta sẽ không lấy ai nữa.” Sở Diệp bỗng nhiên đáp, “Nữ chủ nhân chỉ cần một là đủ rồi.”

Lão nô ngăn ra rồi thở dài: “Hôm nay Vương gia diễn kịch cho người ta xem, nhưng nếu ở tại phòng Công chúa thì Công chúa có thể làm nhân chứng tốt nhất, triệt tiêu sự hoài nghi của tất cả mọi người đối với ngài. Nhưng ngài lại thà hẹn Lục tiểu thư đến Vương phủ làm chứng... Lẽ nào Vương gia không sợ đao kiếm không có mắt làm tổn thương đến Công chúa sao?”

Sở Diệp trầm mặc không nói. Lão nô lại tiếp: “Vương gia thứ cho lão nô nói thẳng, nếu sau này Vương gia báo được đại thù, với tính tình của Triều Dương công chúa, chỉ e...”

“Người lui ra đi. Ta muốn nghỉ ngơi.” Sở Diệp vầy vay, không muốn nghe tiếp nữa.

Những đạo lý này đâu phải hắn không biết chứ, nhưng mà con người có lúc biết rõ là nhéo càng mạnh thì càng đau, nhưng vẫn không chịu lùi một bước để biển rộng trời cao, không có nguyên nhân gì khác, chỉ vì không nỡ.

Nửa tháng sau.

Triều Triệt thấy bên ngoài ánh nắng rực rỡ bèn ra vườn hoa đi dạo cho thoải mái.

Vừa đến cửa vườn hoa thì nghe thấy tiếng cười yêu kiều của nữ nhân. Triều Triệt cau mày, giọng của nữ nhân này nửa tháng nay cứ vọng mãi trong đầu nàng, không lúc nào quên được. Nàng âm thầm đi đến sau một gốc cây ló đầu ra, xem xét nữ nhân xinh đẹp đang cầm một giỏ hoa.

“Ồ, thì ra là thiên kim của Lục tướng quân.”

Triều Triệt đương nhiên biết Lục Vân, Thiên kim của Tái Bắc đại tướng quân, một giai nhân nổi tiếng, thanh mai trúc mã của Sở Diệp, 2 năm trước cùng Sở Diệp từ Tái Bắc về triều. Triều Triệt nghĩ thầm,

chẳng trách Sở Diệp bảo vệ cô ta trong phòng như vậy, thì ra người ta mới là bảo bối của chàng, còn ác nhân chia cắt nhân duyên chính là nàng.

Nhưng mà đã làm kẻ ác rồi thì đương nhiên phải cùng hung cực ác.

Nghĩ vậy, Triều Triệt vòng qua gốc cây, lớn tiếng nói: “Lục tiểu thư, hoa trong Tấn vương phủ không thể tùy tiện hái đâu.” Nàng khẽ hất cằm, thẳng lưng, cao ngạo đi về phía Lục Vân, “Hoa này là lúc xưa ta gả vào Vương phủ, Sở Diệp đích thân trồng cho ta, tuy không phải là chủng loại quý giá gì, nhưng cũng là bảo bối của ta, mong Lục tiểu thư đừng đoạt vật yêu thích của người khác.”

Lục Vân khẽ cứng người, quay đầu lại hành lễ với Triều Triệt, nhưng cũng không xin lỗi. Triều Triệt cong khóe môi: “Trả hoa lại cho ta, cho dù đã chết rồi ta cũng không muốn kẻ khác đem đồ của ta đi.”

Lời này sắc bén mĩa mai, thiên kim của Tướng quân trưởng thành ở Tái Bắc đâu thể nhịn nổi cục tức này, trong mắt lập tức nổi lên nộ khí, cười lạnh nói: “Chẳng qua là mấy đóa hoa thôi, nếu tỷ tỷ muốn lấy thì muội muội sẽ trả cho tỷ, dù sao thì ngày sau muội muội vào Vương phủ rồi, sống chết gì cũng thuộc về muội muội thôi.”

Triều Triệt nhú mắt nói thẳng: “Chỉ cần Triều Dương công chúa ta còn sống thì không cho phép Tấn vương lấy ai nữa. Cô sớm bỏ ý định này đi.”

“Lời này Công chúa nói quyết tuyệt quá rồi, A Diệp muốn lấy ai...”

“Cô đang khiêu khích ta à?” Triều Triệt ngắt lời Lục Vân, nàng không cho bất kỳ ai có cơ hội ngăn cản, vung tay tát thật mạnh vào mặt Lục Vân, đánh cho nàng ta trở tay không kịp, Triều Triệt lạnh giọng gọi: “Người đâu, tát cho ta.”

Nô bộc phía sau lập tức bước lên giữ lấy Lục Vân, Lục Vân lớn tiếng: “Triều Dương công chúa, cô hiếp người quá đáng!”

“Hiếp người quá đáng thì sao, lúc Triều Dương công chúa ta tung hoành ở Kinh Thành không biết cô còn lang bạt ở xó xỉnh nào, vậy mà bây giờ dám ngông cuồng giành chồng với ta! Cô nhớ lấy, thứ ta không sợ nhất là khiêu khích, càng không sợ so thủ đoạn, cô có thể đấu với ta, cũng có thể đến ám toán ta, cô chỉ cần biết kết cục của mình khó coi mức nào là được.”

“Triều Triệt!”

Bên ngoài vườn hoa truyền đến một giọng phẫn nộ, Triều Triệt ngẩng đầu, thấy Sở Diệp sắc mặt gấp gáp đang vội vã bước đến. Hắn kéo Lục Vân ra phía sau, Lục Vân lập tức khóc hu hu thật đáng thương.

Triều Triệt cười nói: “Ta đánh cô ta nên chàng nóng lòng sao? Nhưng mà nóng lòng cũng vô ích, ta đã đánh rồi. Chàng có muốn giúp cô ta đánh trả không?” Nói đến câu cuối cùng, thần sắc đã hoàn toàn băng lạnh.

Sở Diệp mím môi, giống như đang kiềm chế nộ khí bộc phát. Hắn quay đầu xem xét thương thế trên mặt Lục Vân, dặn dò thị vệ phía sau: “Hôm nay nắng quá độc, dễ nóng người, đưa Công chúa về phòng, nấu cháo cho nàng hạ hỏa.”

“Không cần.” Triều Triệt ngang ngược đáp, “Đã nhiều ngày Vương gia không về phòng, thậm chí thần thiếp hư vọng, hôm nay Lục tiểu thư chịu một cái tát, thần thiếp đã sướng khoái không ít rồi, sau này Vương gia cứ tiếp tục như vậy thì thậm chí của thần thiếp cũng tiếp tục hư vọng... Ta không ngại Lục tiểu thư hay tiểu thư nào khác giải sầu cho Vương gia đâu.”

Lời này ngang ngược mà hung dữ, khiến người nghe đều thấy khinh miệt Lục Vân và sỉ nhục Tấn vương Sở Diệp, không giữ lại chút thể diện nào cho hai người, thậm chí còn mĩa mai cả bản thân nàng.

Triều Triệt nghĩ, không có tình yêu thì ít nhất nàng cũng giữ được hôn nhân này.

Nàng quay người đi, phía sau truyền tới tiếng hét thẹn quá hóa giận của Lục Vân: “Triều Triệt, sớm muộn có ngày những lời hôm nay sẽ tát lại vào mặt cô.”

Triều Triệt cũng không hề quay đầu, mặc kệ nàng ta.

Sau khi Triều Triệt đi, Sở Diệp lạnh lùng đưa tay ra nói với Lục Vân: “Lấy ra đây.” Sắc mặt Lục Vân cứng lại, giấu tay sau lưng. Sở Diệp bình thản nhìn nàng ta, “Đừng để ta nói lần thứ hai.”

Lục Vân cắn răng, vứt ba cây ngân châm trong tay xuống đất, bất nhẫn nói: “Cô ta đối với ta như vậy mà cũng không cho ta giáo huấn cô ta sao? A Diệp, huynh bảo vệ cô ta như vậy có phải thật sự thích cô ta rồi không?”

Sở Diệp nhặt ngân châm trên mặt đất, không trực tiếp trả lời nàng ta: “Thế lực của Bảo hoàng đang trong triều chưa hoàn toàn trừ hết, bây giờ không thể ra tay với nàng ấy.”

Lục Vân cười lạnh: “Vậy lúc nào mới có thể?”

“Ta nói không thể là không thể.”

Nghe xong lời này, Lục Vân chỉ cảm thấy toàn thân lạnh cóng, nàng hoảng sợ nhìn Sở Diệp, thấy ánh mắt đen tối sâu thẳm của hắn đang nhìn nàng, Lục Vân cắn răng, nuốt giận bỏ đi.

24. Chương 24

Mấy tháng sau, trong đầu Triều Triệt sao vẫn cứ vọng lại câu nói của Lục Vân một cách kỳ lạ, giống như một lời nguyên, tất cả các đại thần bảo vệ Hoàng đế trẻ tuổi đều lần lượt chết hết, Triều Triệt ngày càng bất an, mãi cho đến sau năm mới, sự bất an của nàng cuối cùng cũng kết thúc, nó đã trở thành trở thành sự thật.

Tuyệt vọng.

Đệ đệ của nàng chết, chết đột ngột. Thái giám truyền khẩu dụ nói chồng mình là Tấn vương Sở Diệp sẽ kế vị.

Đêm Hoàng đế chết, Sở Diệp không ở trong phủ, không ai biết hắn đi đâu, cũng giống như không ai biết trong Hoàng cung rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Triều Triệt chắc là người biết được tin tức này trễ nhất, nô tỳ ngâm nước mắt mang cho nàng một phụng bào hoa lệ, cho nàng biết ba ngày sau là đại điển đăng cơ của Tân hoàng, lúc đó thì nàng thân là Hoàng hậu, sẽ cùng Sở Diệp bước lên 81 bậc thang của Thừa Thiên điện, nhận khẩu bái của bá quan, quỳ tể tiên tổ, đón nhận sơn hà xã tắc.

Triều Triệt sờ phụng bào ngăn ngơ nói: “Hoang đường!”

Khoảnh khắc này dường như nàng hiểu ra tất cả những chuyện trước đây chưa hiểu. Nàng nói: “Cho Sở Diệp biết là ta không đi.”

Ngày thứ hai, nàng nhìn thấy phu tể đã nửa tháng không gặp của mình, hắn mặc hoàng bào, khuôn mặt tiêu tụy, Triều Triệt cười: “Thiết nghĩ gần đây chắc chàng vô cùng bận rộn, trước đây Hoàng đế nói với ta ngồi trên Hoàng vị này rất vất vả, nhưng cũng không thấy nó mệt nhọc như chàng, ta nghĩ chắc chàng còn bất an hơn nó nhiều. Sở Diệp, đồ giàn được cầm có bằng tay không?”

Sở Diệp thần sắc phức tạp, không trả lời mà nhìn Triều Triệt, hắn liếc qua phụng bào Triều Triệt tiện tay vứt trên đất, đôi mày đã cau lại càng nhíu chặt hơn.

“Chàng lợi dụng ta để xua hết cấm quân giám thị Vương phủ, tiêu trừ hết mọi nghi ngờ của Hoàng gia đối với chàng, từng bước giải trừ thế lực của Vương triều, chàng xem chàng làm tốt chưa, mặc hoàng bào lên cũng không có ai phản đối. Nhưng ta không hiểu, đến lúc này rồi thì Triều Dương công chúa còn có tác dụng gì với chàng? Tại sao chàng vẫn giữ lại mạng ta? Phong ta làm Hoàng hậu...” Triều Triệt bỗng nhiên gật đầu như đã tỉnh ngộ, “Phải rồi, trong lòng chàng biết rõ, đối với Triều Triệt kiêu ngạo này thì sống mới là trừng phạt lớn nhất.”

Sở Diệp mím chặt môi, mạnh mẽ đối diện với ánh mắt của Triều Triệt, nhưng lại bị hận ý mãnh liệt của nàng làm cho hắn quên đi tất cả mọi biện giải.

Ánh mắt này hắn từng nhìn thấy trong gương đồng vô số lần vào những lúc đêm khuya thanh vắng, Triều Triệt hận hắn, giống như hận sâu sắc cảm hận Phụ hoàng của Triều Triệt.

Giọng Sở Diệp hơi khàn: “Đừng tùy tiện vứt phụng bào trên đất, bây giờ không tìm được ai làm lại đâu. Việc gấp phải tùy nghi, đây là lễ phục của tiên Hoàng hậu, sau này có thời gian ta sẽ ra lệnh làm cho nàng một bộ.”

Triều Triệt trầm mặc hồi lâu rồi nói: “Đây không phải là lễ phục của tiên Hoàng hậu, là y phục của đệ đệ ta may cho em dâu tương lai của ta. Đệ ấy nói muốn cưới một nữ nhân giống ta làm Hoàng hậu nên đã may bộ y phục này theo số đo của ta.” Triều Triệt cười nhẹ, “Sở Diệp, chàng muốn ta mang tâm trạng thế nào để mặc nó đây? Chàng bắt ta phải hận chàng tận xương tủy mới được sao?”

Cổ họng Sở Diệp nghẹn lại, nhìn Triều Triệt hoang mang nói với hắn: “Một là chàng phế ta, còn không thì giết ta đi. Ta không giữ được tình yêu ngu xuẩn này, cũng không giữ được hôn nhân bi thảm này, nhưng ít nhất chàng cũng cho ta giữ lại chút tôn nghiêm...”

Sở Diệp nhìn ánh mắt trống rỗng của nàng, im lặng không nói, hai người rõ ràng đang ở gần như vậy nhưng lại dường như xa cách tận chân trời, làm thế nào cũng không tiếp xúc được với sự ấm áp thật sự của đối phương.

“Ngày kia nếu nàng không muốn đi thì đừng đi.”

Trước khi Sở Diệp đi hắn chỉ để lại câu đó, không nói sẽ phế nàng cũng không nói sẽ giết nàng, giống như lúc trước nàng giả bệnh để không cùng hắn đi tham dự yến tiệc, lúc đó nàng thích sự dung túng và chiều chuộng của hắn, bây giờ Triều Triệt coi như đã nhìn thấy rõ ràng, đó chẳng qua chỉ là Tấn vương Sở Diệp lấy lòng để lợi dụng nàng thôi.

Còn lúc này...

Chắc chỉ là lòng thương hại của kẻ thắng lợi thôi.

25. Chương 25

Hôm đại điển đăng cơ của Sở Diệp, hắn một mình khoát long bào trang nghiêm, bước qua bậc thang dài thật dài, đứng vững trước Thừa Thiên điện, bá quan triều bái tung hô vạn tuế. Hắn phất tay áo rộng như có thể thu nạp cả trời đất vào trong, nhưng chỉ vớt được một luồng gió, lạnh đến tận xương tủy.

Nữ nhân tâm cao khí ngạo kia chỉ e là sẽ không còn than thở rằng hắn mặc quá ít, quên mang thêm áo. Hắn đang nghĩ thì bỗng thấy một sắc vàng chói mắt bước qua 81 bậc thang của Thanh Vân trường đạo, Hoàng hậu của hắn vẫn kiêu ngạo vô cùng, mặc lễ phục tôn quý phú lệ từ từ bước tới.

Hắn nhìn bóng dáng nàng đến thất thần trong phút chốc.

Triều Triệt vẫn để tâm đến Sở Diệp.

Chỉ là suy đoán thôi nhưng cũng khiến máu nóng của Sở Diệp cuộn cuộn, cảm xúc bùng bùng. Tính tình ẩn nhẫn như hắn cũng không nhịn được mà cong môi.

Hắn nghĩ, thì ra nàng vẫn thích hắn.

Như vậy là tốt nhất...

Nhìn thấy nàng từng bước từng bước đi lên bậc thang đá xanh, tiến về phía hắn, Sở Diệp dường như không chờ được mà tiến xuống hai bước, hắn đưa tay muốn đón lấy nàng. Nào ngờ Triều Triệt đứng lại ở dưới hắn vài bậc thang, đôi mắt đen trong suốt phản chiếu khuôn mặt của hắn, còn sắc mặt của nàng thì lý trí đến lạnh lẽo.

Tay Sở Diệp khê cứng lại, ngượng ngập dừng trong không trung.

“Hoàng thượng?” Triều Triệt lạnh lùng gọi, nàng cup mắt tự nhiên lấy ra từ trong phụng quán một cây kéo vàng dài mảnh. Ngón tay Sở Diệp khê co lại, nhưng hắn không tránh. Thị vệ hai bên bậc thang đều hoảng sợ, cảnh giác đặt tay lên cán đao phòng bị.

Triều Triệt không có động tác gì khác. Nhưng cây kéo vàng dài mảnh như cây trâm đưa lên, tóc đen của nàng xỏa tung ra bay theo gió.

“Ngày thành thân, lão ma ma kết tóc của hai chúng ta lại với nhau, ý là vĩnh kết đồng tâm, hôm nay Triều Triệt không tìm được lọn tóc của chàng khi xưa nữa.” Nàng nhẹ giọng than, tay nắm lấy tóc mình, cây kéo vàng không do dự cắt đứt lọn tóc xanh. Nàng vút lọn tóc trên tay xuống đất, “Chi bằng cắt đứt nó đi, chúng ta cũng như đám tóc này, ân đoạn nghĩa tuyệt.”

Sắc mặt Sở Diệp trắng bệch, thân hình cứng đờ như bị sét đánh, trong mắt khó giấu sự chấn nộ.

Hắn nắm chặt tay, bá quan phủ phục ở dưới không dám lên tiếng, nhưng hắn biết, không ai mù mà không nhìn thấy Triều Dương công chúa và Tân hoàng cắt tóc đoạn nghĩa. Hắn hiểu, Triều Triệt muốn bức hắn, giống như nàng nói vậy, một là phết nàng, còn không thì giết nàng đi.

“Triệt nhi.” Sắc mặt căng cứng của Sở Diệp dần dần thả lỏng, hắn lại đi xuống thêm hai bước, cố nắm lấy tay Triều Triệt, Triều Triệt đẩy hắn ra: “Đừng chạm vào ta, ghê tởm.”

Sở Diệp không chịu buông tay, hắn mím môi đưa tay giữ lấy Triều Triệt, ngón tay thuận thế cắm vào ót nàng. Triều Triệt chỉ cảm thấy trước mắt tối đen, thân trí trở nên mơ hồ. Sở Diệp dùng sức kéo nàng vào lòng.

Trước khi hoàn toàn rơi vào bóng tối, Triều Triệt nín áo hắn nói: “Sở Diệp, chàng hận ta nhiều đến chừng nào, cứ phải không chết mới không thôi như vậy sao, không mệt sao...”

Nữ nhân trong lòng lặng đi, hoàn toàn hôn mê.

Sở Diệp lạnh giọng ra lệnh: “Gần đây Hoàng hậu mệt nhọc, đưa nàng về đi.”

Bá quan im lặng, bên dưới bộ mặt thần phục không biết trong lòng đang suy tính bao nhiêu âm mưu. Sở Diệp cup mắt quay lưng đi, một mình bước vào cánh cửa lớn màu đỏ khiến người ta hoảng sợ.

Lúc này không ai có thể thấy được bóng xanh trùng trùng trong đáy mắt Tân hoàng, không ai có thể biết gánh nặng thiên hạ càng ngày càng nặng trên vai hắn, không ai có thể cảm nhận được, cho dù Thừa Thiên điện không có người, nhưng sóng ngầm vẫn cuộn cuộn khiến người ta mệt mỏi.

Sở Diệp một mình ngồi trên Hoàng vị, xuyên qua tấm rèm châu ngọc trong suốt nhìn ra bầu trời bên ngoài.

Hắn biết, Triều Triệt của hắn sẽ không còn là Triều Triệt của hắn nữa. Thân là Triều Dương công chúa, từ nay về sau nàng chỉ có thể cùng Sở Diệp không chết thì không thôi.

Hắn mệt, nhưng ai bảo hắn không nỗ lực.

Hận cũng đành, yêu cũng mặc, kiếp này của hắn đã bị trăm mối tơ vây trói.

26. Chương 26

Triều Triệt hoàng hậu ngụ ở Khôn Dung điện.

Tòa cung điện này nàng không lạ gì, đây là nơi thuở nhỏ nàng đã cùng đệ đệ và Mẫu hậu ở. Nhìn thấy mỗi cảnh vật nàng đều cảm thấy như mới hôm qua còn cùng đệ đệ chơi đùa ở đây, nhưng quay đầu lại mới phát hiện vật cũ còn nguyên nhưng người đã khác. Mỗi một đồ vật trong cung đều mang những ký ức sống động, sự so sánh giữa ngày xưa và hiện tại giống như một con mãnh thú mai phục trong bóng tối, ở một ngã rẽ nào nàng không để ý thì nó sẽ nhảy ra cắn xé khiến nàng bị thương khắp người.

Từ sau khi vào thu, Vương đô liên tiếp chịu ba trận mưa thu. Triều Dương công chúa kiêu ngạo bệnh rồi, sốt và ho, Thái y mỗi ngày đều ra vào Khôn Dung điện, trong cung điện khắp nơi toàn mùi thuốc.

Tân hoàng Sở Diệp vút bỏ mọi sự vụ nặng nề, tìm thời gian rảnh đến thăm nàng. Chỉ một cái nhìn cũng khiến hắn đau đến đứt ruột, Triều Dương công chúa kiêu ngạo chưa từng yếu đuối thế này. Ngủ mê trên giường bệnh, sắc mặt trắng bệch, ốm đến không ra hình người.

Hắn nhẫn nhịn vị chua đắng trong đáy lòng, ngồi bên cạnh run run sờ má nàng.

Triều Triệt bệnh mê man, nàng khẽ nghiêng đầu chà vào lòng bàn tay mềm của hắn như một con chó nhỏ, khàn giọng gọi: “Mẫu hậu...”

Cổ họng Sở Diệp nghẹn lại, tim dường như bị ai đó bóp chặt, ngay cả đau đớn cũng không có sức. Hắn sờ trán Triều Triệt lẩm bẩm: “Ta phải làm thế nào, nàng muốn ta phải làm thế nào đây?”

Lúc nàng tỉnh lại nhìn thấy Sở Diệp ngồi bên cạnh giường, đầu gật gật sắp ngủ gục: “Sở Diệp.” Cổ họng nàng khô đắng, chỉ gọi một tiếng thôi cũng khiến nàng ho kịch liệt.

Sở Diệp bừng tỉnh, trong mắt vương đầy tia máu, hắn vội bưng nước đến dứt Triều Triệt uống, nào ngờ nước còn chưa nuốt thì Triều Triệt đã ói ra một ngụm máu. Tia máu ầm ầm dính dính chảy trên tay Sở Diệp. Triều Triệt ho không ngừng, Sở Diệp ngây ngốc ngẩn ra.

“Từ lúc nào... mà nàng ho ra máu?” Giọng hắn run run, âm thanh khàn đặc kìm nén đau đớn.

“Tại sao?” Nàng nhẹ nhàng thốt ra hai chữ, xem có vẻ rất kỳ lạ, nhưng Sở Diệp không thể không hiểu.

“12 năm trước.” Sở Diệp im lặng hồi lâu rồi cộc lốc đáp, “Phụ vương ta... Tấn vương Sở Tương bị ghép tội vô cớ, chém đầu, 130 người của Tấn vương phủ đều bị lưu đầy Tái ngoại.”

Triều Triệt bỗng nhiên tỉnh ngộ, nàng cười nói: “Triều Triệt chúc mừng Hoàng thượng báo được đại thù.” Sắc mặt Sở Diệp trắng bệch khó coi, Triều Triệt vẫn cười, “Hoàng thượng đừng có thần sắc như vậy, ngài xem, ngài ẩn nhẫn 20 năm, bây giờ đã báo được huyết thù thì nên vui mới phải. Không... ta quên mất, ở đây vẫn còn một đứa con gái của cừu nhân sống khỏe mạnh, chắc ngài thấy như cái gai trong mắt, không cách nào vừa lòng nhỉ.”

“Triều Triệt!” Sở Diệp khẽ tức giận.

Nụ cười mỉa mai trên mặt Triều Triệt vụt tắt, nàng nhìn hắn lạnh giọng nói: “Phụ hoàng phong ta là Triều Dương công chúa, hi vọng cả đời này của ta có thể tốt đẹp rực rỡ như bình minh. Còn bây giờ...” Nàng chùi máu trên tay Sở Diệp nói, “Vì thù hận cuối cùng của chàng, kiêu ngạo duy nhất còn lại của ta, giết ta đi thôi.”

Cầm Sở Diệp co gập, hắn phát tay áo bỏ đi, bước chân bối rối như chạy trốn.

Triều Triệt nhìn bầu trời mưa đêm rả rích ngoài cửa sổ lẩm bẩm: “Chàng nói ta nên treo cổ hay nhảy hồ?” Nàng âm thầm suy nghĩ, “Đều bình thường quá, Triều Dương công chúa ta có chết cũng phải khác biệt một chút.”

Ngày sương giáng, Triều Triệt khoát lên mình một chiếc áo ngoài hoa lệ, nàng cho thị nữ biết có việc gấp cần gặp Hoàng thượng. Nhưng lúc này đang tảo triều, Triều Triệt bãi giá, một mình vội vã đến Thừa Thiên điện.

Đi đến ngoài Thừa Thiên điện, sau khi thái giám thông truyền, cánh cửa đỏ mở ra, Triều Triệt ngẩng đầu nhìn thẳng vào Hoàng đế. Trên vạt người, có cả thiên hạ, nhưng vị trí đó cô độc biết bao, Triều Triệt từ nhỏ đã biết. Nàng nhớ lại năm đó dưới ánh nến đỏ rực sáng, nàng nói với Sở Diệp: “A Diệp, sau này ta ở bên chàng, chàng ở bên ta, chúng ta cùng nhau đi hết cuộc đời này được không?”

Lúc đó Sở Diệp nghe câu đó chắc là trong lòng đang cười mỉa mai nàng.

Mĩa mai thì cứ mỉa mai đi, mối nhân duyên của họ dù sao cũng chỉ là một trò cười.

Triều Triệt cong môi, khẽ cười một cách phóng khoáng ưu nhã, nàng quỳ xuống khấu đầu bên ngoài điện, hành đại lễ ba khấu đầu chín bái.

Trong triều nhất thời ồn ào, trong lòng Sở Diệp đột nhiên dâng lên một nỗi bất an.

Triều Triệt không chờ Sở Diệp cho nàng đứng lên thì đã tự mình đứng, nàng nhìn tấm bảng vàng phía trên long ý cao giọng nói: “Triều Triệt bất hiếu, lúc xưa đã dẫn sói vào nhà, nay lại không đoạt lại được giang sơn của tổ tông. Chỉ đành lấy cái chết để tạ tội, nguyện xã tắc bình an, quốc gia trường tồn!”

Nàng khẽ lui về phía sau một bước. Sau lưng nàng, trong 81 bậc thang có khắc hình rồng bằng đá, vây rồng chìa thẳng đứng, giống như từng thanh đao bằng đá sắc nhọn.

Ý thức được nàng muốn làm gì, sắc mặt Sở Diệp tái đi, trong máu lập tức tràn đầy kinh hoảng, hần phần nộ hết: “Nàng dám! Trối nàng ấy lại cho ta!”

Lời còn chưa dứt thì hần đã thấy khoe môi Triều Triệt mang theo nụ cười ngả thẳng về phía sau.

Sở Diệp, cứ vậy đi, chúng ta đừng tính toán yêu hận tình thù gì nữa.

“Không được! Quay lại...”

Giọng nói sức cùng lực kiệt của hần trở thành một luồng gió băng lạnh thổi qua tai, không để lại chút gì.

27. Chương 27

Hần lại nhìn thấy Triều Triệt bưng cháo thanh đạm đi vào trong phòng. Nàng nói: “Ồ, ta vô tình nấu cháo nhiều một chút, A Diệp, huynh ném thử đi.” Nàng ngồi bên cạnh hần, ánh mắt sáng rực nhìn hần, hần theo lời ném thử một miếng. Nàng không chờ được hỏi, “Ngon không?”

“Ngon lắm.”

Một giọng nói trong đầu đánh thức bản thân hần. Lục Vân đang đứng bên cạnh, tay bưng bát cháo trắng, nàng cười nói: “Ngon là được rồi, ta nấu lâu lắm rồi đó.”

Không phải Triều Triệt.

Nữ nhân kiêu ngạo như ánh mặt trời, không chịu chút ức hiếp nào kia đã dùng một cách thức quyết tuyệt đến tàn nhẫn để ra khỏi cuộc sống của hần, triệt triệt để để, thẳng thừng đến đáng sợ.

“A Diệp.” Lục Vân bỗng nhiên nũng nịu, “Lần trước cha ta hỏi... hỏi ta có nhắc chuyện thành thân với huynh không.”

Thần sắc trong ánh mắt Sở Diệp dần dịu lại: “Vân nhi, tìm lương duyên khác đi.”

Cánh tay đang bưng tô cháo của Lục Vân run run: “Huynh... có ý gì?”

“Trong lòng Sở Diệp đã có người, chứa đầy rồi, không thể thêm nữa.”

Lục Vân áp chế cơn run rẩy, cười lạnh nói: “Người nào? Triều Dương công chúa sao? Đó chẳng qua chỉ là một người chết thôi!”

Sở Diệp lạnh lùng nhìn Lục Vân: “Đừng để ta nói lần thứ hai.”

“Được, Hoàng thượng, ngài được lắm!” Lục Vân cười lạnh tức giận bỏ đi.

Sở Diệp gần đây luôn thất thần. Lúc tảo triều, hần sẽ nhìn thấy Triều Triệt đứng thẳng ở cửa Thừa Thiên điện, khách sáo xa cách mỉm cười với hần, nàng nói: “Nguyện xã tắc bình an, quốc gia trường tồn.” Chớp mắt thì thân thể đã bị xé tan thành từng mảnh, toàn thân đầy máu nằm ở bệ đá trắng trên Thanh Vân trường đạo, máu chảy khắp nơi khiến người ta kinh sợ.

Lúc phê duyệt tấu sớ, hần sẽ nhìn thấy Triều Triệt lạnh lùng chất vấn hần: “Hoàng vị đoạt về này ngồi có thoải mái không?” Lúc nửa đêm không người, hần sẽ cảm thấy Triều Triệt vẫn nằm bên cạnh hần, giống như vừa trải qua một trận thân mật kịch liệt, lưỡi nhấc nằm trong lòng hần nói: “Sau này đứa con đầu tiên của chúng ta nhất định là con trai, ca ca thương muội muội lắm, làm tỷ tỷ thật mệt quá.” Hoặc hần sẽ cảm thấy Triều Triệt lạnh lẽo đứng bên giường, không nói lời nào mà nhìn hần, sau đó từ từ rơi nước mắt.

Thỉnh thoảng hần cũng sẽ mơ thấy mẫu thân rơi lệ kêu oan lúc xưa, cũng sẽ mơ thấy cái đầu của phụ thân rơi dưới đất.

Tất cả ký ức như vô số kim châm, ngày ngày đêm đêm chọc ngoáy trong máu hần.

Bóng xanh trong mắt Sở Diệp ngày càng trầm trọng, không thể che giấu nổi nữa.

Ngôi Hoàng hậu bỏ trống, tranh luận trong triều ngày càng kịch liệt, Sở Diệp cảm thấy mình không thể nào lại bước vào đường cũ nữa, Thái y chẩn mạch cho hắn xong thì nói là tâm bệnh. Có hoạn quan sàm ngôn nói trong cung oán khí quá nặng, nên mời pháp sư đến trừ khử tà linh.

Sở Diệp nhìn về hướng của Khôn Dung điện rồi phê chuẩn đề nghị này.

Hôm pháp sư nhập cung tuyết bay bay như lông ngỗng, Sở Diệp ngồi trong tấm điện, bên ngoài cửa, tiếng lẩm bẩm của các pháp sư từ từ truyền vào, hắn xoa thái dương cười, cảm thấy mình thật hoang đường.

Bỗng nhiên một tiếng chuông bạc truyền đến tai hắn, Sở Diệp nhíu mày nhìn nữ nhân áo trắng hiện ra từ không trung. Nàng nhẹ giọng nói: “Ta là Bạch Quỷ, đến để lấy đi yêu ma trong lòng ngươi. Nhưng hôm nay ta bị đám đạo sĩ ngoài cửa gọi đến, nếu ngươi không muốn ta lấy thì ta có thể đi.”

Sở Diệp không để tâm, hắn cười nói: “Nếu ngươi có bản lĩnh đó thì cứ lấy thử xem.”

Nàng lấy trong tay áo ra một cây bút, huơ vài đường trong không trung, không trung bỗng xuất hiện hình bóng của Triều Triệt, toàn thân Sở Diệp cứng lại, nhìn bóng dáng đó đến thất thần, Bạch Quỷ lạnh lùng thu Triều Triệt vào trong túi, nhẹ giọng đáp: “Con quỷ của ngươi ta đã thu đi rồi.”

“Đứng lại!”

Hắn hoảng loạn đứng dậy, bóng dáng Bạch Quỷ biến mất trong không trung như lúc nàng đến.

Đám đạo sĩ đang làm phép bên ngoài cửa chợt ngừng, hoạn quan nhẹ gõ cửa, cẩn thận hỏi: “Hoàng thượng?”

Đầu Sở Diệp âm ỉ đau, hắn xoa xoa mi tâm, sau lưng dường như có một nữ nhân đang quan tâm giúp hắn bóp trán: “Sao chàng còn mệt mỏi hơn cả Hoàng đệ ta nữa? Chàng nghỉ đi, ta đi nấu cháo cho chàng.” Nói xong nàng kéo cửa tấm điện từ từ bước ra.

“Triều Triệt...”

Thái giám đẩy cửa điện bất an nhìn Hoàng đế: “Hoàng thượng, có muốn các pháp sư tiếp tục không?”

Nữ nhân như ảo ảnh quay đầu lại nhìn hắn, trong ánh sáng trắng mờ mờ bên ngoài, hắn nhìn không rõ hình dáng của nàng. Hắn nhíu mắt để nhìn nàng kỹ hơn, nào ngờ hắn hoảng hốt phát hiện hắn có làm sao cũng không nhớ nổi dung mạo của nàng.

28. Chương 28

Triều Triệt dường như thật sự biến mất khỏi thế giới của hắn, bất kể là lúc tỉnh táo hay trong mộng hắn đều không thấy được dung mạo của nàng.

Sở Diệp càng dễ thất thần hơn trước, cảm tình trong mắt ngày càng ít đi, sau khi trấn định lại cảm xúc, càng ngày hắn càng cảm thấy trống rỗng và ngầy ngốc.

Lại đến Lập xuân một năm nọ, Sở Diệp đi qua Thanh Vân trường đạo của Thừa Thiên điện, lúc sáng sớm, chân trời rực rỡ ánh nắng, Sở Diệp ngẩng đầu nhìn lên 81 bậc thang của Thừa Thiên điện, phảng phất có một hình bóng nữ nhân mặc cung y màu đỏ đứng trên bậc thềm, thần sắc ngạo mạn xem xét hắn.

Sở Diệp ngẩng ra.

Bên tai dường như nghe thấy có người kêu to: “Có thích khách! Hộ giá!” Rất nhiều người lao ra giữ hắn lại, Sở Diệp dùng sức đẩy người ở tứ phía ra, nhìn chằm chằm nữ nhân kia, từng bước từng bước đi về phía bậc thềm.

Thanh âm từ tứ phía ngày càng trở nên xa xôi, hắn ngày càng nhìn rõ dung mạo của nữ nhân kia. Giống như ánh mặt trời mới lên, vẫn là khuôn mặt kiều ngạo, nàng cong môi cười: “Ngươi là Tấn vương Sở Diệp vừa về Kinh thành kế thừa Vương vị đó à?”

Hắn cong môi khẽ cười, giống như lần gặp gỡ đầu tiên của họ vào ba năm trước, nhưng lúc đó trong lòng hắn đè nén huyết hận, còn bây giờ trong mắt hắn chỉ có ánh sáng ảm áp võ vụn.

Giọng nói run run khiến người ta bi thương: “Triều Dương công chúa, ngưỡng mộ đại danh đã lâu.”

Một thanh kiếm xuyên qua ngực, giọng của Tái Bắc đại tướng quân vang lên sau lưng hắn: “Hoàng thượng, đừng trách vì thần độc ác, xưa nay thổ chết thì nấu chó sấn, người lại không chịu lập Vân nhi làm Hoàng hậu khiến thần không thể không suy đoán lung tung...”

Sở Diệp giống như không cảm nhận được đau đớn, hắn cười nói: “Như vậy cũng tốt, như vậy... cũng tốt”

Ánh sáng dường như đổ xuống, xâm chiếm mọi thứ trước mắt hắn, chỉ có hình bóng nữ nhân kia là đặc biệt rõ ràng.

Hắn lại tiến về phía trước hai bước, khí lực khiến máu phun ra, chân hắn mềm đi, ngã xuống mặt đất. Hắn ngẩng đầu cố gắng muốn nhìn bóng dáng của Triều Triệt một lần nữa, nhưng nàng chỉ nhìn hắn từ xa, sau đó phát tay áo, quay người bỏ đi.

Ngón tay nhuộm máu của hắn sờ được bậc thang cuối cùng, lạnh cứng ở đó, dùng tư thế cầu mà không được để kết thúc mạng sống.

Nếu có người còn nhớ thì chỗ Sở Diệp chết vừa hay chính là bên cạnh thi thể của Triều Triệt lúc xưa, vị trí tay hắn đặt cũng vừa hay là vị trí cuối cùng mà tay Triều Triệt chạm vào.

Tịch dương ngã về Tây, một đôi chim yến mùa xuân bay qua, không biết bao nhiêu năm trước từng có một đôi phu thê lập một lời thề không ai biết ở chỗ này.

“Đời ta chỉ gả ột người.”

“Đời này ta trao hết cho nàng.”

29. Chương 29

Lúc tan ca Hồ Lộ nhìn thấy một thiếu niên xinh đẹp mảnh khảnh ở dưới lầu của công ty.

Hắn mặc trang phục cổ, trên người khoát áo lông nhung màu trắng, mặc quần áo đỏ tươi, chân mang giày vải hoa xanh, tóc xanh dài từ đầu đến eo, trên đỉnh đầu có hai cái tai nhỏ nhỏ, còn đeo kính sát trùng màu đỏ, thu hút không ít ánh mắt dòm ngó của người đi đường.

Hồ Lộ nghĩ, tên diễn viên đoàn phim này ở đâu ra vậy? Trời nóng mà mặc nhiều như vậy, kiếm sống thật không dễ.

Ngày thứ hai đi làm, Hồ Lộ nhìn thấy thiếu niên kia vẫn còn đứng đó, bất động nhìn màn hình trên bức tường đối diện tòa nhà. Lúc Hồ Lộ tan ca thiếu niên vẫn đứng ở đó, cô nghe nói đứa trẻ này từ sáng đến giờ chưa từng rời khỏi chỗ đó.

Sau một ngày phơi nắng, má hắn đỏ lên giống như bị nắng làm tổn thương da. Khuôn mặt xinh đẹp cứ ngẩng lên nhìn màn hình, biểu hiện có chút hoảng hốt lạc lõng, nhìn rất đáng thương.

Hắn rút cuộc đang nhìn cái gì...

Hồ Lộ đang suy đoán thì bỗng thấy một cô bé bưng một ly trà mát tiến đến. Cô bé nhỏ nhẹ nói: “Anh có muốn đến chỗ mát mẻ...”

“Tránh xa ta ra! Con người ngu xuẩn!”

Hắn vừa mở miệng thì sự bất mãn và bức bối cực độ xông ra, giống như nhẫn nhẹn đã lâu giờ bị người ta châm ngòi vậy. Người vây xem bốn phía đều bị tiếng hét giận dữ đột ngột của hắn dọa run, cô bé cũng ngăn ra.

Thấy người phía trước chưa đi, thiếu niên không khách sáo giật trà mát trong tay cô bé “ừm ực” vài hớp uống sạch, lại còn ngang ngược nhét cái ly trả vào tay cô bé, hắn ngạo mạn giương cằm, khuôn mặt phơi nắng đỏ hồng bày ra biểu hiện xem thường: “Cho người cơ hội hầu hạ đó, lui ra đi!”

“Chắc chắc...” Hồ Lộ thầm tặc lưỡi, thu hồi lại sự đồng tình.

Chiều tối Thứ sáu đột nhiên đổ một trận mưa lớn, người qua đường bước chân vội vã, không còn ai dừng lại quan tâm đến thiếu niên một lần.

Hồ Lộ tăng ca, lúc ra khỏi công ty thấy thiếu niên quần áo hoa lệ lủi thủi đứng trong mưa, đèn đường chiếu lên khiến sắc mặt hắn trắng xanh, môi thâm tím. Hồ Lộ nhìn hình bóng cô đơn chán nản đến kỳ lạ đó hồi lâu. Cô nhẹ giọng than, mềm lòng lấy trong túi ra hai cây dù, bung cây dù che nắng ra che ình, còn cây dù che mưa thì cầm đi đến bên cạnh thiếu niên.

Thiếu niên đầu tóc luộm thuộm nghe thấy có tiếng bước chân đến gần, hắn liền ngẩng đầu lên, trong mắt mang theo địch ý và sự khinh thường.

Hồ Lộ không nói lời nào mà để cây dù xuống trước mặt cách hắn ba bước rồi âm thầm rời đi.

“Hừ.” Thiếu niên hừ lạnh, “Ta không dùng đồ của con người nhỏ bé yếu đuối các ngươi đâu.”

Hồ Lộ đi được mấy bước nghe thấy tiếng chê bai của hắn, trong lòng nghĩ mình nên quay lại lấy cây dù, cô không rộng rãi đến mức tùy tiện vứt đồ ột kẻ vốn không cần. Nào ngờ cô vừa quay đầu, vừa hay nhìn thấy biểu hiện thờ phào nhẹ nhõm của thiếu niên sau khi khom lưng nhặt cây dù che mưa.

Thiếu niên thấy Hồ Lộ quay đầu, trong mắt còn mang thần sắc buồn cười, tai hắn lập tức hơi đỏ lên, thẹn quá hóa giận nói: “Ta đại phát từ bi dùng đồ người cầu xin ta dùng đó, còn không tạ ơn đi!”

Hồ Lộ thấp giọng lầm bầm: “Thật là một kẻ nói một đằng làm một nẻo.” Cô cũng lười tính toán với trẻ con, quay người đi về hướng trạm xe buýt.

Xuống xe đi bộ về nhà, Hồ Lộ nghe thấy sau lưng có tiếng bước chân như hình với bóng, trong lòng cô sợ hãi nên vội chạy tới dưới lầu nhà mình, ánh đèn sáng cho cô thêm chút dũng khí, cô đột ngột quay người lại nhưng không thấy ai.

Tim Hồ Lộ giãn ra nhưng lại lập tức đề cao cảnh giác, vừa rồi rõ ràng nghe tiếng bước chân, nếu không có người, vậy là...

Bỗng nhiên có tiếng thở gấp ở bên cạnh cô hỏi: “Cuối cùng ngươi cũng chịu dừng lại rồi sao?”

“Á!” Hồ Lộ vứt cây dù bịt tai la thất thanh, “Đừng giết tôi! Tôi... tôi tôi tôi tâm địa lương thiện, phúc trạch thâm hậu, ở trên có người, giết tôi sẽ trời phạt, trời phạt đó!”

“A, vậy à, vậy ta thử xem trời phạt là phạt thế nào.”

Hồ Lộ kinh ngạc trừng to mắt, nhưng cô vừa nhìn thấy bộ dạng coi trời bằng vung của “con quỷ”, khóe miệng lập tức giật giật. Cô cắn răng nhịn cơn giận vì bị trêu chọc, hung dữ đáp: “Cậu đi theo tôi làm gì?”

Người đến chính là thiếu niên áo đỏ ở dưới lầu của công ty Hồ Lộ, hắn giương cằm: “Xưa nay ta không nợ nhân tình, trả dù cho người.”

Hồ Lộ ngăn ra một hồi: “Cậu... đuổi theo xe buýt của tôi từ công ty đến đây sao?” Từ công ty đến nhà cô tốt xấu gì cũng cách 6 trạm đó.

Thiếu niên giận dữ: “Cái hộp vuông kia là thứ gì mà chạy nhanh quá vậy, đại gia đuổi theo thật muốn xé nó ra. Nha đầu ngươi còn bỏ chạy thực mạng nữa, khiến đại gia mệt đến mức cũng muốn xé ngươi ra luôn.”

Hồ Lộ im lặng, trong lòng nghĩ thẳng nhóc này quay phim cổ trang nhiều quá nên chắc là điên rồi, cô mở miệng nói: “Dù thì cậu cứ dùng đi, không cần trả cho tôi.” Cô dừng lại có chút nghi hoặc, “Tuổi của cậu... bất kể có mâu thuẫn gì với người trong nhà thì cũng nên về nhà giải quyết đi.”

“Người nhà chết hết rồi.” Thiếu niên vô tâm đáp, “Ta đến đây để tìm ca ca ta.”

Hồ Lộ không ngờ thiếu niên nhìn ngang ngược bất thuần thế này mà lại có một gia thế thế lương như vậy. Cô vẫn ngăn ra đó, thiếu niên bước tới đưa cây dù cho Hồ Lộ: “Cầm lấy, ta không thích thiếu đồ của người khác.”

Rõ ràng có người tặng dù hắn vui đến mức ấy... Hồ Lộ mấp máy miệng, cầm lấy cây dù quay người đi lên lầu.

Thiếu niên im lặng khom người xuống ngồi trên bậc thang, thần sắc có chút hoang mang nhìn màn mưa mênh mông. Hồ Lộ ở ngã quẹo lên lầu nhìn thấy biểu hiện này bèn không kìm được mà quay đầu, nhìn thấy bóng dáng ướt đầm của hắn, hai cái tai đạo cụ trên đỉnh đầu ử rử sụp xuống, trông đáng thương vô

cùng. Hồ Lộ khẽ mềm lòng, thần xui quỷ khiến thế nào lại mở miệng: “Nếu... cậu không có chỗ đi thì có thể đến...”

Cô chưa nói dứt lời thì đã thấy thiếu niên nhanh nhẹn đứng dậy, bước thật nhanh đến bên cô, gương đôi mắt sáng rực nhìn cô: “Đến nhà người, dẫn đường đi.”

Hồ Lộ sờ mặt cười khan: “Haha, cậu cũng thật tự giác quá.”

“Ừ, ta đương nhiên là thông minh tuyệt đỉnh.”

30. Chương 30

Hồ Lộ nấu hai tô mì gói đặt trên bàn rồi nói: “Ăn tạm đi.”

Thiếu niên gấp sợi mì kinh ngạc xem xét một hồi: “Sao giống con sâu quá vậy?” Hồ Lộ sặc hết mì ra, lập tức không muốn ăn nữa. Thiếu niên nghi hoặc ném một miếng, đột nhiên mắt hắn sáng lên, không nói lời nào lập tức ăn sạch sẽ tô mì.

Uống sạch nước soup, hắn bưng cái tô không mở to mắt nhìn Hồ Lộ: “Thêm một tô nữa.”

Hồ Lộ hết lời nhìn hắn: “Rốt cuộc cậu đói đến mức nào vậy?” Rồi cô lại nghĩ, đứa trẻ này chắc ba ngày không ăn rồi, còn có thể đuổi theo xe buýt qua 6 trạm coi như đã là kỳ tích. Má thiếu niên ửng đỏ, nhưng lập tức lại bày ra bộ mặt ngạo mạn: “Hừ, cho người một cơ hội hầu hạ ta đó, còn không mau đi đi.”

“Tên tiểu quỷ này không biết ăn nói cho đàng hoàng hả.” Hồ Lộ lăm bằm vài câu, nhưng vẫn tốt bụng đi nấu mì gói cho hắn. Thiếu niên bưng tô mì cười hạnh phúc, ngay cả cái tai trên đỉnh đầu cũng vui vẻ động đậy.

Khoan đã... tai động đây?

Hồ Lộ chớp mắt, không nhận được hiệu kỳ, lấy tay véo véo cái tai trên đỉnh đầu thiếu niên, trong khoảnh khắc, biểu hiện của cô trở nên huyền diệu vô cùng, lông nhung nhung, vừa mềm vừa ẩm, là tai thật đó... nhưng mà, nếu cái tai này là thật...

Hồ Lộ hít một hơi lạnh, thiếu niên chu miệng kỳ quái ngẩng đầu lên nhìn cô, Hồ Lộ nhìn thấy rõ ràng đôi mắt đỏ của hắn, vốn không phải là đeo kính sát trùng!

Cô rét lạnh trong lòng, liên tục thụt lùi, cuối cùng chân mềm ra ngã trên mặt đất. Toàn thân cô run run: “Cậu cậu... cậu là là... yêu yêu yêu...”

Thiếu niên nghĩ lại thứ mình thấy trên màn hình đối diện tòa nhà mấy ngày nay, tiếp lời đáp: “Check it out!”

Hồ Lộ trắng mắt, đột nhiên ngừng thở, không biết là do quá sợ hãi hay là quá tức giận.

Thiếu niên uống sạch ngụm soup cuối cùng trong tô, xem xét Hồ Lộ đang nằm trên đất một hồi rồi nói: “Nể tình đồ người làm cho ta cũng không tệ, ta đại phát từ bi cho người hầu hạ ta một thời gian đó.” Hắn vô cùng cảm khái lắc đầu thở dài: “Nhân từ với con người ngu xuẩn như vậy, ta thật quá lương thiện rồi.”

Lúc Hồ Lộ tỉnh lại thì phát hiện trời đã không còn sáng, còn mình thì nằm trên sàn ngủ một đêm như xác chết, eo và vai đau như sắp gãy. Hồ Lộ gõ đầu, nghi ngờ là hôm qua mình bị người ta bỏ thuốc, lại còn gặp yêu quái nữa chứ. Cô sờ trán cười cười rồi đứng dậy.

“Tỉnh rồi à? Tốt lắm.”

Thiếu niên áo sáng màu đang ngồi trên sofa, bá đạo vất chân, kiêu ngạo nhìn cô, đôi tai trên đỉnh đầu cũng ra vẻ mà rung rung. Hồ Lộ ngẩn ra, rồi cô tự tát vào mặt mình một cái, quay người đi vào trong phòng. Cô che mắt lẩm bẩm: “Hồ Lộ, mày vẫn đang ngủ mơ thôi.”

“Đứng lại.” Cô không dừng bước. Thiếu niên lại nói, “Ta không cố ý tổn hại ai, nhưng thỉnh thoảng giết một hai người cũng không có gì to tát lắm.”

Thân hình Hồ Lộ cứng lại, không dám đối diện với hiện thực: “Không... Đừng nói cậu là yêu quái chứ.”

“Không sai, ta là yêu.”

Hồ Lộ nước mắt đầy mặt, không nói nên lời, hôm qua đầu óc cô bị gì vậy, dám nhặt một người lạ về nhà, bây giờ cuối cùng bị báo ứng rồi. Cô quay người lại, vẻ mặt thâm trầm: “Sức khỏe tôi không tốt, không có tinh khí cho cậu hút đầu, trên lầu nhà tôi là một huấn luyện viên thể hình... thể chất anh ta được lắm.”

“Ta nói rồi, không cố ý tổn hại ai.” Thiếu niên đứng dậy, từ từ lại gần Hồ Lộ, hất giơng cằm, ngạo mạn nói, “Con người thấp hèn, làm thị nữ cho ta đi.”

Hồ Lộ im lặng hồi lâu: “Gì?”

“Tôi qua ta đã nói rồi, ta đến đây để tìm kiếm huynh trưởng, nhưng những thứ ở đây... e hèm, có chút gì đó ngoài dự liệu của ta. Ta miễn cưỡng cho phép người làm người hầu của ta, hầu hạ việc ăn ở cho ta, cho đến khi ta tìm được huynh trưởng đem về mới thôi?”

“Tôi?” Hồ Lộ nghẹn lời, “Tại sao lại là tôi?”

“Vì đồ ăn người làm được lắm.”

Hồ Lộ ngẩn ra, oan uổng kêu lớn: “Mì gói ai làm cũng có mùi vị như nhau thôi, tôi tặng cậu một thùng, cậu đi tìm người khác đi!”

Thiếu niên cau mày: “Người đã biết bí mật của ta nhưng lại không muốn hầu hạ ta, vậy thì đi hầu hạ Diêm vương đi.” Hắn mắt đỏ lên, móng tay dài ra hơn một tấc.

Hồ Lộ khóc: “Không không, tôi bằng lòng hầu hạ ngài, cam tâm tình nguyện, nhưng hạnh phúc đến quá đột ngột nên tôi nhất thời chưa phản ứng kịp thôi.”

Lúc này thiếu niên mới vừa ý gật đầu: “Ừ, thái độ không tệ, vậy chúng ta đi thôi.”

“Đi? Đi đâu?”

“Đi tìm huynh trưởng của ta.”

31. Chương 31

Yêu quái nói, thầy mo đưa hắn đến đây nói sẽ đưa hắn đến chỗ rất gần ca ca hắn, hắn xuất hiện ở dưới lầu công ty của Hồ Lộ, điều này chứng tỏ ca ca hắn nhất định sống ở đó, bởi vậy chỉ cần đến đó tìm thì sẽ nhanh có kết quả thôi.

Nhưng mà!

“Cậu không thể thế này mà đi được.” Hồ Lộ kéo thiếu niên, thiếu niên bất mãn nhìn cô, Hồ Lộ giải thích, “Cậu ăn mặc thế này quá thu hút sự chú ý...” ra ngoài cùng người như vậy sẽ bị cười chết thôi.

Thiếu niên suy nghĩ một hồi rồi nói: “Người nói không sai, nhập gia tùy tục.” Hắn dừng một chút, rồi lại tràn đầy tự tin nói, “Thị nữ, hầu hạ ta thay y phục đi.”

“Chẳng phải cậu nói không nợ nhân tình sao!”

“Người là thị nữ của ta, không còn thuộc phạm trù người nữa. Có thể có cơ hội hầu hạ ta thì phải vui đến phát run đi chứ, con người nhỏ bé.”

Cái tên này... Hồ Lộ cắn răng, hận đến mức máu huyết sôi sục, nhưng nhìn móng tay sắc nhọn và đôi mắt đỏ của hắn, Hồ Lộ lại nén lửa giận đang ngùn ngụt, lấy trong tủ quần áo ra một cái áo tay ngắn và một cái quần jean.

“Đây là quần áo lần trước em họ tôi đến chơi còn để lại, chắc cậu mặc được đó.”

“Chắc, thị nữ vô năng.” Thiếu niên nhìn cô chê bai, bộ dạng bất lực vô cùng, lắc đầu thở dài cầm lấy quần áo đi vào phòng.

Hồ Lộ nắm tay, cô thật muốn móc đôi mắt khiến người ta tức giận của tên tiểu quỷ này ra.

Thiếu niên thay quần áo xong, lúc đi ra khiến cho Hồ Lộ phải sáng mắt một phen. Quả nhiên, khuôn mặt họa thủy thì bất kể ở trong tình huống nào đều là vũ khí giết người vô hình. Cô ho nhẹ một tiếng, dịch chuyển tầm mắt: “Cậu qua đây tôi chải đầu cho, chút nữa phải đội cái mũ này che tai lại.”

Lần này thiếu niên phối hợp ngồi xuống. Hồ Lộ không ngờ hứng gió phơi nắng nhiều ngày như vậy mà đầu tóc của tên này vẫn mềm mượt, có thể chải từ đầu đến cuối, quả nhiên... ông trời không công bằng mà! Hồ Lộ vừa chải thâm vừa chải, không ngờ thiếu niên đột nhiên chụp tay Hồ Lộ. Nhìn móng tay sắc nhọn của hắn, Hồ Lộ sợ hãi lắp bắp: “Làm... làm làm gì?”

“Chỉ có thể tử mới có thể chải tóc cho phu quân từ đầu đến đuôi.” Thiếu niên nghiêm túc đáp, “Đây là cấm kị. Chú ý một chút đi thị nữ.”

Hắn thả cô ra, Hồ Lộ thở phào, nhỏ giọng than thở: “Yêu cầu nhiều quá đi...”

Nhưng mà cũng chỉ phải nhịn một lúc thôi.

Sau khi đưa thiếu niên ra cửa, Hồ Lộ luôn nghĩ cách, cô muốn tìm một nơi nhiều người khiến tên này bối rối rồi vứt hắn lại. Cô về nhà thu dọn đồ đạc, mấy ngày nay tìm đại khách sạn ở là được rồi, hắn muốn tìm người nên chắc không có nhiều thời gian bám lấy cô đâu.

Hồ Lộ cho rằng kế hoạch của mình rất hoàn mỹ nên cô cười rất tươi.

Nhưng điều cô không ngờ là công phu bám lấy người khác của tên này lợi hại ngoài dự liệu, có mấy lần suýt đá được hắn trong dòng người thì lại bị nắm lấy tóc. Hồ Lộ lo lắng vô đầu, còn thiếu niên cũng hơi bức bối.

“Sao người như đứa trẻ vậy, cứ đi lạc mãi.”

Trong lòng Hồ Lộ nóng vội mắng: “Bà đây mà giống như đứa trẻ đi lạc được thì cũng che miệng cười thầm rồi. Chẳng phải mẹ cậu đây muốn đi mà không được đây sao!”

Thiếu niên không biết lòng Hồ Lộ rối như tơ vò, hắn ngang ngược nắm tay Hồ Lộ, lòng bàn tay ấm nóng khiến Hồ Lộ ngẩn ra. Hồ Lộ chưa từng cho ai biết cô năm nay 25 tuổi nhưng vẫn còn là xử nữ, giống như cô sẽ không bao giờ cho ai biết, mối tình đầu của cô chưa từng xuất hiện vậy. Những chuyện như bị con trai nắm tay như thế này, hình như sau lần du xuân cuối cùng hồi tiểu học thì đã biến mất khỏi cuộc đời cô rồi.

Hồ Lộ dần dần đỏ mặt. Cô... cô bị một thiếu niên trêu ghẹo.

“Nắm chắc lấy.” Thiếu niên bức bối nói, “Còn đi lạc nữa là ta đập người đó!”

Một câu nói phá vỡ mọi giả tưởng của Hồ Lộ, cô giật giật khoe miệng, tâm trạng muốn bán thứ hàng này đi ngày càng mạnh mẽ. Trận đầu tiên thất bại, cô bắt đầu suy nghĩ phương pháp khác, phân tán sự chú ý của hắn, sau đó... đá hắn đi.

“Này, cậu muốn tìm huynh trưởng, nhưng mà huynh trưởng cậu trông thế nào cũng phải cho tôi biết chứ.”

“Con người hạ đẳng không nhìn thấy huynh ấy đâu.”

“Cái gì?”

“Ca ca ta bị chín tên đạo sĩ đánh tan hồn phách, hồn tán tứ phương, ta đã ngưng tụ hồn phách còn sót lại rồi, chỉ còn một hồn lưu lạc dị thể, chỉ có tìm được hồn này thì hồn phách của ca ca ta mới được hoàn chỉnh, huynh ấy mới có thể vào luân hồi, có được cuộc sống mới.”

Hồ Lộ gật đầu: “Vậy tức là người anh mà cậu tìm chỉ là một quỷ hồn, quỷ?”

“Không sai.”

Hồ Lộ gần như bất chấp thể diện, lập tức ôm ứng cột đèn gần mình mà khóc: “Không, cậu đừng hại tôi, tìm người là một chuyện, tìm quỷ lại là chuyện khác, tôi nhất gan, bị dọa là đi đời đó.”

Thiếu niên bị sức mạnh đột ngột của cô giật cho loạng choạng, hắn nhíu mày nhìn cô: “Thị nữ, người thật chẳng ra gì.”

“Không còn mạng thì ra gì để làm gì.” Hồ Lộ ghen ngào, “Còn nữa, tôi tên Hồ Lộ.”

Thiếu niên giờ giờ móng tay nói: “Hồ lô, ta không có nhiều thời gian để phí với người, chặt tay hay chặt cái tên mà người đang ôm đó, chọn một đi.”

Trong lòng Hồ Lô thầm nói trái phải gì cũng chết thôi, vậy là cô gan lì, nhắm mắt nói: “Cậu chặt đi, tôi chết rồi thì không cần hầu hạ cậu nữa, không cần nấu mì gói cho cậu nữa!”

Nghe thấy hai chữ mì gói, thiếu niên hơi chùn bước, hần bực bội vò đầu: “Được rồi được rồi, người dốt ta đi để ta quen đường rồi thì ta tự đi tìm. Mỗi ngày người hầu hạ ta chải đầu ăn uống là được.” Nghe điều kiện này Hồ Lô mới thả lỏng tay một chút.

“Thật sao?”

“Diệp Khuynh Thành ta chưa từng nuốt lời.”

Ánh nắng ngày hè đổ xuống khuôn mặt tuyệt sắc của thiếu niên, lúc này Hồ Lô mới biết tên của con yêu quái này, Diệp Khuynh Thành, quả thật là khuynh thành tuyệt sắc.

Nhưng mà...

“Sao cậu lại lấy tên con gái?”

“Hồ lô, người muốn chết à?”

32. Chương 32

Kế hoạch bán Diệp Khuynh Thành của Hồ Lô cuối cùng cũng thất bại.

Trốn không được nên cô chỉ đành nghĩ cách ứng phó, cũng may con yêu quái Diệp Khuynh Thành này ngoài ngạo mạn, tự đại, ngông cuồng, tự kỷ với lại tính tính nóng nảy thì cũng không có gì quá đáng, ít ra hắn chưa từng thật sự hại Hồ Lô. Nghĩ đến việc hắn không thể ở đây bao nhiêu lâu, mà một ngày sáu gói mì là đủ nuôi hắn thì Hồ Lô cũng miễn cưỡng chịu đựng tiếp.

“Hồ lô, hôm nay người chậm quá đi.” Diệp Khuynh Thành bất mãn ôm cánh tay, “Dám để chủ nhân chờ lâu như vậy, thật là một thị nữ to gan.” Mỗi ngày Diệp Khuynh Thành đều đến gần công ty cô lượn lờ, lúc chiều tối thì thuận đường lui cô về nhà, đương nhiên là vì để sớm được ăn mì gói hắn thích nhất.

Hôm nay Hồ Lô bị khách hàng bám đến đau đầu nên cũng lười kì kèo với hắn, chỉ ừ ừ nói đi thôi rồi một mình đi về phía trước.

Không nhận được ánh mắt phản kháng dám giận nhưng không dám nói thường ngày, Diệp Khuynh Thành cảm thấy có chút thú vị, hắn nhìn Hồ Lô đang không ngừng vừa xoa trán vừa thở dài trước mặt mình, mày nhíu lại, còn chưa lên tiếng thì bỗng nghe sau lưng có tiếng đàn ông: “Này Hồ Lô, tối nay có muốn đi ăn cơm không?”

Ánh mắt Diệp Khuynh Thành lạnh đi, toàn thân Hồ cứng lại, cô từ từ quay đầu, miễn cưỡng cười nói: “Không cần đâu.”

“Đừng có vừa mở miệng ra là từ chối chứ.” Tên đàn ông đi tới vừa nói vừa kéo Hồ Lô, bước chân Diệp Khuynh Thành chuyển động, chắn trước mặt Hồ Lô, không khách sáo nói: “Con người thấp hèn trọc đầu kia, bây giờ cho người hai lựa chọn, biến mất hoặc chết ở đây.”

Tên đàn ông kia bị câu nói này làm chấn động, ngơ ngác nhìn Diệp Khuynh Thành, mặt Hồ Lô giật giật một cách khó coi, cô vội giật tay Diệp Khuynh Thành về phía sau: “Gì vậy, cậu xem, tôi không đi được đâu, về thôi!” Nói xong liền nửa kéo nửa lôi giật Diệp Khuynh Thành đi.

Tên đàn ông bị bỏ lại đứng đó thất thần sờ đỉnh đầu, vẻ mặt tổn thương.

Về đến nhà, Diệp Khuynh Thành vô cùng bất mãn ôm cánh tay, nhíu mày xem xét cô. Hồ Lô vội đáp: “Chẳng phải là tôi lo lắng đó sao?”

Diệp Khuynh Thành càng bất mãn: “Một ngón tay của ta cũng có thể bóp chết tên nam nhân yếu đuối kia rồi.”

Hồ Lộ xoa trán: “Tôi chính là lo việc này đó...” Cô thở dài, nhìn mặt Diệp Khuynh Thành có chút cay đắng, “Nhưng mà vẫn cảm ơn cậu lúc này đã ra mặt giúp tôi.”

“Người đi ăn cơm thì ai nấu mì gói cho ta. Dám không lo cho bữa ăn của chủ nhân...” Diệp Khuynh Thành cầu nhàu.

Hồ Lộ đen mặt lấy hai gói mì đi vào bếp, tiếng nồi niêu xoong chảo rơi vỡ ầm ỹ.

Sống chung với Diệp Khuynh Thành tròn một tháng, người trong công ty đều nói Hồ Lộ tốt tính lên rất nhiều, làm việc cũng kiên nhẫn hơn. Hồ Lộ âm thầm lau đi nước mắt chua cay trong lòng, cô thấy so với Diệp Khuynh Thành thì khách hàng khó chịu thế nào đi nữa cũng dễ đối phó hơn, lời mĩa mai có khó nghe thế nào đi nữa cũng có thể chịu được. Vì vậy mà lương của cô cũng tăng lên một ít.

Thứ sáu tan ca, Diệp Khuynh Thành lại không đến công ty đón cô. Hồ Lộ cảm thấy vô cùng ngạc nhiên và không quen. Cô chờ hết một tiếng cũng không thấy bóng dáng Diệp Khuynh Thành đâu, cô nghĩ có lẽ tên này đã tìm được anh trai sau đó trở về thế giới của hắn rồi.

Tự do bất ngờ này lại không khiến Hồ Lộ thấy vui vẻ mấy, ngược lại cô còn có chút thất thần mà đón xe buýt về nhà, trong lòng nói tên tiểu quỷ này lại mất lịch sự đến mức chào hỏi cũng không thèm đã đi rồi, tốt xấu gì cũng ở với nhau một tháng rồi...

Hồ Lộ đẩy cửa ra, bị vật trước cửa dọa cho lạnh người.

“Chó, chó... chó!”

Một con vật to lớn màu trắng thuộc giống chó đang nằm trên đất, hơi thở gấp gáp. Nghe tiếng la của Hồ Lộ, hắn trợn to mắt giống như phần nộ cực độ, hung dữ đáp: “Lão tử là sói!” Nói xong lại vô lực cúi đầu, đôi tai trên đầu phần nộ xoay xoay: “Hồ lô ngu ngốc chết được.”

“Nói... nói chuyện nữa!” Hồ Lộ bùm miệng lui về phía sau ba bước.

Sói trắng giận dữ đáp: “Ta là Diệp Khuynh Thành.” Hồ Lộ trợn mắt trừng hắn, hắn vất chân trước lên mặt, giống như không có mặt mũi nhìn ai, “Ta bị cảm rồi...”

Hồ Lộ im lặng trừng hắn hồi lâu.

“Phì!”

Diệp Khuynh Thành phát sốt hiện nguyên hình. Hồ Lộ lấy khăn lông đắp lên cái đầu lông nhung của hắn: “Cậu chẳng phải là yêu quái lợi hại sao, cũng bị bệnh nữa à?”

“Sinh lão bệnh tử là chuyện kinh thiên địa nghĩa, không vật nào có thể tránh.”

“Ông trời coi như cũng biết trừng phạt kẻ ác rồi.” Hồ Lộ hung dữ vắn tai hắn, Diệp Khuynh Thành vô cùng không vui nhưng cũng không cách nào phản kháng, nhìn bộ dạng mặc người chém giết của hắn, Hồ Lộ thấy rất vui: “Diệp Khuynh Thành à Diệp Khuynh Thành, cậu cũng có ngày hôm nay.”

“Chờ ta khỏi rồi người sẽ phải trả giá vì đã trêu chọc ta.” Diệp Khuynh Thành nói vậy, Hồ Lộ liền học bộ dạng ngạo mạn thường ngày của hắn đáp: “Vậy bây giờ tôi giết cậu là xong.”

Diệp Khuynh Thành chịu thua, giận dữ nhắm mắt lại.

Ngủ rồi lại ngủ tròn hai ngày. Lúc Diệp Khuynh Thành tỉnh lại thì cũng đã trở lại hình người, hắn mơ mơ hồ hồ nghe thấy Hồ Lộ đang ở bên cửa sổ nhỏ giọng gọi điện thoại, giọng khàn khàn khó che giấu sự mệt mỏi: “... Phải xin nghỉ hai ngày, xin lỗi, thật ngại quá.”

Thị nữ của mình phải hạ giọng cầu xin người khác như vậy thật khiến hắn không thoải mái. Đôi mắt của Diệp Khuynh Thành sưng thành một đường như sợi chỉ, hắn rất muốn nói đại gia còn chưa yếu đuối đến mức để con người thấp hèn cứu, nhưng vừa mở miệng thì chỉ ho một cái, Hồ Lộ bên kia vội tắt máy đi tới bên cạnh hắn: “Hai ngày rồi vẫn còn sốt ghê gớm như vậy, lại không dám đưa cậu đi bệnh viện...” Hồ Lộ vừa nói vừa sờ trán hắn, bàn tay hơi lạnh khiến Diệp Khuynh Thành kêu khê, nhưng lại không tự chủ được mà chà chà vào, Hồ Lộ không phát giác động tác nhỏ này của hắn mà còn lo lắng nói, “Nếu cậu sốt chết

luôn thì càng tốt, đào mộ chôn đại là được, nếu như sốt đến ngốc luôn... thì tôi làm gì có tiền nuôi cậu cả đời đây.”

Diệp Khuynh Thành nghe rằng mình nghiêng kèn kẹt, bây giờ nếu có thể hoạt động được một ngón tay, nếu có thể động một ngón tay thôi, thì hẳn nhất định bóp chết Hồ Lô này!

Trong phòng im lặng hồi lâu, Hồ Lô thay khăn lông trên đầu hẳn: “Diệp Khuynh Thành, nếu cậu tức giận thì hãy cố gắng khỏe lại đi, như vậy thì tôi mới không dám ăn hiếp cậu nữa.”

Giọng nói này, cho dù là kẻ ngạo mạn như Diệp Khuynh Thành cũng nghe được sự lo lắng của cô.

Sự lo lắng của cô ấy...

Trong lòng không kìm được mà ầm lên, khoe môi Diệp Khuynh Thành động đậy, khổ sở nói: “Khỏi bệnh rồi... sẽ xử lý người.”

“Được.”

33. Chương 33

Bệnh của Diệp Khuynh Thành cuối cùng cũng khởi sắc, nhưng hẳn lại chưa có cơ hội xử lý thì Hồ Lô đã lao đầu vào công việc bận rộn. Hôm nay mưa lớn, Hồ Lô đi làm sớm, Diệp Khuynh Thành đang quần tẩm thăm ngôi trên sofa xem tivi: “Mì gói có vị mới rồi, tối đem về cho ta một ít nhé.”

“Bệnh cậu mới vừa khỏi thôi, tối về tôi nấu cháo cho cậu ăn, coi nhà nhé.” Cô vừa mang giày vừa dọn đồ, lời chưa dứt thì người đã ra khỏi cửa.

Diệp Khuynh Thành giận dữ xoa mũi: “Đã nói lão tử không phải chó mà.”

Hôm nay Diệp Khuynh Thành chờ đến tám giờ tối mà Hồ Lô vẫn chưa về nấu cháo.

Bên ngoài sấm chớp ầm ầm, trong lòng Diệp Khuynh Thành cũng nóng như bị sét đánh, nóng đến kỳ lạ. Hẳn bực bội vô tai, hẳn nói với bản thân đó chẳng qua là con người ngu xuẩn thôi. Nhưng lại không nhìn được mà cảm đủ chạy xuống dưới lầu.

Hắn muốn đi tìm nhưng lại không dám đi xa, chỉ chạy đến trạm xe buýt dòm tới ngõ lui.

Từng chiếc từng chiếc xe buýt dừng trước mặt Diệp Khuynh Thành rồi lại chạy đi, biểu hiện của hắn ngày càng bất an, thậm chí... bất lực. Từng trận sấm như trái tim bất an của hắn đang nhảy nhót. Thế giới này có quá nhiều thứ hắn không biết, hắn chỉ quen thuộc với mỗi mình Hồ Lô, bám lấy cô, lúc ức hiếp cô chẳng phải cũng là ý lại vào cô đó sao?

Tìm không lâu thì Diệp Khuynh Thành đã hơi hoảng hốt, hắn quyết định về nhà xem thử, nếu Hồ Lô vẫn chưa về nhà thì hẳn sẽ đến công ty tìm.

Nào ngờ hắn vừa chạy tới dưới lầu thì thấy Hồ Lô bước trên taxi xuống. Diệp Khuynh Thành trong lòng yên tâm, tiếp đó lại bùng lên một ngọn tà hỏa, hắn hung dữ trừng Hồ Lô, bước vội tới phía trước nắm lấy tay Hồ Lô, nỗi sợ hãi trong lòng lúc này đều hóa thành nộ hỏa bùng phát ngút trời: “Người chết đi đâu vậy! Trời đã tối thế này rồi, lại còn mưa lớn nữa, người không biết thông báo cho ta một tiếng sao! Không biết ta sẽ lo... lo...” Diệp Khuynh Thành cắn răng, ấp úng nói không ra từ đó. Lửa giận bộc phát được một nửa, gào thét khiến hắn đỏ mặt tía tai.

Hồ Lô bị Diệp Khuynh Thành gào cho ngậy người, sắc mặt có chút trắng bệch bất thường, giọng nói cũng yếu đi vài phần so với thường ngày: “Lo lắng cho tôi à?” Cô tiếp lời của Diệp Khuynh Thành, nhưng lại bị hắn lập tức cắt ngang: “Ta mà lo lắng cho người hả? Con người ngu xuẩn không thể tưởng được! Ta...” Diệp Khuynh Thành dừng lại, “Ta chỉ muốn ăn mì gói thôi, ngu ngốc! Mì gói vị mới đâu?”

Hồ Lô nhìn hắn từ trên xuống dưới, thấy hắn cả người bần đật, biết tên con trai hay xấu hổ này đúng là lo lắng nên chạy ra cửa tìm cô, lòng Hồ Lô ầm lên, cũng biết điều mà không trêu chọc hắn, chỉ nhún mày nói: “Cậu thật thích ăn mì gói sao?”

Diệp Khuynh Thành ngơ ngậy đầu, mái tóc dài che đôi tai đang từ từ đỏ lên: “Đúng, đúng đó, thích ăn.”

Hồ Lộ thở ra, quay người đi lên lầu: “Ngạo kiều thụ*.”

*Ngạo kiều: khẩu thị tâm phi, ngoài lạnh trong nóng.

“Thú gì? Đã nói với người lão tử không phải là chó rồi mà.” Diệp Khuynh Thành theo sau Hồ Lộ, nhìn bờ vai khê cong của cô hỏi: “Hôm nay người đi đâu vậy?”

Hồ Lộ lại thở dài: “Hôm nay...” Đường như cô nghĩ đến điều gì đó, ánh mắt đột nhiên sáng lên, cô quay người về phía sau nhìn Diệp Khuynh Thành hỏi: “Cậu nói cậu đến đây để tìm anh cậu đúng không? Anh cậu là quý đúng không? Ở rất gần nơi tôi nhìn thấy cậu lần đầu đúng không?”

Diệp Khuynh Thành gật đầu.

Hồ Lộ khê nhú mắt, nghiêm túc nói: “Diệp Khuynh Thành, hôm nay tôi gặp quý ở công ty.”

Diệp Khuynh Thành ngẩng ra, thần sắc trên mặt cũng khê nghiêm túc lại: “Tối mai đưa ta đi.”

34. Chương 34

Trong hành lang tối tăm có ánh sáng xanh khiến người ta hoảng hốt.

Hồ Lộ giật tay áo của Diệp Khuynh Thành, sợ hãi dựa vào hán mà đi, đi đến ngã rẽ của hành lang, Hồ Lộ run giọng nói: “Chính là ở ngã rẽ này... hôm qua tôi tình cờ gặp được một bóng người trắng mờ mờ, sau đó đi xuyên qua người tôi.” Cô nổi da gà, cơn lạnh dường như lại chiếm lấy cô, “Tiếp đó tôi không động đậy được, cứ đứng ở đây một tiếng đồng hồ...”

Diệp Khuynh Thành nhú mày, hán cầm lấy bàn tay lạnh ngắt của Hồ Lộ nói: “Người run cái gì, hôm nay chẳng phải có ta đây sao?”

Hán nói cứ như chuyện đương nhiên, Hồ Lộ ngẩn ra, dẩu miệng nói: “Nói cứ như cậu sẽ bảo vệ tôi ấy.”

“Chứ không thì sao, người bảo vệ ta à?” Giọng điệu mỉa mai của hán khiến khóe miệng Hồ Lộ giật giật muốn mắng người, nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì cái tên này còn thừa nhận là sẽ bảo vệ cô nữa chứ, thừa nhận cũng tự nhiên quá đi.

Má Hồ Lộ đỏ lên, cảm thấy bàn tay bị hán nắm nóng lên một cách kỳ dị. Cô nghĩ đến vẻ mặt hoảng loạn và yếu đuối của Diệp Khuynh Thành lúc tìm cô hôm qua, trong lòng âm ập dâng lên một câu hỏi, ghen lại ở cổ họng, cô cúi đầu nhìn ngón chân mình, tai đỏ lên, lắp bắp nói: “Cái đó, thật ra hôm qua tôi đã muốn hỏi... cái đó... cậu... có phải cậu... thí... thí... thích...”

*Đọc là xi xi xi: nghe giống đang cười hihi

Diệp Khuynh Thành nhú mày bực bội nói: “Đừng cười, huynh ấy ra rồi.”

Hồ Lộ rất muốn cho Diệp Khuynh Thành biết, bây giờ cô đang rất muốn nghiêm túc xác nhận tâm ý của đối phương chứ không phải đang cười ngốc. Nhưng lúc cô ngẩng đầu thì đột nhiên nhìn thấy một bóng ma bay ngang qua trước mặt Diệp Khuynh Thành, sắc mặt trắng bệch, cô lập tức ghen lời: “Quý quý... Diệp Khuynh Thành, tôi sợ chết.”

“Không ra gì.” Diệp Khuynh Thành cười phì, tay trái ôm phía sau cô, tay phải ngưng tụ một đạo kim ấn, nhưng Diệp Khuynh Thành còn chưa có động tác gì thì hành lang đột nhiên thổi tới một luồng gió quỷ dị, có tiếng chuông bạc vang lên dọa cho Hồ Lộ run cầm cập.

Diệp Khuynh Thành khê nhú mắt, nhìn cô gái áo trắng hiện ra từ trong không trung. Cô gái áo trắng diêm dạm quét mắt qua Diệp Khuynh Thành và Hồ Lộ rồi gật đầu, rồi trong tay xoáy ra một sợi dây vàng bám lấy bóng ma kia, bóng ma dường như bị trói lại, từ từ hiện ra hình người.

Đó là một chàng trai cực kì xinh đẹp, chỉ là toàn thân đầy hơi thở âm lạnh khiến người ta sợ xanh mặt. Nhìn thấy gương mặt của hán, Diệp Khuynh Thành vui mừng nói, “Khuynh An đại ca! Theo đệ về đi. Hai hồn bảy phách kia đệ đã tự lại cho huynh rồi, chỉ còn chủ hồn thôi. Nếu huynh về thì có thể đầu thai, quên đi kiếp trước, không cần chịu nỗi khổ kiếp kiếp phiêu linh nữa.”

“Đầu thai?” Ánh mắt hỗn loạn của Diệp Khuynh An ngưng tụ trên mặt Diệp Khuynh Thành, hần lập tức cười lớn, tiếng cười thật thê lương khiến Hồ Lộ nghe mà thấy chua xót một cách kỳ lạ, “Nếu ta muốn đầu thai thì còn cần đệ tới cứu sao?”

“Đại ca...” Diệp Khuynh thành muốn nói nhưng lại thôi.

Cô gái áo trắng đang đứng bên cạnh bỗng nhiên lên tiếng: “Hôm nay ngươi muốn cũng phải đầu thai, không muốn cũng phải đầu thai.” Giọng cô gái trong suốt, tuy lời nói miễn cưỡng nhưng thần sắc lại vô cùng đậm mặt.

Tính tình của Diệp Khuynh Thành bị cô gái này kích thích, hần hừ lạnh một tiếng rồi mắng: “Kẻ rảnh rỗi ở đầu đến quấy nhiễu huynh đệ ta nói chuyện vậy!” Nói xong liền xắn tay áo muốn xông lên đánh người, Hồ Lộ vội giật hần một cái nhắc nhở: “Xem ra cô ấy đến giúp cậu, giúp anh cậu đi đầu thai đó.”

Cô gái áo trắng nói với Diệp Khuynh An: “Ta tên Bạch Quỷ, có thể thu đi yêu quỷ trong lòng người, lần này được cổ nhân phó thác, đến đây để thu đi chấp niệm trong hồn người, giúp người đầu thai.” Diệp Khuynh An cười lạnh, còn chưa nói gì thì thấy Bạch Quỷ lấy ra một cây trâm ngọc rồi nói, “Nếu ngươi không thành toàn di nguyện của cổ nhân thì ta chỉ đành ép buộc thôi.”

“Di nguyện?” Diệp Khuynh An ngẩng ra, “Nàng chết rồi sao?”

Bạch Quỷ mặc nhận rồi bước đến trước mặt Diệp Khuynh An lấy trong tay áo ra một cây bút, điểm vào giữa mi tâm Diệp Khuynh An: “Con quỷ trong lòng ngươi ta đã thu đi rồi.”

Diệp Khuynh An vẫn thất thần, Bạch Quỷ nhìn Diệp Khuynh Thành nói: “Nếu muốn đưa hồn phách của huynh trưởng ngươi về thì đi bây giờ đi.”

“Hả?” Hồ Lộ ngẩng ra, chỉ cảm thấy Diệp Khuynh Thành đột nhiên thả tay cô ra, bước về phía Diệp Khuynh An, ánh sáng vàng ngưng tụ trong tay hần ngày càng chói mắt, dường như muốn che lấp cả bóng dáng hần, trong lòng Hồ Lộ đột nhiên hụt hẫng, cô vội bước tới đưa tay chộp về phía trước nhưng chỉ được một khoảng không.

Cô ngẩng đầu, trong mắt tràn đầy hoảng hốt và hoang mang: “Cậu phải đi ngay bây giờ sao?”

Diệp Khuynh Thành đang toàn tâm niệm chú thì nghe thấy tiếng gọi của Hồ Lộ, hần bỗng nhiên nhớ ra quay người lại: “Hồ lô gốc...”

Hồ Lộ đột nhiên lớn giọng mắng: “Cái đầu cậu! Trước lúc ra ngoài bà đây đã nấu một nồi cháo to, mình tôi mấy ngày mới ăn hết đây!”

Diệp Khuynh Thành không chê bai cô như thường ngày mà chỉ nhíu chặt mày. Bóng dáng hần dần dần mờ nhạt trong ánh sáng vàng, ánh mắt phẫn nộ của Hồ Lộ dần dần mềm đi, cô mấp máy miệng, mắt dâng lên giọt nước mắt trong suốt: “Diệp Khuynh Thành...”

Lần đầu tiên cô gọi tên hần một cách uyển chuyển không nỡ như vậy.

Dường như bất chấp tất cả, Diệp Khuynh Thành đột ngột đưa tay ra, xuyên qua ánh sáng vàng rực rỡ đến trước mặt Hồ Lộ: “Theo ta về đi, ta cưới nàng.”

Hồ Lộ ngẩng ra nhìn hần, quên mất cử động.

“Mau đi!”

Cô nhìn vào mắt Diệp Khuynh Thành, đột nhiên bật cười trong nước mắt rung rung, cô che miệng, càng cười càng vui vẻ, nước mắt cũng rơi càng nhanh, nhưng bước chân lại lùi về phía sau. Một bước hai bước, cách Diệp Khuynh Thành ngày càng xa.

Diệp Khuynh Thành nhíu chặt mày, Hồ lộ nghẹn ngào nói: “Xin lỗi... Xin lỗi, tôi vẫn chưa thích cậu đến mức đó...”

Cô vẫn chưa thích hần đến mức bất chấp tất cả, bỏ mặc quá khứ, không màng đến cha mẹ, bỏ mặc bạn bè thân hữu, cô vẫn chưa si mê Diệp Khuynh Thành đến mức đó, vậy nên cô đã lùi bước.

“Hồ lô... gốc...”

Giọng nói của Diệp Khuynh Thành mang theo sự dịu dàng khó nói thành lời, sau đó biến mất theo ánh sáng vàng, tất cả mọi thứ của hắn cũng bước ra khỏi thế giới của Hồ Lộ.

Cô ôm miệng dựa vào tường, vô lực trượt xuống, không tìm được nước mắt như mưa trong hành lang không người.

Vĩ Thanh

Một tháng sau.

Hồ Lộ đang nấu mì gói trong bếp, cô vừa nấu vừa hát, dường như tâm trạng rất tốt.

Bỗng nhiên ngọn lửa trong bếp nhảy lên một cách quỷ dị, Hồ Lộ đang thấy kỳ quái thì bỗng nghe một giọng nói quen thuộc cầu nhàu: “Hồ lô ngốc, mau lên đi, đại gia thêm chết rồi này.”

Cô hít một hơi thật sâu, không dám tin mà quay người lại, bỗng thấy cái người ngồi bên bàn ăn kia chẳng phải là mầm họa Diệp Khuynh Thành đó sao!

“Cậu... sao cậu lại trở về đây rồi?”

“Hừ, ta đã nói là cười nàng mà, lẽ nào bắt ta làm quan phu, còn nàng làm góa phụ sao?”

Hồ Lộ thu lại vẻ mặt chấn động của mình, cô lau mồ hôi nói: “Không, cậu mà đi thêm một thời gian nữa thì tôi cũng định lấy chồng đó.”

“Nàng dám! Cả đời nàng phải hầu hạ đại gia đây!”

“Cậu đi đi thì hơn, hầu hạ cậu mệt lắm...”

“Hừ, nữ nhân khẩu thị tâm phi.” Hắn nhìn đôi mắt đã đỏ lên của Hồ Lộ, trong lòng khê ầm, đưa tay kéo cô vào lòng, “Được rồi, ta đúng là quá lương thiện mà, miễn cưỡng cho phép nàng ngang hàng với ta đó.”

35. Chương 35

“Oa!”

Tiếng trẻ con gào khóc vang lên trong chốn sơn dã khiến đám chim bay tán loạn. Ở một cái khe trong rừng cây, một con hổ trừng to mắt há cái miệng rộng khát máu vồ tới đứa bé năm tuổi mặc hoa phục* phía trước.

*Y phục thời Hán, không phải “hoa” trong “bông hoa”

Trong lúc dầu sôi lửa bỏng, một hòn đá to bằng nắm tay đập vào đầu con hổ, động tác này đã thu hút sự chú ý của nó nhưng lại không tạo ra uy hiếp, con hổ hung ác trừng người trong khe. Là một nữ nhân vô cùng gầy yếu, y phục vải trắng vân xanh, trong ánh sáng ngược, ánh mắt của nữ nhân ánh lên hàn khí khiến người ta đặc biệt hoảng sợ.

“Cút.”

Nữ nhân nhỏ giọng hét, con hổ vừa rồi còn khí thế hùng dũng, bây giờ giống như bị đánh, rên rỉ một tiếng rồi cúp đuôi chạy mất.

Đứa trẻ bị dọa vẫn đang khóc không ngừng, nữ nhân đến trước mặt nó ngồi xổm xuống, nàng im lặng nhìn đứa trẻ hồi lâu, nghe đứa trẻ khóc đến sắp khản giọng, nàng chậm chạp đưa tay lên vỗ nhẹ đầu nó, nàng vẫn luôn điềm đạm nhưng lúc này đầu ngón tay lại run một cách kỳ lạ: “Đừng buồn, đừng khóc nữa.”

Lời an ủi như vậy đương nhiên không có tác dụng, nàng nghĩ một hồi rồi lấy trong áo ra mấy miếng thịt khô: “Đói rồi sao?”

Đứa trẻ ngửi thấy thịt thơm mới từ từ ngừng khóc, đôi mắt mọng nước ngẩn ngơ nhìn miếng thịt trong tay nữ nhân, nghiêm túc gật đầu: “Đói rồi.”

“Ăn đi.” Đứa trẻ thật thà ngồi trên đất ăn miếng thịt khô, nữ nhân im lặng nhìn nó, sự ảm áp dịu nhẹ trong mắt dần trở nên trong suốt, “Nhà cậu ở đâu? Sao lại một mình ở đây?”

Đứa trẻ vừa nhai thịt vừa ngoẹo đầu nghĩ hồi lâu rồi đáp: “Hiền vương phủ. Bà nội đi dâng hương, chùa ở trên núi. Ta đuổi theo con bướm, bay bay rồi ra tới đây.” Đứa trẻ nói năng lộn xộn nhưng lời nói cũng không khó lý giải. Nữ nhân hơi ngẩn ra, ánh mắt rơi trên khóa Trường sinh đeo trước ngực nó, độc tử của Hiền vương. Trong lòng nữ nhân thầm cười khổ, không ngờ kiếp này hắn lại đầu thai vào Hoàng gia.

“Ta đưa cậu về.” Đứa trẻ mệt nhõng nhẽo nên không chịu đi, nàng nhìn nó một hồi, cuối cùng thở dài khom xuống.

“Nào, ta công cậu.”

Nàng cứu được tiểu Thế tử mất tích hai ngày, Hiền vương hứa cho nàng một nguyện vọng, nữ nhân nói: “Tôi tên Thanh Trụy, vào Kinh để tìm chồng. Bây giờ vẫn chưa có chỗ dung thân ở Kinh thành, Hiền vương có thể cho tôi ở tạm trong phủ một thời gian không?”

Thỉnh cầu vô cùng hợp lý, Hiền vương lập tức đồng ý với nàng.

Sau khi Thanh Trụy ở lại trong Hiền vương phủ, tiểu Thế tử Văn Cảnh thường đến tìm nàng, đối với nàng đặc biệt thân thiết. Đứa trẻ này chưa từng bám lấy ai như vậy, người trong Vương phủ đều vô cùng kinh ngạc. Nhưng điều khiến người ta ngạc nhiên hơn đó là ba tháng sau, tiểu Thế tử đặt một bài thơ lên bàn Phụ vương, Hiền vương sau khi xem xong vừa kinh ngạc vừa vui mừng, vội kéo Văn Cảnh hỏi ai đã dạy nó.

Đứa trẻ chấp tay sau lưng học đòi ra vẻ văn nhân nhãi sĩ nói: “Là Thanh Trụy dạy, cô ấy còn dạy con rất nhiều thứ, nhưng mà cô ấy nói sau này sẽ có phu tử khác, đến lúc đó cô ấy sẽ không dạy con nữa. Phụ vương, có thể cho Thanh Trụy làm phu tử của con không, cô ấy dạy tốt lắm.”

Có thể đề ra bài thơ thế này đương nhiên là tốt vô cùng. Hiền vương vuốt râu gật đầu đồng ý.

Có được đáp án mình muốn, bộ dạng ra vẻ người lớn của Văn Cảnh lập tức bị sụp đổ, nó ôm Hiền vương một cái thật mạnh, vừa cười vừa la chạy đi: “Thanh Trụy! Thanh Trụy! Cô được làm phu tử của ta rồi!”

Hiền vương lắc đầu: “Tiểu tử này, được phu tử chứ có phải nương tử đâu, tưởng bỏ!”

Văn Cảnh dọc đường vui thích kêu la vào tận Đào uyển Thanh Trụy ở, sà đầu vào lòng Thanh Trụy, chà chà một hồi rồi mới ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng rực nhìn nàng. Thanh Trụy cong môi cười nhạt: “Váy hôm nay cậu coi như đã bái ta làm sư rồi, làm môn hạ của ta phải lấy một pháp hiệu.”

Văn Cảnh dẫu môi không hiểu: “Chẳng phải hòa thượng mới lấy pháp hiệu sao?”

Thanh Trụy chớp mắt, im lặng một hồi: “Vây chúng ta lấy đạo hiệu nhé.”

Chẳng phải đạo sĩ mới lấy đạo hiệu sao... Văn Cảnh lại nhìn Thanh Trụy cười rực rỡ: “Thanh Trụy nói thế nào thì làm thế ấy.”

Thanh Trụy sờ đầu nó cười nhẹ: “Gọi là Diệp Khuynh An được không?” Giọng nàng trầm xuống, ẩn chứa sự bất an, giống như bóng đêm luôn được ẩn giấu sau ánh sáng mặt trời vậy, mai phục trong đáy lòng nàng không cách nào tiêu trừ, “Sau này ta là sư phụ của con, gọi con là Khuynh An, được không?”

Văn Cảnh chẳng hiểu gì cả, nó chỉ cười tươi rói lớn tiếng đồng ý: “Được!”

36. Chương 36

Nắng xuân đang đẹp, gió ấm vừa đến, phủ lên cảnh hoa đào một màu đỏ rực, cánh hoa theo gió nhẹ múa, rơi xuống bàn cờ, một con cờ trắng nhẹ dề lên cánh hoa. Nữ nhân cười nhạt: “Khuynh An, con thua rồi.”

Đối diện nàng là một thiếu niên chừng mười lăm mười sáu tuổi, hắn buông con cờ đen thở dài: “Kỳ nghệ của Thanh Trụy xuất thần nhập hóa, ai có thể thắng được người chứ.”

Thanh Trụy lắc đầu: “Có một người ta chưa từng thắng được một lần.”

“Ai mà có bản lĩnh lớn vậy?”

Thanh Trụy im lặng, khóe môi nhẹ cong: “Phu quân của ta.”

Bàn tay cầm ly trà khẽ cứng lại, Diệp Khuynh An cup mắt, nhàn nhạt đáp: “Từ nhỏ đã nghe nói Thanh Trụy vì tìm chồng nên mới vào Kinh thành? Người tìm bao nhiêu năm rồi? Lâu như vậy rồi mà trong lòng vẫn cố chấp vậy sao?”

“Tìm bao lâu... ta cũng quên rồi, rất lâu trước đây chàng đã biến mất. Còn cố chấp...” Thanh Trụy nhìn cánh hoa đào rơi trong sân, nhẹ giọng đáp: “Không phải là cố chấp, chỉ vì chàng đáng để ta làm vậy.”

Trà xanh bắt cần tràn ra khỏi ly, Diệp Khuynh An vội đứng dậy, Thanh Trụy cũng cả kinh, lấy khăn tay định lau cho hần, Diệp Khuynh An lại thất thường lui về phía sau hai bước, hần cố gắng bình tĩnh lại thần sắc, giả vờ trấn tĩnh nói: “Không sao, nước trà không nóng, con về phòng thay y phục.” Nói xong liền quay người đi, bước chân mang theo chút hoảng hốt.

Đêm đó, Diệp Khuynh An lần đầu đồng ý với đề nghị của Phương tiểu hầu gia đi đến chốn trăng gió trong truyền thuyết.

Ba ly Hoàng tử vào bụng, cả thế giới như quay cuồng, Phương tiểu hầu gia tốt bụng dìu hần vào một gian phòng, nữ nhân áo hồng bên trong lập tức nhu thuận đứng dậy dìu hần lên giường. Thế giới của hần không ngừng quay cuồng, chỉ có giọng nói nữ nhân thanh đậm nhưng không mất đi vẻ dịu dàng vang bên tai hần “Khuynh An, Khuynh An.” Cái tên này dường như có một ma lực khiến người ta hạnh phúc, khiến nữ nhân có đôi mắt đậm mạc kia gọi dịu dàng đến vậy.

Hần cảm thấy y phục của mình từ từ bị người ta rũ bỏ, người trước mắt dường như chính là người trong đầu hần, nàng gọi tên hần, nàng xoa ngực hần, khí lực thiếu niên dưới bụng của hần nóng lên dữ dội.

Thanh Trụy...

Sư phụ của hần...

Bỗng nhiên choàng tỉnh! Diệp Khuynh An lập tức đẩy đôi tay của nữ nhân ra, ngồi bật dậy.

“Công tử?” Âm thanh dịu dàng như không xương cốt vang lên sau lưng hần, Diệp Khuynh An nhắm chặt mắt, không phải Thanh Trụy thì ai cũng không được. Bụng dưới nóng như thiêu đốt khiến hần hiểu rõ mong ước ẩn chứa trong lòng bấy lâu.

Diệp Khuynh An cắn răng, dù biết nàng lớn tuổi hơn hần nhiều, nàng là sư phụ của hần, dù biết nàng đã là thê tử của người khác, dù nghe được vô số nghị luận về dung mạo không hề thay đổi của nàng, nghi ngờ nàng biết yêu pháp tà thuật. Nhưng hần vẫn có một mong ước đại nghịch bất đạo như vậy. Hần kéo áo đẩy cửa bước ra ngoài.

Đêm đó hần một mình ngồi ngắm sao trên đỉnh thanh lâu cả đêm.

37. Chương 37

Hôm sau về phủ, cả nhà đều ngồi trong đại sảnh, bao gồm cả Thanh Trụy, nàng một mình uống trà như không nhìn thấy hần.

“Con nó lớn rồi nhưng cũng chưa đến tuổi nạp phi nạp thiếp, cứ tìm một nha hoàn giữ trong phòng* đi.” Hiền vương phi dịu dàng lên tiếng, Hiền vương điềm đạm đáp lời, rồi nghiêm khắc nhìn Diệp Khuynh An nói: “Sau này không được tới mấy chỗ đó nữa, con cần người thế nào mà không được! Sao cứ phải tới chốn phong trần như vậy?”

*Thông phòng nha hoàn: danh nghĩa là nha hoàn, thực tế là cơ thiếp.

Diệp Khuynh An nhìn Thanh Trụy, thấy nàng vẫn không có biểu hiện gì mà uống trà như cũ, hần cup mắt, tay nắm chặt. Người hần muốn, người hần muốn thì lại có cầu thế nào cũng không cầu được.

“Hài nhi... biết rồi.”

Vương phi ban đại nha đầu bên cạnh mình cho Diệp Khuynh An làm nha hoàn. Đêm đầu tiên họ chung phòng, Thanh Trụy uống say túy lúy trong Đào uyển.

“Một đời an, một kiếp an.” Thanh Trụy bò trên bàn đá trong vườn, rượu trong bình vơi hết nửa này đến nửa khác, nàng cười thất thần: “Chàng thích là được, đời này ta sẽ ở bên chàng, nhìn chàng thôi... cũng được rồi.”

“Thanh Trụy.” Bỗng nhiên có người dìu nàng dậy, giọng nói của thiếu niên mang ý trách mắng, “Sao lại uống nhiều thế này?”

“Nhiều? Hình như có hơi nhiều, đã lâu lắm rồi ta chưa từng uống nhiều rượu như vậy. Khuynh An...” Nàng mơ hồ đưa tay choàng vào cổ thiếu niên, tiếng gọi dịu dàng nhất đời này khiến tai Diệp Khuynh An đỏ lên.

“Ta đưa người về phòng trước đã.”

“Không về.” Nàng nũng nịu chà vào vai hắn một cách hiếm thấy, “Hoa tiền nguyệt hạ, quỳnh tương mỹ nhân*, Diệp Khuynh An, chàng hôn ta đi.”

*Trước hoa dưới trăng, rượu ngon người đẹp

Diệp Khuynh An sững sốt: “Thanh... Thanh Trụy, người say rồi.”

“Không, ta đang tỉnh táo lắm.” Nàng nói, “Tỉnh táo nhìn năm tháng xoay vần, thế sự biến đổi, tỉnh táo nhớ từng chút từng chút của quá khứ, chưa hề quên một điều. Khuynh An, chàng có biết ta tìm chàng bao lâu không?”

Diệp Khuynh An khẽ ngẩn ra, thần sắc hoang mang.

“Tìm đến mức gần như tuyệt vọng.” Thanh Trụy dừng lại, mắt chùi qua vai hắn, có một tia nước thấm vào, “Có thể tuyệt vọng, nhưng cũng không thể ngăn ta tìm chàng. Thì ra nhớ thương đáng sợ... nhưng lại đáng buồn đến vậy.”

Diệp Khuynh An ngây ngốc ngẩn người, im lặng hồi lâu rồi mới chua chát hỏi: “Diệp Khuynh An là ai?”

Thanh Trụy vui đùa trên vai hắn cười nhạt: “Phu quân, phu quân của ta.”

Gió đêm xuân mát lạnh, lạnh đến mức ngón tay hắn co rút lại. Thì ra mỗi một lần nàng gọi tên hắn là đang nhớ đến người khác. Sự dịu dàng đó không phải dành cho hắn.

Lúc Thanh Trụy tỉnh lại thì thấy Diệp Khuynh An thần sắc thâm trầm ngồi bên giường mình, nàng hơi ngẩng ra, nhưng liền cười nói: “Khuynh An, con lớn rồi, không nên tùy tiện như lúc nhỏ nữa.”

“Cô đang gọi ai?” nhìn thần sắc ngơ ngẩn của Thanh Trụy, Diệp Khuynh An khàn giọng, “Diệp Khuynh An, lúc cô gọi cái tên này là đang gọi ai?”

Thanh Trụy ngồi dậy trấn tĩnh nhìn hắn, không kinh không giận, giống như kể lại sự thật, nàng bình tĩnh đáp: “Con, Diệp Khuynh An, gọi con đó.”

Giống như nhấn nạt đến cực hạn, hắn lập tức đứng dậy, phần nộ giật bức rèm bên giường, trong tiếng loảng xoảng hỗn loạn chứa giọng hét giận dữ của hắn: “Nói bây!” Hắn giống như con hổ bị xâm phạm lãnh địa, giận dữ trừng Thanh Trụy, “Cô nhớ hắn, đi tìm hắn, nếu đã vậy tại sao lại dừng bước ở Hiền vương phủ? Ta giống hắn đến vậy sao, từ nhỏ đã giống sao? Haha... Thanh Trụy, thật mỉa mai quá, bao nhiêu năm nay người trong mắt cô nhìn thấy không phải là ta cũng không phải là hắn, cô chỉ nhìn thấy bản thân cô, thấy sự nhớ nhung ích kỷ của cô!”

Sắc mặt Thanh Trụy trắng bệch. Không cho nàng có cơ hội mở miệng, Diệp Khuynh An lại nói: “Thanh Trụy, sự phụ, cô hãy đi ngay hôm nay đi, đi khỏi Hiền vương phủ ngay đi. Ta không cần người dạy nữa.”

“Khuynh An...”

Giọng hắn ngắt lời Thanh Trụy: “Ta tên Văn Cảnh, Thế tử của Hiền vương, kiếp này chưa từng biết Diệp Khuynh An, cũng chưa từng biết đến Thanh Trụy.”

38. Chương 38

Ba tháng sau khi Thanh Trụy rời khỏi Hiền vương phủ, Hiền vương bị người ta hãm hại, hơn trăm người trong Hiền vương phủ bị phán chém đầu, bao gồm cả Hiền vương phi và Hiền vương Thế tử.

Quỳ trên Hình đài, Diệp Khuynh An nhìn bầu trời với vợ, trong đầu một mảng trống rỗng, không có yêu cũng không có hận, chỉ có cái chết đáng sợ, đáng sợ đến tê liệt.

Quan giám trăm hạ lệnh, những cái đầu hân thân quen không ngừng rơi xuống đất, máu đầm trên những đôi mắt đang trừng lên sợ hãi. Mẫu phi vẫn luôn dịu dàng kiên cường bên cạnh hân giờ đây lạc giọng khóc không thành tiếng, chỉ một khắc nữa thôi hân sẽ thấy đầu của Mẫu phi rơi xuống đất.

Sau đó là đến hân rồi.

Cây đao của đao phủ đang rỉ những giọt máu còn ấm, từ trên cổ chảy vào trong y phục hân, cảm giác ấm ấm khiến hân nhớ lại nhiều năm trước, buổi hoàng hôn đó, suýt chút nữa hân mất mạng dưới vuốt hổ, là nữ nhân có đôi mắt thanh đậm kia đã cứu hân. Nàng dịu dàng xoa đầu an ủi hân: “Đừng buồn, đừng khóc nữa.”

Khuôn mặt nàng lúc đó mềm dịu như nước, như nước chảy xuyên qua đá, cuộn cuộn trong hồi ức, khắc vào trong xương hân, để lại một loại thực cốt độc, không vứt được, không bỏ được, đến chết cũng không thể quên.

Có lẽ chỉ khi con người hoảng sợ nhất thì mới nghĩ đến người mình muốn dựa dẫm nhất. Diệp Khuynh An cười nhẹ thành tiếng, nhưng lúc này hân lại rơi nước mắt.

Thanh Trụy, Thanh Trụy... thì ra hân thích nàng đến vậy.

“Trảm!”

Đào phủ nâng đại đao lạnh lẽo lên.

“Ai dám!” Bỗng nhiên có một hòn đá bay đến đập vào đại đao, khiến cây đại đao bay ra khỏi tay đại hán cao tám thước. Giọng nói nữ nhân mang theo hàn ý nhiếp hồn vang lên trong tai tất cả mọi người có mặt ở đó.

Diệp Khuynh An lập tức mở to hân, không dám tin mà nhìn nữ nhân đang từ từ bước vào Pháp trường.

Nàng đi không nhanh không chậm, mỗi bước trầm ổn nhưng lại mang khí thế bức người. Diệp Khuynh An chưa từng thấy Thanh Trụy như vậy, nhưng kỳ lạ là hân lại cảm giác được Thanh Trụy đích thực nên có khí thế như vậy.

“Yêu nữ phương nào! Dám xông vào cướp Pháp trường! Người đâu, bắt lấy cho ta!” Quan giám trăm giận dữ hét lớn nhưng chỉ đổi được tiếng cười lạnh mỉa mai của Thanh Trụy. Tiếng cười của nàng chột tất, thần sắc khê ngưng đọng, Diệp Khuynh An cách nàng xa như vậy cũng cảm thấy khí thế nặng nề, gần như khiến người ta ngạt thở.

“Có bản lĩnh thì tới đây.”

“Yêu... yêu quá!”

Quan binh lại gần Thanh Trụy hoảng hốt lùi về phía sau, chỗ nàng đang đứng không ai dám lại gần phạm vi một trượng, nàng đi lên Hình đài trước mắt vô số binh sĩ như chỗ không người, đứng bên cạnh Diệp Khuynh An. Đao phủ không biết đã chạy mất từ lúc nào, Thanh Trụy khom người sờ đầu tóc hỗn loạn của hân, nàng nhìn hân như lần đầu gặp nhau, nhẹ nhàng nói: “Đừng sợ, có ta đây.”

Dịu dàng, bình tĩnh nhưng tràn đầy sức mạnh.

Lúc nhỏ hân không hiểu, bây giờ mới từ từ lĩnh ngộ được, lời nói ẩn chứa sức mạnh trấn định của nàng đối với hân thì ra có thể chống đỡ cho hân nhiều đến vậy.

Trái tim thiếu niên hoảng sợ đến tê liệt dường như được mở phong ấn, đẩy lùi lạnh giá, dần dần bộc lộ cảm tình con người nên có, sợ hãi, tuyệt vọng, khát vọng muốn sống tiếp, tất cả hóa thành nước mắt không thể nào kìm hãm được mà tuôn rơi, trên Hình đài, hân khóc đau đớn đến thất thanh.

Trong làn nước mắt như mưa mơ hồ, Thanh Trụy lại một lần nữa trở thành chỗ dựa của Diệp Khuynh An, chỗ dựa duy nhất.

Mặc cho hân phát tiết cảm xúc một hồi, Thanh Trụy đứng dậy, cắt một lọn tóc của hân thả bay theo gió, nàng cao giọng nói với Quan giám trăm: “Hiền vương Thế tử Văn Cảnh đã chết!”

Nàng lấy tóc thay đầu để tuyên hình. Quan giám trăm tức giận ôm ngực thở ra. Thanh Trụy không để tâm đến hân, cúi xuống bên tai Diệp Khuynh An, vừa cời dây trói cho hân vừa nói, “Từ nay về sau con chỉ làm đồ đệ của ta, chỉ làm Diệp Khuynh An thôi có được không?”

Diệp Khuynh An dần dần không chế được cảm xúc, khàn giọng đáp: “Ta không phải là Diệp Khuynh An.”
“Con phải.”

Diệp Khuynh An im lặng hồi lâu, cup mắt hạ giọng nói: “Thanh Trụy, cô điên rồi.” Nhớ thương người đó đến phát cuồng, mặc kệ thật giả, bắt phân thị phi.

Nàng dịu Diệp Khuynh An, nhàn nhạt nói: “Ta vẫn luôn rất tỉnh táo.”

39. Chương 39

“Triều đường giang hồ con đều không thể dung thân nữa, sau này theo ta ẩn cư sơn lâm đi. Ta sẽ bảo vệ con.”

Diệp Khuynh An bỗng mở mắt, trăng đêm tịch liêu ngoài ô cửa. Hân ôm đầu ngồi dậy, mồ hôi lạnh cả tay. Chớp mắt mà ấn trăm ở Hiền vương phủ đã trôi qua tròn bảy năm, mỗi đêm hôn mộng hân vẫn vì cảnh tượng đó mà kích động.

“Khụ... khụ khụ!”

Hân nghe trong phòng Thanh Trụy vang ra tiếng ho như xé tim xé phổi, hình như còn có tiếng nôn ọe.

Diệp Khuynh An hoảng hốt, vội khoát áo đẩy cửa đi ra.

Từ khi Thanh Trụy một mình cứu hân nguyên vẹn ra khỏi Pháp trường bảy năm trước, sau khi đến ở trên Côn Ngô sơn này sức khỏe nàng vẫn luôn không tốt, vẫn thường xuyên bị ho, nhưng chưa từng ho nghiêm trọng thế này. Diệp Khuynh An khẽ nhíu mày, đứng bên ngoài cửa phòng Thanh Trụy, hân chần chờ một hồi mới gõ cửa.

“Sư phụ?”

Bảy năm nay hân chưa từng gọi lại tên nàng, dường như muốn mượn xưng hô này để nhắc nhở nàng, và cũng nhắc nhở bản thân hân về thân phận của họ.

Trong phòng im lặng một hồi rồi truyền ra giọng nói khàn khàn của nữ nhân: “Vào đi.”

Hân theo lời đẩy cửa bước vào, thấy Thanh Trụy đang khoát áo ngồi bên bàn, trong tay nàng cầm ly trà, nhàn nhạt nhìn hân: “Sao vậy?”

Bảy năm nay, năm tháng dường như đã biến Diệp Khuynh An thành một nam tử cao to, nhưng lại chẳng để chút dấu vết gì trên người Thanh Trụy, nàng giống như tiên nhân trong truyền thuyết, không già không chết, bám trụ với thời gian không chuyển dời.

Ánh mắt Diệp Khuynh An khẽ xoay chuyển trên người nàng rồi lập tức cup xuống: “Con nghe người ho dữ dội quá.”

“Không sao, chỉ là nửa đêm dậy xuống trà bị sặc thôi.” Nàng nhàn nhạt đáp, “Không cần lo lắng, ta không sao. Về phòng ngủ đi.”

Diệp Khuynh An nghe giọng nàng chỉ hơi khàn hơn bình thường một chút, hình như thật là chỉ bị sắc trà thôi. Hắn không nói nhiều nữa, chỉ gật đầu. Khoảnh khắc tiến gần cửa, ánh mắt Diệp Khuynh An quét qua đốm màu sẫm trên vạt áo dưới đất của Thanh Trụy, đêm tối nhìn không rõ, nhưng ước chừng vẫn có thể thấy được...

Đó là máu.

Toàn thân hắn khẽ run, lập tức quay đầu nhìn Thanh Trụy. Nàng vẫn uống trà như không có gì xảy ra. Cổ họng Diệp Khuynh An cuộn lên một lời nhưng xoay chuyển mấy lần rồi lại nuốt vào trong bụng.

“Cạch” một tiếng, cửa bị đóng lại.

Thanh Trụy khẽ thở nhẹ, cởi bỏ áo ngoài, ánh trăng tràn vào trong phòng, trên y phục của nàng có một mảng đỏ sẫm, vết máu dưới đất cũng đặc biệt chói mắt. Luồng khí tanh trào lên trong cổ họng đã bị nước trà đè xuống, Thanh Trụy nường ánh trăng xem xét đầu ngón tay đã thâm đen của mình, khóe môi từ từ cong lên nụ cười khổ.

Cơ thể này còn có thể chống đỡ được bao lâu nữa. Có thể cùng Khuynh An đi hết kiếp này không...

Hôm sau, mới sáng sớm Thanh Trụy đã đứng trong sân, ngẩn ngơ nhìn cái chuông bạc treo trên cửa, hôm nay rừng không có gió nhưng chuông bạc kia vẫn đinh đinh đang đang kêu không ngừng. Trong lòng Diệp Khuynh An cũng cảm thấy kỳ quái, còn chưa mở miệng hỏi thì Thanh Trụy bèn nói: “Bình rượu quế hoa chôn dưới gốc hoa quế chắc là đủ thời gian rồi, Khuynh An, thay ta xuống núi mua ít thức ăn về. Hôm nay ta có cố nhân đến làm khách.”

Nụ cười trên mặt nàng tràn đầy hoài niệm và bi thương nhàn nhạt khiến lòng Diệp Khuynh An không nhịn được mà chùng xuống, cố nhân nào mà có thể khiến nàng nhớ đến vậy...

“Dạ, sư phụ.” Vạn phần hiếu kỳ, ngàn phần để tâm đã bị hai chữ “sư phụ” biến thành tĩnh lặng. Hắn không thể hỏi, cũng không nên hỏi.

Nàng là sư phụ của hắn, là ân nhân cứu mạng của hắn, chỉ có vậy thôi.

40. Chương 40

“Triều đường giang hồ con đều không thể dung thân nữa, sau này theo ta ẩn cư sơn lâm đi. Ta sẽ bảo vệ con.”

Diệp Khuynh An bỗng mở mắt, trăng đêm tịch liêu ngoài ô cửa. Hắn ôm đầu ngồi dậy, mồ hôi lạnh cả tay. Chớp mắt mà án trẩm ở Hiền vương phủ đã trôi qua tròn bảy năm, mỗi đêm hôn mộng hắn vẫn vì cảnh tượng đó mà kích động.

“Khụ... khụ khụ!”

Hắn nghe trong phòng Thanh Trụy vang ra tiếng ho như xé tim xé phổi, hình như còn có tiếng nôn ọe.

Diệp Khuynh An hoảng hốt, vội khoát áo đẩy cửa đi ra.

Từ khi Thanh Trụy một mình cứu hắn nguyên vẹn ra khỏi Pháp trường bảy năm trước, sau khi đến ở trên Côn Ngô sơn này sức khỏe nàng vẫn luôn không tốt, vẫn thường xuyên bị ho, nhưng chưa từng ho nghiêm trọng thế này. Diệp Khuynh An khẽ nhíu mày, đứng bên ngoài cửa phòng Thanh Trụy, hắn chần chờ một hồi mới gõ cửa.

“Sư phụ?”

Bảy năm nay hắn chưa từng gọi lại tên nàng, dường như muốn mượn xưng hô này để nhắc nhở nàng, và cũng nhắc nhở bản thân hắn về thân phận của họ.

Trong phòng im lặng một hồi rồi truyền ra giọng nói khàn khàn của nữ nhân: “Vào đi.”

Hắn theo lời đẩy cửa bước vào, thấy Thanh Trụy đang khoát áo ngồi bên bàn, trong tay nàng cầm ly trà, nhàn nhạt nhìn hắn: “Sao vậy?”

Bảy năm nay, năm tháng dường như đã biến Diệp Khuynh An thành một nam tử cao to, nhưng lại chẳng để chút dấu vết gì trên người Thanh Trụy, nàng giống như tiên nhân trong truyền thuyết, không già không chết, bám trụ với thời gian không chuyển dời.

Ánh mắt Diệp Khuynh An khẽ xoay chuyển trên người nàng rồi lập tức sụp xuống: “Con nghe người ho dữ dội quá.”

“Không sao, chỉ là nửa đêm dậy xuống trà bị sặc thôi.” Nàng nhàn nhạt đáp, “Không cần lo lắng, ta không sao. Về phòng ngủ đi.”

Diệp Khuynh An nghe giọng nàng chỉ hơi khàn hơn bình thường một chút, hình như thật là chỉ bị sặc trà thôi. Hắn không nói nhiều nữa, chỉ gật đầu. Khoảnh khắc tiến gần cửa, ánh mắt Diệp Khuynh An quét qua đốm màu sẫm trên vạt áo dưới đất của Thanh Trụy, đêm tối nhìn không rõ, nhưng ước chừng vẫn có thể thấy được...

Đó là máu.

Toàn thân hắn khẽ run, lập tức quay đầu nhìn Thanh Trụy. Nàng vẫn uống trà như không có gì xảy ra. Cổ họng Diệp Khuynh An cuộn lên một lời nhưng xoay chuyển mấy lần rồi lại nuốt vào trong bụng.

“Cạch” một tiếng, cửa bị đóng lại.

Thanh Trụy khẽ thở nhẹ, cởi bỏ áo ngoài, ánh trăng tràn vào trong phòng, trên y phục của nàng có một mảng đỏ sẫm, vết máu dưới đất cũng đặc biệt chói mắt. Luồng khí tanh trào lên trong cổ họng đã bị nước trà đè xuống, Thanh Trụy nường ánh trăng xem xét đầu ngón tay đã thâm đen của mình, khóe môi từ từ cong lên nụ cười khổ.

Cơ thể này còn có thể chống đỡ được bao lâu nữa. Có thể cùng Khuynh An đi hết kiếp này không...

Hôm sau, mới sáng sớm Thanh Trụy đã đứng trong sân, ngẩn ngơ nhìn cái chuông bạc treo trên cửa, hôm nay rừng không có gió nhưng chuông bạc kia vẫn đinh đinh đang đang kêu không ngừng. Trong lòng Diệp Khuynh An cũng cảm thấy kỳ quái, còn chưa mở miệng hỏi thì Thanh Trụy bèn nói: “Bình rượu quế hoa chôn dưới gốc hoa quế chắc là đủ thời gian rồi, Khuynh An, thay ta xuống núi mua ít thức ăn về. Hôm nay ta có cố nhân đến làm khách.”

Nụ cười trên mặt nàng tràn đầy hoài niệm và bi thương nhàn nhạt khiến lòng Diệp Khuynh An không nhận được mà chùng xuống, cố nhân nào mà có thể khiến nàng nhớ đến vậy...

“Dạ, sư phụ.” Vạn phần hiếu kỳ, ngàn phần để tâm đã bị hai chữ “sư phụ” biến thành tĩnh lặng. Hắn không thể hỏi, cũng không nên hỏi.

Nàng là sư phụ của hắn, là ân nhân cứu mạng của hắn, chỉ có vậy thôi.

41. Chương 41

Kể từ hôm đó sau khi Bạch Quỷ đi, Diệp Khuynh An ngày càng ít nói, hắn thường nhìn Thanh Trụy thất thần, mỗi đêm đều ngủ không sâu, mỗi lần nghe thấy trong phòng của Thanh Trụy vọng ra tiếng ho thì hắn càng khó ngủ, Thanh Trụy ho một lần thì ánh mắt của hắn ngờ ngợ thêm một phần.

Cho đến một ngày, Thanh Trụy ho từ đêm khuya đến khi trời sáng, sư phụ cái gì ân nhân cái gì, sau một đêm trần trọc đã bị Diệp Khuynh An đạp dưới chân từ sớm, hắn lỗ mãng đẩy cửa phòng Thanh Trụy, thấy nàng đang ngồi bàn trang điểm, nhìn hắn từ trong gương đồng: “Khuynh An, hôm nay ta phải xuống núi một chuyến.”

Nắm tay hắn khẽ thả lỏng, rồi lại nắm chặt, cuối cùng khàn giọng hỏi: “Có phải người thấy chỗ nào không khỏe không?”

“Ta rất khỏe, chỉ là phấn trang điểm hết rồi.”

“Có phải người thấy chỗ nào không khỏe không!” Đã lâu hần không nổi nóng đến vậy, giận dữ trừng Thanh Trụy, “Nếu người bệnh thì con sẽ cùng người đi khám bệnh, nếu người muốn uống thuốc thì con sẽ nấu cho người, người có chỗ nào không khỏe thì nói ra con mới giúp được chứ...”

Cuối cùng Thanh Trụy cũng quay đầu lại nhìn hần, không thể nào giấu được khuôn mặt trắng bệch không thoa phấn. Nàng lấy cây trâm ngọc xanh trên bàn trang điểm, từ từ đi về phía Diệp Khuynh An. Nàng đứng trước mặt hần, chỉnh sửa y phục cho hần, rồi tỉ mỉ xem xét khuôn mặt hần: “Khuynh An, con có biết đối với ta mà nói, bây giờ là tốt lắm không?”

Cự ly gần thế này càng khiến Diệp Khuynh An nhìn rõ sự tiều tụy của nàng hơn, trong lòng hần đau đớn, sau đó lại dâng trào phần nộ: “Con không biết, bởi vì người chưa từng cho con biết.”

Thanh Trụy cười nhạt, nàng từ từ cài trâm ngọc lên búi tóc Diệp Khuynh An: “Chớp mắt con đã hơn hai mươi tuổi rồi, ngay cả Quán lễ* ta cũng quên làm cho con. Khuynh An, con có từng oán hận ta không?”

*Lễ thành niên

Hần không đáp, Thanh Trụy cài trâm cho hần rồi lại nói: “Con muốn biết gì thì chờ ta xuống núi mua phấn về sẽ cho con biết, có được không?”

Mắt Diệp Khuynh An sáng lên, Thanh Trụy nhìn ánh mắt đen của hần, nàng nhú mắt, người khẽ ngả về phía trước, dựa vào ngực hần, đôi tay nàng vòng qua eo hần ôm chặt lấy hần. Toàn thân Diệp Khuynh An cứng lại, đối với sự thân mật của Thanh Trụy tay chân hần bối rối đến mức không cách nào kháng cự.

Má nàng nhẹ chà vào ngực hần: “Khuynh An, chàng có biết ta muốn dựa vào chàng đường nào không.”

Diệp Khuynh An ngẩn ra, trong lòng đắng chát, người Thanh Trụy muốn dựa dẫm là Diệp Khuynh An chồng nàng, còn Diệp Khuynh An mà nàng ôm là kẻ chỉ biết dựa dẫm nàng một cách nhục nhã.

“Ta xuống núi đây, chờ ta về nhé, nhất định phải chờ ta về!”

Thanh Trụy vẫy tay cáo biệt Diệp Khuynh An. Vừa xoay mặt đi thì khóe mắt nàng đỏ lên. Diệp Khuynh An không biết cây trâm ngọc kia là máu tim của hần kiếp trước ngưng tụ thành, có pháp lực vô cùng to lớn, có thể giúp hần tìm lại ký ức và sức mạnh của kiếp trước. Lúc đó, hần sẽ trở về là Huyết lang vương Diệp Khuynh An, Diệp Khuynh An bị Thanh Trụy giết chết...

Thanh Trụy không dám đối diện với Diệp Khuynh An đã hồi phục trí nhớ, nàng sợ trong mắt hần chỉ có oán hận và căm ghét.

42. Chương 42

Dây đỏ buộc hộp phấn cầm trong tay, Thanh Trụy rề rà từ sáng sớm đến trưa mới từ từ về tiểu viện trên núi.

Đẩy cửa sân, trong sân vắng đến ghê sợ, Thanh Trụy miễn cưỡng cảm phát giác được một hơi thở quen thuộc. Nàng cười khổ, yêu lực của Huyết lang vương đã phục hồi, dọa động vật xung quanh chạy hết rồi... Diệp Khuynh An cuối cùng đã nhớ lại kiếp trước.

Nàng quay đầu, thấy Diệp Khuynh An đang chấp tay đứng bên cây hoa quế, hần nhắm mắt, dường như đang xuất thần.

“Khuynh An.” Nàng cong môi cố gắng cười, “Ta về rồi.”

Nghe được lời này, Diệp Khuynh An mở mắt nhìn chằm chằm Thanh Trụy, đôi mắt không còn đen láy trong suốt như xưa nữa mà đỏ như máu, sắc sảo ghê người: “Thanh Trụy? Sư phụ? Cô muốn ta gọi cô thế nào?”

Hần bình tĩnh nói, Thanh Trụy có thể nghe ra được hần đang tức giận, nộ hỏa ngút trời. Nàng cup mắt âm thầm cười khổ.

“Mười mấy năm bầu bạn thật khiến người ta cảm động.” Diệp Khuynh An cười lạnh rồi từ từ đi đến trước mặt Thanh Trụy, “Nhưng sư phụ à, lẽ nào cô quên kiếp trước cô từng quyết tuyệt nâng ba thước Thanh

Phong kiếm đối với ta thế nào rồi à?” Hấn cầm tay Thanh Trụy để lên tim mình, “Chỗ này, một kiếm xuyên tim.”

Ngón tay Thanh Trụy không nhịn được mà run rẩy.

“Giết ta rồi cô sống có yên lòng không?”

Thanh Trụy cố nén luồng khí tanh đang trào lên trong cổ họng, khàn giọng đáp: “Khuyneh An, nếu cho ta chọn một lần nữa, ta vẫn sẽ ra tay với chàng như vậy. Vì Diệp Khuyneh An muốn khởi động Bộ Thiên trận để có được sức mạnh thí thần sẽ nguy hại chúng sinh... ta... bất luận tình cảm của ta và chàng có thể nào thì sai vẫn là sai.”

“Ha ha ha!” Hấn đẩy tay Thanh Trụy ra, ngửa mặt cười lớn, giọng điệu thê lương, “Hay lắm! Hay cho đại thiện nhân lòng nghĩ đến thiên hạ! Thanh Trụy, nếu ta cho cô biết, chìa khóa khởi động Bộ Thiên trận chính là cây trâm ta tặng cô thì cô sẽ thế nào?”

Thanh Trụy ngẩn ra.

“Ta đã phó thác tất cả cho cô!” Hấn cảm hận nghiêng chặt rằng, “Thanh Trụy, là cô không chịu tin ta.” Nói xong hấn không nhìn Thanh Trụy một lần, tay áo phất một cái, một luồng gió nổi lên, thân ảnh Diệp Khuyneh An chớp mắt đã biến mất.

Hộp phấn rơi xuống đất rải thành một mảng hồng, Thanh Trụy hoảng hốt quỵ xuống, nàng sờ hộp phấn thất thần một hồi, cuối cùng vô lực té ngổ trên đất. Diệp Khuyneh An cũng không quay lại nữa, nàng thoa phấn cho ai xem đây, nàng sợ thì ai sẽ lo lắng đây, nàng còn có thể miễn cưỡng cười vì ai đây...

Ngón tay thâm đen run run, nàng nhẹ ôm mặt, nước mắt không kìm được mà thấm qua ngón tay nhỏ xuống.

Thầm lặng nhưng thê lương.

Điều đáng mừng duy nhất là khi nàng hôn phi phách tán, chỉ có một mình nàng sợ hãi, buồn đau.

43. Chương 43

Thanh Trụy một mình ở trong tiểu viện mấy ngày. Những ngày gần đây nàng đều nửa tỉnh nửa mê, trong mơ toàn là những hình ảnh của quá khứ, nàng sẽ mơ thấy Diệp Khuyneh An lúc nhỏ nắm tay nàng, nhẹ nhàng gọi, “Thanh Trụy, Thanh Trụy, ta thật thích người lắm.” Hoặc sẽ mơ thấy kiếp trước nàng cùng Diệp Khuyneh An cùng nhau lên đỉnh núi ngắm hoa tuyết bay, thề nguyện bên nhau trọn kiếp.

Nhưng nhiều nhất vẫn là mơ thấy cảnh tượng nàng chính tay đâm kiếm vào người hấn, mắt hấn tràn ngập đau đớn, vừa bị thương vừa phẫn nộ nói: “Thanh Trụy! Là cô không chịu tin ta.”

Nửa đêm mộng tỉnh luôn khiến nàng mồ hôi lạnh đầy đầu.

Không biết đã hoảng hốt như vậy bao nhiêu đêm, có một ngày tinh thần nàng bỗng nhiên tốt hơn một chút, có thể xuống giường đi lại, còn lấy bình rượu Quế hoa dưới gốc quế ra. Mấy ngày nay hoa quế trên cây đã nở rồi, nàng ngửi thấy cũng vui, nhẹ giọng nói: “Khuyneh An, hái ít hoa quế xuống đi, năm nay chúng ta lại ủ một ít rượu...”

Lời vừa thốt ra mới giật mình, tiểu viện trên núi này đã không còn xuất hiện hình bóng của Diệp Khuyneh An nữa. Nàng thở dài rồi lại cười: “Thôi vậy, tự mình hái cho xong. Dù sao cũng là lần cuối.”

Nàng còn chưa kịp dời ghế thì chuông bạc treo trong tiểu viện lại ngân lên.

Thanh Trụy nhíu mày quay người, tám vị đạo sĩ áo xanh không biết đi vào trong sân từ lúc nào, tóc họ đều bạc phơ, tiên khí dày đặc trên người mỗi người áp chế đi buồn bực của Thanh Trụy, nàng hơi ngẩn ra rồi cười nói: “Tám vị đạo hữu, trăm năm không gặp rồi, hôm nay sao lại nghĩ đến việc tìm ta ôn chuyện cũ vậy?”

Tám người này chính là mấy đạo sĩ trăm năm trước cùng Thanh Trụy tiêu diệt Diệp Khuyneh An, họ tuy là người đã tu thành tiên nhưng thời gian trăm năm nay cũng đủ khiến thân hình của họ già nua, tóc bạc da mồi.

“Chớ nhiều lời!”, một lão đạo sĩ áo xanh nghiêm giọng, “Diệp Khuynh An ở đâu?”

“Các người đến trễ rồi, chàng đã rời khỏi đây lâu rồi.”

Một đạo sĩ giận đến phát run: “Thanh Trụy cô nương, uống cho bọn ta tin tưởng cô như vậy, trăm năm trước cô thu lại hồn phách của Diệp Khuynh An cũng thôi đi, sao có thể khiến hấn nhớ lại kiếp trước, cô có biết bây giờ hấn lại khởi động Bộ Thiên trận, muốn lấy sức mạnh thí thần không? Đây là mối họa gây hại chúng sinh, sao cô không biết đại nghĩa như vậy!”

Thanh Trụy cup mắt: “Xin lỗi.”

“Hừ! Không cần nhiều lời với cô ta, nếu không phải trăm năm trước cô ta cố kéo hồn phách của Diệp Khuynh An về thì bây giờ sao Huyết lang vương lại chuyển thể đầu thai, thiên hạ há có mối họa như ngày nay! Yêu nữ này sống dở chết dở gượng hơi tàn hơn trăm năm, bây giờ lão đạo sẽ thay trời hành đạo, diệt trừ cô trước rồi tiêu diệt mối họa Diệp Khuynh An kia!”

Nói xong, thân ảnh của lão đạo lập tức chuyển đến trước mặt Thanh Trụy, trong tay kết một đạo kim ấn, đánh mạnh vào ngực Thanh Trụy.

Thanh Trụy không đỡ cũng không tránh, thản nhiên nhận chiêu này. Nàng nghe “cạch” một tiếng, một vết thương nứt ra từ ngực đến vai, thân thể của nàng bị thủng một lỗ.

Nhớ lại trăm năm trước nàng vất vả từng chút từng chút ngưng tụ đất sét để nặn thành thân thể này, Thanh Trụy thở dài trong lòng, mạng này kiếp này coi như đã đi đến hồi kết rồi...

Thanh Trụy hoa mắt, đến mặt của lão đạo nàng cũng không nhìn rõ, bỗng nhiên nàng cảm thấy một luồng khí ấm nóng phủ lên vai mình, nhẹ dịu lấy thân thể nứt vỡ của nàng.

“Dám hiếp đáp Thanh Trụy, lá gan thật không nhỏ!”

Giọng nam trầm thấp vang lên sau lưng nàng, nàng rơi vào một vòm ngực rộng ấm áp: “Diệp Khuynh An ở đây, các người muốn tìm ta gây chuyện thì cứ lên đi.”

Diệp Khuynh An...

Diệp Khuynh An vẫn không buông bỏ được Thanh Trụy như ngày xưa, vẫn lo cho an nguy của nàng, lo cho tính mạng của nàng... gốc quá...

Vĩ Thanh

Thấy Diệp Khuynh An hiện thân, thần sắc tám vị đạo sĩ trầm xuống như gặp phải đại địch.

Hai bên bất động một hồi, một lão đạo áo xanh cuối cùng không nhịn được nói: “Diệp Khuynh An, nếu bây giờ ngươi đóng Bộ Thiên trận, phong ấn sức mạnh thí thần thì vẫn chưa muộn, bọn ta sẽ không làm khó ngươi nữa.”

“Ha, buồn cười!” Diệp Khuynh An cười lạnh, “Ta đã khởi động Bộ Thiên trận rồi, sức mạnh thí thần cũng dùng rồi, các người còn chờ gì nữa?”

Tam đạo sĩ đều kinh hoàng, có người lập tức bấm độn, thăm dò xem tứ phương nơi nào xuất hiện huyết quang. Nhưng càng thăm dò thì biểu hiện của họ càng mơ hồ, cuối cùng, lão đạo đã thương Thanh Trụy hoảng hốt nói: “Ngươi dùng sức mạnh thí thần để tặc mệnh cho nàng!”

Ánh mắt của chúng nhân lúc này mới dịch chuyển lên người Thanh Trụy, thấy vết thương trên vai nàng đã từ từ liền lại, thần sắc cũng bớt xanh xao, dần dần hồng nhuận trở lại.

Diệp Khuynh An lạnh lùng nhìn họ. Có người lắc đầu: “Nghịch thiên cải mệnh sẽ không có kết quả tốt.”

“Liên quan gì đến ngươi!”

“Thôi đi thôi đi, Thanh Trụy còn sống ngày nào thì không rời khỏi Bộ Thiên trận ngày đó, nếu sức mạnh thí thần không dùng ục đích khác thì chúng ta cũng đi thôi.”

“Ta có nói là để các người đi sao?” Ánh mắt Diệp Khuynh An hần lên tia máu, sát khí bùng bùng, tám đạo sĩ hoa mắt ù tai, nhất thời không dời bước được. Diệp Khuynh An động sát tâm, muốn bọn họ chôn xương tại đây.

Vạt áo bị một người giật lại, Diệp Khuynh An khẽ nghiêng mặt, thấy Thanh Trụy đang chăm chăm nhìn hần lắc đầu: “Chàng giết họ nhưng lại để ta sống, Khuynh An, chàng đang trừng phạt ta sao?”

Sát khí khẽ dịu đi, Diệp Khuynh An nắm chặt tay, giống như không dễ gì mới nhẫn nhịn nộ khí, hần nghiêm giọng hét: “Cút!” Sát khí quét qua, cây cối tứ phía đổ rạp, tám đạo sĩ biến mất trong đám bụi.

Tiểu viện lại yên tĩnh, Thanh Trụy dựa vào ngực Diệp Khuynh An không muốn rời đi, nàng nhẹ giọng hỏi: “Ta tưởng chàng giận dữ bỏ đi, sẽ không chịu trở về nữa chứ.”

Diệp Khuynh An hừ lạnh, im lặng một chút rồi giận dữ đáp: “Ta đúng là không muốn quay lại, nhưng ai bảo nàng là Thanh Trụy. Ta chẳng qua chỉ giận nàng không chịu tin ta chứ chưa từng muốn nàng chết.” Diệp Khuynh An ngừng một chút ngượng ngịu rồi giải thích: “Mạng của nàng chỉ có sức mạnh thí thần mới có thể cứu, ta đi là để khởi động Bộ Thiên trận.”

Thanh Trụy nhẹ ôm lấy eo hần nói: “Lúc xưa ta cũng không tuyệt tình như vậy, ta kéo hần phách chàng trở về, còn giao ngọc trâm cho cố nhân nhờ tỷ ấy đi dì thế tìm chàng, chắc chàng đã gặp tỷ ấy rồi. Khuynh An, ta vẫn luôn chờ chàng về, ta vẫn luôn không thể yên tâm...”

Thanh Trụy hiếm khi nói với hần những lời thế này, chỉ đôi câu giải thích thôi đã khiến lòng hần mềm đi.

Thôi vậy, chẳng qua cũng đều là chuyện xưa cả rồi...

“Khuynh An, chúng ta làm chút men hoa quế đi, chàng giúp ta hái hoa quế được không?”

“...Ừ. Được.”

44. Chương 44

Mở đầu

*Anh: em bé

Ma Thương Hạo xông vào chín mươi chín tầng trời, giết ba vạn thiên binh, lật đổ Thiên Cơ các, thiêu hủy Lăng Tiêu điện, dĩ hạ phạm thượng, tội ác cùng cực, bị xử hình phạt xuyên tim, giam trong tháp Xá Lợi để trừ ma tâm.

Một đạo thiên mệnh đánh hần vào trong Phật tháp u tối. Thương Hạo vẫn nhớ lúc cái khóa vàng xuyên qua xương tỷ bà của hần, Đức Phật cao cao tại thượng kia vẫn nở nụ cười khiến người ta ghê tởm. Đức Phật lấy ra một ngọn đèn rồi nói: “Thương Hạo, đây là Trường Minh đăng, đốt lên ngọn lửa không tắt, nếu có ngày nào ngọn đèn này tàn tức là thiên ý đã đến. Lúc đó ngươi có thể tự mình ra khỏi tháp này.”

Thương Hạo không đồng tình đáp: “Lửa không tắt làm sao tàn được, chiêu trò kháng ma của con lừa trọc ông thật chẳng thay đổi chút nào.”

Đức Phật không nói nhiều, chỉ mỉm cười rồi biến mất.

Có một âm thanh kỳ quái vang lên trong tòa tháp tĩnh lặng, Thương Hạo khẽ mở mắt, nhìn ngọn đèn vẫn luôn tỏa ra ánh sáng yếu ớt, thấy ngọn lửa của nó vẫn chưa tắt hần mới dời tầm mắt sáng nhìn cục... thịt phát ra âm thanh dưới chân mình.

Hần nhú mày, thấy quả cầu thịt đó từ từ ngồi dậy, trên khuôn mặt tròn tròn có một đôi mắt uơn ướn đen lầy đang nhìn hần.

“Me!”

Quả cầu thịt gọi một tiếng êm dịu nhưng rõ ràng, thanh âm vang vọng trong tháp Xá Lợi một hồi, Thương Hạo nghe thấy bèn nhú mắt: “Tiểu quý, muốn chết à?”

“Me!” Quả cầu thịt nhỏ lại cười híp mắt gọi một tiếng nữa, sau đó tự mình vui vẻ lăn tròn trên đất.

Nếu là lúc trước thì chỉ e quả cầu thịt này đã biến thành vũng máu từ lâu, nhưng bây giờ tứ chi Thương Hạo đều bị khóa, không thể sử dụng chút sức nào, chỉ đành bất lực nhìn nhin, nhìn quả cầu thịt vui vẻ kì lạ kia lần tới lần lui.

Nó mặc sức lặn cho thỏa thích, rồi lại ngẩng đầu lên nhìn Thương Hạo, dường như đang thấy kỳ quái vì sao hắn không đến ẵm mình. Nó nhìn bốn phía một hồi rồi bò đến góc tháp Xá lợi, men theo sợi xích sắt thô kệch khóa chân phải của Thương Hạo mà xiêu xiêu vẹo vẹo bò lên. Không ngờ cô nhóc này lại mạnh mẽ bất ngờ, chỉ một chốc đã ôm được đầu gối Thương Hạo, rồi lại gọi một tiếng “Mẹ”.

Khóe miệng Thương Hạo giật giật, lần đầu tiên có một kẻ không sợ chết lảng vảng gần hắn mà quấy phá như vậy, hắn cắn răng cố nhịn nộ hỏa, quả cầu thịt lại được đăng chân lên đăng đầu giật giật thắt lưng hắn, đưa mũi lên mặt, cười lên vai hắn.

“Quả cầu thịt, gan không nhỏ nhỉ.”

Giống như chứng thực lời hắn nói, đứa trẻ bắt đầu chơi đùa tóc hắn, hết giật rồi kéo vui vẻ vô cùng

Đại ma đầu tung hoành thiên giới bị một quả cầu thịt nhỏ ức hiếp.

Đứa trẻ chơi một hồi lại mệt, nghiêng đầu trên má hắn, dấn vào góc trán gân xanh nhảy nhót của hắn mà yên lặng ngủ. Khuôn mặt mềm dịu sáp lại gần khuôn mặt lạnh lùng của hắn, cái miệng thịt nhu lên như có như không mà hôn lên má hắn, cảm giác ấm nóng khiến lửa giận bùng bùng của Thương Hạo dịu bớt.

“Mẹ... Thương thương nào.”

Thôi đi, chẳng qua là một đứa trẻ ranh... lời tự an ủi của hắn còn chưa dứt thì bỗng thấy một chất lỏng ướt ướt theo vai hắn ầm ập chảy xuống, tí tách nhỏ xuống người hắn.

Nó... nó dám tè trên vai hắn!

Đôi tay Thương Hạo nắm chặt lại thành quyền, nghiến răng nói: “Nếu để ta biết ngươi là con của Tiên quân nào, nếu có ngày ta phá được tháp này mà ra thì ta nhất định dùng nước tiểu ngựa đim ngập phủ đệ của hắn!”

Đứa trẻ đang ngủ ngon, nước dãi chảy như thoa hồ lên mặt Thương Hạo: “Thương thương nào.”

Thương Hạo giận dữ ngoảnh đầu, chờ hắn hơi nguôi giận rồi mới nghĩ ra, tháp Xá Lợi này đã bị Đức phạt hạ cấm chế, cho dù là Ngọc đế cũng chưa chắc vào được, con nhóc này rốt cuộc... ánh mắt Thương Hạo rơi trên ngọn Trường Minh đăng Đức phạt để lại. Hắn tĩnh tâm quan sát kĩ hơi thở của đứa trẻ và ngọn đèn.

Một lúc sau hắn ngửa mặt lên trời cười lớn: “Trời giúp ta rồi! Ngọn đèn này đã sinh ra Đấng linh*.”

*Linh hồn của đèn

Trường Minh đăng không tắt thì Đấng linh không chết, nhưng nếu con nhóc này chết đi thì thì hắn có thể lấy lại tự do rồi, lúc đó hắn sẽ hủy tòa tháp Xá Lợi này, thiên hạ sẽ không còn vật gì có thể giam được hắn nữa rồi.

Nhưng hắn phải làm thế nào mới giết được con nhóc này đây? Pháp lực của hắn bị phong, trong tháp Xá Lợi này càng không ai giúp hắn, lẽ nào hắn phải nói với quả cầu thịt này là: “Ngươi đi chết đi được không?”

45. Chương 45

Thương Hạo nghĩ đi nghĩ lại vẫn không có cách, thời gian trôi qua từng ngày khiến quả cầu thịt kia lớn lên, từ một cục thịt hấp thu linh khí trong tháp dần dần trở thành một thiếu nữ mười sáu mười bảy tuổi, hai người bất tri bất giác đã bầu bạn trong tháp tròn ba trăm năm.

Thương Hạo ngày ngày mong nàng chết, nhưng chỉ đành trơ mắt nhìn nàng trưởng thành, lúc đầu nàng luôn gọi hắn là “Mẹ”, nhưng sau đó lại gọi hắn là “Cha”, nhưng sau khi Thương Hạo hung ác cho nàng biết “Lão tử không có quan hệ gì với ngươi hết”, quả cầu thịt hệt hắng một hồi rồi hỏi: “Vậy ngươi tên là gì?”

“Thương Hạo.”

“Vậy ta tên là gì?”

Thương Hạo nhìn khuôn mặt tròn tròn của nàng một hồi: “Người là Tiêu khiễn*.”

*Đồ chơi

“Tiểu Thiển*?” Khuôn mặt hồng hồng nở ra nụ cười, “Ta thích cái tên này, tên Thương Hạo cũng hay lắm.”

*Tiêu khiễn và Tiểu Thiển đều đọc là xiao qian

Cô nhóc này ồn ào vô cùng, trong ba trăm năm qua, nàng học được cách nói chuyện từ trong những lời nói ít ỏi của hần, nàng luôn có vô số vấn đề hỏi hần, lúc tâm trạng tốt hần sẽ đáp vài câu, lúc tâm trạng không tốt thì nhắm mắt giả câm giả điếc. Mấy ngày nay gặp lúc tâm trạng Thương Hạo cực kỳ xấu, Tiểu Thiển hỏi chuyện gì hần cũng không đáp.

Tiểu Thiển làm ầm lên, “Người cứ luôn mặc kệ ta, Tiểu Thiển cũng biết tức giận, ta cũng sẽ mặc kệ người, ta đi đây.”

Thương Hạo cười lạnh: “Người đi đi cho xong.” Tháp Xá Lợi có phong ấn của Đức phật, nếu dễ dàng đi ra như vậy, hần...

Hần vừa mở mắt thì thấy bóng Tiểu Thiển nhẹ nhàng xuyên qua cánh cửa tháp bị đóng chặt đi ra bên ngoài. Hần khẽ nhíu mắt mắng: “Đức phật, cái gì mà chúng sinh bình đẳng chứ, ông cho chó ăn hết đi.”

Tiểu Thiển đi rồi, một hồi lâu cũng không thấy bóng dáng, sự tĩnh lặng trong tháp Xá Lợi khiến Thương Hạo không quen. Hần bỗng nghĩ, nếu con nhóc ranh ồn ào kia vĩnh viễn không quay lại há chẳng phải hần vĩnh viễn bị giam ở đây sao, nhưng mà cho dù nó trở lại thì hần cũng chỉ bị giam ở đây thôi... nó ra ngoài không chừng còn có thể xảy ra chuyện gì đó mà chết đi, hoặc bị ai giết đi, tính ra thì cho Tiểu Thiển đi hình như có lợi cho hần hơn một chút.

Nhưng cảm giác hụt hẫng từ tận đáy lòng này là thế nào? Giống như con heo mình nuôi bị người khác dắt đi ăn mất vậy.

Thương Hạo bực bội nhắm mắt, thôi đi thôi đi, hần bị nhốt ở đây cũng chỉ đành nghe theo mệnh trời thôi.

Thương Hạo bị tiếng khóc ầm ĩ đánh thức, hần vừa mở mắt đã nhìn thấy Tiểu Thiển ngồi trên đất, ôm đầu gối khóc thê thảm, nhìn kĩ thì phát hiện cánh tay của nàng có dấu vết như bị đánh, Thương Hạo khẽ nhíu mắt, lạnh lùng nói: “Bị ai đánh rồi?”

Tiểu Thiển sụt sùi khóc, nước mắt đầy mặt: “Bị... bị chó cắn, chó trong phủ Thần quân ba mắt, hung dữ...”

Trong lòng Thương Hạo không thoải mái nghĩ: “Nha đầu này ức hiếp ta bao nhiêu năm ta còn chẳng đánh nó nữa mà các người lại dám ra tay. Lần này đánh còn chưa chết, sống dở chết dở chạy về đây khóc thật ầm ĩ quá.”

“Người bên ngoài ai cũng xấu, lông dài, mặt đầy nếp nhăn, không dễ nhìn như người.” Tiểu Thiển vừa khóc vừa than thở, Thương Hạo nghe xong khóe môi khẽ cong lên, Tiểu Thiển lại nói, “Bị thương đau quá, Thương Hạo, người công hai sợi xích vàng vậy có đau không? Người có đau không?” Giọng nàng thê lương vô cùng, giống như người bị xuyên qua xương tủy bà chính là nàng vậy.

Thương Hạo vì lời này mà thất thần một hồi, trời sinh hần là ma thể, bất tử bất diệt, ai nấy đối với hần đều sợ hãi, làm gì có người quan tâm hần có đau hay không, chỉ e là cầu hần chết đau đớn thì thế gian mới có thể được thanh bình.

“Ta chưa từng bị thương, không biết thì ra chảy máu lại khó chịu đến vậy, nghe nói thuốc có thể làm vết thương khỏi mau hơn một chút, Tiểu Thiển đi lấy thuốc giúp người được không?”

Mình bị đánh mà còn quan tâm đến vết thương của người khác, Thương Hạo đang muốn cười nhạo nàng vài câu, khóa vàng trên người hần, xích không gỡ được, vết thương không khỏi, thoa thuốc gì cũng vô ích. Nhưng hần lại suy nghĩ, trong đầu bỗng nảy ra một kế, một cách khiến hần có thể rời khỏi tháp Xá Lợi.

46. Chương 46

“Có người giúp ta lấy thuốc đương nhiên là rất tốt.” Thương Hạo nói, “Nhưng mà thuốc đó không dễ gì lấy được đâu.”

Tiểu Thiển lập tức lau khô nước mắt, đứng dậy nói: “Người nói đi, ta đi lấy!”

Thấy nàng kiên định như vậy, Thương Hạo nhú mày: “Sao lại bày ra cái bộ dạng muốn liều mạng vì ta như vậy?” Rõ ràng hẳn đối với nàng chẳng tốt chút nào hết.

Tiểu Thiển ngậy ra: “Người là người thân nhất của ta, không thì ta còn có thể liều mạng vì ai nữa đây? Sau khi ta bị chó cắn, thấy đám trẻ con ồn ào kia đều phẩy tay nói là về nhà, lúc đó ta lại nghĩ đến người, người luôn ở đây với ta, người chính là nhà của ta, đương nhiên ta phải đối tốt với người.”

Thương Hạo nhìn nàng một hồi cũng không nói lời nào.

“Thương Hạo, thuốc ở đâu? Ta đi lấy.”

“Ồ Thiên cung...” Hắn vừa mở miệng nói thì dừng lại, lần đầu tiên cảm thấy mình có phải hơi ác độc quá không. Lúc này sợi xích vàng sau lưng hắn bỗng bắt đầu chuyển động, ngày trăng tròn mỗi tháng, sợi xích xuyên qua xương tỳ bà của hắn sẽ chuyển động, Thiên giới muốn dùng cái đau xuyên tim để bắt hắn ghi nhớ bây giờ hắn đang là phạm nhân của Thiên giới. Thương Hạo nhin cho qua cơn đau thứ nhất, bất kể sợi xích vàng sau lưng hắn chuyển động thế nào, sắc mặt hắn vẫn như bình thường: “Ồ góc phía Đông của Thiên cung có một cái đài cao, dưới cái đài có một ngọn lửa, bảo được có thể trị vết thương trên người ta nằm trong ngọn lửa đó.”

Tiểu Thiển gạt đầu ghi nhớ, nàng suy nghĩ một hồi rồi lại nói: “Nhưng nếu ta bị lửa thiêu chết thì làm sao đây?”

“Người qua đây lấy một giọt máu của ta uống vào. Từ nay về sau ta và người sẽ tâm ý tương thông, người đi đến đâu cũng có thể nghe thấy tiếng nói của ta, ngoài ra thì máu của ta có thể khiến lửa kia không thể thiêu cháy người được.” Tiểu Thiển thật thà gạt đầu, lấy một giọt máu của hắn uống vào: “Vậy ta đi bây giờ đây.”

Thương Hạo im lặng một hồi rồi nói: “Bên ngoài bây giờ chắc đã tối rồi, người chờ một lúc rồi hãy đi.”

Tiểu Thiển không nghĩ ngờ gì, ngoan ngoãn ngồi xuống nhìn hắn nói, “Thương Hạo, tại sao người lại bị giam ở đây vậy?”

“Giết người, xô đổ vài tòa nhà. Bị một lão lừa đảo đầu đầy cục u giam vào trong này.”

“Vậy lão lừa đảo kia chắc lợi hại lắm nhỉ.” Tiểu Thiển gạt đầu như đang suy nghĩ gì đó, “Vậy lúc xưa sao người lại giết người, rồi còn xô đổ nhà của người ta nữa vậy? Thương Hạo ngẩn ra một hồi lâu, ngẩn vì không không nghĩ ỉnh một nguyên nhân đương nhiên để làm những việc đó lúc xưa, một lúc sau hắn mới đáp: “Vì... chán.”

Tiểu Thiển cũng không cảm thấy lý do này có chỗ nào không đúng, nàng lại tiếp tục hỏi: “Vậy người phải bị giam ở đây bao lâu? Cứ bị giam mãi vậy sao?”

“Nhìn ngọn đèn bên cạnh người đi, đèn tắt thì ta có thể ra ngoài được.”

Tiểu Thiển nhìn ngọn đèn một hồi, cảm thấy nàng cũng không ngấm ra được ngày tháng nào, bèn chuyển chủ đề: “Vậy người có biết vì sao ta lại đến đây không?”

Thương Hạo cụp mắt không đáp. Tiểu Thiển tức giận càu nhàu: “Lại không đếm xỉa đến ta, ta cũng mặc kệ người luôn.”

Phải đếm xỉa thế nào đây? Thương Hạo nghĩ, cho người biết là người chết ta mới có thể sống sót trở ra sao? Thương Hạo bỗng nhiên hơi oán hận vì bản thân lúc xưa đã làm ra những chuyện nhầm chán như vậy. Nếu không bị giam ở đây... thì bây giờ đâu có bị vướng víu đến mức này.

Lão lừa đảo đầu đầy cục u Thương Hạo nói :D

47. Chương 47

Tiểu Thiển lại đi khỏi tháp Xá Lợi, Thương Hạo nghĩ chắc nàng sẽ không về nữa đâu.

Sự cô đơn chết chóc trong tháp Xá Lợi bỗng nhiên khiến hắn nhớ lại rất lâu trước đây, con nhóc ranh kia quấy phá bò lên người hắn. Xưa nay hắn sát khí đầy mình, chưa từng có ai dám hỗn xược trước mặt hắn như vậy. Sau này... có lẽ cũng không có ai nữa.

Được một thời gian, hắn bỗng có ý muốn thông qua Linh Tê thuật mà gọi nàng về.

“Thương Hạo!” Hắn đang nghĩ thì bỗng nghe tiếng Tiểu Thiển vang lên trong đầu, giọng nàng khóc lóc, “Lại là con chó của Thần quân ba mắt... nó lại cắn ta rồi!”

Sắc mặt Thương Hạo lạnh đi, nghĩ đến vết thương trên tay Tiểu Thiển, hắn lạnh giọng nói: “Bể gãy chân nó đi.”

“Bể... bể thế nào...” Giọng Tiểu Thiển run rẩy kịch liệt, Thương Hạo quên mất, cô nhóc này vô cùng đần độn, chẳng có chút linh lực nào, lại không biết một pháp thuật nào cả. Ngoài việc bị ức hiếp thì nàng thật chẳng có bản lĩnh gì khác. Hắn thở dài: “Người làm theo lời ta nói đi.”

“Được.”

Chờ Tiểu Thiển làm theo lời hắn nói xong, không lâu sau thì Thương Hạo không bắt ngờ nhìn thấy nàng hoảng hốt chạy về tháp Xá Lợi.

Nàng vừa thở vừa nói: “Ta vừa vỗ một cái, người nói vỗ như vậy thì chân con chó sẽ bị ta vỗ gãy, gãy hết rồi! Thần quân ba mắt muốn bắt ta, ông ta hung dữ quá... ta không dám ra ngoài đâu!”

“Từ lâu đã nghe tên ba mắt kia yêu chó phát cuồng, người đánh gãy chân chó của hắn như vậy đương nhiên hắn sẽ không tha cho người, thời gian hai ba trăm năm sau này người vẫn nên dừng ra khỏi tháp Xá Lợi thì hơn.” Giọng điệu Thương Hạo có vẻ thích chí, nhưng Tiểu Thiển thì lại nóng lòng.

“Vết thương của người phải làm sao?”

“Cứ để đó xem sao đã.” Hắn nói như không liên quan đến mình, tận đáy lòng lại thở phào một cách kỳ lạ.

Tiểu Thiển một hồi lâu không lên tiếng, Thương Hạo xem xét nàng một lúc rồi thở dài: “Người khóc cái gì?”

“Ta... vô dụng. Đã nói là lấy thuốc cho người, kết quả là lại làm ra nông nổi này, lúc trước người đau ta không biết thì thôi đi, nhưng bây giờ đã biết người đau rồi, người cứ đau như vậy còn ta lại không làm gì được, ta khó chịu lắm.”

Trong lòng Thương Hạo ầm ập một cách kỳ lạ, nhưng hắn lại càng không hiểu: “Có phải người bị thương đâu.”

“Ta cứ khó chịu vậy đó, ta muốn nhìn thấy người vui vẻ, có thể cùng ta tự do hoạt động.”

Thương Hạo im lặng hồi lâu rồi nói: “Đây đều là những thứ ta nên trả cho Thiên giới.” Hắn ngừng lại, giọng điệu mang chút mơ hồ, “Nha đầu ngốc không biết gì cả. Nếu người thông minh một chút...” Nếu người thông minh một chút thì tốt biết mấy. Đừng cam tâm tình nguyện bị ta lợi dụng như vậy. Ta sẽ... áy náy đó.

Thương Hạo uy hiếp Tiểu Thiển nói Thần quân ba mắt đang chờ ngoài cửa để bắt nàng, không cho nàng đi ra. Tiểu Thiển thật thà tin lời hắn, không ra khỏi tháp Xá Lợi nữa bước.

Hai người lại ngày ngày bầu bạn trong tháp như cũ, nhưng khác ở chỗ Thương Hạo sẽ chủ động nói chuyện với Tiểu Thiển, nói về quá khứ của hắn, nói về Xuân Hạ Thu Đông ở Hạ giới và yêu ma kỳ dị ở Ma giới, thỉnh thoảng còn sẽ thấy khuôn mặt mồm mím của Tiểu Thiển không nhịn được cười khê.

Hắn thậm chí bắt đầu cảm thấy, ngày tháng bình đạm thế này cũng không có gì không tốt. Chỉ trừ...

Hình phạt đau thấu xương đêm trăng tròn.

Đêm nay xích vàng dường như chuyển động ghê gớm hơn ngày thường một ít. Thương Hạo nhắm mắt im lặng cố nhịn, nhưng cơn đau đó cứ như sâu một đục khoét trong xương hần, xuyên qua cốt tủy hần. Hần bỗng nhiên nhớ lại, hình như trong năm thứ năm trăm hần bị giam trong tháp Xá Lợi này cũng chính là lúc tinh khí của trời đất thịnh nhất, đối với thân thể Thiên ma của hần mà nói thì đây vốn là đêm vô cùng khó chịu.

Hần đau đến mức mặt trắng bệch, mồ hôi tuôn như mưa. Ngay cả giọng nói của Tiểu Thiển bên tai cũng nghe không rõ lắm.

Hần chỉ nhớ nàng rất hoảng hốt, giống như một con thỏ, mắt đỏ lên, tay chân luống cuống, hoảng hốt như trời sập xuống vậy.

“Thương Hạo, ngươi cố chịu, cố chịu nhé, Tiểu Thiển đi lấy thuốc cho ngươi, Tiểu Thiển nhất định tìm thuốc về cho ngươi!”

Không được đi...

Hần cắn chặt răng nhưng không thốt ra được lời nào.

48. Chương 48

Tiểu Thiển vội vã chạy ra khỏi tháp Xá Lợi, một mạch chạy đến phía Đông của Thiên cung, lúc này trăng trên trời rất tròn, phủ sắc tím lên cả Thiên giới, lúc Tiểu Thiển chạy đến đầu đường mòn thì gặp khó khăn, vừa hay thấy một tìm tiên tử áo hồng từ xa đi đến, nàng vội chạy tới phía trước giắt áo người ta lại nói: “Tiên cô tiên cô! Ta hỏi đường, cái... cái...”

Tiên tử tốt tính cười nói: “Ta tên Diệp tử, ngươi đừng vội, có gì từ từ nói.”

“Ta muốn hỏi cái đài cao ở góc phía Đông của Thiên cung phải đi thế nào? Cái đài cao có đốt lửa đó.”

“Ngươi nói Tru Tiên đài à? Đi bên này.” Diệp tử chỉ đường cho nàng, rồi lại nhìn nàng kì quái, “Đêm hôm thế này ngươi đi đến chỗ ghê sợ đó làm gì.”

“Tru Tiên đài?” Tiểu Thiển hơi ngần ra, “Nhưng ta phải xuống đó tìm bảo dược, người ta thích nhất bệnh rồi, hần rất khó chịu, dưới đó có bảo dược có thể cứu hần.”

“Ngươi đang nói đùa phải không, dưới Tru Tiên đài vạn vật đều bị diệt, làm gì có bảo dược.” Tay Tiểu Thiển lỏng ra, nàng ngây ngốc. Diệp tử vỗ vai nàng: “Khuya thế này rồi mau về cung mình nghỉ ngơi đi, ngươi là tiểu Đẳng linh của phủ Tiên quân nào vậy, có cần ta tiễn ngươi một đoạn không?”

“Ngươi nói... Đẳng linh cái gì?” Tiểu Thiển khựng lại, “Ta là Đẳng linh? Ta là... Đẳng linh.”

Rất nhiều chuyện dường như vào lúc này đã được xâu chuỗi lại với nhau, Thương Hạo không muốn tiết lộ lai lịch của nàng, Trương Minh đẳng, còn có bảo dược dưới Tru Tiên đài. Tiểu Thiển không ngốc, nếu đến bây giờ nàng vẫn không nghĩ ra then chốt trong đó thì cũng thật quá lãng phí bộ dạng tiên nhân này rồi.

Nhưng mà nàng không muốn tin đây là sự thật, Thương Hạo nàng thích nhất lại là người muốn nàng chết nhất trên thế gian này.

“Tiểu Đẳng linh, ngươi ở đâu?” Giọng Diệp tử dần dần bay xa bên tai Tiểu Thiển, nàng thất thần loạng choạng vài bước, khi Diệp tử còn chưa phản ứng kịp thì nàng đã co chân chạy mất, vẫn chạy về hướng Đông.

Mãi đến khi trời sáng thì chuyển động của xích vàng mới từ từ dừng lại, thần trí của Thương Hạo dần dần tỉnh táo, hần đưa mắt nhìn bốn phía, không thấy bóng dáng của Tiểu Thiển, trong lòng hần đột nhiên dâng lên một nỗi bất an, còn mang theo chút hoảng hốt, hần lập tức dùng Linh Tê thuật gọi Tiểu Thiển mấy tiếng.

Một hồi lâu sau bên kia truyền đến tiếng trả lời nhẹ nhàng của Tiểu Thiển. Thương Hạo lập tức nổi giận: “Ngươi đang ở đâu?”

“Thương Hạo...” Giọng nàng có chút bàng hoàng, còn ầm giấu tiếng khóc, “Ngươi bị giam ở đó bao lâu rồi? Hai sợi xích vàng đó nhất định là khiến ngươi đau đớn lắm. Ta...”

Nghe thấy nàng khóc, đôi mày Thương Hạo nhíu mắt lại, giọng điệu hung dữ: “Ta đau hay không liên quan gì đến ngươi, mau về đây cho ta.”

“Thương Hạo, Tiểu Thiển thương ngươi. Ta biết cách thả ngươi ra khỏi tháp rồi.”

“Ngươi đang ở đâu?” Giọng Thương Hạo hơi khàn đi, nỗi bất an trong lòng khiến tay hắn nắm chặt thành quyền.

“Tru Tiên đài.”

Thương Hạo im lặng hồi lâu, Tiểu Thiển đã có thể nói ra ba chữ “Tru Tiên đài” thì nhất định đã biết nhân quả bên trong, hắn thở dài, nhắm mắt: “Ngươi...”

Ngươi quay lại đi.

Lời này còn chưa nói ra thì Tiểu Thiển đã lên tiếng: “Thương Hạo, vốn chẳng có bảo được gì cả, chẳng có pháp thuật tránh lửa gì cả, ngươi chỉ là... chỉ là muốn lừa ta nhảy xuống Tru Tiên đài khiến ta hồn phi phách tán thôi.” Tiểu Thiển vốn không phải là một linh vật kiên cường, nói xong câu này thì bèn khóc, “Thương Hạo, ngươi không thích ta, ngươi muốn giết ta.” Giọng nàng nghẹn ngào, chắc là đã khóc lem luốc cả mặt rồi.

Thương Hạo cau mày nói: “Ngươi ở đó nói năng bậy bạ gì vậy hả!”

Tiểu Thiển ngắt lời hắn, lớn tiếng nói: “Nhưng mà ta thích ngươi! Ta thích ngươi nhất! Ngươi đã nói với ta thì ta không thể không làm...”

Nghe trong lời nàng có ý quyết tuyệt, Thương Hạo giận đỏ mắt: “Tiểu Thiển! Ngươi dám tự ý...”

“Thương Hạo, ta sẽ không làm vương chân ngươi nữa.”

Nói xong Linh Tê thuật đột nhiên bị gián đoạn. Trong lòng Thương Hạo trống rỗng, hắn dời mắt nhìn sang ngọn Trường Minh Đăng trên đất, ngọn lửa không tắt bỗng nhảy lên, sau đó hóa thành một luồng khói xanh, đèn... tắt rồi.

Tháp Xá Lợi giam cầm hắn mấy trăm năm bắt đầu từ từ rung chuyển, xích vàng xuyên qua xương tỳ bà và khóa tứ chi hắn rơi xuống, thế gian vốn vô cùng huyền ảo, nhưng bên tai hắn chỉ còn một mảnh lặng thinh. Hắn nhìn chăm chăm vào ngọn đèn đã tắt, bên tai dường như nghe thấy giọng nói mềm mại của Tiểu Thiển “Ngươi luôn ở đây với ta, ngươi chính là nhà của ta.”

Nha đầu ngốc...

Rõ ràng là nàng luôn ở đây với ta mà.

Thân thể thiên ma khiến vết thương liền lại rất nhanh, tháp Xá Lợi không còn bị phong ấn bó buộc, thần lực thông thiên hồi phục, hắn chậm bước đi đến trước Trường Minh đăng, nhẹ đặt nó vào trong lòng.

Thương Hạo đảo mắt, Phật tháp Xá Lợi phút chốc bỗng sụp đổ.

49. Chương 49

Thiên ma Thương Hạo phá tháp ra, cả Thiên cung kinh hoàng, trong lúc chúng thần còn chưa chuẩn bị nghênh địch thì một thân ảnh màu đen đã tự mình nhảy xuống Tru Tiên đài. Hạnh phúc đến quá đột ngột khiến chúng thần đều hoang mang, bị nhốt bao nhiêu năm nay cuối cùng Thương Hạo cũng ra khỏi tháp được, nhưng hắn lại muốn đi tìm cái chết?

Dưới Tru Tiên đài vạn vật đều bị diệt, cho dù là thiên ma bất tử bất diệt thì cũng không thể toàn thân rút lui. Nào ngờ khi chúng thần đến được Tru Tiên đài thì thấy Thương Hạo toàn thân đầy máu bò lên, còn Đức Phật Tây thiên cũng đang ngồi trong không trung, từ bi nhìn hắn.

Máu trên người Thương Hạo nhỏ xuống đất, dường như có thể tụ thành một hồ máu. Hắn đặt một ngọn đèn xám xịt xuống đất, yếu ớt nói: “Chẳng phải ông là Phật sao, ta giặt được hồn của nàng về rồi, cứu nàng đi.”

Ánh mắt Đại Phật mang chút xót thương, nhưng lại nói: “Nếu ta không cứu thì ngươi làm thế nào?”

Thế nào? Hắn có thể thế nào, giết Đức Phật sao, nhưng Thương Hạo biết rõ hơn ai hết, bây giờ có giết ai cũng vô dụng, Tiểu Thiển hồn phi phách tán, vì hắn mà hồn phi phách tán, đều là lỗi của hắn.

Thấy đại ma đầu gây họa cho Thiên giới ngày xưa trong mắt một mảng cô tịch, Đức Phật thở dài: “A di đà Phật. Thương Hạo, ngươi trời sinh là Ma thai, tính tình độc ác, bản tính tàn bạo lại ích kỷ, nếu không trải qua kiếp này thì làm sao ngươi có thể thật sự hiểu được nỗi đau tận xương tủy, tham thấu được quá khứ. Lúc xưa ngươi nhất thời hứng thú mà tàn hại mấy vạn tính mạng sinh linh, họ cũng vô tội như Đăng linh này, Thiên đạo tuần hoàn, nhân quả luân hồi. Bây giờ ngươi đã biết hối hận chưa?”

Thương Hạo dán mặt vào nền đất lạnh băng của Tru Tiên đài, hắn sờ Trường Minh đăng, gian nan gặt đầu, hối hận rồi, vừa đau đớn vừa hối hận.

Đức Phật mỉm cười: “Phật pháp từ bi, niệm tình Trường Minh đăng linh không phạm sai lầm, bản tính thuần lương, ta sẽ lấy Trường Minh đăng hóa thành nhục thân cho nàng. Thương Hạo, ngươi hãy thả hồn này vào trong, còn có tỉnh lại được không thì đều do ngươi cả.”

Nói xong Đức Phật nhẹ vẫy tay, ngọn Trường Minh đăng bèn hóa thành một đứa bé, là bộ dạng lúc Thương Hạo và Tiểu Thiển mới gặp nhau. Chỉ là lúc đó Tiểu Thiển vui vẻ lăn tròn trên đất, hồn xộc bò lên quấy phá trên người hắn, còn biết gọi hắn “Mẹ, thương thương nào.”

Thương Hạo nhìn cơn đau như xé nát lồng ngực, từ từ thả hồn của Tiểu Thiển vào trong người đứa bé. Nhưng chờ một hồi vẫn không thấy đứa trẻ có chút động tĩnh gì.

“Tại sao lại như vậy?”

“A di đà Phật, chắc là Trường Minh đăng linh sinh ra oán niệm nên không muốn tỉnh lại.”

Không muốn tỉnh. Thương Hạo nhìn Tiểu Thiển một hồi lâu rồi cười khổ, nàng ngu ngốc vậy mà cũng biết oán hận ta, chắc hẳn lúc nhảy xuống Tru Tiên đài nàng vô cùng đau lòng phải không. Hắn thấp giọng hỏi: “Nàng ấy muốn thế nào mới có thể không oán nữa?”

“Hạ giới có một người tên là Bạch Quỷ, có thể nàng ta sẽ giúp được ngươi.”

Thương Hạo ôm Tiểu Thiển, mỗi bước đi là một vết máu bước về phía Thiên môn, chỉ để lại cho chúng thần một hình bóng cô độc và một lời hứa khàn khàn: “Ta nhận ơn này của ông, từ nay về sau Thương Hạo sẽ không hại một mạng người nào nữa.”

Hắn là thân bất tử, có thể nghe được hắn thề như vậy chúng thần lập tức yên tâm. Thiên ma Thương Hạo cuối cùng cũng không còn là uy hiếp của Tam giới nữa.

Tiểu Thiển tuy chưa tỉnh nhưng thân thể vẫn ngày ngày trưởng thành. Lúc này Thương Hạo mới phát hiện thì ra mỗi một dáng vẻ của nàng khi trưởng thành hắn đều ghi nhớ trong lòng. Không biết tìm ở Hạ giới bao lâu, Tiểu Thiển đã trưởng thành như lúc nàng nhảy xuống Tru Tiên đài. Thương Hạo dần dần bắt đầu hoảng hốt, nếu như vĩnh viễn không tìm được người tên Bạch Quỷ thì sao, nếu như Tiểu Thiển vĩnh viễn không tỉnh lại thì sao...

Ngày xuân hoa đào rực rỡ, Thương Hạo công Tiểu Thiển đi qua một con đường đông đúc, ở một ngã rẽ bỗng thấy một nữ nhân áo trắng đang đứng dựa vào gốc cây, thấy Thương Hạo nàng nhẹ gật đầu: “Ta tên Bạch Quỷ, đến để thu đi con quỷ trong lòng cô gái sau lưng ngươi.”

Thương Hạo ngẩn ra một hồi mới cười nói: “Cuối cùng cũng tìm được cô rồi.”

Bạch Quỷ lấy trong tay áo ra một cây bút lông, nhẹ giọng nói: “Giúp ngươi cũng là giúp bản thân ta. Nhưng mà có một việc ngươi đã nghĩ kỹ chưa?”

“Việc gì?”

“Nàng không còn oán ngươi thì cũng sẽ không còn yêu ngươi nữa, sẽ quên đi quá khứ, đối với nàng mà nói đây là một cuộc đời mới. Cuộc đời này sẽ không có ngươi nữa.”

Thương Hạo bỗng cười: “Ta có sinh mạng vĩnh hằng để xông vào cuộc đời nàng, nàng quên một lần thì ta sẽ khiến nàng nhớ lại một lần, quên hai lần ta sẽ khiến nàng nhớ lại hai lần, cho đến khi quên không được nữa mới thôi.”

50. Chương 50

Tiểu Thiển tỉnh rồi, nhưng giống như Bạch Quỷ nói, quên hết quá khứ. Nàng mở to mắt hỏi hắn: “Thương Hạo, người là cha ta sao? Tại sao lại đối xử với ta tốt như vậy?”

Hắn mặt không biến sắc chùi vết dơ của kẹo hồ lô trên miệng nàng: “Ta là tướng công của nàng.”

“Nhưng tại sao ta không nhớ người?”

“Bây giờ nàng có biết ta chưa?”

“Biết rồi.”

“Vậy là được rồi.” Thương Hạo cúi đầu hôn lên miệng nàng, mùi kẹo hồ lô ngọt ngào lan tỏa trên vị giác của hắn, “Chuyện trước đây đều không quan trọng, nàng chỉ cần nhớ ta thích nàng, nàng thích ta là được rồi.”

Tiểu Thiển chớp mắt kỳ quái đáp: “Nhưng ta luôn cảm thấy người không thích ta.”

“Ta thích nàng.” Hắn lặp lại bên tai nàng, hết lần này đến lần khác, dường như muốn bù đắp cho lời giải thích ngày xưa còn chưa kịp nói ra, dường như muốn Tiểu Thiển khắc sâu lời này của hắn trong lòng, vĩnh viễn không thể nào quên.

Tiểu Thiển đối với trần thế phồn hoa này vô cùng hiếu kỳ, Thương Hạo bèn đưa nàng ngao du tứ phương, đi rồi lại ngừng, trước đây ở trong tháp Xá Lợi Tiểu Thiển luôn nói nhiều hơn Thương Hạo, còn bây giờ là hắn dắt tay nàng, đi qua Xuân Hạ Thu Đông mà Tiểu Thiển chưa từng thấy, kể cho nàng những chuyện ly kỳ nàng chưa từng nghe. Nhưng cho dù là ở trong tháp Xá Lợi cô tịch hay giữa chốn hồng trần phiền nhiễu, Thương Hạo đều thành công khiến mình trở thành duy nhất của Tiểu Thiển.

Duy nhất mà nàng có.

Trong cơn mưa xối xả ngày hạ, Tiểu Thiển đứng ngồi không yên trên lầu hai của khách điểm, nàng đi đi lại lại trước cửa sổ, nhưng chờ một hồi lâu vẫn không thấy bóng dáng Thương Hạo.

Nàng nóng lòng đến đỏ cả mặt, cuối cùng không nhịn được mà cầm dù chạy vào trong màn mưa, nàng gọi tên Thương Hạo dọc trên con đường đá xanh, giày ướt sũng nước mưa, gió thổi đầu tóc nàng hỗn loạn, Tiểu Thiển lo nhắc váy thì không giữ được tóc, giữ tóc thì lại không nhắc váy được, nàng nóng lòng vút luôn cây dù, tìm Thương Hạo một hồi rồi lại khóc một hồi. Đi gần hết tiểu trấn thì toàn thân đã ướt đẫm.

Lúc nàng trèo lên bậc thềm thì trượt chân ngã rách đầu gối. Nhìn trái nhìn phải cũng không thấy bóng dáng Thương Hạo, Tiểu Thiển bèn ngồi trong cơn mưa tầm tã khóc ầm lên như một đứa trẻ.

Một tiếng thở dài vang lên sau lưng nàng, một cánh tay mạnh mẽ kéo nàng vào trong lồng ngực ấm áp quen thuộc.

Tiểu Thiển quay lại nhìn thấy mặt Thương Hạo, lập tức vui đầu vào vòng tay hắn, chùi nước mắt nước mũi vào ngực hắn. Thương Hạo vỗ vỗ đầu Tiểu Thiển, giọng nói run run một cách kỳ lạ: “Nếu vậy thì đừng quên, đừng bao giờ quên ta nữa.”

Thì ra người bị lãng quên, cho dù có che giấu thế nào thì trong lòng vẫn sợ hãi.

Sau trận mưa lớn đó Tiểu Thiển bị bệnh, sốt đến đỏ cả mặt, nàng nhìn Thương Hạo nói mớ, lúc thì gọi hắn là “Mẹ”, lúc thì gọi “Thương thương nào”. Thương Hạo còn đang suy nghĩ có nên mang Tiểu Thiển về Thiên giới để lệnh cho Ty được thần quân xem bệnh không. Nào ngờ ba ngày sau Tiểu Thiển đột nhiên khỏi bệnh.

Thương Hạo sờ đầu nàng nói: “Lần sau không thấy ta nàng có đi tìm như vậy nữa không?”

Tiểu Thiển nhìn hẩn một hồi lâu nhưng chẳng nói câu nào, Thương Hạo khẽ cau mày, còn chưa lên tiếng thì Tiểu Thiển thật thà gật đầu: “Vẫn phải tìm.” Nàng nói rất nghiêm túc, ánh mắt không trống rỗng như thường ngày mà mang theo một chút thâm trầm, nhìn Thương Hạo đến thất thần.

Lúc này Thương Hạo gần như tưởng rằng Tiểu Thiển đã nhớ ra điều gì. Nhưng nàng lại cười, cười trong sáng như thường ngày, không chút hoang mang: “Thương Hạo, tiếp theo chúng ta đi đâu chơi vậy?”

“Nàng muốn đi đâu?”

“Sa mạc, mấy ngày trước nghe người ta nói đi nói lại cái gì mà Trường hà lạc nhật viên, đại mạc cô yên trực*, ta muốn đi xem thử.”

*Sông dài mặt nước tròn lặn. Sa mạc sợi khói thẳng đơn chiếc

Thương Hạo cười: “Nàng hôn ta một cái đi, ta sẽ đưa nàng đi.”

Tiểu Thiển chớp mắt, sau đó nàng giở chăn ra: “Thương Hạo, người ta nói giữa phu thê còn có chuyện thân mật hơn nữa. Ta nằm xuống rồi.” Nàng trơ mắt nhìn Thương Hạo khiến đại ma đầu phải nhú mắt.

Hẩn thở dài rồi kéo chăn đắp cho Tiểu Thiển: “Nàng vừa khỏi bệnh, từ từ thôi. Ta đi thu dọn đồ đã.”

Cửa phòng nhẹ nhàng đóng lại. Trong mắt Tiểu Thiển hiện lên ý cười.

Đúng là nàng đã nhớ ra điều gì, nhưng mà cũng như Thương Hạo nói, chuyện trước đây đều không quan trọng, Bây giờ nàng chỉ cần biết, hẩn thích nàng, nàng thích hẩn là được rồi.

51. Chương 51

Thiên Thiên ôm tỳ bà, đứng trên đài cao trải thảm đỏ, đưa mắt nhìn xuống vẻ phù phiếm trên khuôn mặt những lão gia phú quý dưới đài, đầu ngón tay nhẹ đưa, tiếng tỳ bà vang lên, khách nhân bên dưới đều cảm thấy kinh ngạc. Thiên Thiên biết, khi khúc nhạc này xong thì nàng sẽ giống như một thứ đồ vật, bị người nào đó dưới đài ra giá cao nhất mua đem đầu tiên.

Giống như một món đồ chơi mặc người ta bày bố.

Bảo tỳ từng dặn dò, khúc nhạc này của nàng phải hết sức quyến rũ triền miên, nhưng Thiên Thiên lại đàn khúc tỳ bà này một cách buồn bã bi ai, Bảo nhi nghe thấy liền xanh cả mặt, chưa chờ Thiên Thiên đàn xong thì nàng ta đã giành sân khấu: “Các vị quan nhân, đây là cô nương thuần khiết nhất của Thanh Liễu các chúng tôi, tên là Thiên Thiên, vừa tròn 16 tuổi, đáng vẻ thanh tú lại đàn hay, ngày thường tôi giấu nàng ấy rất kĩ, không cho ai gặp hết, hôm nay là lần đầu tiên nàng ấy đăng đài...”

“Ai thèm nghe mấy lời nói nhảm này của cô.” Một nam nhân trung niên nói, “Để tiểu nương tử hát một bài đi.”

Bảo nhi ngượng ngùng cười vài tiếng: “Vị đại gia đây... thật ra giọng của cô nương này không hay.”

Thì ra là bị câm.

Chúng nhân xôn xao, nhất thời đều tỏ ra mất hết hứng thú. Bảo nhi đang cười khở thì bỗng nghe một giọng nam thuần hậu: “Bao nhiêu tiền?” Chúng nhân đều lặng thinh quay đầu nhìn nam nhân vừa mở miệng.

Thiên Thiên cũng nhìn ra từ phía sau Bảo nhi, nam nhân kia thân mặc huyền y thêu tường vân bằng chỉ vàng, vừa nhìn đã biết là không giàu thì cũng sang. Nam nhân đạm mạc uống một hớp rượu ngọt, ánh mắt nhàn nhạt quét qua Thiên Thiên, rơi trên người Bảo nhi. Bảo nhi trong lòng chấn động vội đáp: “Ba lượng bạc nén.”

“Ừ, ta mua.”

Nàng bị một nam nhân mua chỉ với một câu đơn giản như vậy thôi.

Trong hoa phòng, Thiên Thiên mặc y phục hở hang ngồi bên giường, nàng chưa từng trấn định cũng chưa từng hoảng loạn như vậy, bàn tay nắm chặt cái kéo trong áo khẽ run, nàng nghĩ, sống nhẩn nhẹn nhục nhã

bao nhiêu năm rồi, đến bây giờ dù sao cũng phải đấu tranh cho bản thân, cho dù chỉ đổi lại được cá chết lưới rách.

Cửa hoa phòng bị đẩy nhẹ mở ra, qua lớp sa mỏng, Thiên Thiên nhìn nam nhân mặc huyền y đang từ từ bước đến, tay càng nắm chặt cái kéo. Bức rèm hồng trước mặt bị kéo ra, nam nhân yên lặng đứng trước mặt nàng, ánh mắt trầm ngâm xem xét nàng.

Lòng bàn tay Thiên Thiên toát mồ hôi, nàng cúi đầu không dám nhìn hắn, bỗng nhiên một chiếc áo còn mang chút hơi ấm được vớt lên người nàng, nam nhân lạnh giọng nói: “Mặc vào.” Thiên Thiên kinh ngạc ngẩng đầu, lại thấy nam nhân chìa tay ra, “Đưa thứ trong tay cô ra đây.”

Thiên Thiên cảnh giác dịch về phía sau, vô cùng đề phòng. Nam nhân cười lạnh: “Nếu ta muốn chạm vào cô thì cho dù toàn thân cô đầy gai ta cũng có thể nhổ ra hết.”

Nàng nhìn vết chai chỉ có người tập võ lâu ngày mới có trên tay nam nhân, cuối cùng cũng giao cái kéo ra. Nam nhân tiện tay vớt cái kéo đi, quay người đi đến bên bàn ngồi xuống, hắn rót một ly rượu ỉn: “Đàn một khúc nhạc nghe xem.”

Nghe xong yêu cầu này, Thiên Thiên ngẩn ra một hồi mới vội tìm tỳ bà ôm vào lòng, nàng âm thầm xem xét nam nhân kia một hồi, thấy hắn bắt đầu độc ẩm, lúc này Thiên Thiên mới điều chỉnh được tâm trạng, đàn lên một khúc nhạc.

Hết khúc này đến khúc khác, Thiên Thiên dần đến đầu ngón tay sưng đỏ nam nhân cũng không bảo nàng dừng lại, cuối cùng tiếng bình rượu vỡ cắt đứt tiếng đàn vang lên trong đêm khuya.

Thiên Thiên ngẩng đầu nhìn, thấy nam nhân đã say khướt bò trên bàn tự mình lấm bầm.

Cửa sổ đang mở, gió đêm lạnh lẽo ùa vào phòng, Thiên Thiên nhìn áo ngoài màu đen trên người mình, mềm lòng đi đến bên nam nhân, đang muốn choàng cho hắn thì bỗng nam nhân kéo tay Thiên Thiên, lực đạo mạnh mẽ khiến người ta sợ hãi.

Thiên Thiên sợ đến sắc mặt trắng bệch, vội lui về phía sau, nhưng nam nhân không buông tay, hắn say đến vô lực nên bị Thiên Thiên hoảng hốt kéo ngã, vừa hay đổ chồm lên người Thiên Thiên, một bàn tay bóp trên ngực nàng. Thiên Thiên cả kinh, nàng tát lên mặt nam nhân một tiếng “bốp”, không ngừng lui về phía sau, vội vã thoát ra khỏi người hắn. Nam nhân vẫn giật Thiên Thiên lại không buông, sau khoảnh khắc đau đớn dường như hắn đã tỉnh, nộ khí thâm thâm tuôn ra từ ánh mắt đen sâu thẳm, hắn kéo Thiên Thiên lại, nhẹ nhàng giữ hai tay nàng, tay kia bóp lấy cổ Thiên Thiên.

Bàn tay nắm chặt, mặt Thiên Thiên đỏ lên, hô hấp càng lúc càng khó khăn, nàng nhìn nam nhân trên người mình, lòng đầy sợ hãi và tuyệt vọng, lệ châu từng hạt từng hạt lăn xuống, cổ họng đã mất giọng nhiều năm lúc này phát ra tiếng thốn thốn như động vật.

Nam nhân hoang mang bừng tỉnh, hắn lập tức buông tay, Thiên Thiên dùng sức hít thở, cả gian phòng yên tĩnh đến mức chỉ nghe hơi thở của nàng.

Nam nhân không hề rời khỏi người Thiên Thiên, hắn si ngốc nhìn lệ châu trên mặt nàng, im lặng một hồi mới khàn giọng nói: “Cười đi.”

Lúc này Thiên Thiên chỉ cảm thấy người này bị bệnh rồi, tình cảnh như vậy thì kẻ điên nào mà cười được chứ. Nhưng nam nhân lại vui đầu xuống, dán lên má nàng thấp giọng nói: “Tiểu Tiểu*...” Giọng hắn như đang than khóc, Thiên Thiên chợt hiểu lúc này hắn đang gọi tên một người.

* Tiểu Tiểu là tên nhưng cũng có thể hiểu là “Cười đi”

Không chờ Thiên Thiên nghĩ xong thì cái đầu của nam nhân đang dán trên má nàng của bèn bắt đầu chuyển động, hắn ngậm lấy vành tai nàng nhẹ mút. Người chưa từng trải qua chuyện này như Thiên Thiên lập tức ngây ngốc, môi của nam nhân hôn đến má nàng, đến lúm đồng tiền, đến khóe môi nàng, hắn nhẹ liếm khóe môi Thiên Thiên, từ từ tách đôi môi đang mím chặt của nàng...

Thiên Thiên lập tức sợ tỉnh, trong lúc kinh hãi, đầu gối nàng thúc mạnh lên trên...

Nam nhân “hự” một tiếng, trước khi ngắt đi Thiên Thiên nghe thấy hần căn răng thốt ra hai chữ: “Điều dân.”

52. Chương 52

Sáng sớm hôm sau, lúc Thiên Thiên thức dậy trên giường thì nam nhân kia vẫn còn nằm dưới đất, nàng khê đẩy cửa đi ra, nẻo ngõ cửa vẫn chưa đóng thì Bảo tử đang chờ ngoài cửa bèn thò đầu vào nhìn rõ hết tình cảnh trong phòng, thấy quý khách bơ phờ nằm dưới đất, Bảo nhi hoảng hồn thất sắc, vội vịn tay Thiên Thiên, kéo nàng qua một bên thấp giọng mắng: “Nói, đêm qua ngươi có hầu hạ có tốt không?”

Thiên Thiên cúi đầu gật yếu ớt.

Bảo nhi nổi giận: “Chỉ biết hoảng hốt! Ngươi hầu hạ đến mức người nằm dưới đất luôn sao? Ân khách đến đây có người nào chúng ta có thể đắc tội được chứ? Thanh một lòng muốn Thanh Liễu các chúng ta đóng cửa đại cát phải không? Sau này khách nhân nào còn dám đòi ngươi nữa, ngươi có muốn sống nữa không hả!” Nàng ta vừa mắng vừa đánh, còn Thiên Thiên chỉ biết né tránh. Bảo nhi càng giận dữ hơn, giờ tay muốn tát nàng, nhưng tay vừa đưa lên thì bị chụp lại.

Huyền y nam nhân nhàn nhạt nhìn Bảo nhi nói: “Đừng sống như vậy nữa, ta chuộc cô ấy.”

Nhìn thấy người đến, trên mặt Bảo nhi lập tức nở nụ cười: “Xem ra Thiên Thiên của chúng tôi tối qua đúng là hầu hạ tốt lắm, nhưng mà khách quan à, Thiên Thiên tối qua dù sao cũng là lần đầu tiên... ngài biết đó, bao nhiêu năm nay tôi tốt rất nhiều công phu cho cô ấy, nếu muốn chuộc...”

“Muốn bao nhiêu ngân lượng cô cứ cho giá, hôm khác đến Trấn viễn Tướng quân phủ lấy là được.”

Thiên Thiên ngẩn ra, không dám tin mà nhìn người trước mặt mình, Trấn viễn Tướng quân Tiêu Thành Mộ, ma quỷ trên sa trường, Đại tướng quân trẻ tuổi nhất của Vương triều, ân nhân... của nàng.

Tiêu Thành Mộ nhàn nhạt quét mắt nhìn nàng rồi phất áo quay người đi xuống lầu.

Bảo nhi vội giục Thiên Thiên: “Còn trơ ra đó làm gì! Không mau theo ân khách đi!” Thiên Thiên ngốc nghếch nhìn bóng dáng Tiêu Thành Mộ một hồi lâu rồi mới sực tỉnh, liền chạy vào hoa phòng ôm tỷ bà, vội vã đuổi theo Tiêu Thành Mộ.

Đã năm năm rồi nàng chưa từng bước ra khỏi cửa lớn của Thanh Liễu các, thế giới bên ngoài khiến nàng cảm thấy lạ lẫm đáng sợ, chỉ biết theo sát bóng dáng màu đen trước mặt mình, liều mạng đuổi theo, nhưng nàng đâu thể đuổi kịp bước Tiêu Thành Mộ, qua mấy ngã rẽ nàng liền không tìm thấy hần nữa.

Thiên Thiên vẫn mặc bộ y phục hở hang hôm qua, người xung quanh dùng ánh mắt kỳ quái dòm ngó nàng, nàng ôm chặt tỷ bà, đầu ngón tay dùng sức đến trắng bệch, đưa mắt nhìn quanh, không một ai thân thiện đáng tin, không chỗ nào có thể gởi thân. Thời gian dường như quay lại đêm đông năm năm trước, nàng bị giặc cướp hại tan nhà nát cửa, một mình lên Kinh, gởi thân vào Thanh lâu, những ngày tháng tồi tệ nhất...

Nhưng trong những ngày tháng đó, nàng đã gặp được con người chói sáng nhất cuộc đời mình.

“Cô theo ta làm gì?” Giọng nam nhân vang lên trước mặt, là Tiêu Thành Mộ quay lại, hần lạnh lùng nói: “Ta đã chuộc thân cho cô rồi, bây giờ cô đã tự do, từ nay về sau tìm đường khác mưu sinh đi.”

Hần cao hơn Thiên Thiên rất nhiều, dưới ánh nắng sớm, thân hình hần đổ thành một cái bóng khiến người ta yên lòng. Giống như năm đó, quê nhà bị chiếm đóng, giặc cướp hoành hành, chính hần thống lĩnh kị binh đoạt lại thành trì, tiêu diệt mấy trăm tên giặc cướp, Thiên Thiên vĩnh viễn không quên bóng dáng trên ngựa nàng chỉ được nhìn từ xa đó.

Ai nấy đều nói hần là Tướng quân ma quỷ, nhưng Thiên Thiên lại cảm thấy hần là Thần tướng anh dũng nhất, bảo vệ nước nhà không cho giặc cướp ức hiếp người dân, đây mới là những điều quân nhân nên làm.

Tiêu Thành Mộ thấy Thiên Thiên bất động bèn lấy túi tiền đeo trên người đưa cho nàng: “Tự mình tìm đường đi.”

Thiên Thiên lắc đầu, chỉ trấn định nhìn hấn, trong mắt mang theo sự run rẩy và sợ hãi. Tiêu Thành Mộ nhìn vào mắt nàng, nhất thời có chút thất thần, hấn dịch chuyển ánh mắt, quay người rời đi: “Tùy cô.”

Thiên Thiên vội đi theo sau lưng hấn.

53. Chương 53

Sau khi Thiên Thiên theo Tiêu Thành Mộ về Trấn viễn Tướng quân phủ thì được sắp xếp ở trong một tiểu viện yên tĩnh, sống một cuộc sống nhàn nhã mà đời này nàng chưa từng có, nhưng nàng lại không gặp được Tiêu Thành Mộ.

Mãi đến tháng Năm, trong cung truyền đến chỉ ý, Hoàng hậu về nhà mẹ ngang qua Trấn viễn Tướng quân phủ, sẽ đến phủ nghỉ một lúc. Để nghênh tiếp Hoàng hậu đến “Tạm nghỉ”, Tướng quân phủ bận rộn tối tăm mặt mũi. Chuyện này vốn không liên quan đến Thiên Thiên, nhưng đêm trước khi Hoàng hậu đến, Thiên Thiên gặp được Tiêu Thành Mộ trong vườn hoa của Tướng quân phủ.

Hấn lại đang ngồi trong đình uống rượu. Thiên Thiên đứng bên gốc hoa dâm bụt yên lặng nhìn hấn một hồi, vừa muốn quay người rời đi thì nghe Tiêu Thành Mộ nói: “Đứng lại.” Thiên Thiên thật thà đứng lại, hấn lại nói: “Đàn một khúc nhạc nghe xem.”

Thiên Thiên không mang tỳ bà bên mình, đang không biết làm sao thì Tiêu Thành Mộ không biết từ đâu lấy ra một cây tỳ bà đặt trên bàn: “Dùng cái này đàn đi.”

Thiên Thiên bước lên phía trước, trên bàn là một cây tỳ bà cực tốt, mắt nàng sáng lên, thích thú sờ thử, nàng sờ thấy trên đầu cây đàn có một chữ “Tiểu”, Thiên Thiên khựng lại, bàng hoàng nghĩ đến “Tiểu Tiểu” hôm đó Tiêu Thành Mộ gọi bên tai nàng.

Thì ra... vật này là của cô nương tên Tiểu Tiểu kia. Thiên Thiên cup mắt, nhưng cũng không hỏi nhiều, nàng ôm tỳ bà bắt đầu đàn, vẫn là khúc nhạc bi thương đó, dường như muốn cắt đứt ruột gan người khác.

Tiêu Thành Mộ nhìn ánh trăng bên ngoài đình nhàn nhạt hỏi: “Sao không chịu về nhà?”

Khúc nhạc chợt dừng, Thiên Thiên chấm chút rượu viết lên bàn: “Không có nhà để về.”

Tiêu Thành Mộ lại điềm đạm nhấp rượu: “Nếu đã vậy thì ở đây làm thị thiếp cho ta được không?”

Thiên Thiên ngẩn ra, nàng viết: “Tại sao?”

Thiên Thành Mộ say khướt nhìn Thiên Thiên cười: “Vì đôi mắt của nàng.” Lời hấn còn chưa dứt thì đã lão đảo rời khỏi mái đình, “Nếu nàng bằng lòng thì ba ngày sau ta sẽ rước nàng vào phủ.”

Thiên Thiên ngồi trong mái đình không người một hồi, sau đó trịnh trọng gật đầu.

Hôm sau, Hoàng hậu đến tạm nghỉ ở Tướng quân phủ như đã định. Thiên Thiên không có tư cách gặp được Hoàng hậu, nàng đang tưới hoa trong tiểu viện của mình, trên mặt lấm lem bùn đất trông rất buồn cười. Bỗng nhiên một giọng nói nữ nhân vang đến tai nàng, Thiên Thiên hiếu kỳ ra khỏi cửa viện, thấy Tiêu Thành Mộ và một nữ nhân mặc hoa phục đang đứng đối diện nhau bên bờ hồ.

Nữ nhân kia khoát áo thêu hình phụng màu vàng, Thiên Thiên lập tức hiểu ngay thân phận của người đó.

“Thành Mộ...” Giọng nữ nhân có chút ghen ngào, “Là ta và Thánh thượng có lỗi với chàng.” Nàng nói xong liền quỳ xuống, muốn dập đầu với Tiêu Thành Mộ.

“Nương nương hành đại lễ như vậy Thành Mộ không dám nhận.” Tiêu Thành Mộ không nhìn nàng, ánh mắt hướng về chân trời xa xa, “Người đứng lên đi.”

Hoàng hậu nước mắt như mưa, sau khi bái ba cái mới đứng dậy, Tiêu Thành Mộ nhàn nhạt nói: “Cái hẹn tháng Mười Tiêu mỗ nhất định đến.” Hoàng hậu thấp giọng cảm tạ, trước khi quay người rời đi bỗng nghe Tiêu Thành Mộ gọi, “Tiểu Tiểu, Tiêu Thành Mộ làm vậy là vì quốc gia xã tắc, nàng... nàng và Hoàng thượng không cần áy náy.”

Hoàng hậu đi thế nào thì Thiên Thiên không nhớ được, âm thanh bên tai nàng ong lên, nàng chỉ nhớ đôi mắt như đã từng quen thuộc của Hoàng hậu và tiếng gọi “Tiểu Tiểu” khàn khàn của Tiêu Thành Mộ.

Thì ra là vậy, thì ra là vậy.

Người hấn thích là Hoàng hậu đương triều, đôi mắt hấn cần là đôi mắt giống như Hoàng hậu.

Thiên Thiên không nhận được mà sờ mắt mình, nhất thời tâm trạng kì quái khó nói. Nàng ngẩng đầu nhìn Tiêu Thành Mộ, dường như phát giác được ánh mắt của Thiên Thiên, Tiêu Thành Mộ cũng nhìn lại, thần tình hấn mang sự lạnh lùng khó giấu.

Bị người ta nhìn thấy những chuyện này chắc sẽ giết người diệt khẩu, Thiên Thiên nghĩ vậy.

Sự trầm mặc chuyển động giữa ánh mắt hai người, cuối cùng Tiêu Thành Mộ dời mắt trước, vừa đi xa vừa dặn dò: “Trở về rửa mặt đi.”

Hai ngày sau, Tiêu Thành Mộ rước Thiên Thiên vào phủ, trở thành thị thiếp đầu tiên của hấn.”

Sau khi Tiêu Thành Mộ gỡ khăn đỏ che đầu của Thiên Thiên, nàng viết một hàng chữ trong tay bàn tay hấn: “Tướng quân, ngài có thể gọi tên thiếp không?”

Tiêu Thành Mộ hơi khựng lại: “Nàng tên gì?”

“Thiên Thiên.” Nàng yên lặng viết xuống hai chữ, không có chút oán hận bất mãn.

Tiêu Thành Mộ gọi cái tên này như nàng muốn, giọng nói quyến rũ phát ra điệp âm mềm mại này khiến Thiên Thiên nhũn mắt. Đối với nàng thì vậy là đủ lắm rồi.

Dưới ánh nến đỏ, nụ cười của Thiên Thiên ngọt ngào ấm áp như cánh bèo mềm mại dưới nước, người cũng mảnh khảnh như tên. Lần đầu tiên Tiêu Thành Mộ vì nữ nhân này mà khước môi cong đến thất thần.

Nến đỏ tan chảy, màn sa phủ xuống, cả gian phòng tràn ngập sự dịu dàng và quyến rũ.

54. Chương 54

Tháng Bảy nóng nực, Tiêu Thành Mộ ngày càng bận rộn, thường qua đêm trong Quân doanh, thỉnh thoảng về Tướng quân phủ cũng mang một thân đầy sát khí.

Thiên Thiên chưa bao giờ nhiều lời hỏi đến chuyện của hấn, chuyện nàng làm nhiều nhất là đàn cho Tiêu Thành Mộ một khúc tỳ bà, cùng hấn uống rượu một đêm.

Đến giữa tháng Bảy, Thiên Thiên ăn uống không tốt lắm, sau khi mời đại phu đến xem mới biết nàng đã mang thai. Thiên Thiên sờ bụng mình, cảm thấy cuộc sống này thật khiến người ta kinh ngạc. Tổng quản trong phủ vội phái người đến Quân doanh thông báo cho Tiêu Thành Mộ.

Thiên Thiên chờ đến nửa đêm, muốn cùng hấn chia sẻ niềm vui trời ban này, nào ngờ chỉ chờ được tùy tùng mang về một câu “Quân vụ bận rộn, an tâm dưỡng thai.”

Nàng biết mình không có gì để oán hận, nhưng vẫn không nhận được mà cụp mắt nhẹ thở dài.

Tháng Tám, thời tiết dần dần dịu lại, nhưng Thiên Thiên lại càng không màng ăn uống, Hoàng hậu trong cung không biết từ đâu được tin Thiên Thiên mang thai, phá lệ mời thị thiếp này nhập cung.

Lúc Thiên Thiên gặp được Hoàng hậu thì nàng đang ở trong ngự hoa viên cùng Hoàng đế, còn người đứng sau lưng Hoàng đế chính là phu quân Tiêu Thành Mộ nàng nhiều ngày chưa gặp.

Tiêu Thành Mộ nhìn thấy Thiên Thiên cũng hơi ngẩn ra, Hoàng hậu cười nói: “Thiếp nghe nói thị thiếp của Thành Mộ có tin vui nên mời nàng vào cung, cũng là để cùng với người to bụng như thiếp nghe lão ma ma dặn dò. Nào ngờ hôm nay Hoàng thượng người cũng đến, còn mang cả Thành Mộ. Vừa khéo, chắc gần đây Thành Mộ vô cùng bận rộn, các người nhân cơ hội này mà gặp nhau đi.”

Ánh mắt Thiên Thiên rơi trên bụng Hoàng hậu, quả nhiên thấy bụng nàng hơi nhô ra, nàng lại nhìn Tiêu Thành Mộ, hấn chỉ cung kính hành lễ: “Đa tạ nương nương.”

Trong Ngự hoa viên, Hoàng đế và Hoàng hậu đi phía trước, Thiên Thiên và Tiêu Thành Mộ theo sau từ xa, hai người đều không nói lời nào, so với hai người vừa nói vừa cười phía trước thật là một trời một vực. Đi một hồi lâu Tiêu Thành Mộ mới buông một câu: “Sức khỏe có tốt không?”

Thiên Thiên ngoan ngoãn gật đầu.

“Nếu có yêu cầu gì cứ bảo người trong phủ đi làm.”

Nàng tiếp tục gật đầu.

Tiêu Thành Mộ thường ngày ít nói, lúc này nói vài câu thôi đã hết lời, Thiên Thiên nắm lấy tay hắn, viết nhẹ trong lòng bàn tay: “Tướng quân ở bên ngoài nhất định phải giữ gìn sức khỏe, như vậy Thiên Thiên mới có thể yên lòng.” Ngón tay nàng nhẹ vạch trong lòng bàn tay chai cứng, giống như móng mèo, khiến lòng bàn tay hắn hơi ngứa. Cô nương này chưa từng có bất kỳ biểu hiện yếu đuối nào trước mặt hắn, nhưng bộ dạng cứ luôn mỉm cười này khiến hắn vô tình nảy sinh luyến tiếc.

Tiêu Thành Mộ mấp máy miệng nhưng còn chưa nói thì bỗng nghe phía trước huyền áo, có thị hệ hô lớn “Bảo vệ Hoàng thượng! Có thích khách!” Sắc mặt Tiêu Thành Mộ trầm xuống, gần như lập tức đẩy tay Thiên Thiên ra bước tới hai bước, lúc này hắn mới quay đầu hét lớn: “Tìm một chỗ an toàn trốn đi!”

Thiên Thiên ngây ngốc nhìn bóng dáng hắn rời đi, cảm nang luôn giấu trong áo còn chưa kịp đưa cho hắn chỉ đành nằm yên trong tay.

Thị vệ trước mặt bảo vệ Hoàng hậu vừa đánh vừa lui, Hoàng hậu hét lớn: “Tự ta biết tìm chỗ trốn, các người mau đi cầu viện quân.” Lời nàng chưa dứt thì một thanh đao loang loáng từ không trung chém xuống, Hoàng hậu bị một thị vệ đẩy về phía sau, thấy nàng sắp ngã xuống hồ, Thiên Thiên kéo tay Hoàng hậu, nhưng còn chưa đứng vững thì nàng bị ai đó đẩy mạnh sau lưng, hai người cùng ngã xuống hồ.

Trước mắt Thiên Thiên một mảng mơ hồ, bên tai yên ắng, bỗng nhiên nàng nghe thấy tiếng nhảy xuống nước, đôi mắt mơ hồ dường như nhìn thấy một bóng người mặc huyền y bơi về phía nàng.

Nàng đưa tay ra muốn nắm lấy hắn. Nhưng bóng người đó lại ôm lấy một nữ nhân mặc áo vàng. Y phục to rộng của nữ nhân kia nổi trên mặt nước giống như một con kim phụng, cách nàng càng lúc càng xa.

Quan hệ giữa họ khi xưa người như nàng vốn không thể chen vào.

Thiên Thiên, xanh biếc* như một ngọn thủy thảo...

*Thiên: màu xanh lục biếc

Tiêu Thành Mộ kéo Hoàng hậu lên bờ, lúc này thích khách đã bị diệt, cung nhân vội vàng đỡ lấy Hoàng hậu, bỗng có một thị vệ ngấp ngừng nói: “Tướng quân... thị thiếp của ngài còn chưa lên.”

Tiêu Thành Mộ khựng lại, sắc mặt lập tức trắng bệch: “Người nói gì?”

“Vừa rồi... Hoàng hậu nương nương và thị thiếp của ngài cùng rơi xuống nước, nô tài tưởng ngài nhìn thấy rồi...”

Tiêu Thành Mộ lại lao xuống, hắn tìm một hồi mới thấy Thiên Thiên dưới đáy nước, hôm nay nàng mặc y phục màu lục, Tiêu Thành Mộ gần như không nhìn thấy nàng. Chân nàng bị thủy thảo níu chặt, khi Tiêu Thành Mộ bắt được thủy thảo đưa nàng lên bờ thì sắc mặt Thiên Thiên đã xanh đen.

Nàng hầu như không còn hơi thở, Tiêu Thành Mộ ấn vào ngực nàng, dùng lực mạnh đến nỗi như muốn ấn vỡ xương ngực Thiên Thiên, cuối cùng nàng phun ra một ngụm nước, không ngừng ho khan.

Tiêu Thành Mộ thở phào nhẹ nhõm, giống như đánh thắng một trận, ngón tay hắn vẫn còn đang run rẩy, suýt chút nữa... suýt chút nữa là nàng chết rồi, còn mang cả đứa con của hắn.

Thiên Thiên ôm bụng, một tay nắm chặt áo Tiêu Thành Mộ, cổ họng nàng phát ra âm thanh mơ hồ, giống như tiếng ô ô của động vật nhỏ. Tiêu Thành Mộ nhìn lệ châu tuôn rơi trong mắt nàng, bỗng nhiên hắn ý thức được điều gì đó, đầu hắn lập tức trống rỗng.

Thiên Thiên cong người, dưới vạt áo ướt đầm của nàng, một dòng máu đỏ từ từ chảy ra. “A a...” Nàng chỉ có thể phát ra những từ ngữ không rõ ràng như vậy cùng với nước mắt, đây là cách duy nhất để nàng phát tiết bi thương.

Ngón tay yếu ớt bóp chặt lấy y phục hần, Tiêu Thành Mộ hoảng hốt ôm nàng vào lòng, sờ đầu nàng, hết lần này đến lần khác nói: “Thiên Thiên, đừng sợ. Thiên Thiên đừng sợ.”

Nhưng khoe miệng hần lại đang không ngừng run rẩy.

Đây là lần đầu tiên Tiêu Thành Mộ cảm thấy mình có lỗi với một người, cảm thấy áy náy đến đau đớn.

55. Chương 55

Đứa bé mất rồi.

Sau khi Thiên Thiên tỉnh lại thì nghe Tiêu Thành Mộ khàn giọng cho nàng biết sự thật này. Nàng không có phản ứng gì mạnh, chỉ gật đầu như thường lệ, nhưng Tiêu Thành Mộ lại đưa lòng bàn tay đến trước mặt nàng nói: “Nếu nàng muốn nói gì thì nói đi.”

Thiên Thiên im lặng hồi lâu mới viết vào tay hần hai chữ “Tướng quân”, ngón tay nàng run run trong tay Tiêu Thành Mộ hồi lâu rồi lại viết: “Xin đừng áy náy.”

Nàng sống không nhiều nhưng cũng biết hai chữ “Thiên mệnh”, có những thứ không giành được, không giật được, có được hay không toàn nhờ duyên cả, mất đi chẳng qua cũng là mệnh thôi.

“Xin lỗi.” Tiêu Thành Mộ im lặng hồi lâu rồi trầm giọng nói: “Nếu bây giờ nàng muốn rời khỏi Tướng quân phủ thì ta có thể đưa nàng đi.”

Thiên Thiên nghe xong lời này lập tức ngẩng đầu nhìn Tiêu Thành Mộ, lần đầu tiên đau đớn trong mắt nàng không hề che giấu mà hiển hiện trước mặt Tiêu Thành Mộ, đến bây giờ hần vẫn muốn đưa nàng đi, giống như đưa một súng vật đi vậy... Nhưng đau đớn này chỉ trong một khắc, nàng lại cúi đầu, mang theo một sự cố chấp, nàng lắc đầu.

Tiêu Thành Mộ nắm tay nàng nói: “Nếu nàng không muốn đi thì không ai có thể đuổi nàng hết.”

Đôi mắt nàng sau khi nghe xong câu này bỗng đỏ lên, Thiên Thiên lấy trong áo ra cầm nang định tặng cho Tiêu Thành Mộ hôm đó, nàng viết lên tay hần: “Thiếp cầu cho Tướng quân một lá bùa bình an. Không biết lá bùa trong đó có bị rã ra chưa.”

Cầm nang nhẹ tênh nhưng lại khiến cho Tiêu Thành Mộ cảm thấy nặng nề.

Lúc này bên ngoài có một quân sĩ vội vã đi vào, hần kề vào tai Tiêu Thành Mộ nói vài câu, thần sắc Tiêu Thành Mộ lập tức trầm xuống. Hần ngáp ngừng nhìn Thiên Thiên, nàng cười đẩy tay hần ra, ý bảo hần rời đi.

Tiêu Thành Mộ đứng lên, hần cúi đầu hôn nhẹ lên trán Thiên Thiên: “Tối nay ta sẽ về với nàng.”

Nhưng tối đó Tiêu Thành Mộ vẫn không về, hôm sau, một đạo Thánh chỉ chiếu cáo thiên hạ, Trung tuần tháng Chín, Trấn viễn Tướng quân xuất sư biên ngoại để trực xuất người Thát Đát muốn xâm chiếm biên cảnh của Vương triều.

Nghe được tin này, Thiên Thiên chỉ nghĩ đến việc nhìn thấy Tiêu Thành Mộ và Hoàng hậu ở hậu viện Tướng quân phủ hôm đó, lúc đó họ hẹn tháng Mười, nhưng bây giờ lại sớm hơn nửa tháng, thiết nghĩ quân tình biên quan chắc vô cùng khẩn cấp. Thiên Thiên biết lần này Tiêu Thành Mộ đi lành ít dữ nhiều.

Đầu tháng Chín, Tiêu Thành Mộ cũng giành được thời gian về phủ giữa trăm ngàn bận rộn. Hần không biết tại sao phải gặp Thiên Thiên trước lúc xuất quân cho bằng được, giống như để nhìn thấy nàng một lần, biết nàng đã dưỡng sức khỏe tốt hần mới có thể yên tâm.

Lúc Tiêu Thành Mộ về thì Thiên Thiên đang hái hoa quế trong tiểu viện, động tác của nàng rất vụng, bận rộn cả ngày mà thành quả lại chẳng có bao nhiêu. Tiêu Thành Mộ đứng dựa bên cửa viện nhìn nàng hồi lâu, không khí thơm nồng đến say lòng, căng thẳng và mệt nhọc nhiều ngày bất tri bất giác tản mát đi hết.

Có lẽ ngay cả Tiêu Thành Mộ cũng không biết lúc này khoe môi hấn cong lên dịu dàng chừng nào.

Thiên Thiên hái hoa một, nàng xoay xoay cổ, quay người lại thì thấy Tiêu Thành Mộ. Nàng giật mình đánh rơi lẵng hoa trong tay xuống đất, hoa nàng vất vả hái cả ngày lại tung đầy mặt đất. Nàng vội khom người xuống nhặt, Tiêu Thành Mộ cũng vội đến giúp một tay, vừa giúp nàng nhặt vừa hỏi: “Hái hoa quế làm gì?”

Thiên Thiên ngẩn ra, kéo tay Tiêu Thành Mộ viết: “Tướng quân ngày đêm bận rộn chắc là vô cùng mệt nhọc, hoa quế có thể khiến cảm xúc thư thái, đề thần chấn khí. Thiên Thiên muốn làm cho ngài một cái túi thơm.”

Tiêu Thành Mộ trong lòng âm áp cười nói: “Được, hôm nay nàng cho ta một cái, ta cũng cho nàng một cái.”

Chuyện may vá của nam nhân không nghĩ cũng biết, túi thơm hấn thêu khiến Thiên Thiên cười run cả người. Tiêu Thành Mộ hơi xấu hổ, nhưng vẫn mặt dày đưa cho Thiên Thiên: “Sau khi phơi hoa quế khô thì nàng bỏ chúng vào trong này nhé.”

Thiên Thiên gật đầu, nụ cười trên mặt tươi tắn hơn bao giờ hết.

Hôm Tiêu Thành Mộ xuất sư Hoàng đế và Hoàng hậu lên cửa thành đưa tiễn, Tiêu Thành Mộ cùng Hoàng đế uống một chén rượu máu rồi tiêu sái quay người rời đi, giống như một Tướng quân nhất định phải hoàn trở về, thần tình vẫn luôn kiên định như trước nay. Hấn không nhìn Hoàng hậu thêm lần nào, xuống thành lâu cười lên chiến mã, ánh mắt tìm kiếm trong đám người mấy lượt, đôi mày khẽ nhíu.

Hấn gọi Tổng quản trong phủ đi đưa tiễn đến hỏi: “Người trong phủ đến cả chưa?”

“Hồi Tướng quân, đến cả rồi.” Tổng quản nghĩ một hồi rồi nói: “Hôm trước Thiên Thiên cô nương đã rời phủ rồi, lúc trước Tướng quân có dặn nếu cô nương muốn đi thì không ai được phép ngăn cản. Tiểu nhân đã cho người báo với Tướng quân rồi, nhưng Tướng quân quân vụ bận rộn chắc là vẫn chưa kịp biết.”

Đi rồi...

Tay cầm cương ngựa của hấn nắm chặt, giật đến mức con chiến mã ngửa đầu chống vó.

Ánh mắt hấn âm trầm một hồi rồi mới nói: “Đi rồi... cũng tốt.” Sự lạc lõng không đọng lại lâu trên mặt, hấn thúc ngựa đi về phía trước, khải giáp màu đen phản chiếu ánh mặt trời như một Thần tướng: “Xuất binh!”

56. Chương 56

Tái Bắc tháng Mười đã nổi gió tuyết. Không biết đánh với Thát Đát bao nhiêu trận, tình thế ngày càng hung hiểm hơn. Vương triều bại binh chỉ là chuyện sớm muộn, nhiệm vụ của Tiêu Thành Mộ chỉ là kéo dài thời gian lâu thêm một chút.

Kết thúc một trận, khói lửa trên chiến trường chưa tan, Tiêu Thành Mộ mệt nhọc bước vào Quân doanh, hấn phủi tuyết trên vai, bỗng thấy một tiểu binh đang sửa soạn giường đệm ỉn. Thấy hấn đi vào, Tiểu binh hơi hoảng hốt hành lễ rồi run rẩy đi ra ngoài trường.

Tiêu Thành Mộ nghi ngờ xem xét hấn một hồi, ánh mắt lạnh xuống, hấn nói: “Đứng lại.”

Toàn thân tiểu binh cứng lại.

“Ai sắp xếp người hầu hạ ở đây?”

Tiểu binh không đáp, thân hình càng run dữ dội hơn. Trong lòng Tiêu Thành Mộ càng nghi ngờ, hấn bước lên phía trước vài bước, trường kiếm đánh rơi mũ của tiểu binh. Nhìn thấy khuôn mặt này, Tiêu Thành Mộ không dám tin mà nhíu mắt, nhìn nàng một hồi rồi mới nói: “Sao nàng lại theo đến đây?”

Người này chính là Thiên Thiên. Nàng khẽ liếc Tiêu Thành Mộ một cái, cúi đầu không nói.

Tiêu Thành Mộ không biết lửa giận từ đâu bốc lên, hấn giật tay Thiên Thiên nói: “Về đi, hôm nay ta sẽ lệnh cho người đưa nàng về.” Thiên Thiên lắc đầu, cố chấp nhìn hấn. Tiêu Thành Mộ nén giận nói, “Việc này không do nàng quyết định.”

Thiên Thiên nín chặt tay áo Tiêu Thành Mộ, trong mắt phủ một tầng sương mù, nàng vội vã mấp máy miệng, chưa bao giờ nàng muốn nói như thế này, nàng muốn nói: “Thiếp không đi, thiếp muốn ở cùng ngài.”

Tiêu Thành Mộ lôi nàng ra ngoài Quân doanh, Thiên Thiên dùng hết sức giãy dụa, nhưng chút sức của nàng nào địch lại Tiêu Thành Mộ, trong lúc bất lực nàng chỉ đành nhào tới phía trước ôm chặt lấy Tiêu Thành Mộ, nàng một mực lắc đầu, biểu thị quyết tâm không muốn rời đi của mình.

Tiêu Thành Mộ kéo Thiên Thiên ra, đôi mắt phẫn nộ đến đỏ ngầu: “Nàng biết gì chứ! Ở đây nàng sẽ mất mạng đó!”

Thiên Thiên lắc đầu thật mạnh, nàng hươ tay nói: “Viện quân sẽ đến.”

“Không đến đâu!” Giống như nhấn nạt đến cực hạn, Tiêu Thành Mộ buộc miệng nói, “Đề độ dời về phương Nam, ta chỉ làm chậm bước của quân Thát Đát thôi! Không có viện quân, không ai đến đâu!”

Thiên Thiên không cầm được nước mắt, sự thật đã rõ từ lâu lúc này được Tiêu Thành Mộ nói ra, nỗi tuyệt vọng trong lòng càng sâu sắc. Hắn lôi Thiên Thiên tiếp tục đi ra ngoài Quân doanh: “Rời khỏi đây, Thiên Thiên, đến phương Nam tiếp tục sống.”

Thiên Thiên vội vã tóm lấy tay Tiêu Thành Mộ viết: “Thiếp đàn cho ngài một khúc nhạc nữa nhé, đàn cho ngài một khúc nữa thôi!”

Tiêu Thành Mộ im lặng một hồi, hắn sờ mặt Thiên Thiên trầm giọng than: “Nàng dịu dàng hơn ai hết, cũng cố chấp hơn ai hết. Nếu nàng chưa từng gặp ta... thì tốt biết mấy.”

Thiên Thiên cười nhạt, nàng viết trong lòng bàn tay hắn: “Chuyện may mắn nhất của Thiên Thiên là gặp được Tướng quân.” Trong lòng Thiên Thiên, hắn luôn là một Tướng quân uy vũ thần dũng, quốc gia đặt lên đầu, trung nghĩa đặt phía trước, đây mới là Tiêu Thành Mộ.

Thiên Thiên ôm tỷ bà, lặng lẽ đàn một khúc nhạc bi thương, là khúc nhạc Thiên Thiên đàn cho vận mệnh trôi nổi của mình lúc họ gặp nhau lần đầu ở Thanh Liễu các, lúc này tặng nó cho Tiêu Thành Mộ lại vô cùng hợp tình.

Tiêu Thành Mộ chỉ trấn định nhìn nàng, khóe môi mang nụ cười như có như không, lần đầu tiên ở trong Quân doanh hắn quên đi trọng trách quốc gia.

Bỗng nhiên bên ngoài trướng dậy lên tiếng ồn, có tiếng la hoảng của binh sĩ truyền đến: “Đại quân Thát Đát đến rồi! Đại quân Thát Đát tấn công đến rồi!”

Sắc mặt Tiêu Thành Mộ trầm xuống, không ngờ hôm nay kẻ địch lại đột kích. Tay hắn nắm chặt, lập tức đứng dậy, vứt cây tỷ bà có khắc chữ “Tiểu” Thiên Thiên đem đến qua một bên. Hắn kéo Thiên Thiên đến bên giường, đỡ ván giường ra, bên dưới có một cái hố. Ánh mắt Thiên Thiên hoảng hốt, nín chặt áo Tiêu Thành Mộ không chịu buông.

Tiêu Thành Mộ lòng đã quyết, hắn điểm huyết đạo của nàng, đặt nàng vào trong hố.

“Đừng sợ, ngủ một giấc dậy sẽ ổn thôi.” Hắn nhìn đôi mắt đã đỏ lên của Thiên Thiên, nhẹ xoa đầu nàng cười nói: “Ta là Tướng quân một nước, bảo vệ nước nhà chiến tử sa trường là trách nhiệm của ta, nhưng nàng thì không được. Thiên Thiên, nàng vẫn còn cuộc đời dài phải đi, trời đất phồn hoa rộng lớn, còn rất nhiều thứ nàng chưa từng thấy, nàng không thể chết ở đây.”

Nước mắt Thiên Thiên tuông như mưa.

Tiêu Thành Mộ thở dài: “Đời này Tiêu Thành Mộ xứng với trời đất phụ mẫu, xứng với Quân vương quốc gia, chỉ có lỗi với mỗi mình nàng... Thiên Thiên, sống cho tốt nhé.”

Đó là câu cuối cùng Tiêu Thành Mộ để lại cho nàng. Hắn giấu nàng thật kĩ, sau đó mặc khải giáp cầm trường thương, bước nhanh ra ngoài Quân doanh, bên ngoài sớm đã là một trận chém giết khốc liệt.

Hắn thúc ngựa về phía trước, giường thương hét lớn: “Trần viễn Đại tướng quân Tiêu Thành Mộ ở đây! Giặc Thát Đát lên nộp mạng đi!”

Trận chém giết bên ngoài không biết tiếp diễn bao lâu, sau khi thế giới hoàn toàn yên ắng trở lại Thiên Thiên mới dùng bàn tay cương lạnh của mình đẩy tấm ván trên đầu.

Bốn phía quanh doanh trường đầm máu tươi, chém giết đã ngừng, mùi vũ khí lạnh băng lan tỏa trong không khí. Thiên Thiên vén tấm màn doanh trường đi ra ngoài. Đập vào mắt là một mảng hỗn loạn, thi thể quân sĩ nằm khắp nơi. Bốn phía không một tiếng người.

Thiên Thiên từng bước loạng choạng tiến về phía trước, đầu nàng một mảng trống rỗng, đi đến cửa quân doanh, dưới cánh cửa là một núi thi thể, phía dưới đều là binh sĩ Thất Sát. Còn trên núi thi thể đó, Tướng quân mặc huyền giáp tay cầm ngân thương vẫn kiên định đứng đó.

Hắn đứng thẳng như một đỉnh núi vĩnh viễn không thể nào sụp đổ, chống lấy tôn nghiêm và hi vọng của một quốc gia.

Chân Thiên Thiên mềm đi, nàng ngã xuống đất.

Ánh tịch dương chiếu trên thân thể của hắn, trong ánh sáng ngược, Thiên Thiên dường như lại thấy cảnh nhiều năm trước, Tướng quân đó đuổi hết giặc cướp ở quê nàng. Hắn vĩnh viễn là anh hùng trong lòng Thiên Thiên, bất luận là thắng hay bại, bất luận là sống hay chết...

“Tướng... Tướng quân.” Nàng bập bẹ nói hai chữ, nhiều năm chưa từng nói khiến giọng nàng khàn khàn, âm điệu không chuẩn.

Từ khi nàng bị mất đi người nhà trong chiến tranh thì chưa từng mở miệng nói, bây giờ cũng trên chiến trường, cuối cùng nàng lại có thể mở miệng lần nữa.

“Tướng quân, Thiên Thiên ở cùng ngài.” Tay nàng chạm vào một thanh đao binh sĩ để lại, vết máu bên trên còn chưa khô. Thiên Thiên run tay giữ chặt cán đao. Nàng nhắm chặt mắt cửa xuống một đao, một lọn tóc xanh rơi xuống. Nàng kết tóc lại thả trên mặt đất, sau đó im lặng quay người rời đi.

Nàng đi về phía Nam, sau đó dừng cảm sống tiếp.

Vĩ Thanh

Năm mươi năm sau, bà lão đàn tỳ bà ở đầu đường sắp chết, mặt bà đầy nếp nhăn nằm trên giường, hơi thở gần như không còn nghe được.

Bà lão không có con, bên giường là một nữ nhân áo trắng, nữ nhân nhẹ giọng nói: “Ta tên Bạch Quỷ, đến để thu đi con quỷ trong lòng người.”

Bà lão cười khó khăn: “Cô nương, cô tìm lầm người rồi. Đời tôi tuy khổ nhưng không oán không hối.”

Bạch Quỷ lạnh giọng nói: “Đời người chỉ nhớ thương một người, chấp niệm quá nặng, không có lợi cho việc đầu thai.”

Hơi thở của bà lão đã vô cùng yếu ớt: “Đó chẳng qua... là chuyện thường tình thôi. Đời tôi có thể tìm được người đáng để tôi nhớ cả đời thì đó là phúc phận lớn nhất...” Bà lão nhẹ nhàng nhắm mắt, ngực không còn phập phồng.

Trong tay bà lão nắm chặt một cái túi thơm vô cùng khó coi, bên trong vẫn còn sót lại mấy làn hương hoa quế nhàn nhạt.

Bạch Quỷ lấy trong tay áo ra một cây bút, đầu bút dừng trên túi thơm một hồi lâu, cuối cùng nàng thu bút nhẹ nhàng quay người rời đi: “Có lẽ hắn vẫn đang chờ người bên cầu Nại Hà đó.”

57. Chương 57

Hôm nay Lục Chiêu Sài bị cảm, đầu váng mắt hoa eo mất sức tay chân run rẩy, lúc bỏ món ăn chính vào đĩa, hắt hắt hơi một cái, tay run lên, món cá tuyết vừa chiên xong rơi bèn xuống đất, hắn vô thức thò tay xuống nhặt, bỗng ngón trở truyền đến một cơn đau nhói.

Hắn chớp mắt ngẩn ra nhìn ngón tay đang nhỏ máu của mình, bên trên có hai dấu răng sâu đến đáng sợ, hắn dời tầm mắt, dưới bệ bếp có một con mèo mướp lông vàng đang đứng đó, nó cong lưng, xù lông, dùng đôi mắt vàng kim hung ác trừng hắn. Còn bên chân nó chính là con cá tuyết hắn vừa đánh rơi.

Một người một mèo đối mặt một hồi, Lục Chiêu Sài điềm đạm nói: “Được rồi, con cá tuyết này tao không cần nữa, nhưng mày không được ăn ở đây.”

Lời hắn còn chưa dứt thì một phụ bếp đột nhiên kêu toáng lên: “Trời ơi! Sao ở đây lại có mèo hoang! Xem tao đuổi mày thế nào.” Nói xong liền cầm chổi đi về bên này, con mèo mướp vàng nghe răng phát ra tiếng gầm gừ uy hiếp.

Lục Chiêu Sài ho vài tiếng, giữ phụ bếp lại: “Để tôi vớt nó ra được rồi.” Hắn xách cổ con mèo lên, nó lập tức phát cuồng, bốn chân không ngừng hươ loạn, cào lên tay Lục Chiêu Sài không ít vết thương.

Lục Chiêu Sài không giận, xách nó vớt ra cánh cửa sau bếp rồi đóng cửa lại.

Lúc này đang là đêm đông, chân trời tuyết bay nhẹ nhẹ, không khí lạnh giá khiến con mèo run lên từng hồi, nó kiên trì dùng móng cào cửa, dường như làm vậy là có thể cào ra một cái lỗ trên cửa.

“Meo! Meo...”

Tiếng kêu của con mèo từ phần nộ cực độ chuyển sang bi thương, cánh cửa sắt giống như một môn thần mặt lạnh, lạnh lùng ngăn cách nó và đồ ăn, có lẽ đêm nay đói khát lạnh giá sẽ lấy mạng của nó.

Bỗng nhiên một luồng ánh sáng yếu ớt chiếu bên người nó. Cửa sau của nhà bếp hé ra một khe hở, một con cá tuyết đứng trong hộp được đẩy ra. Con mèo đối diện mở mắt, chỉ thấy bóng dáng một người đàn ông lướt qua lướt lại trong ánh yếu ớt.

“Từ từ ăn.” Hắn vừa nói vừa xoa đầu con mèo, những dấu vết bị mèo cào trên tay có chỗ còn chưa cầm máu.

Con mèo trấn định nhìn hắn một lúc, sau đó cố gắng chà vào lòng bàn tay hắn, “Meo” một tiếng gần như đang run rẩy. Nó cúi đầu xuống bắt đầu gặm con cá tuyết.

Lục Chiêu Sài nhìn nó một lúc rồi đứng dậy, đại não hơi thiếu dưỡng khí, mắt hắn đen lại, ôm đầu đi rửa tay rồi lại tiếp tục làm thức ăn.

Lúc tan ca đã là 11 giờ tối, Lục Chiêu Sài ngồi ở ghế chính toàn thân mệt mỏi, mơ hồ lái xe, ở ngã đường phía trước phải rẽ trái, bỗng nhiên đại não như bị mất cân bằng, hắn bẻ vô lăng hướng qua bên phải.

“Ầm!” Hàng cây bên đường gần như bị đụng gãy ngang, túi khí bung ra. Thế giới của Lục Chiêu Sài trở nên vô cùng hỗn loạn, âm thanh ồn ào, đèn đường chói mắt, mùi xăng, đau đớn như xương chân đã bị nứt gãy, nhưng dần dần, tất cả mọi cảm quan ngày càng rời xa hắn, chỉ có tiếng mèo kêu yếu ớt dường như ở ngay bên tai hắn, cứ vang vọng không ngừng.

Hắn cảm thấy có thứ gì đó kéo vạt áo của hắn lôi ra khỏi cửa sổ bị vỡ, hắn xoay mắt nhìn, là con mèo mướp mắt vàng đó.

Thấy hắn nhìn mình, mèo mướp lên tiếng: “Anh cố lên, tôi còn chưa báo ơn, anh không thể chết được!”

Mèo... nói chuyện?

Lục Chiêu Sài cảm thấy có phải hắn bị đụng xe nên điên rồi không, hắn nhắm hai mắt, hôn mê triệt để.

58. Chương 58

Lúc hắn tỉnh lại là đang ở bệnh viện đầy mùi thuốc sát trùng. Đầu giường có y tá đang thay nước truyền dịch cho hắn, thấy hắn mở mắt, y tá bèn nói: “Cuối cùng anh cũng tỉnh rồi.”

“Tôi...” Giọng hắn rất khàn, “sao rồi?”

“Tai nạn xe, đã nằm viện hai ngày rồi, anh không nhớ gì hết sao? Lúc xe cấp cứu đến thì anh đang nằm bên ngoài xe, chiếc xe đã bốc cháy rồi, chân anh thì bị gãy hoàn toàn mà lúc đó vẫn còn kiên cường bò ra khỏi xe được. Thật không dễ gì.”

Vậy sao... thì ra hẳn kiên cường đến vậy.

Nhưng tại sao chỉ cần hẳn vừa nhớ lại cảnh tượng lúc xảy ra tai nạn thì trong đầu toàn tiếng mèo kêu vậy.

Lúc y tá rời đi, Lục Chiêu Sài yên lặng nhắm mắt dưỡng thần, hẳn nghĩ ông chủ kiêm bếp trưởng là hẳn đây biến mất tầm hai ngày chắc nhà hàng loạn cả lên rồi, bây giờ phải nhanh chóng liên hệ với các Giám đốc mới được, nhưng hẳn không nhớ số của họ, di động lại không có đây...

“Anh tỉnh rồi sao?” Đột nhiên một giọng nói như trẻ con vang lên bên tai hẳn, hẳn mở mắt thì thấy một cô gái ăn mặc như y tá đứng bên giường bệnh của mình, độ tuổi ánh chừng không quá mười sáu, nón trên đầu cô y tá đội lệch, một đôi mắt vàng kim nhìn chăm chăm vào hẳn, “Sức khỏe đã đỡ chưa? Còn có chỗ nào không khỏe không, tôi đến đây để hầu hạ anh. Anh cần phục vụ thể nào tôi đều có thể cung cấp!”

Lục Chiêu Sài im lặng hồi lâu rồi nhàn nhạt lên tiếng: “Khoa thần kinh ra cửa quẹo phải.”

Cô gái nhìn hẳn một hồi rồi vỗ tay nói: “A! Câu này của anh là đang ghét bỏ tôi phải không!”

Biểu hiện của Lục Chiêu Sài quả thật đã biến thành ghét bỏ: “Phòng bệnh không thể tùy tiện bước vào, trẻ con nên ngoan ngoãn ở chỗ của mình đi.”

“Nhưng mà...” Cô gái uất ức dẫu môi, “Tôi thật là đến đây để hầu hạ anh mà. Tôi còn chưa làm gì hết sao anh đã chê bai tôi rồi...”

Làm à... Cũng ghê nhỉ? Lục Chiêu Sài không thèm để ý đến cô gái, nhắm mắt yên lặng dưỡng thần. Chưa được bao lâu thì hẳn cảm thấy một luồng gió mát mát thổi lên cánh tay bị châm kim, hẳn không thèm mở mắt hỏi: “Cô làm gì vậy?”

“Thối giúp anh, như vậy sẽ không đau nữa.”

“Không cần. Cô yên lặng một lúc thì tôi sẽ thoải mái hơn.”

Cô gái thật thà yên lặng, một lúc sau cô lại bắt đầu nhét đồ vào trong chăn của hẳn, đôi mày Lục Chiêu Sài ngày càng nhíu chặt, sau khi cảm giác được nệm giường ẩm ướt thì hẳn bực bội mở mắt: “Cô lại làm gì vậy!” Nhìn khuôn mặt vô tội và uất ức của cô gái, Lục Chiêu Sài thở dài một tiếng, cảm thấy mình hình như hung ác quá mức rồi, dù gì đối phương cũng chỉ là một cô bé bị bệnh.

Nhưng khi hẳn mở chăn ra, thấy mình bị vùi trong nội tạng heo còn vậy máu, đầu óc hẳn lập tức hỗn loạn, lại nhìn sang cô y tá, chỉ thấy cái túi nilon màu xanh trong tay cô vẫn còn mấy miếng thịt heo sống để nguyên da.

“Cô...” Bất kỳ lời nói nào cũng không thể biểu đạt tâm trạng của hẳn lúc này.

Cô gái vội giải thích: “Mùa đông trong ổ không có thức ăn, anh sẽ bị đói chết, tôi đã tìm thức ăn cho anh rồi...”

Trong ổ trữ thức ăn sống qua mùa đông... tức là bây giờ cô đang đóng vai động vật hoang dã sao? Khóe miệng Lục Chiêu Sài giật giật, không biết mình nên phản ứng thế nào.

“Tôi không dễ gì mới tìm được đó, anh... anh không thích sao?” Cô gái mấp má miệng, trên mặt dần hiện vẻ thất vọng, cô cúi đầu chớp mắt, yếu ớt lắm bầm: “Anh không thích vậy tôi đi tìm thứ khác cho anh đây.”

Thần kinh Lục Chiêu Sài nhảy lên, hẳn vội nói: “Không! Đừng tìm thứ khác, tôi rất thích.” Câu nói để lấp liếm này vừa thốt ra lại khiến mắt cô gái từ thất vọng nãy nề dần dần sáng lên, bộ dạng ngơ ngác của cô khiến lòng Lục Chiêu Sài mềm đi. Thôi vậy, dù sao cũng chỉ là một cô bé bị bệnh, hẳn cứ thuận theo cô một chút cũng không có gì to tát lắm, Lục Chiêu Sài nghĩ vậy, thần sắc trên mặt cũng dịu đi, hẳn nghiêm túc lặp lại, “Ừ, tôi rất thích.”

Môi cô gái từ từ cong lên thành nụ cười tươi tắn, cả người rực rỡ như ánh nắng mặt trời sau cơn mưa: “Chiêu tài* đại nhân! Anh thật là một người tốt bụng!”

*Chiêu Sài và Chiêu tài đều đọc là Zhao cai

Chiêu tài đại nhân... Lục Chiêu Sài còn chưa kịp tỏ thái độ với danh xưng này thì cô gái móc trong đồng thít heo sống ra một cái di động, bên trên dính đầy máu, cô gái nói: “Đây là di động của anh, trả về cố chủ.”

Lục Chiêu Sài ngậm ngùi nhìn cái di động bê bết máu trong tay mình. Cô gái vui vẻ vẩy vẩy máu trên tay nói: “Ngày mai tôi vẫn sẽ đến chăm sóc anh, hôm nay hết giờ rồi, tôi đi trước đây!”

Nói xong cô chạy ra khỏi cửa như một cơn gió, cửa đóng lại thật mạnh rồi lập tức bị mở ra lại, cô gái thò đầu vào nói lớn: “Suýt chút nữa thì quên, tôi tên là A Miêu!” Cửa phòng bệnh lại bị đóng lại. Lần này đúng thật là yên tĩnh triệt để.

Lục Chiêu Sài nhìn đồng thực phẩm tươi sống trên giường mình, máu tươi chảy ròng ròng, còn có cái di động ngậm máu bị hư kia nữa, hẳn chỉ dành ngừa mặt lên trời thở dài.

“Thật ra... là ai thuê người chơi mình vậy.”

59. Chương 59

Lúc hần tỉnh lại là đang ở bệnh viện đầy mùi thuốc sát trùng. Đầu giường có y tá đang thay nước truyền dịch cho hần, thấy hần mở mắt, y tá bèn nói: “Cuối cùng anh cũng tỉnh rồi.”

“Tôi...” Giọng hần rất khàn, “sao rồi?”

“Tai nạn xe, đã nằm viện hai ngày rồi, anh không nhớ gì hết sao? Lúc xe cấp cứu đến thì anh đang nằm bên ngoài xe, chiếc xe đã bốc cháy rồi, chân anh thì bị gãy hoàn toàn mà lúc đó vẫn còn kiên cường bò ra khỏi xe được. Thật không dễ gì.”

Vậy sao... thì ra hần kiên cường đến vậy.

Nhưng tại sao chỉ cần hần vừa nhớ lại cảnh tượng lúc xảy ra tai nạn thì trong đầu toàn tiếng mèo kêu vậy.

Lúc y tá rời đi, Lục Chiêu Sài yên lặng nhắm mắt dưỡng thần, hần nghĩ ông chủ kiêm bếp trưởng là hần đây biến mất tầm hai ngày chắc nhà hàng loạn cả lên rồi, bây giờ phải nhanh chóng liên hệ với các Giám đốc mới được, nhưng hần không nhớ số của họ, di động lại không có đây...

“Anh tỉnh rồi sao?” Đột nhiên một giọng nói như trẻ con vang lên bên tai hần, hần mở mắt thì thấy một cô gái ăn mặc như y tá đứng bên giường bệnh của mình, độ tuổi chừng không quá mười sáu, nón trên đầu cô y tá đội lệch, một đôi mắt vàng kim nhìn chằm chằm vào hần, “Sức khỏe đã đỡ chưa? Còn có chỗ nào không khỏe không, tôi đến đây để hầu hạ anh. Anh cần phục vụ thể nào tôi đều có thể cung cấp!”

Lục Chiêu Sài im lặng hồi lâu rồi nhàn nhạt lên tiếng: “Khoa thần kinh ra cửa queo phải.”

Cô gái nhìn hần một hồi rồi vỗ tay nói: “A! Câu này của anh là đang ghét bỏ tôi phải không!”

Biểu hiện của Lục Chiêu Sài quả thật đã biến thành ghét bỏ: “Phòng bệnh không thể tùy tiện bước vào, trẻ con nên ngoan ngoãn ở chỗ của mình đi.”

“Nhưng mà...” Cô gái uất ức dẩu môi, “Tôi thật là đến đây để hầu hạ anh mà. Tôi còn chưa làm gì hết sao anh đã chê bai tôi rồi...”

Làm à... Cũng ghê nhỉ? Lục Chiêu Sài không thèm để ý đến cô gái, nhắm mắt yên lặng dưỡng thần. Chưa được bao lâu thì hần cảm thấy một luồng gió mát mát thổi lên cánh tay bị châm kim, hần không thèm mở mắt hỏi: “Cô làm gì vậy?”

“Thổi giúp anh, như vậy sẽ không đau nữa.”

“Không cần. Cô yên lặng một lúc thì tôi sẽ thoải mái hơn.”

Cô gái thật thà yên lặng, một lúc sau cô lại bắt đầu nhét đồ vào trong chăn của hần, đôi mày Lục Chiêu Sài ngày càng nhíu chặt, sau khi cảm giác được nệm giường ẩm ướt thì hần bực bội mở mắt: “Cô lại làm gì vậy!” Nhìn khuôn mặt vô tội và uất ức của cô gái, Lục Chiêu Sài thở dài một tiếng, cảm thấy mình hình như hung ác quá mức rồi, dù gì đối phương cũng chỉ là một cô bé bị bệnh.

Nhưng khi hần mở chần ra, thấy mình bị vùi trong nội tạng heo còn vậy máu, đầu óc hần lập tức hỗn loạn, lại nhìn sang cô y tá, chỉ thấy cái túi nilon màu xanh trong tay cô vẫn còn mấy miếng thịt heo sống để nguyên da.

“Cô...” Bất kỳ lời nói nào cũng không thể biểu đạt tâm trạng của hần lúc này.

Cô gái vội giải thích: “Mùa đông trong ổ không có thức ăn, anh sẽ bị đói chết, tôi đã tìm thức ăn cho anh rồi...”

Trong ổ trữ thức ăn sống qua mùa đông... tức là bây giờ cô đang đóng vai động vật hoang dã sao? Khóe miệng Lục Chiêu Sài giật giật, không biết mình nên phản ứng thế nào.

“Tôi không dễ gì mới tìm được đó, anh... anh không thích sao?” Cô gái mấp máy miệng, trên mặt dần hiện vẻ thất vọng, cô cúi đầu chớp mắt, yếu ớt lắm bầm: “Anh không thích vậy tôi đi tìm thứ khác cho anh đây.”

Thần kinh Lục Chiêu Sài nhảy lên, hần vội nói: “Không! Đừng tìm thứ khác, tôi rất thích.” Câu nói để lấp liếm này vừa thốt ra lại khiến mắt cô gái từ thất vọng nào nề dần dần sáng lên, bộ dạng ngơ ngác của cô khiến lòng Lục Chiêu Sài mềm đi. Thôi vậy, dù sao cũng chỉ là một cô bé bị bệnh, hần cứ thuận theo cô một chút cũng không có gì to tát lắm, Lục Chiêu Sài nghĩ vậy, thần sắc trên mặt cũng dịu đi, hần nghiêm túc lặp lại, “Ừ, tôi rất thích.”

Môi cô gái từ từ cong lên thành nụ cười tươi tắn, cả người rực rỡ như ánh nắng mặt trời sau cơn mưa: “Chiêu tài* đại nhân! Anh thật là một người tốt bụng đây!”

*Chiêu Sài và Chiêu tài đều đọc là Zhao cai

Chiêu tài đại nhân... Lục Chiêu Sài còn chưa kịp tỏ thái độ với danh xưng này thì cô gái móc trong đồng thịt heo sống ra một cái di động, bên trên dính đầy máu, cô gái nói: “Đây là di động của anh, trả về cố chủ.”

Lục Chiêu Sài ngậm ngùi nhìn cái di động bê bết máu trong tay mình. Cô gái vui vẻ vẩy vẩy máu trên tay nói: “Ngày mai tôi vẫn sẽ đến chăm sóc anh, hôm nay hết giờ rồi, tôi đi trước đây!”

Nói xong cô chạy ra khỏi cửa như một cơn gió, cửa đóng lại thật mạnh rồi lập tức bị mở ra lại, cô gái thò đầu vào nói lớn: “Suýt chút nữa thì quên, tôi tên là A Miêu!” Cửa phòng bệnh lại bị đóng lại. Lần này đúng thật là yên tĩnh triệt để.

Lục Chiêu Sài nhìn đồng thực phẩm tươi sống trên giường mình, máu tươi chảy ròng ròng, còn có cái di động ngậm máu bị hư kia nữa, hần chỉ đành ngửa mặt lên trời thở dài.

“Thật ra... là ai thuê người chơi mình vậy.”

60. Chương 60

“Haiz... báo cái ơn thôi mà cũng có thể làm hỏng. Thật là ngốc hết thuốc chữa.” Con mèo mướp vàng bò trên vĩa hè của con phố giữa mặt trời dài.

Con mèo này chính là A Miêu, lúc này cô đã bị Lục Chiêu Sài đuổi đi ba ngày rồi, cô vẫn luôn quanh quẩn trong con phố này, hi vọng trốn từ xa lặng lẽ xem xét Lục Chiêu Sài, nhưng ba ngày qua Lục Chiêu Sài không xuống lầu một bước. A Miêu cảm nhận được một cách sâu sắc rằng con người quả nhiên là một chủng loại thần kỳ.

Cô ngáp một cái, buồn chán động đậy đôi tai, vừa ngẩng đầu lên thì thấy Lục Chiêu Sài cuối cùng cũng ra khỏi tòa nhà, hần đang chống nạng, bước đi nặng nề. A Miêu toàn thân chấn động, lập tức nhảy nhót đi theo.

Lục Chiêu Sài không đi xa, hần ra khỏi khu phố đến một siêu thị gần nhất, không bao lâu thì mua một bịch đồ lớn bước ra. A Miêu lập tức chạy đến quanh quẩn bên chân hần, vốn muốn xem thử cái chân bị thương của hần thế nào, nào ngờ Lục Chiêu Sài thấy cô lại móc trong túi ra mấy con cá khô đưa đến bên miệng cô.

A Miêu mở to mắt ngẩng đầu nhìn hần, lúc này trong mắt cô Lục Chiêu Sài vô cùng cao to, nhưng thần sắc lại rất dịu dàng, giống như lần đó hần đẩy cái hộp cá tuyết đến đút cho cô ăn: “Từ từ ăn.”

Vẫn là câu này, mắt A Miêu nóng lên, đang chà chà trong lòng bàn tay hần, đột nhiên thân hình Lục Chiêu Sài ngã xuống đất. A Miêu hoảng hốt tránh ra, bỗng thấy một người đàn ông mặc jacket đen nhặt bóp tiền của Lục Chiêu Sài rơi dưới đất lên rồi co chân chạy mất. Chân Lục Chiêu Sài chưa lành, gãy dựa cả ngày vẫn chưa bò lên được.

A Miêu lập tức cảm thấy một ngọn lửa giận ngút trời bốc lên thiêu cháy lý trí mình.

Cúc hoa to nhí! Dám cướp đồ của người đàn ông mà người hành tinh Mèo này đang bảo vệ!

Cô lập tức dùng bốn chân đuổi theo, tên trộm quẹo vào một ngã rẽ, chạy vào trong một con hẻm vắng vẻ, A Miêu xoay một cái lập tức biến thành hình người, cô xông lên phía trước phi thân đá vào lưng tên trộm. Tên trộm lập tức mất trọng tâm bổ nhào tới, A Miêu “meo” một tiếng xông lên tóm hai chân tên trộm, rồi giơ chân đập mạnh vào giữa đũng quần hần.

Tên trộm trắng mắt hự một tiếng rồi ngất xỉu tại chỗ.

A Miêu còn chưa hả giận, lại mạnh mẽ đập thêm hai cái nữa.

Khi Lục Sài Chiêu vừa què vừa thọt đuổi tới thì thấy một cảnh khiến cho tất cả đàn ông phải kinh hoàng khiếp vía, hần há miệng không nói nên lời. A Miêu phát giác sau lưng có người, quay đầu lại nhìn thấy Lục Chiêu Sài, trong lòng hốt hoảng, lập tức thả chân tên trộm ôm mặt chạy.

“Đứng lại!” Lục Chiêu Sài hét lớn, “Quay lại đây cho tôi!”

A Miêu thật thà dừng bước.

Lục Chiêu Sài cũng mặc kệ cái ví bị trộm, bước tới chộp lấy A Miêu hỏi: “Chẳng phải kêu cô về bệnh viện rồi sao!”

A Miêu chỉ nhìn xuống đất không dám trả lời. Lục Chiêu Sài nổi nóng: “Bệnh viện khốn kiếp nào mà thả cô đi lại bên ngoài một mình vậy!” Nói xong hần tự chửi mắng mình một hồi, mấy ngày trước chẳng phải tên khốn kiếp hần đã đuổi cô ấy một thân một mình ra đi để cô ấy lang thang ở ngoài đó sao...

“A Miêu muốn ở bên cạnh Chiêu tài đại nhân.” Cô uất ức nói, “A Miêu được việc lắm, A Miêu xinh đẹp lại còn tốt tính nữa, biết trông nhà biết quét dọn, có thể đánh trộm bắt chuột, Chiêu tài đại nhân ghét A Miêu chỗ nào vậy?”

Lời này khiến Lục Chiêu Sài hoàn toàn á khẩu, hần im lặng hồi lâu rồi hỏi: “Tại sao không muốn về bệnh viện?”

A Miêu rất khó hiểu, Chiêu tài đại nhân đối với việc đưa cô về bệnh viện hình như là vô cùng cố chấp, để đánh tan sự cố chấp của hần, A Miêu nói: “Ồ đó có người ngược đãi tôi, A Miêu sẽ chết ở đó thôi.”

Lục Chiêu Sài nghi hoặc, nhú mày hỏi: “Người của bệnh viện ngược đãi cô?”

“Ừ.”

Thần sắc trong mắt hần từ phần nộ đến trầm lắng, cuối cùng hần im lặng xoa đầu A Miêu, giọng mang chút dịu dàng thương xót khó phát giác: “Nếu vậy thì cô...”

“Vậy anh giữ tôi lại sao!” A Miêu giành nói tiếp.

“Không... Tôi chỉ muốn nói nếu vậy thì cô đổi bệnh viện khác đi.”

Lời hần nói ra thì đã muộn, A Miêu đã nắm lấy tay hần, mở to đôi mắt tràn đầy kỳ vọng nhìn hần: “Chiêu tài đại nhân quả nhiên là một đại nhân vừa lương thiện vừa dịu dàng!” Khóe miệng Lục Chiêu Sài giật giật, á khẩu toát mồ hôi, A Miêu cười hi hi nói, “Chúng ta cùng về nhà nào!”

Lục Chiêu Sài bất động, A Miêu kỳ quái nhìn hần: “Chiêu tài đại nhân?”

Lời cự tuyệt đảo trong cổ họng một vòng, nhìn đôi mắt vàng kim sáng rực của A Miêu, Lục Chiêu Sài thất vọng thở dài: “Không có gì... Tôi chỉ đang nghĩ xem về nhà ăn gì đây.”

“Không cần lo lắng, A Miêu sẽ nấu cơm cho anh ăn!”

61. Chương 61

Lục Chiêu Sài hối hận rồi, hối hận sâu sắc rồi!

Hắn im lặng nhìn một đĩa chứa mấy cục đen thui trước mặt, rồi quay đầu nhìn nhà bếp bữa bộn, tiếp đó lại ngẩng đầu lên nhìn A Miêu mặt mũi nhếch nhác nói: “Vậy là... thật ra cô vốn không biết làm việc nhà?”

A Miêu cúi đầu đáng thương nói: “A Miêu rất biết ăn.” Nghe Lục Chiêu Sài thở dài, A Miêu lập tức vội vã chụp tay hắn nói, “Chiêu tài đại nhân muốn đuổi tôi đi sao? Tôi có thể học, tôi rất thông minh, học nhanh lắm đó.”

Lục Chiêu Sài nhìn cô lắc đầu: “Thôi đi...”

Sắc mặt A Miêu biến đổi: “Đừng thôi đi mà! Anh đừng ghét tôi... tôi...” Cô nghĩ một hồi vẫn không nghĩ ra mình có thể làm gì, vậy là thần tình càng nóng vội bất an.

Lục Chiêu Sài chống nạng đứng dậy đi về phía nhà bếp: “Cô muốn ăn gì?”

“Chiêu tài đại nhân...”

Lục Chiêu Sài đỏ khốc đỏ cười nhìn cô: “Hỏi cô muốn ăn gì đó?”

A Miêu ngốc nghếch trả lời: “Cá.”

Lục Chiêu Sài vừa chuẩn bị đồ đạc vừa giễu cợt cô: “Rõ ràng ngốc nghếch như con chó nhỏ vậy mà lại thích ăn đồ của mèo.” Ánh lửa của nhà bếp ấm áp dịu dàng, giống như tính tình Lục Chiêu Sài vậy, ấm áp mang theo mùi thơm của cá chiên khiến cô không thể không say mê.

Cô đột nhiên cảm thấy vừa rồi mình nói cũng không sai, thật muốn ăn luôn Chiêu tài đại nhân, ngoàm một miếng nuốt vào, khiến hắn từ từ tan ra trong thân thể mình.

A Miêu đứng bên cạnh nhà bếp nhìn hắn cho đến khi làm xong bữa tối. Trong đĩa sứ trắng là một con cá chiên vàng, hương thơm mê người khiến A Miêu híp mắt. Lục Chiêu Sài xoa trán cô: “Ăn từ từ, coi chừng hóc xương.”

A Miêu vội gập đầu cắn một miếng cá, đột nhiên nhớ lại hành động vừa rồi của Lục Chiêu Sài, sắc mặt trầm xuống, vội sờ lên đầu mình, cảm giác được cái mũ y tá vẫn còn ở yên đó cô mới yên tâm. Lục Chiêu Sài liếc cô: “Ghét người khác sờ đầu cô lắm sao?”

Thích được Chiêu tài đại nhân sờ... Nhưng lời này A Miêu không nói ra, cô ngáp ngừng một hồi rồi gập đầu.

Lục Chiêu Sài tỏ vẻ hiểu biết nói: “Ừ, xin lỗi, sau này không sờ nữa.”

A Miêu thần sắc phức tạp dẫu môi, không phải ghét đâu... Chỉ là nếu bị sờ trúng tai mèo thì anh sẽ ghét tôi, sẽ sợ mà tránh xa tôi. Đó mới là chuyện cô sợ nhất.

Nhưng bất kể nội tâm A Miêu phức tạp thế nào, trong lòng Lục Chiêu Sài có bao nhiêu khúc mắc thì người hành tinh Mèo này vẫn ở lại nhà hắn. A Miêu đúng là rất thông minh như cô nói, mới mấy ngày thôi đã học được cách làm hết mọi việc nhà, nhưng mà việc nấu cơm vẫn do Lục Chiêu Sài phụ trách.

Thời gian lâu dần, Lục Chiêu Sài cảm thấy có A Miêu bên cạnh hình như cũng không có gì không tốt. Lục Chiêu Sài vốn là một người ôn hòa, hắn biết được “quá khứ bi thảm” của A Miêu, đối với cô luôn cảm thấy thương hại, lại vì việc mình từng nhấn tâm đuổi cô ra khỏi cửa mà khó quên được sự áy náy, thêm vào đó A Miêu luôn thích bám lấy hắn gọi Chiêu tài đại nhân Chiêu tài đại nhân, ngoan ngoãn đáng yêu như một con mèo nhỏ, tổng hợp tất cả những cảm xúc này lại, hắn đối với A Miêu ngày một tốt hơn, thậm chí là... cưng chiều hơn.

Lục Chiêu Sài không biết rằng dưới sự cưng chiều hết ngày này qua ngày khác của hắn, A Miêu vốn chỉ đối với hắn có chút ái mộ, nhưng dần dần đã tích tụ thành những ham muốn dơ bẩn mạnh mẽ như sóng Trường giang, không gì ngăn cản nổi.

Một ngày mùa xuân, đám mèo dưới lầu của khu phố ngày đang ngày đêm kêu réo mê hoặc, trong lòng A Miêu cũng phát hoảng, ngày ngày chỉ mơ tưởng về việc làm sao đè Lục Chiêu Sài xuống. Nhưng tốt xấu gì

cô cũng là một người hành tinh Mèo biết liêm sỉ giữ lễ nghĩa, ngoài bản tính ra thì cô vẫn có một thứ gọi là lý trí.

Vậy là dưới sự chế ngự của lý trí, một ngày nào đó trong lúc A Miêu đi mua đồ ăn, thuận tiện đi dạo hiệu thuốc một vòng, thuận tiện mua hai bình thuốc gì đó và một bao đồ bảo vệ bằng cao su*. Sau đó cô căng thẳng trở về nhà.

*Bao cao su đó ^^

62. Chương 62

Lúc về đến nhà thì không có Lục Chiêu Sài, nhưng trên bàn ăn lại có hai đĩa cá hấp đã được bày ngay ngắn.

A Miêu căng thẳng không có tâm trạng nghĩ đến việc Lục Chiêu Sài đi đâu, cô thừa cơ bỏ thuốc vào thức ăn của Lục Chiêu Sài, vốn chỉ bỏ một bình, nhưng A Miêu nghĩ đến việc Chiêu tài đại nhân thật ra là một người đàn ông dịu dàng, nếu như không bị ép đến tuyệt cảnh thì hẳn tuyệt đối không làm chuyện gì xấu với cô, vậy là A Miêu nhấn tâm bỏ hai bình, quyết kế bắt Lục Chiêu Sài đi vào tuyệt lộ không có đường về.

Bỏ thuốc xong, A Miêu ngồi ở bên kia bàn ăn nhìn chằm chằm vào đĩa cá, căng thẳng đến phát run.

Chưa run được bao lâu thì “cách” một tiếng cửa mở ra, là Lục Chiêu Sài mở cửa trở về. A Miêu lập tức nín thở, cứng nhắc quay đầu sang chào hắn: “Ha... ha, anh... anh về rồi à, về rồi à!”

Lục Chiêu Sài chống nạng, bất tiện kéo áo gió xuống đáp: “Ừ, cô chờ lâu chưa? Ăn trước đi. Tôi còn phải làm một phần cá nữa mới được.”

“A...” A Miêu thất thần, trong đầu xoẹt qua ý nghĩ: “Chiêu tài đại nhân sao anh thần thông vậy, sao anh biết hôm nay tôi bỏ thuốc?” Nhưng khi cô thấy thứ Lục Chiêu Sài ôm trong lòng thì khẩn trương xấu hổ gì cũng bốc thành một luồng khí chưa xông lên, cô thô lỗ nói: “Con mèo chết tiệt này... ở đâu ra vậy?”

Trong lòng Lục Chiêu Sài đang ôm một con mèo mướp lớn màu vàng. Hắn giải thích: “Tên này không biết bị ai vứt nữa, hình như sắp đối chết rồi, tôi thấy nó đáng thương nên nhặt về đây cho ăn một chút rồi thả đi.” Lục Chiêu Sài vừa nói vừa bước đến bưng đĩa cá hấp trên bàn đi mất.

A Miêu chỉ lo hung ác trừng con mèo, cả người đều dề phòng nó, giống như là muốn xông lên đánh nó một trận rồi kéo đi.

Đến khi con mèo bắt đầu ăn cá hấp thì A Miêu mới phản ứng được là chỗ nào không đúng. Cô quay đầu nhìn cái bàn trống trơn, ở đó có đĩa cá vốn thuộc về Lục Chiêu Sài, giờ biến mất rồi...

Cầm A Miêu như muốn rớt ra, cô cứng nhắc quay đầu, nhìn đĩa cá mình “hết lòng” chuẩn bị đã trở thành thức ăn ồ hoang, đột nhiên có ý nghĩ muốn xé xác nó: “Không thể cho nó ăn!” A Miêu đập bàn đứng dậy.

Lục Chiêu Sài giật mình: “Sao vậy?”

“Cá... Cá...” A Miêu lắp bắp cả ngày chỉ hét lên được một câu, “Cá của tôi!”

Lục Chiêu Sài vô cùng khó hiểu, “Chẳng phải cô cũng có một phần rồi sao? Nếu không đủ thì tôi làm thêm cho cô là được rồi.”

A Miêu chỉ vào con mèo giận đến toàn thân phát run: “Cái tên này... tên này đáng ghét quá rồi! Tôi muốn vứt nó ra ngoài!”

Lục Chiêu Sài trầm sắc mặt không tán đồng: “Đột nhiên nổi nóng cái gì vậy, ăn xong rồi hãy đuổi nó đi, việc gì phải vội chứ...” Lời hắn chưa dứt thì con mèo kia giống như bị thứ gì đó kích thích, mắt nó sáng lên, nó nhảy đến bên chân A Miêu ôm lấy chân cô, nóng lòng muốn trèo lên trên. Trèo lên không được nó bèn lượn qua lượn lại bên dưới.

Toàn thân A Miêu cứng đờ, cô không ngờ thì ra đây là một con mèo đực.

Lục Chiêu Sài cũng ngẩn ra một hồi, hắn mất tự nhiên ho vài tiếng, A Miêu nổi nóng lê chân đến bên cửa, đẩy cửa đá con mèo ra ngoài: “Dưới lầu nhiều lắm, tự đi mà tìm lấy!”

Đóng sầm cửa lại, A Miêu cảm thấy thật mất mặt chết được, cô cúi đầu không nói, Lục Chiêu Sài im lặng một hồi rồi nói: “Tôi đền con cá cho cô nhé?”

A Miêu ngẩng đầu, mặt đỏ hết lên, trong mắt đầy nước long lanh như thủy tinh: “Con người lấy tên chó nhưng lại thích mèo như anh thật đáng ghét quá đi! Hôm nay A Miêu không muốn nhìn thấy anh nữa!” Nói xong cô trở về phòng mình khóa chặt cửa lại.

Lục Chiêu Sài nhìn cánh cửa đóng chặt, á khẩu một hồi: “Chẳng phải là... một con cá thôi sao?”

Chiêu tài, anh không hiểu, đây là vấn đề tôn nghiêm đó.

63. Chương 63

Lục Chiêu Sài đặt đĩa cá vừa hấp trước cửa phòng A Miêu, sau đó gắng sức quạt gió vào khe cửa, mùi thơm của cá hấp từng đợt từng đợt bay vào phòng. Lục Chiêu Sài dụ dỗ: “A Miêu, đói không?”

Trong phòng không có động tĩnh, Lục Chiêu Sài lại gọi mấy tiếng nhưng A Miêu vẫn mặc kệ hần. Hần bắt lực thở dài, gõ cửa cả buổi, hết lời ngon ngọt rồi mà A Miêu vẫn lòng dạ sắt đá mặc kệ hần. Lục Chiêu Sài nghĩ bụng, cô nhóc này cứng rắn như vậy thì nuôi cả đời là chắc gian nan lắm đây. Ý nghĩ này vừa xuất hiện liền khiến Lục Chiêu Sài giật mình.

Nuôi cả đời? Đùa à, A Miêu đâu phải là một con mèo, sớm muộn gì cô cũng có cuộc sống của mình, sẽ lấy chồng sinh con, còn hần cũng sẽ lấy vợ, trừ khi...

“Anh lấy em nhé!”

A Miêu đột nhiên mở cửa phòng, cô đứng trước cửa nghiêm túc nói. Lục Chiêu Sài đang ngồi xổm trên đất ngẩng đầu lên nhìn A Miêu, ngơ ngác một hồi: “Cái gì?”

“Chiêu tài đại nhân, A Miêu thích anh, anh lấy em nhé.” Nói xong cô cũng khom người xuống, nhìn thẳng vào mắt Lục Chiêu Sài nói, “Anh cũng thích A Miêu đúng không? Đúng không?” Đối diện với A Miêu từng bước tiến gần, Lục Chiêu Sài từ từ lui về phía sau, cuối cùng ngồi bệt xuống đất, A Miêu cũng không khách sáo, trực tiếp bò lên người hần, thấy môi sắp chạm môi, mắt nhìn tình huống mình nghĩ sắp xảy ra, Lục Chiêu Sài hét lớn:

“Khoan đã!”

A Miêu dừng lại, cô ngồi lên chân hần, mở to hần nhìn hần hỏi: “Anh không thích A Miêu sao?”

Lục Chiêu Sài bóp trán, không dễ gì mới đề nén được cảm xúc hỗn loạn: “Sao đột nhiên lại nói chuyện này...”

“Em muốn nói từ lâu rồi, vì em rất bảo thủ nên luôn giấu tâm tư của mình.” Lục Chiêu Sài nghe xong chỉ biết giật giật khóe môi, bộ dạng bây giờ của cô gọi là bảo thủ sao? Bảo thủ đây sao! A Miêu mặc kệ hần nghĩ thế nào, cô tiếp tục nói: “Anh không thích A Miêu sao?”

“Không... nhưng mà cô vẫn còn nhỏ.”

“Không hề, dùng tuổi của các người để tính thì A Miêu đã hai mươi rồi.”

Lúc này lục Chiêu Sài tâm trạng hoảng loạn hoàn toàn không chú ý đến cách dùng từ của A Miêu, chỉ một lòng nghĩ xem nên cự tuyệt cô thế nào. A Miêu thì lúc này đang vòng tay ôm cổ Lục Chiêu Sài, tay còn lại dán trên ngực hần, sau đó liền áp môi mình lên môi Lục Chiêu Sài.

Lục Chiêu Sài nghếch ra.

Cái lưỡi nhỏ mềm mại liếm lên môi hần, sau đó nghịch ngợm chui vào miệng hần quậy phá. Nụ hôn của A Miêu non nớt nhưng vô cùng quyến rũ. Không biết thời gian trôi qua bao lâu, lúc hai người đều thở hổn hển thì A Miêu rời Lục Chiêu Sài, nhưng môi hần vẫn còn quyến luyến giữ lấy cô trong chốc lát.

A Miêu cười híp mắt, cô dán bên tai Lục Chiêu Sài nói: “Chiêu tài đại nhân, anh không gạt được em đâu, anh động lòng rồi.”

“Anh thích em.”

Câu này giống như một lời phá giải định thân chú của Lục Chiêu Sài, hấn lập tức đẩy A Miêu ra đứng dậy, lê cái chân bị gãy đi, sau đó mở cửa thất thểu chạy trốn...

Nhìn cánh cửa bị đóng chặt, A Miêu thất thần lẩm bẩm: “Mình... nhảy tới rồi mà.” Cô ngồi trên mặt đất lạnh lẽo sờ môi mình, sau đó má nóng đỏ lên: “Ai da, mùi vị thật lòng của Chiêu tài đại nhân ngon quá, ngon hơn bất cứ loại cá nào! A, xấu hổ quá!”

Tối đó Lục Chiêu Sài ngồi ở ghế công viên hút thuốc cả đêm.

Hắn biết rõ hơn ai hết những xung động kỳ lạ khi A Miêu ngồi trên người mình là gì, hắn không biết mình có thích A Miêu hay không, sống bao nhiêu năm nay hắn vốn chưa từng nếm thử mùi vị tình yêu. Nhưng bất kể tình cảm hắn đối với A Miêu thế nào, trong giây phút hắn bị thôi thúc đó, Lục Chiêu Sài cảm thấy mình giống như một ông chú xấu xa đi dụ dỗ một cô bé loli.

Thật... khiến cho người ta phải thóa mạ...

64. Chương 64

Cứ trốn tránh mãi cũng không phải là cách. Cuối cùng sáng sớm hôm sau Lục Chiêu Sài vẫn phải về nhà. Đẩy cửa phòng ra, Lục Chiêu Sài thấy A Miêu đang nằm bò trên đất trong phòng khách. Hắn hoảng hốt bước lên phía trước xem xét kỹ một hồi, phát hiện cô chỉ đang ngủ hấn mới yên tâm.

Nhìn bộ dạng của cô chắc là cả đêm qua ở tư thế này. Trong lòng Lục Chiêu Sài có hơi áy náy, tối qua hấn xông ra cửa bỏ đi không biết trong lòng A Miêu nghĩ thế nào, có tưởng là hấn ghét cô không? Cô nhóc này chắc là buồn lắm...

Lục Chiêu Sài ôm cô về giường, vừa muốn rời đi thì A Miêu bỗng kéo góc áo hấn. Cô vẫn còn ngủ, mơ mơ hồ hồ gọi: “Chiêu tài đại nhân.” Gọi hết lần này đến lần khác khiến tim hấn nhũn ra.

Chưa từng có ai gắn bó với hấn như vậy, hấn từng nghĩ là tình cảm như vậy sẽ chỉ là một thứ gánh nặng, nhưng bây giờ hấn bỗng thấy gánh nặng như vậy lại khiến người ta vui vẻ một cách kỳ lạ. Lục Chiêu Sài thở dài, ngồi xuống bên giường A Miêu.

Hắn thấy cái mũ y tá đội lệch vẫn ở trên đầu cô, trong lòng nghĩ chắc là cô ngủ không thoải mái nên đưa tay lấy cái mũ xuống...

Tai... mèo?

Lục Chiêu Sài nhìn thấy hai cái tai trên đầu A Miêu liền ngẩn ra. Hắn cảm thấy kỳ quái vì sao cô nhóc này phải đeo đồ trang sức thế này, nhưng khi hấn bóp cái tai mèo đó, thần tình Lục Chiêu Sài cứng đờ như bị sét đánh. Đây... đây là hàng thật đó.

Tai bị cào ngứa, A Miêu thoải mái chà vào lòng bàn tay Lục Chiêu Sài, sau đó xoay xoay tai, liếm liếm miệng rồi ngủ tiếp.

Một phút trôi qua trong im lặng, A Miêu đột nhiên choàng tỉnh, cô hoảng hốt sờ cái mũ y tá trên đầu mình, phát giác cái mũ biến mất, dời mắt sang nhìn ánh mắt chần động của Lục Chiêu Sài, A Miêu lập tức hóa đá. Khi phản ứng lại được rồi, A Miêu bèn níu chặt tay Lục Chiêu Sài vừa nói vừa khóc:

“Không phải như anh nghĩ đâu Chiêu tài đại nhân! Anh nghe em giải thích đi!”

Lục Chiêu Sài buồn bã nói: “Vậy sao, thì ra đây mới là nguyên nhân thật sự em phải ở bệnh viện, thì ra vì cái này nên họ mới ngược đãi em. A Miêu... Thật không dễ dàng gì.”

“A...” Lúc này đổi lại là A Miêu ngẩn ra.

“Vì sợ người khác biết tai em khác với người thường nên em luôn đội mũ y tá, em luôn giả điên giả khờ, không cho anh biết quá khứ của em.” Lục Chiêu Sài đau lòng ôm A Miêu vào lòng: “Em yên tâm, sau này anh sẽ không để người khác ức hiếp em nữa. Không sao, không sao rồi. Em đừng căng thẳng, anh không để tâm đâu.”

Này... có phải anh hiểu lầm gì rồi không. A Miêu mấp máy miệng, nhưng trong vòng tay dịu dàng của Lục Chiêu Sài, cuối cùng cô vẫn lựa chọn không nói gì hết.

Không khí trong phòng đang tốt đẹp, A Miêu đang nghĩ có nên nhân lúc này làm luôn việc kia không, bỗng nghe thấy tiếng chuông cửa chói tai vang lên. Lục Chiêu Sài vỗ vỗ vai A Miêu sau đó một mình đi mở cửa. A Miêu ngồi trên giường giận dữ nắm chặt tay, cô thề là nếu công ty bảo hiểm đến quảng cáo thì cô nhất định khiến hắn khóc mà trở ra.

“Xin chào, tôi tên Lưu Ba, tôi đến tìm Miêu ngọc.”

Ngoài cửa truyền vào giọng đàn ông lạnh lùng khiến A Miêu đang ngồi trên giường cứng người. Cô âm thầm trốn sau cửa phòng nhìn ra cửa lớn. Sau đó... lập tức hóa đá.

Lục Chiêu Sài xem xét người đàn ông ngoài cửa, trong lòng vô thức dấy lên cảnh giác, nhưng chưa kịp chờ hắn lên tiếng thì ánh mắt người đàn ông áo đen bèn rơi vào phòng, hắn vẫy tay ra lệnh: “Tới đây.”

65. Chương 65

Hắn chỉ vẫy nhẹ tay vẫy thôi mà A Miêu đã cúi đầu thật thà đi tới.

Đi ngang qua Lục Chiêu Sài, hắn vô thức muốn đưa tay ra giật A Miêu lại, nhưng còn chưa chạm vào A Miêu thì đã bị Lưu Ba chia tay ra ngăn lại: “Anh à, xin lỗi, làm phiền nhiều ngày rồi, hôm nay tôi đến để đưa mầm họa này đi.”

Đưa đi? Lòng bàn tay Lục Chiêu Sài lạnh đi, hắn mạnh mẽ giật tay A Miêu lại rồi nhìn thẳng vào Lưu Ba nói: “Chuyện này phải hỏi ý A Miêu đã.” Đối với người ôn hòa như Lục Chiêu Sài thì đây là lần đầu hắn tranh chấp với người khác như vậy.

Tại A Miêu động đậy, ánh mắt sáng lên nhìn Lục Chiêu Sài, hắn nói vậy tức là chỉ cần cô không muốn đi thì không ai có thể đưa cô đi phải không... Quả nhiên trong lòng Chiêu tài đại nhân có cô! Nghĩ vậy A Miêu bèn cảm động rơm rớm nước mắt.

Lưu Ba nhú mắt, lúc này mới xem xét Lục Chiêu Sài từ trên xuống dưới rồi nói: “Ý của tôi chính là ý của nó.”

Lục Chiêu Sài dời ánh mắt sang người A Miêu, cau mày hỏi: “Ý của em à?”

“Không không không! Tuyệt đối không phải!” A Miêu vội lắc đầu phủ nhận. Sắc mặt Lưu Ba lạnh đi.

Lục Chiêu Sài trầm sắc khoái trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn bày ra bộ dạng đứng đắn: “Anh xem đi, không phải ý của cô ấy.”

Lưu Ba cười lạnh một tiếng rồi đẩy cánh tay đang nắm lấy A Miêu của Lục Chiêu Sài, hắn không nói thêm câu nào bèn kéo người đi. Lục Chiêu Sài biến sắc nhưng còn chưa kịp phát tác thì nghe A Miêu kêu lớn: “Phụ thân phụ thân, con không đi đâu, con tìm được chồng rồi, cha nhìn anh ấy đi, cha nhìn anh ấy đi.”

Phụ... thân? Lục Chiêu Sài nghếch mặt ra, người chỉ trạc tuổi hắn mà lại là... phụ thân?

A Miêu quả nhiên là tuổi vị thành niên... Quả nhiên hắn là một ông chú xấu xa dụ dỗ thiếu nữ vô tri sao? Như có sét đánh giữa trời quang, Lục Chiêu Sài ngây ngốc cứng đờ người.

A Miêu lại không biết suy nghĩ của Lục Chiêu Sài, cô nói với Lưu Ba: “Hôm qua con nói với anh ấy chuyện này rồi, vừa rồi anh ấy đang định đồng ý với con thì phụ thân đến.” Giọng A Miêu oán trách, Lưu Ba nghe xong lại cười phì: “Lấy chồng?” Hắn kéo tai A Miêu, “Ham chơi chưa bỏ, đầu óc chưa lớn, ngay cả tai còn chưa tiến hóa hết mà đã đòi lấy chồng, cha không nuôi cô để gây họa cho loài người đâu.”

“Con không gây họa cho Chiêu tài đại nhân!”

A Miêu vội giải thích, Lục Chiêu Tài nản lòng nói chen vào: “Không sai, em vẫn chưa thành niên, không nên kết hôn sớm như vậy. Em vẫn nên theo... ba em về thì hơn.”

“Em thành niên rồi!” A Miêu nóng lòng hất tay Lưu Ba kéo Lục Chiêu Sài nói: “Em đã hai mươi tuổi rồi, chỉ là... chỉ là...” Cô cắn răng nói, “Em là người hành tinh Mèo! Bề ngoài trông nhỏ hơn con người một chút xíu, nhưng mà em đã hai mươi tuổi rồi, chỉ là đầu óc chưa lớn, không thể nào khiến cái tai biến mất thôi...”

“Người... hành tinh Mèo.” Lục Chiêu Sài liên tiếp bị sét đánh từ cháy từ trong ra ngoài, lúc này hẳn đã quên mất mình nên biểu hiện thế nào.

A Miêu cong môi đáng thương nhìn Lục Chiêu Sài: “Anh... ghét người ngoài hành tinh sao?”

Hắn đối với người ngoài hành tinh vốn chẳng thể nói là ghét hay không.

Lưu Ba giật A Miêu lại lôi thẳng ra cửa: “Ngay cả thân phận cũng chưa nói mà đã muốn kết hôn với người ta. Làm bừa!”

Lần này A Miêu không giãy dựa nữa, chỉ quyến luyến nhìn Lục Chiêu Sài, cho dù hắn chỉ kéo cô lại thôi, vô thức giữ cô lại một chút cũng được. Đừng để cô cảm thấy tất cả những gì cô làm trong thời gian qua đều thất bại.

Nhưng Lục Chiêu Sài chỉ ngây ngốc đứng ở cửa, quên mất phải biểu hiện thế nào.

“Chiêu tài đại nhân...” Anh lại muốn vứt bỏ A Miêu sao?

“Khoan đã!” Lục Chiêu Sài bỗng nhiên sực tỉnh hét lớn, “Chờ đã!”

Lưu Ba nghe hắn hét đến sức cùng lực kiệt thì nể mặt dừng bước, Lục Chiêu Sài vội bước tới phía trước, ánh mắt vẫn chưa hết kinh ngạc, hắn ôm mặt cho bình tĩnh lại rồi hít một hơi thật sâu: “Có thể anh không tiếp nhận được người ngoài hành tinh.”

A Miêu thất vọng cup mắt, vẻ mặt thất bại.

“Những chuyện liên quan đến em thật là chuyện nào cũng khiến người ta kinh ngạc, nhưng vừa rồi anh nghĩ, nếu sau này anh cưới một người vợ bình thường thì so với cưới em có phải cuộc sống sẽ trở nên nhàm chán không...” Hắn thở dài, bất lực cười nói, “Bởi vậy nếu A Miêu là người ngoài hành tinh thì anh có thể vừa nuôi em vừa thử làm quen dần. Anh chờ em từ từ trưởng thành, em cũng chờ anh từ từ làm quen có được không?”

A Miêu ngẩng đầu, trong mắt tràn đầy ánh nắng rực rỡ.

Nhưng cô vẫn chưa quên người đang giật lấy mình từ sau lưng, cô quay đầu mắt ngấn nước nhìn Lưu Ba: “Phụ thân, được không?”

Lưu Ba im lặng hồi lâu: “Chẳng ra gì cả!” Sau đó thở dài buông tay.

Vĩ thanh

Một năm sau.

“Í... A Miêu, tai của em...”

“Biến mất rồi, biến mất rồi phải không! Hôm qua có một cô gái tên Bạch Quý đến đây, cô ấy nói một loạt mấy lời kỳ quái sau đó lấy bút chấm lên đầu em, vậy là nó biến mất. Cô ấy nói em nên trưởng thành rồi!”

Lục Chiêu Sài cười cười: “Ừ, đúng là trưởng thành không ít rồi.”

“Vậy Chiêu tài đại nhân đã quen chưa?”

“Ừ, gần quen rồi.”

“Hay quá! Vậy hôm nay chúng ta tạm ngừng để làm việc cần làm đi.”

“Việc gì?”

“Động phòng đó.”

66. Chương 66

“Nó chạy vào rừng rồi!”

“Màn đêm bao phủ, Hỏa kỳ lân toàn thân sáng như lửa, nó chạy không thoát đâu, đuổi theo!” Tên cầm đầu vừa hạ lệnh xuống, tiếng bước chân sột soạt bèn tản vào rừng cây trong đêm khuya. Mấy trăm nhân mã chia ra bốn phía đuổi theo.

Sâu trong rừng cây, một đốm lửa sáng chói đang tức tốc chạy đi, nhưng đốm lửa đó lại bao lấy một động vật tựa như ngựa nhưng không phải ngựa. Trên lưng nó cắm mấy chục mũi tên, máu vừa chảy ra liền bị ngọn lửa khắp người đốt khô.

Trong rừng có một cái hồ rộng lớn, Hỏa kỳ lân nhìn phía sau thấy không có kẻ truy sát đuổi đến, nó từ từ dừng bước, hoảng hốt cúi đầu muốn uống nước, nhưng vừa lại gần bên hồ thì nước lập tức bốc hơi bay đi.

Hỏa kỳ lân vừa bắt lực vừa tức tối giậm chân, nó tỉ mỉ nghe ngóng một hồi, phát giác truy binh cách chỗ này vẫn còn xa, mà chỗ này lại có hồ nước, vết máu chắc không bị phát hiện. Nghĩ vậy nó có chút yên tâm, lửa toàn thân dần dần lụi tắt, nhưng máu sau lưng lại bắt đầu tí tách nhỏ xuống.

Nó yên tâm cúi đầu uống nước, bỗng nhiên một hơi thở lạ lẫm nhanh chóng tiến lại gần bờ hồ. Hỏa kỳ lân lập tức đề phòng, nó nhìn trái nhìn phải vẫn không tìm ra chỗ trốn, bỗng thấy một nam nhân toàn thân đầy máu từ trong rừng chạy ra.

Áo xanh quần trắng, thân mang trọng thương nhưng lại không mất đi sự thông dong. Kỳ lân thấy tình trạng của hắn hình như còn tệ hại hơn nó mấy phần, sắc mặt nam nhân trắng bệch, vết thương trên người không ngừng chảy máu, ra khỏi rừng cây, chưa đi được mấy bước thì hắn ngã xuống đất ỏi ra một ngụm máu.

Kỳ lân hiểu kỳ bước tới bên cạnh hắn, nam nhân vẫn còn hơi thở, ánh mắt mơ hồ nhìn Kỳ lân.

Hai kẻ thương tật nhìn nhau một hồi, nam nhân lên tiếng than: “Lại là yêu quái. Mà còn xấu hơn con lúc nãy mấy phần nữa...”

Kỳ lân bất mãn quệt móng nói: “Ta là Kỳ lân.” Giọng nó khó phân âm dương, còn mang theo mấy phần uy nghiêm trời sinh.

Nam nhân ngẩng ra một lúc rồi cười như chế giễu bản thân: “Chốn ô uế như vậy mà có thể gặp được thần thú Kỳ lân, đúng là buồn cười...” Hắn nằm trên đất không nhìn thấy chỗ tên bắn trên lưng Kỳ lân, chỉ yếu ớt lẩm bẩm: “Nếu người thật là thần thú may mắn thì hãy giúp người trừ đi Thụ yêu vừa mới phá phong ấn kia trả lại sự yên tĩnh cho nơi này đi.”

Kỳ lân giật nảy lên, quả nhiên cảm thấy được trong rừng cây dần dần tỏa ra yêu khí. Mà lúc này đám nhân mã truy sát nó cũng bắt đầu tiến lại gần bờ hồ. Đám người này muốn lấy nội đan của nó, còn Thụ yêu kia cũng tuyệt đối không tha cho nó, trước sau đều là tuyệt cảnh...

Ánh mắt nó rơi trên người nam nhân. Người này khí chất chính trực, vận mệnh không may, là mạng chí âm. Hắn trời sinh được định sẵn là không thể hấp thu sức mạnh nội đan của Kỳ lân, nếu đem nội đan gói vào trong thân thể người này thì vừa có thể giữ được tính mạng của hắn vừa có thể giữ cho nội đan không bị ăn mòn, còn nó cũng có thể thăng thiên. Chỉ cần nội đan vẫn còn thì nó có thể tìm đất lành trùng sinh, lúc đó nó lại tìm người này lấy lại nội đan là được.

“Người tên gì?”

“Dận Liên.”

“Dận Liên, ta đáp ứng yêu cầu của người.”

Dận Liên hoàn toàn chưa từng nghĩ Hỏa kỳ lân lại đáp ứng yêu cầu khắc khe này của hắn, đang kinh ngạc thì bỗng thấy trong miệng Hỏa kỳ lân phun ra một viên châu đỏ như máu, sau đó từ từ bay đến bên miệng hắn: “Đây là...” Không chờ hắn nói hết câu, hạt châu đã mạnh mẽ chui vào miệng hắn.

Một luồng khí nóng như thiêu đốt lập tức bốc ra từ thân thể, dường như muốn đốt cháy cả hắc. Dận Liên khó chịu lăn tròn trên đất. Hỏa kỳ lân kéo hắc xuống hồ nước mặc cho hắc từ từ chìm xuống đáy hồ.

Nó biết có nội đan bảo vệ hắc sẽ không chết. Kỳ lân quay người lại, nghe thấy trong rừng cây truyền đến tiếng người kinh hoàng kêu thảm, thiết nghĩ chắc là Thụ yêu ra tay với đám người truy sát nó rồi.

Ngon lửa đỏ rực lại bốc lên quanh người, nó xông vào rừng cây, ngọn lửa nóng sượt qua cành lá rậm rạp, theo bước chân nó mà bùng cháy lên giữa khu rừng. Nó có thể nghe thấy tiếng kêu đau đớn trầm thấp của Thụ yêu, vô số cành cây quét qua vây chặt Kỳ lân vào giữa. Thụ yêu muốn đồng quy vu tận với nó.

Nhưng đối với Kỳ lân thì sự hủy diệt của hình thể chưa bao giờ là tử vong...

Hai năm sau. Một đám hắc y nhân thuận theo vết máu bên bờ sông tức tốc đuổi đến.

Nam nhân áo xanh quần trắng vì mất máu quá nhiều mà thần trí dần mê man. Dận Liên nhìn thấy phía sau mình ngày càng nhiều truy binh, lại nhìn nước chảy xiết phía trước, hắc nghĩ dù sao thì hắc mang máu Kỳ lân trong người, có muốn chết cũng không chết được, nhảy xuống sông dù sao cũng tốt hơn là bị bắt làm người thuốc.

Máu Kỳ lân... Dận Liên cười lạnh, chí bảo mà người trong giang hồ nằm mơ cũng muốn có. Hắc lại không thấy thứ này có gì tốt, ngoài việc giữ được mạng hắc thì chẳng thể khiến hắc có thần lực, lại không thể cho hắc dị năng. Hắc không chôn dung thân, không ai thân thích, chỉ có trở thành mục tiêu truy sát của người trong giang hồ, thành cá thối trên thớt.

Kỳ lân... nếu để hắc gặp lại con Kỳ lân đó...

Phía sau truy binh đã đuổi đến, tên cầm đầu nhìn thấu được ý đồ muốn nhảy xuống sông của hắc, lập tức hạ lệnh: “Bắn gãy chân hắc cho ta!”

Ánh mắt Dận Liên hỗn loạn, hắc nhòm người muốn nhảy xuống sông, bỗng nhiên không biết từ đâu xuất hiện một nữ nhân áo đỏ, nàng ta nhảy tới phía trước ôm cứng lấy eo Dận Liên: “Đừng mà!” Dận Liên mất trọng tâm nặng nề ngã xuống đất. Tên của truy binh bắn tới, nữ nhân ôm hắc lăn dưới đất mấy vòng, chặt vật tròn được mấy mũi tên bắn tới.

Loạt tên thứ nhất vừa ngừng, nữ nhân cũng chẳng màng đứng lên, cả người ngồi trên mình Dận Liên, giật áo hắc hung dữ quát: “Ta tìm lâu như vậy mới tìm được ngươi, có biết là không dễ dàng gì không hả! Ngươi dám nhảy xuống sông thử xem!”

Hắc... quen biết với nữ nhân như vậy lúc nào? Dận Liên kinh ngạc quên cả nói năng.

Tên cầm đầu của đám người truy sát lập tức hét lớn: “Lên!”

Ánh mắt nữ nhân áo đỏ lạnh đi, lập tức đứng dậy rút ra một ngọn roi dài màu đen, tay vẩy một cái thì tất cả vũ khí trong tay đám truy binh đều gãy nát, ai nấy cả kinh. Chỉ nghe nữ nhân áo đỏ nói như than: “Lấy đông hiệp ít, ý mạnh hiệp yếu, đám người truy sát này thật chẳng có chút trò gì mới.”

Không nghe thấy lời nàng nói, tên cầm đầu lạnh lùng uy hiếp: “Hắc là đồ của An Sơn vương phủ, ai dám cứu?” Trong mắt bọn họ Dận Liên chưa bao giờ là người, hắc chỉ là một vị thuốc, một vị thuốc sống mà thôi.

Nữ nhân áo đỏ nhàn nhạt cong môi: “Hắc là người ta muốn cứu, ai dám giết?” Giọng nàng mang chút khàn khàn bẩm sinh, ngữ khí bình đạm nhưng không mất sự uy hiếp, giống như con hổ tuy không giận dữ nhưng cũng khiến người ta sợ hãi vài phần.

Đám truy binh nhìn nhau, nhất thời không dám tiến lên. Nữ nhân kéo Dận Liên đứng dậy: “Chúng ta đi.”

Dận Liên không động dậy, chỉ bình thần nhìn nàng, nhưng không hề thù hận đề phòng, chỉ đơn thuần là vô cảm: “Chẳng qua cô cũng muốn lấy máu của ta thôi. Sao ta phải đi với cô?”

Thấy thần sắc của hắc như vậy, nữ nhân áo đỏ ngẩn ra, nàng giải thích: “Ta không cần máu của ngươi.”

Giọng Dận Liên nhẹ tênh: “Chỉ cứu người thôi à? Ai mà tốt bụng vậy chứ?”

Nữ nhân áo đỏ cau mày, nàng không ngờ chỉ mới có hai năm mà cuộc sống đã khiến nam nhân này thay đổi lớn như vậy. Nhưng nghĩ cũng phải, ngày ngày sống trong bóng đen bị truy sát, chỉ e là quái nhân cũng phát điên. Nàng xoa mày gật đầu: “Ta chỉ đến cứu người thôi.” Rồi dừng một chút, “Ta là người tốt.”

Hai người họ còn chưa nói xong thì sắc mặt tên cầm đầu đành lại, tay phải vừa ngưng tụ nội lực, nhưng không biết nữ nhân kia làm thế nào phát giác được, nàng trừng mắt nhìn bọn truy binh, trong tay không biết vút ra vật gì, vừa rơi trên đất liền phát ra một tiếng nổ cực lớn, đến khi khói sương trên mặt đất tan hết thì bóng dáng hai người đã không còn.

“Trốn rồi?”

“Trốn chưa xa đâu, đuổi theo!”

67. Chương 67

“Tại sao lại cứu ta?”

Trong sơn động, nam nhân mất máu quá nhiều ngồi dựa vào tường, im lặng xem xét nữ nhân áo đỏ đang giận dữ.

“Chỉ muốn cứu thôi không được sao?”

Dận Liên cười lạnh: “Vừa rồi ai nói tìm ta lâu lắm rồi? Giả dối.”

Nữ nhân cũng không giận, chỉ nhàn nhạt đáp: “Tin hay không tùy người. Ta đi tìm đồ ăn đây.” Nói xong liền đứng dậy rời khỏi sơn động. Dận Liên thấy nàng quả thật đi xa bèn nghỉ một lát, cảm thấy không còn chóng mặt nữa, hắn cũng dựa tường đứng dậy, từng bước đi ra phía ngoài.

Hắn không chết được, vì vậy chỉ đành sống cho thật tốt. Nỗi thống khổ của việc làm người thuốc đúng là sống không bằng chết. Hắn không muốn sống như vậy nữa, không muốn sống cuộc sống chỉ có chạy trốn không ngừng.

Màn đêm từ từ bao phủ, trong khu rừng tĩnh lặng nghe thấy tiếng dã thú kêu gào, Dận Liên chỉ dựa vào cảm giác của mình mà không ngừng tiến về phía trước, bên tai dường như chỉ có tiếng thở nặng nề của mình, bỗng nhiên trong màn đêm đen tối phía trước có hai đốm sáng xanh lục hải hùng vụt qua.

Dận Liên dừng bước nín thở. Lúc này bốn phía im lặng đến đáng sợ, tiếng côn trùng cũng biến mất. Trong lòng hắn thầm nói không hay rồi, trong lùm cây có tiếng sột soạt, một con hổ mắt xanh to tướng bỗng nhảy ra, bốn chân chồm lên bổ nhào về phía hắn.

Dận Liên vô thức muốn trốn, nhưng vẫn còn chưa cất bước thì đã bị con hổ vồ lấy, cái miệng rộng khát máu cắn xuống cổ hắn.

Trong lúc sinh tử hắn bỗng cảm thấy như được giải thoát.

Lúc này đầu hổ không biết đột nhiên bị vật gì đập mạnh. Hàm răng ấm nóng miết qua cổ hắn, cái chết lướt qua người hắn.

Tiếp đó một thân hình tuyệt mỹ màu đỏ như liễu mạng từ một bên xông tới, nhảy lên lưng con hổ khiến con hổ nặng mấy trăm cân bị văng ra xa. Con hổ phát ra tiếng gầm động trời, Dận Liên sờ cổ mình rồi chống tay đứng dậy kinh hãi nhìn nữ nhân đang cười trên lưng hổ, tay bầu chặt lấy da nó.

Nàng nói... nàng tên Lăng Tinh.

“Mau trốn đi!”

Giữa lúc khẩn cấp nàng chỉ hét lên câu này với Dận Liên, sau đó một quyền đâm xuống đầu con hổ. Một nữ nhân đơn thân đấu với mãnh hổ...

Dận Liên nghĩ đến thất thần, chắc là máu của hắn rất có ích với nàng, để cứu mạng nàng hay cứu mạng người khác? Nàng có thể đấu với mãnh hổ, cơ thể chắc là khỏe mạnh, vậy người nàng cứu là ai mà đáng để nàng đem tính mạng đổi lấy...

Bất kể là ai đều thật là may mắn. Có thể có được người liều mình bảo vệ như vậy.

Sức của Lăng Tinh mạnh đến bất ngờ, sau mười mấy cú đâm, con hổ mất xanh vỡ đầu chảy máu chết ngay tại chỗ. Nàng cũng kiệt sức té từ trên lưng hổ xuống đất. Đầu đầy mồ hôi, tay dính đầy máu, nàng thở hồng hộc nhìn Dận Liên, giọng nói vẫn khàn khàn như trước: “Người muốn chết phải không, hả?”

Dận Liên im lặng không nói, ngây ngốc nhìn nàng.

Nghỉ một lúc lâu Lăng Tinh mới đứng dậy, nàng rút roi cột tứ chi con hổ lại: “Về thôi, hôm nay nướng thịt hổ ăn.” Nhẹ nhàng như bắt được một con thỏ vậy. Dận Liên vẫn im lặng, trong ánh trăng xua tan sương mù, hắn nhìn Lăng Tinh lạnh giọng nói: “Ta không nợ nhân tình của ai, cô đã cứu ta thì ta sẽ báo ơn này của cô. Nói đi, cô muốn cứu ai?”

Lăng Tinh chớp mắt nhìn Dận Liên một hồi, sau khi phản ứng lại được nàng lập tức cười lớn: “Ta đã nói là ta đến cứu người mà, chỉ cứu người thôi!”

Trong đôi mắt như trăng non cong cong phản chiếu ánh trăng, lấp lánh động lòng người như sao sáng. Sáng đến mức khiến Dận Liên thất thần.

68. Chương 68

Trên đồng lửa đang nướng thịt hổ. Còn Dận Liên vẫn dựa vào tường im lặng nhìn Lăng Tinh.

Lăng Tinh nhìn màu thịt áng chừng có thể ăn được rồi, nàng lén liếc Dận Liên, tiếp xúc với ánh mắt nàng, Dận Liên lạnh lùng ngoảnh đầu. Lăng Tinh xoay lưng móc trong ngực ra một bình gốm.

Dận Liên nghiêng mắt thấy nữ nhân hung dữ kia vung về đồ bột thuốc lên thịt hổ, thủ pháp thô kệch thật khiến người ta chê cười. Mùi vị nhân nhát tỏa ra, Dận Liên làm người thuốc bao lâu nay, vừa nghĩ hắn đã biết ngay đó là thuốc mê kém phẩm chất nhất. Thiết nghĩ chắc cô nàng bị mấy lão chủ hiệu thuốc bắt lương lừa gạt rồi.

Lăng Tinh xoay người thấy Dận Liên thần sắc vẫn đang bình thản nhìn ra ngoài động như cũ, nàng đưa miếng thịt hổ rải thuốc cho hắn nói: “Nướng cũng thơm lắm, người thử đi.”

Dận Liên đón lấy miếng thịt hổ, không nói một lời mà ăn ngay. Hắn nghĩ người một tay đánh chết hổ như nàng vốn không cần hạ mê dược với hắn, mê dược phổ thông này vốn chẳng có chút tác dụng nào với hắn cả. Nhưng hắn cũng có thể thuận theo ý nàng, nhân cơ hội này tra rõ mục đích thật sự của nữ nhân này.

Ăn xong Dận Liên bèn “ngủ mê”, không bao lâu sau hắn cảm giác có người kéo kéo tóc mình, giống như đang thăm dò thử xem có phải hắn trúng thuốc mê thật không.

Thấy hắn không có phản ứng, Lăng Tinh như thở phào. Nàng đưa tay cởi thắt lưng Dận Liên, nữ nhân quá sức chuyên tâm lột y phục nam nhân này không chú ý rằng thân thể dưới tay mình ngày càng cứng lại.

Vạch ngực của nam nhân ra, Lăng Tinh nhìn vòm ngực vốn trắng trẻo để lại đủ các loại vết sẹo xấu xí, xem ra chắc là bị trong hai năm nay. Nàng khe thở dài, sau đó lòng bàn tay ấm nóng bèn dán lên ngực nam nhân, trái tim trong ngực dường như muốn ngừng đập, nhưng Lăng Tinh lại không chú ý đến, nàng chỉ hưng phấn cảm giác được trong nhịp tim hắn có hòa lẫn chấn động của một thứ khác.

Lăng Tinh vui mừng, nội đan của nàng không hề hao tổn nửa phần, tìm lại được nội đan, cuối cùng nàng cũng có thể biến trở lại bộ dạng Kỳ lân rồi.

Đi bằng hai chân đối với một con Kỳ lân mà nói thì đó là một chuyện kỳ quái đến mức ngay cả nàng cũng xem thường bản thân mình.

Nhưng khi thăm dò tình trạng của nội đan, nàng lại từ từ nhú mày.

Cuộc sống người thuốc gần hai năm đã khiến Dận Liên luôn ở trong trạng thái yếu ớt, nếu là người thường chỉ e đã mất mạng từ lâu, nhưng nội đan của Kỳ lân lại giữ được mạng hắn. Một thể chất âm tính và một vật chí dương, trong quá trình hết lần này đến lần khác cứu và được cứu, hai cá thể vốn không thể nào dung hợp này lại dần dần hòa vào nhau. Lăng Tinh biết dung hợp nước và lửa nhất định là một chuyện vô cùng

đau đớn, nhưng nam nhân này vẫn có thể chịu đựng được. Bây giờ nội đan Kỳ lân đã tương liên với huyết mạch của nam nhân này. Nếu miễn cưỡng lấy lại nội đan thì tính mạng của nam nhân này chỉ e cũng đi vào ngõ cụt...

Lăng Tinh khó xử, lúc đầu nàng giấu nội đan trong người hắn vốn là có ý tốt, cảm thấy đây là chuyện ven cả đôi đường, nào ngờ lại tạo thành cục diện hôm nay. Lăng Tinh thở dài một tiếng, nàng sờ vết sẹo trên ngực Dận Liên, nhíu mày nói: “Sao lại bị thương đến nông nỗi này chứ, bọn chúng rốt cuộc đã ức hiếp người thế nào?” Có thể thấy được trong hai năm nay người này đã vì nội đan mà chịu không ít khổ cực, món nợ nàng thiếu hắn thật đã nhiều thêm một chút.

Do dự hồi lâu, cuối cùng Lăng Tinh kéo y phục hắn lại như cũ, giống như nàng đánh thuốc hắn chỉ vì muốn xem xét vết thương cho hắn thôi.

Đêm đó Lăng Tinh không ngủ được, Dận Liên cũng không ngủ được.

Dường như luôn có một bàn tay mang theo hơi ấm khiến người ta cảm động, nhẹ nhàng xoa lên những vết sẹo đau đớn trên ngực hắn, mang theo tiếng thở dài thương xót, an ủi quá khứ đau thương của hắn.

Giống như nàng nói, nàng đến để cứu hắn, chỉ để cứu hắn mà thôi.

69. Chương 69

Lăng Tinh và Dận Liên mất tròn mắt dẹt trừng nhau trong rừng núi mấy ngày. Lăng Tinh không cố ý trông chừng hắn, nhưng Dận Liên cũng không chạy, ngày ngày ăn thịt rừng Lăng Tinh bắt về, sức khỏe được dưỡng tốt hơn bất cứ lúc nào trong hai năm nay.

Qua mấy ngày, Lăng Tinh thấy sắc mặt Dận Liên hồng nhuận, lòng thầm nghĩ nếu tiếp tục như vậy thì hắn không cần dùng nội đan tục mệnh nữa, có phải có thể chia cắt nội đan và huyết mạch của hắn rồi không.

Vậy là trong một đêm nào đó, Lăng Tinh lại dùng thủ pháp vụng về bỏ thuốc vào trong thức ăn. Lần này trong lòng nàng có một đồng tâm sự, bỏ thuốc xong nàng cũng suy nghĩ đến xuất thần, thần xui quỷ khiến thế nào lại cắn mấy miếng thịt thỏ bị mình bỏ thuốc, khi phản ứng lại được thì nàng thất vọng như ăn phải phân.

Lăng Tinh xoay đầu lại nhìn Dận Liên, thấy hắn nhìn ra rừng cây tối đen bên ngoài động, mắt khê cong như lên đang mỉm cười.

Thật ra khi nam nhân này cười lên cũng đẹp lắm. Trong lòng Lăng Tinh vụt qua một ý nghĩ quỷ dị. Đúng lúc này Dận Liên xoay đầu lại nhàn nhạt nhìn nàng như thường lệ, nụ cười vừa rồi chắc là cảm giác sai lầm của Lăng Tinh thôi.

“Thịt nướng chín chưa?” Hắn mở miệng lên tiếng trước.

Lăng Tinh mơ màng trả lời “Chưa” rồi ngả đầu về phía sau. Không ngờ ngay cả mê được kém phẩm chất mà nàng cũng không chịu được, Dận Liên vội đưa tay giặt lấy nàng, không để lửa cháy vào mái tóc đen của nàng.

Đặt nàng nằm xuống, Dận Liên vốn muốn rời đi, nhưng thấy nàng ngủ trên cánh tay nên hắn lại ngồi xuống bên cạnh nàng. Đôi tay không khác gì nữ nhân bình thường này tại sao lại có thể chế phục được một con mãnh hổ hung hãn như vậy, nhưng cũng có thể xoa vết sẹo trên ngực hắn dịu dàng đến vậy...

Nghĩ đến đây má Dận Liên hơi đỏ lên, dường như sự ấm áp kia lại đang lướt qua ngực hắn.

Dận Liên vội lui lại dựa vào tường không nhìn Lăng Tinh thêm nữa. Nữ nhân này cũng thật kì quái, mỗi lần nhìn thấy nàng thì ngoài việc cảm thấy tim đập, trong người còn có một xung động kỳ quái nào đó nữa. Có lúc như vật gì đó, nhưng có lúc lại hư vô không thể nắm bắt.

Lúc trời sáng, Lăng Tinh kêu nhẹ một tiếng tỉnh dậy. Nàng ôm đầu ngồi một lúc mới nhớ ra tối qua mình ngốc nghếch thế nào.

Dận Liên vẫn dựa tường ngủ như thường ngày, hần dường như chưa bao giờ chịu để lộ lưng mình, lúc nào cũng đề phòng bị đánh lén. Lăng Tinh bước qua tỉ mỉ xem xét hần một hồi, cảm thấy hôm nay hần ngủ say đến khác thường, nằng to gan giật tóc hần.

Hần vẫn không tỉnh, Lăng Tinh vỗ lẽ, thành thực lột y phục hần xuống. Tay lại dán lên ngực hần một hồi, Lăng Tinh phát hiện nội đan và tâm mạch của hần gần như không hề có hiện tượng tách rời. Nàng thất vọng không đến mức muốn tin vào tay mình, dán tai vào nghe ngóng, kết quả vẫn như vậy.

“Cô đang làm gì vậy?”

Lồng ngực chấn động, giọng của Dận Liên vang lên trên đỉnh đầu. Lăng Tinh giật thót ngắc đầu, trong lúc hoảng loạn bốn cánh môi chọt lướt qua nhau, run rẩy tê liệt truyền đến tâm linh, Dận Liên mới sáng sớm đã gặp chuyện như vậy, tự nhiên nảy sinh phản ứng sinh lý. Hần khắc chế cảm xúc nhưng không khắc chế được má đang đỏ lên.

Lăng Tinh cũng hoảng loạn: “Người... đang tìm bạn đời sao?” Dận Liên cắn răng cố đè nén cảm xúc, Lăng Tinh nghiêm túc nói, “Không được, vẫn chưa tới mùa.”

Cô là động vật sao... còn phải chờ tới mùa xuân nữa?

Lời này của hần còn chưa kịp thốt ra thì bỗng nghe thấy bên ngoài có tiếng chim bay tán loạn, kinh nghiệm trốn tránh kẻ truy sát khiến hần biết nhất định có một đội nhân mã đang đuổi đến, sắc mặt hần trầm xuống nhưng Lăng Tinh còn đứng lên trước hần, tai nàng động đậy nói: “Ước chừng có khoảng ba bốn trăm người, từ hướng Đông Bắc đuổi đến.” Nàng suy nghĩ một hồi rồi hỏi: “Dận Liên, người muốn mình có máu Kỳ lân không?”

Lần đầu tiên nàng chủ động nhắc đến chuyện này, Dận Liên chỉ cười lạnh: “Cô nói xem?”

“Nhưng nếu không có máu Kỳ lân người sẽ không sống nổi thì người định làm thế nào?”

Dận Liên im lặng hồi lâu, ánh mắt thâm trầm nhìn Lăng Tinh, suy nghĩ dần dần bay xa, những chuyện xảy ra hai năm nay hiển hiện trong đầu hần, hần trầm giọng đáp: “Hai năm nay ta từng nghĩ vô số lần, nếu tới đó ta không gặp con Hỏa kỳ lân kia mà chết trong tay Thụ yêu... thì tốt biết mấy.” Hần cup mắt nhìn vết sẹo mãi không thể nào xóa bỏ trên cổ tay mình, ánh mắt thê lương.

Tim Lăng Tinh co thắt lại: “Người hận con Kỳ lân đó sao?”

“Rất hận.” Hận đến thấu xương.

70. Chương 70

Lần đầu tiên Lăng Tinh cảm thấy đích thực mình đã làm một chuyện ích kỷ.

Nàng đưa Dận Liên lên đỉnh Thương sơn, đó là chỗ ở của Hỏa kỳ lân. Hàn khí trên đỉnh núi tuyết có thể khắc chế chuyển động của nội đan Hỏa kỳ lân, mà người thường cũng không chịu nổi lạnh giá của núi tuyết nên sẽ không lên được đỉnh núi, nơi đó lại kín đáo, không dễ bị ai phát hiện. Lăng Tinh định đến đó sẽ tìm cách lấy nội đan ra, có thể linh khí trên núi có thể giữ được mạng của Dận Liên. Dọc đường đi họ gặp phải vô số kẻ truy sát, hết trận này đến trận khác, dày đặc tới nỗi bức nàng đến mức ngừng thở.

Hai năm nay Dận Liên đều sống như vậy sao... chẳng trách hần một lòng muốn chết.

Đêm khuya, hai người không đốt lửa mà tìm một con đường vắng vẻ đi vào rừng sâu. Không có nội đan nàng chỉ đành tiêu hao sức lực trong huyết mạch của mình. Đây không phải là kế lâu dài, bây giờ nội đan đã dần dần dung hòa với tâm mạch của Dận Liên, hần bắt đầu bắt tri bắt giác hấp thu tinh lực trong nội đan, điều này đối với Lăng Tinh là một tổn thương chí mạng. Nếu ngày nào đó Dận Liên hoàn toàn hấp thu hết sức mạnh của nội đan, lúc đó... nàng sẽ triệt để tan biến.

“Làm sao kẻ khác phát hiện được máu Kỳ lân trong người người?” Lăng Tinh nhìn bầu trời sao mênh mông nhẹ giọng hỏi.

“Nữ nhân có hôn ước với ta bệnh nặng, ta đã cứu nàng.” Hắn chỉ đáp một câu là Lăng Tinh có thể đoán được tất cả mọi chuyện xảy ra sau đó, chắc chắn là nữ nhân kia đã bán đứng Dận Liên, máu của hắn tuy không công hiệu bằng nội đan Kỳ lân nhưng nếu uống một thời gian dài thì đích thực có tác dụng chữa bệnh cứu mạng.

Có lẽ đây lại là một lý do nữa để hắn hận Kỳ lân. Lăng Tinh thở dài, nhưng lại nghe Dận Liên lạnh giọng nói: “Không cần đồng tình.”

“Không phải đồng tình, ta chỉ là...” Lăng Tinh nghẹn lại, vì một con người mà nảy sinh cảm xúc như vậy thật là không nên, nàng cũng không biết mình rốt cuộc làm sao, có chút áy náy, có chút thương hại, còn có một chút cảm xúc kì lạ mà nàng không rõ nữa.

Nàng chỉ nói một nửa nhưng Dận Liên cũng không hỏi thêm, dường như đắn đo một hồi lâu, cuối cùng hắn hỏi đến chuyện hắn luôn để tâm nhất: “Tại sao lại liều mình cứu ta?”

Lúc đầu cứu hắn có lẽ là hành vi hiệp nghĩa, nhưng sau này sống chết cũng bảo vệ thì e là ngay cả người chí thân cũng không thể làm được. Nàng cứng rắn quật cường, chưa bao giờ nói mình bị thương, nhưng Dận Liên đều biết hết, thấy nàng một mình rửa vết thương bên bờ sông, ngực hắn không tự chủ được mà co rút, co rút như một loại đau đớn.

“Tại sao à?” Lăng Tinh chớp mắt, thần trí từ từ mê man, nàng mơ hồ lẩm bẩm, “Ừ, có lẽ là vì ta đau lòng vì người.”

Đau lòng?”

Dận Liên mỉm cười: “Gạt người.”

Nhưng sau đó mặt hắn bất giác đỏ lên. Trong lòng dường như có sóng vỗ ào ạt, hết đợt này đến đợt khác đập vào khiến bờ đá mềm đi.

Sáng sớm Lăng Tinh bị tiếng tên bắn về phía mình đánh thức. Nàng nghiêng đầu, chỉ nghe “phập” một tiếng, mũi tên cắm vào cây khô bên tai nàng. Đuôi tên rung rung, Lăng Tinh nhìn xuống nữ nhân bên dưới nhú mày đáp: “Giống cái?”

Nữ nhân cười lạnh rồi lại gương cung về phía Lăng Tinh: “Người cũng ăn to nói lớn quá nhỉ, hôm nay các người đừng hòng chạy thoát.” Lời nàng ta vừa dứt thì một đám hắc y nhân từ trong lùm cây bước ra vây chặt lấy họ.

Lăng Tinh cau mày, thương thế trên người nàng chưa lành, nếu miễn cưỡng đấu với nhiều người như vậy chỉ e...

“Diêu Dao.” Dận Liên trầm mặc lên tiếng, “Ta theo cô về An Sơn vương phủ, tha cho cô ấy đi.” Dận Liên thả mình xuống từ một cành cây khác. Hắn nhìn thẳng vào nữ nhân kia như nhìn một vật chết.

71. Chương 71

Gương mặt Diêu Dao cứng lại, rồi cười lạnh nói: “Huynh vì ả mà cam nguyện trở về làm người thuốc sao?”

Oán độc trong mắt nàng ta khiến Lăng Tinh vỡ lẽ: “Ồ, thì ra người chính là vị hôn thê bội tín bội nghĩa kia.” Diêu Dao biến sắc, Lăng Tinh không thèm nhìn nàng ta, nhảy từ trên cây xuống, tay giật lấy Dận Liên: “Ta vẫn chưa tới mức phải xin kẻ khác tha cho.”

Dận Liên cứng rắn khác thường, hắn bóp chặt cổ tay Lăng Tinh ấn mạnh vào mệnh môn của nàng, võ công hắn không yếu, chỉ là bị phế đi thôi. Người phế võ công của hắn chính là Diêu Dao. Dận Liên cúi đầu nhìn Lăng Tinh nói: “Đa tạ cô những ngày qua đã liều mạng vì ta.” Hắn có thể cảm nhận được sự mệt mỏi của Lăng Tinh, hắn cũng phát hiện ra rằng hắn không thể chịu đựng việc nàng ngày một tiêu tụy, “Đến đây là đủ rồi.”

Khiến hắn tin thiên hạ này vẫn còn để lại cho hắn chút hơi ấm là đủ rồi.

Đè nén cảm xúc dâng trào trong lòng, môi hần nhẹ lướt qua trán Lăng Tinh, còn chưa thể coi là một nụ hôn, chỉ là một sự tiếp xúc, sau đó hần quyết tuyệt buông tay đi về phía Diêu Dao.

Hơi ấm trên trán làm xao động trái tim Lăng Tinh, chờ nàng sức tỉnh thì Dận Liên đã bước đến trước mặt Diêu Dao. Thấy tay nữ nhân kia sắp tóm lấy Dận Liên, Lăng Tinh không biết cảm xúc chợt dâng trào trong lòng mình là gì, nàng không nói một lời lập tức rút roi ra mạnh mẽ hất tay Diêu Dao ra.

Diêu Dao nhú chặt mày, một chân đạp lên roi của Lăng Tinh, vẫy tay đáp: “Giết ả cho ta!”

Mười mấy hắc y nhân xông lên, Lăng Tinh vung sợi roi dài hết lớn, sợi roi quét qua, sát khí ghê hồn mang theo tiếng gió sắc bén, mười mấy người trọng thương ngã rạp xuống đất, người phía sau e ngại uy lực trong đòn của Lăng Tinh, tất cả đứng yên không dám tiến lên. Diêu Dao thấy vậy lập tức điểm vào huyệt đạo trên mình Dận Liên, kéo hần chạy vào sâu trong rừng. Kinh công nàng ta rất tốt, chớp mắt đã không thấy bóng dáng. Lăng Tinh vừa chiến đấu vừa đuổi theo vào rừng cây.

Không biết bị Diêu Dao mang đi bao xa, đến một con đường mòn, Diêu Dao bỗng nhiên dừng bước nhìn Dận Liên một hồi rồi thấp giọng nói: “Ta nợ huynh quá nhiều, nữ nhân vừa rồi xem ra là thật lòng tốt với huynh. An Sơn vương Thế tử bệnh nặng, An Sơn vương gia bày thiên la địa võng tìm huynh, nếu huynh trở về thì sẽ sống càng đau khổ hơn trước đây. Ta chỉ có thể giúp huynh một lần, hãy mau trốn đi thật xa, trên thế gian này dù sao cũng sẽ có chỗ thế lực của Vương phủ không với tới được.” Nàng giấu Dận Liên trong bụi cỏ, cuối cùng nhìn Dận Liên một lần rồi trầm giọng nói: “Dận Liên ca ca, tiếp tục sống cho thật tốt nhé.”

Diêu Dao vừa chạy về phía xa vừa rút trủy thủ trong tay áo ra đâm mạnh vào bụng mình, máu tươi trào ra, Lăng Tinh ở phía sau cũng từ từ đuổi đến, sau lưng nàng là vô số truy binh. Diêu Dao ngụy trang thương thế của mình rồi hét lớn: “Mặc kệ nữ nhân này đi, người thuốc chạy rồi! Đuổi theo hướng Đông!”

Đám người đều được huấn luyện, lập tức ngừng tấn công đuổi theo về phía Đông.

Chờ đám hắc y nhân biến mất, Lăng Tinh toàn thân đầy máu nửa quỳ trên đất, Diêu Dao ôm vết thương ở bụng nhìn nàng một cái rồi đi theo đám hắc y nhân.

Lăng Tinh có thể cảm thấy được hơi thở của nội đan Kỳ lân ở gần đây, Dận Liên chưa trốn đi, nàng hiểu, vị hôn thê kia coi như lương tâm thức tỉnh một lần. Nhưng Lăng Tinh cũng không còn hơi sức đi tìm Dận Liên nữa, nàng kiệt sức mềm nhũn ra, máu từ vết thương chảy ướt một vạt đất.

Nằm từ sáng sớm đến gần tối, huyệt đạo trên người Dận Liên cũng được giải, hần tìm đến thì thấy Lăng Tinh nằm yên lặng trên mặt đất như không còn hơi thở.

Tim hần lập tức như bị bóp chặt.

“Dận Liên...” Người trên mặt đất phát giác được tiếng bước chân của hần, nàng không mở nổi mắt, “Đi Thương sơn... Ở đó, ít người, không nguy hiểm.”

Dận Liên dừng bước cắn chặt răng: “Một mình ta đi được rồi. Cô đi đi, đừng ở chung với ta nữa.”

Lúc này Lăng Tinh mới mở đôi mắt dính đầy máu, ánh mắt mơ màng nhìn hần: “Không đi được đâu.”

Dận Liên tức giận: “Rời khỏi ta đi.”

“Không rời được nữa.” Lăng Tinh gian nan cong môi cười, “Không động đây được nữa.”

Dận Liên nắm chặt tay quay người đi, bỗng nhiên sau lưng hần truyền đến tiếng nói khàn khàn của Lăng Tinh: “Này... không biết làm sao nữa, hình như ta thích người rồi.”

Mắt Dận Liên đỏ lên, hần không đáp lời.

72. Chương 72

Trăng sáng sao lấp lánh, Thương sơn tuyết trắng mênh mang. Lại là một trận chém giết, gió lạnh thấu xương thổi bay mùi tanh khắp người nàng.

Bước chân độc hành in dấu trên mặt tuyết, hòa lẫn với máu tươi, mỗi một bước của nữ nhân áo đỏ đều như nặng ngàn cân. Bỗng nhiên nàng trượt chân ngã mạnh xuống mặt tuyết, băng tuyết phủ lên như muốn chôn vùi nàng.

Một đôi tay lạnh như băng kéo nàng từ trong tuyết ra. Lăng Tinh kiệt sức mở mắt, trước mặt là một đôi giày màu xanh, nàng cố gắng ngẩng đầu, nhìn thấy nam nhân áo xanh quần trắng thân sắc đậm mặc đứng trước mặt mình: “Cô đi đi.” Hắn nói, “Ta không đáng để cô đối với ta như vậy đâu.”

Không đáng... Lăng Tinh nghĩ có những lúc đáng hay không đâu thể do mình quyết định. Giọng nàng khô đắng lắm lắm: “Ta thấy cũng đáng lắm.”

Nam nhân nhìn sắc mặt trắng xám của nàng, hần nhú chặt mày quay người đi, giọng nói cứng đờ: “Ta sẽ không cảm kích cô đâu.”

Lăng Tinh cố nhịn luồng khí tanh trào lên trong ngực, vừa bò dậy vừa nhẹ giọng nói: “Ta cũng không cần người cảm kích.” Cô đi về phía trước nhẹ kéo đầu ngón tay đồng cứng của nam nhân, đôi tay có lạnh giá thế nào đi nữa nhưng lúc nắm lấy cũng vô thức phát ra hơi ấm, giống như con người Lăng Tinh, trong cái lạnh giá cùng cực lại mang một chút hơi ấm khiến người ta run rẩy từ tận đáy lòng, khiến hắn không tự chủ được mà... mê đắm.

“Ta đuổi chúng đi rồi, chúng ta trở về thôi.” Giọng điệu ôn hòa như đang dỗ dành một đứa trẻ khóc quấy.

Ở một hướng Lăng Tinh không nhìn thấy, hần rừ khóe mi, nhịp tim như bị sự bất lực cùng cực này giữ chặt lại, hần như con thú bị nhốt trong lồng, bị hiện thực đánh thép ghìm bước chân. Dận Liên rút tay đi về phía trước vài bước, hần lạnh giọng nói: “Ta không có liên hệ gì với cô hết.”

“Có mà.” Trong tuyết trắng mênh mông, bóng dáng của nam nhân áo trắng quần xanh bắt đầu trở nên mơ hồ, thân hình Lăng Tinh bất giác ngã qua một bên, “Quan hệ của chúng ta... không bạc đâu.”

Phía sau nhẹ vang lên một tiếng rồi không còn động tĩnh gì nữa. Dận Liên quay đầu nhìn lại, nữ nhân áo đỏ đã hôn mê ngã trên đất, quanh người nàng máu tươi nhuộm đỏ một vạt tuyết trắng.

Tim đau như bị cào xé, sự lạnh nhạt ngụy trang của Dận Liên cũng sụp đổ. Hắn lê bước trở lại bên người Lăng Tinh ôm nàng vào lòng xem xét tỉ mỉ, đến khi cảm giác được mũi nàng yếu ớt phập phồng Dận Liên mới dám buông thả sự run rẩy sợ hãi của bản thân.

“Cô đi đi.” Hắn khàn giọng nói, rồi vùi đầu bên má Lăng Tinh tìm kiếm hơi ấm không còn nhiều của nàng, vừa bất lực vừa tuyệt vọng: “Rời xa ta đi... cầu xin cô.”

Máu trong người cũng theo cảm xúc của hắn mà từ từ cuộn cuộn chuyển động, bầu trời đầy tuyết dường như khiến hắn cảm nhận được cái nóng thiêu đốt, mang theo một sức mạnh như hủy diệt tất cả dằng trảo trong cơ thể hắn, Dận Liên đau đớn như bị lăng trì.

Máu Kỳ lân... tất cả trò đùa của vận mệnh này đều do máu Kỳ lân mà ra. Nếu không có thứ đó... Cổ họng Dận Liên vang lên tiếng gào thảm thiết như con thú bị nhốt, hần hận không thể tự giết chết mình. Nhưng ngay cả chết hắn cũng bị máu Kỳ lân kìm kẹp.

Lúc Lăng Tinh tỉnh lại thì phát hiện mình đã nằm trong một sơn động nào đó của Thương sơn, ánh lửa trong sơn động và màn trời băng tuyết bên ngoài tạo thành hai mảng đối lập. Nàng nhìn Dận Liên chỉ mặc một chiếc áo mỏng ngồi ở cửa động, thâm nói nội đan Kỳ lân chắc đã hoàn toàn gắn liền với huyết mạch của hắn rồi, nhưng hắn vẫn chưa biết vận dụng sức mạnh của nội đan. Lúc này sức khỏe của Lăng Tinh cũng đã đến cực hạn, nếu còn không lấy nội đan ra chỉ e nàng sẽ thật sự hoàn toàn tan biến trong thế gian này. Nhưng nếu lấy nội đan về thì mạng của Dận Liên có làm thế nào cũng không giữ được.

Kết cuộc người chết ta sống thế này đối với Lăng Tinh mà nói là một vấn đề đơn giản nhất, nhưng cũng khó khăn nhất.

“Dận Liên.” Nàng nhẹ giọng gọi, người đứng ở cửa động quay người lại, máu trên tay hắn khiến Lăng Tinh giật mình, “Tay người... sao vậy?”

Dận Liên tùy tiện rủa máu trên cổ tay: “Không sao.” Hắn lạnh giọng cười như mỉa mai, “Dù sao ta cũng đã là một quái vật sống dở chết dở.”

Thần sắc trên mặt hắn khiến Lăng Tinh sụp mắt. Lăng Tinh im lặng hồi lâu rồi nói: “Nếu ta nói ta có thể giúp người vứt bỏ máu Kỳ lân, nhưng cái giá lại là tính mạng của người thì người sẽ lựa chọn thế nào?”

“Cầu còn không được.”

73. Chương 73

Đêm xuống, Lăng Tinh cho Dận Liên uống chút thuốc mê cuối cùng, giống như lần trước, không lâu sau thì hắn ngủ say. Nàng cởi bỏ y phục hắn, lần này ngón tay nàng dạo một vòng trên vết sẹo của Dận Liên trước, sau đó nhẹ dừng lại ở tim hắn. Bàn tay nàng không ấm nóng như trước mà lạnh đến mức khiến Dận Liên vô thức rợn người.

Cảm nhận được trái tim dưới tay đang đập một cách bình ổn, còn có nội đan khẽ chuyển động, ngón tay Lăng Tinh bất giác run lên. Nàng sắp chính tay giết Dận Liên, khiến vòm ngực ấm nóng này trở nên lạnh cóng, khiến nhịp tim trầm ổn này từ từ ngừng lại.

“Xin lỗi...” Lăng Tinh Khàn giọng, “Ta không ngờ kết cục lại trở nên như hôm nay, khiến người đau khổ như vậy...” Nàng cắn chặt răng, ngón tay run run cong lên, bắt đầu hút nội đan trong người Dận Liên ra khỏi tâm mạch của hắn.

Toàn thân Dận Liên chấn động, khoảnh khắc nội đan rời khỏi tâm mạch, một cơn đau cực đại lan khắp toàn thân khiến hắn đau đến co giật, Dận Liên cảm thấy mình không thể giả vờ được nữa, nếu còn không mở mắt thì hắn mãi mãi không thể nào thấy được Lăng Tinh nữa.

Sắc mặt Lăng Tinh trắng bệch, mồ hôi tuôn như mưa, dường như nàng còn đau đớn hơn Dận Liên vài phần. Nội đan Kỳ lân từ từ khiến dưới da thịt Lăng Tinh dần dần hiện lên vảy Kỳ lân, đầu nàng mọc lên một cái sừng, chân thân dần hiện.

Nhìn thấy khuôn mặt trước mắt, Dận Liên bàng hoàng hiểu ra. Tất cả những nghi hoặc trong lòng hắn trước đây vào lúc này đã được giải đáp hết. Nàng cứu hắn, liều mạng bảo vệ hắn, thì ra chẳng qua là vì nội đan của nàng giấu trong thân thể hắn.

Dận Liên vẫn biết Lăng Tinh đối với hắn như vậy chắc chắn có lý do gì đó, lý do đó luôn là một câu đố, hắn bèn thả lỏng cảnh giác, thậm chí tin vào lý do nực cười là nàng “thích” hắn. Nhưng khi lý do này bày ra trước mắt, Dận Liên cảm thấy mình bị lừa dối một cách triệt để.

Nàng không thích hắn, chỉ là lợi dụng thôi. Ý nghĩ này khiến ánh mắt Dận Liên trầm xuống.

“Nếu người muốn tìm lại nội đan thì lúc đầu cứ nói thẳng là được rồi, ta không thèm thứ này của người, muốn lấy thì cứ lấy, hà tất phí công cực khổ như vậy.” Hắn lặng lẽ lên tiếng, Lăng Tinh giật mình buông lỏng tay, nội đan lại bị hút vào trong tâm mạch Dận Liên, “Người tốn nhiều tâm tư như vậy để lấy được thứ này, không biết tại sao bây giờ ta lại không muốn cho người nữa.”

Hắn lạnh lùng nhìn Lăng Tinh: “Hỏa kỳ lân, người hại ta ra nông nổi này tại sao ta phải để cho người sống thoải mái chứ?”

Sắc mặt Lăng Tinh trắng bệch.

“Dận Liên này cho dù ngày sau sống khổ sở khó chịu hơn nữa thì hôm nay cũng không cho người lấy lại nội đan, người và ta không chết sẽ không thôi.”

Lăng Tinh nhìn hắn một hồi rồi bật cười: “Dận Liên, ta thật lòng thích huynh, không liên quan đến nội đan, ta muốn đối xử tốt với huynh cũng vì ta thích huynh, ta...”

Lúc này tâm trạng Dận Liên hỗn loạn, bất kể Lăng Tinh nói gì hắn đều cho rằng nàng có mục đích khác, nghĩ đến việc mỗi một câu nàng nói với mình, mỗi một việc nàng làm ỉn ẻ đều là giả dối, hắn cảm thấy tim mình dường như bị xé rách, vô cùng khó chịu: “Cút.” Hắn ngắt lời Lăng Tinh, “Đừng để ta nhìn thấy người nữa.”

Lăng Tinh im lặng nhìn hắn: “Nhưng ta vẫn muốn nhìn thấy huynh.” Không có nội đan nàng cũng chỉ còn có mấy ngày nữa thôi.

“Cút!” Nội lực bộc phát đánh Lăng Tinh bay ra xa.

Hắn... có thể dùng sức mạnh của nội đan Kỳ lân rồi. Lăng Tinh ôm ngực phun ra một ngụm máu lớn, nàng có chút vui mừng nhưng cũng có chút thất vọng, sau này hắn có thể tự bảo vệ mình rồi, không còn cần nàng nữa.

74. Chương 74

Lăng Tinh đi thật.

Dận Liên ở trong sơn động một bước không rời chờ nàng ba ngày. Hắn đứng ngồi không yên muốn đi tìm nàng, nhưng lại sợ Lăng Tinh quay về không tìm thấy hắn, hắn biết nội đan của Lăng Tinh ở chỗ hắn, nàng nhất định sẽ không đi xa, nàng nhất định vẫn còn ở đây, chỉ là mấy ngày trước hắn nóng giận nặng lời khiến nàng không dám trở về thôi.

Dận Liên không phải kẻ ngốc, sau khi bình tĩnh lại trong lòng hắn rõ hơn ai hết, ngày đêm bên nhau, hắn vẫn chưa hồ đồ đến mức ngay cả chân tình hay giả ý cũng không phân rõ. Lúc đó chỉ là hắn giận quá thôi.

Trong gió tuyết bỗng nhiên truyền đến mùi máu tanh nồng đậm, mấy ngày nay cảm quan của hắn linh mãnh hơn trước rất nhiều, vừa ngửi đã biết đó là máu Lăng Tinh...

Trong lòng hắn đột nhiên dâng lên cảm giác bất an. Hắn xông ra cửa động lần theo mùi máu.

Dưới chân Thương sơn, một nữ nhân áo đỏ treo trên cành cây khô, toàn thân nàng đầy máu, máu nhỏ tí tách xuống mặt đất bị tuyết hút vào, trong gió lạnh rít gào chỉ có nàng là không còn hơi thở.

Dận Liên từ từ đi về phía dưới nàng, hắn ngậy ngốc ngẩng đầu lên nhìn nàng, thế giới bị ánh nắng chia cắt từ từ sụp đổ trong mắt hắn, chỉ còn lại thân thể vỡ vụn của Lăng Tinh, và đôi mắt còn chưa nhắm của nàng.

“Lăng Tinh...”

Trong gió lạnh kêu gào thê lương dưới chân Thương sơn, hắn dường như nghe thấy giọng nói của Lăng Tinh “Nhưng ta vẫn muốn nhìn thấy huynh.” Đôi mắt chưa nhắm lúc này từ từ khép lại.

Hắn đã kịp nhìn nàng lần cuối.

Hắn ôm mặt khuyu xuống, giữa những ngón tay che đi biểu hiện trên mặt, huyết lệ trào ra, không rõ là đau đớn, là hối hay là hận. Không phải hắn thật lòng muốn đuổi nàng đi, chỉ là... chỉ là hắn không ngờ rằng chia xa lúc đó lại là vĩnh biệt...

Có tiếng bước chân sột soạt, hắn nhìn về truy binh của Sơn An vương phủ đang vây lấy hắn từ xa, máu đỏ trong mắt dần lên sát ý không gì không chế nổi.

Hai mươi năm sau.

Huyết kỳ lân một mình diệt Sơn An vương phủ, thiên hạ kinh hoàng.

Trên đỉnh Thương sơn, Dận Liên lặng yên nhìn gió tuyết đầy trời, trong lòng trống trải đến mức gió lạnh cũng không thổi vào được.

“Người lại đến rồi.”

Tiếng chuông bạc dần lại gần cuối cùng dừng sau lưng hắn: “Cái hẹn hai mươi năm, người hứa hôm nay sẽ giao đồ cho ta, ta đến để lấy đi.” Thân hình nữ nhân trắng như muốn hòa làm một thể với bầu trời thê lương, giọng nàng khàn khàn giống hệt người trong lòng Dận Liên, nhưng trong giọng nàng lại không có chút cảm tình.

Dận Liên cong môi. Tay phủ lên ngực, “Đại thù đã báo, ta có nội đan Kỳ lân cũng vô ích, người muốn lấy thì lấy đi.”

Bạch Quỷ lấy bút ra nhẹ điểm sau lưng Dận Liên, lúc nội đan Kỳ lân được lấy ra, Dận Liên bàng hoàng nói: “Nếu người tới sớm một chút, lấy nó đi trước khi Lăng Tinh tìm được ta thì tốt biết mấy.”

“Thứ ta cần chẳng qua là hối hận người đặt trên nội đan Kỳ lân thôi.” Bạch Quỷ im lặng một hồi rồi lên tiếng: “Báo được thù có cảm thấy vui chút nào không?”

“Không.”

Hắn làm nhiều việc như vậy, liệu cả đời để báo thù, quay đầu nhìn lại mới cảm thấy tất cả những gì mình làm đều không bằng một nụ cười Lăng Tinh cho hắn khi còn sống. Hắn hối hận vì lúc xưa bản thân quá vô tình và ngu xuẩn. Đau và hận như vậy thì có báo thù, có nhiều máu tươi hơn nữa cũng không cách nào tiêu trừ được.

Thứ hắn muốn chuộc, thứ hắn muốn bù đắp sớm đã bị năm tháng lạnh nhạt xóa nhòa, không thể nào tìm lại được nữa.

Đầu bút rời lưng Dận Liên, nội đan Kỳ lân dính trên đầu bút bị kéo ra. Ánh mắt Dận Liên trống rỗng, thân hình ngã thẳng xuống vách núi vạn trượng. Phiêu linh như gió tuyết mãi không ngừng trên đỉnh Thương sơn.

Bạch Quỷ chụp lấy nội đan, nhìn về nơi trời đất hòa làm một ở phương xa, cất giọng than: “Con quỷ thứ chín mươi bảy, vẫn còn ba con...”

75. Chương 75

Đây đã là ngày thứ ba Nhược Thủy quỳ trước cửa Sơn tự, Phương trượng lại đến khuyên nài, Nhược Thủy vẫn chỉ nói một câu như cũ: “Tôi muốn huynh ấy chính miệng nói với tôi.” Nói với nàng rằng hắn xuất gia rồi, kèm theo một phong Hư thư, kết liễu hôn nhân của họ, cắt đứt trần duyên của họ.

Phương trượng thở dài một tiếng, lắc đầu đi vào trong tự.

Nược Thủy thả con Thính âm cổ trong tay áo ra để nó theo bước Phương trượng bò vào trong Sơn tự, còn mình vẫn yên lặng quỳ tại chỗ, lắng nghe động tĩnh do Thính âm cổ truyền đến.

Phương trượng đẩy cửa đi vào một gian tịnh xá, tiếng mõ vang lên, đàn hương phảng phất, một hòa thượng áo xám đang ngồi trên bồ đoàn nhỏ giọng niệm kinh, nghe thấy Phương trượng đến, thanh âm chợt dừng.

“A di đà phật.” Phương trượng hỏi: “Nàng ấy đã quỳ trước cửa ba ngày rồi, Không Niệm, con vẫn không đi gặp sao?”

Không Niệm, Không Niệm... người nàng luôn tâm tâm niệm niệm tưởng nhớ lại lấy pháp hiệu như vậy, nhất thời nàng cảm thấy thế giới này bất lực đến nực cười.

Tiếng mõ lại vang lên, Nhược Thủy có thể tưởng tượng bộ dạng nhắm mắt tĩnh tọa của hắn, chuyên tâm trầm tĩnh, như lúc hắn vẽ lông mày cho nàng thường ngày. Nhưng lời nói đã không còn sự dịu dàng trước kia: “Phương trượng đặt cho con pháp hiệu Không Niệm tức là đã hiểu tâm tư của con. Hồng trần tục niệm tất cả đã trở thành hư vô, con không đi đâu, còn cô ấy cũng sẽ đi thôi.”

Gió trước cửa Sơn tự mang theo hương hoa quế, lạnh lẽo thổi vào huyết mạch đang cuộn cuộn của Nhược Thủy, tiếng “A di đà phật” của lão phương trượng vang vọng trong tai nàng, phiêu du không tắt.

“Quá khứ đã trở thành hư vô, trước đây con tạo sát nghiệt quá nhiều, nửa đời sau chỉ mong có thể độ thế nhân để hóa giải nghiệt chướng.” Hắn bỗng nhiên mở miệng nói, thanh âm như ngay bên tai nàng. Tất cả cổ thuật của Nhược Thủy hắn đều biết, chắc hẳn đã phát hiện ra Thính âm cổ, lời này là nói để nàng nghe, “Phật môn thanh tịnh, không nên gây thêm phiền nhiễu.”

Trong lúc này, Nhược Thủy chỉ cảm thấy nộ hỏa trong lòng như thiêu đốt hết tất cả bi ai, nhuộm đỏ mắt nàng.

“Tiêu Mặc Niên, huynh phụ ta.” Nàng cúi đầu nhìn đầu gối đã quỳ đến tê liệt của mình, lẩm bẩm: “Cái gì mà bạc đầu không rời, tình nghĩa quyến luyến...”

Nược Thủy từ từ đứng dậy, gàu gối tê liệt cứng đờ khiến nàng không cách nào đứng thẳng, nhưng cho dù như vậy nàng cũng muốn lớn tiếng cho hắn biết, thề tử mà hắn cưới không phải chỉ một tờ Hư thư là có

thể xua đuổi được, cũng không phải một câu “Quá khứ trở thành hư vô” là có thể xóa hết, hấn ích kỷ muốn quên đi sạch sẽ hồng trần tục thế, còn nàng lại muốn bắt hấn đến chết cũng không quên được.

“Tiêu Mặc Niên.” Nội lực mang theo giọng nói khàn khàn truyền vào trong Sơn tự, làm đám chim chóc hoảng sợ bay tứ tung, “Huynh trốn vào Phật môn để cầu thanh tịnh, vậy ta sẽ khiến cho Phật môn không một ngày bình yên. Huynh muốn độ thể nhân để chuộc tội nghiệt khi xưa, vậy ta sẽ tàn hại chúng sinh, tạo vô số nghiệp chướng chốn nhân gian.” Nhược Thủy dừng lại, nàng cup mắt, nàng từ bỏ tự tôn mềm mỏng một lần nữa, “Huynh biết mà, ta nói được làm được, huynh cũng biết lời ta nói hôm nay chỉ vì muốn ép huynh, nếu huynh chịu về nhà cùng ta...”

Hơi thở của Thính âm cổ bên tai nàng bị đứt đoạn, nàng khẽ ngẩn ra, một lúc sau liền thấy Phương trượng từ cửa Sơn tự bước ra, đứng trên bậc thang cao cao nhìn xuống chấp tay hành lễ nói với nàng: “A di đà phật, thí chủ hãy về đi, Không Niệm không còn là người của tục thế nữa, những chuyện đó đối với hấn mà nói cũng không còn quan trọng.”

Nhược Thủy cười lạnh: “Phương trượng, hấn tu Phật chỉ vì Phật khiến hấn tìm được một chỗ trốn tránh mà thôi. Trong lòng hấn không hề có Phật.”

Phương trượng lại A di đà phật với nàng.

Nàng cười nói: “Hấn sẽ phải trả giá cho sự ích kỷ hôm nay, cũng sẽ hiểu được trên thế gian này có những người, những chuyện mà bất kể hấn tu đạo gì pháp gì cũng không thể nào trốn tránh được.” Nhược Thủy không nói nhiều, quay người rời đi, chỉ nhàn nhạt để lại một câu nói, “Phương trượng, ba năm sau ông nhất định sẽ hối hận vì đã cạo đầu cho Tiêu Mặc Niên.”

76. Chương 76

Nguyên Vô năm thứ bảy, Ma giáo Nam Cương công phá phòng thủ cuối cùng của Trung nguyên, ồ ạt xâm chiếm Vô lâm Trung nguyên, rất nhiều môn phái bị công đánh, Triều đình không thể trấn áp, Trung nguyên nhất thời lâm vào cảnh sinh linh đồ thán.

Chợ Nam Dương, một người trùm áo choàng màu đen đội nón phủ vải sẫm màu bước nhanh qua con đường, sau lưng nàng có mấy hắc y nhân cũng ăn mặc thần bí như vậy.

“Ma giáo Nam Cương làm nhiều việc ác, giết người như ngóe không biết hối cải, trời cao có đức hiếu sinh, nợ máu trả máu không thể nào thoát được.” Trong hẻm sâu truyền đến giọng hát của trẻ con, kẻ đầu lĩnh đội nón nhìn xuyên qua lớp vải đen trước mặt, lạnh lùng nhìn mấy đứa trẻ đang chơi đùa trong hẻm.

Đám tử sĩ phía sau lập tức bước lên hỏi: “Giáo chủ, có cần treo thi thể của bọn chúng ngoài đường để thị chúng không?”

Không hỏi sống chết, chỉ hỏi sau khi chết xử lý thế nào, xem ra không chỉ người ngoài biết nàng “Giết người như ngóe”, ngay cả người trong Vu giáo cũng vậy.

Nhược Thủy phẩy tay nói: “Giết mấy đứa trẻ cũng không có ích gì, tìm ra kẻ viết bài hát đó.” Giọng nàng được nội lực khống chế, khó phân âm dương, bọn họ đều không thể nghe ra giọng thật của nàng, thậm chí không biết nàng là nam hay nữ. Đối với bên ngoài, họ chỉ biết tên của nàng là Tiêu Mặc Niên.

Người họ oán ghét thù hận cũng là “Tiêu Mặc Niên”, tướng công đã vào cửa Phật từ lâu của nàng.

Thời hạn ba năm, nàng nói được làm được, nàng khiến thiên hạ đại loạn, tạo vô số nghiệt chướng, tất cả giết chóc và máu tươi cũng chỉ vì hôm nay...

Hôm nay, bước chân của nàng không cho phép bất kì kẻ nào ngăn cản.

Trong Uy Viễn tiêu cục có mấy chục người của Vu giáo đang chờ trong đại sảnh, Tổng tiêu đầu Uy viễn tiêu cục đứng bên một người của Vu giáo cười nhỉnh. Bên ngoài bỗng ồn ào, có người của Vu giáo đến báo nói

Giáo chủ đã đến, mấy chục người trong đại sảnh lập tức đứng dậy, cung kính quỳ xuống. Chờ Nhược Thủy đi vào trong, không ai không cúi đầu hành lễ: “Giáo chủ.”

Nhược Thủy quét mắt nhìn quanh đại sảnh một vòng, kẻ cau mày: “Người đâu rồi?”

Tổng tiêu đầu lập tức đứng dậy cung kính trả lời: “Hồi Giáo chủ, Không Niệm đại sư chệch bên ngoài ồn ào, bây giờ đang nghỉ trong hậu viện.”

“Ở đây không có Không Niệm đại sư nào hết.” Nhược Thủy bỏ lại một câu rồi rũ tay áo bỏ đi, “Các người không được vào trong.”

Xuyên qua hành lang dài đằng đằng, cuối con đường có một tiểu viện vắng vẻ, nàng còn chưa bước vào đã nghe bên trong truyền ra tiếng gõ mõ, có thể nghĩ được mùi đàn hương nhàn nhạt. Nhược Thủy nghĩ bọn thuộc hạ đối với hần cũng không tệ, nhưng nàng lại không muốn để hần sống thoải mái như vậy. Không thể để một mình hần sống tốt như vậy, giống như sự tồn tại của nàng đối với cuộc đời của hần vốn chẳng hề quan trọng, Nhược Thủy vô cùng không thích.

Nàng trầm sắc mặt bước vào trong sân, cửa của căn phòng nhỏ bên trong không đóng, Nhược Thủy thấy được bóng lưng của Tiêu Mặc Niên, trong tim dậy lên những xung động khó cưỡng. Hần quỳ trên bồ đoàn vừa gõ mõ vừa niệm kinh, trông bộ dạng rất từ bi. Ai nghĩ được rằng người như vậy cũng từng tay đầy máu tanh, vô cùng máu lạnh chứ.

Nhược Thủy mĩa mai cong môi, ba năm không gặp hần ốm đi rất nhiều, thiết nghĩ tăng nhân thanh tu cũng cực khổ lắm.

Tiếng mõ chợt dừng, giọng Tiêu Mặc Niên nhẹ nhàng truyền ra: “Đến rồi thì vào trong ngồi đi.”

Nhược Thủy cũng không khách sáo bước vào trong, phóng khoáng ngồi phía trên, trước chỗ quỳ của Tiêu Mặc Niên. Nàng gỡ bỏ vải đen trên đầu, nhàn nhạt nhìn Tiêu Mặc Niên đang quỳ trên bồ đoàn, không nói lời nào.

Tiêu Mặc Niên cũng không để tâm, chỉ điềm đạm nói: “Nhược Thủy, đã lâu không gặp.”

“Đúng là hơi lâu, trong ba năm nay không biết có bao nhiêu máu thịt đã hóa thành xương trắng. Lâu đến mức ngay cả sự kiên trì của ta cũng bắt đầu dao động rồi.”

Tiêu Mặc Niên nhàn nhạt cong môi cười điềm đạm phóng khoáng: “Cô làm nhiều việc như vậy cuối cùng cũng thành công ép Phương trượng đuổi ta ra khỏi tự rồi.” Hần ngẩng đầu, ánh mắt tiếp xúc với Nhược Thủy, “Chúc mừng, cô lại hoàn thành một tâm nguyện rồi, nhưng mà món nợ của cô cho dù ta có niệm kinh cả đời cũng không thể thay cô trả hết.”

“Thiếu thì thiếu, ông trời có bản lĩnh thì cứ đến tìm ta mà đòi.” Nhược Thủy gõ tay trên ghế gỗ, nói giống như đang suy nghĩ, “Nhưng nợ người thiếu ta thì ta muốn đòi ngay bây giờ.”

Tiêu Mặc Niên im lặng nhìn nàng, không buồn không vui.

“Cho người hai con đường, chết hoặc là bị ta dày vò đến chết.”

“Cô hận ta vậy sao.” Tiêu Mặc Niên cười, “Một tờ Hưu thư đã tổn thương lòng kiêu ngạo của cô, cô muốn ta trả thế nào?”

Nhược Thủy nhướn mắt cười, khóe môi không còn chút ảm áp: “Bây giờ trước khi giết người ta lại thích dày vò hần một lúc trước đã. Người cảm thấy thế nào?”

“Tùy cô.”

Bàn tay bất giác nắm chặt thành quyền, Nhược Thủy không bỏ qua bất cứ biểu hiện nào trên mặt hần, nhưng nàng không thấy được cảm xúc của Tiêu Mặc Niên, hần thật sự trở thành Phật đắc đạo, bất kể nàng làm chuyện gì hần cũng đều cười từ bi.

“Được.” Nhược Thủy lại đeo khăn lên, thanh âm lạnh lùng, “Thiếp sẽ không phụ ý chàng.”

77. Chương 77

Đám ô hợp của Võ lâm Trung nguyên tổ chức Đại hội Võ lâm ở Thiếu Lâm, tuyển chọn được Minh chủ tên là Thượng Quan Kỳ Hoa, Nhược Thủy nghe thuộc hạ bẩm báo, người đó võ công cao cường, lực áp quần hùng trong Đại hội Đồ ma, còn bắt được một Đường chủ của Vu giáo.

Nàng không buồn trả lời, ánh mắt nhàn nhạt quét qua Tiêu Mặc Niên đứng bên cạnh. Nàng gọi hắn đến nhưng không cho hắn ngồi, bắt hắn đứng bên cạnh mình, nghe thuộc hạ bẩm báo tất cả mọi hành động của Vu giáo ở Trung nguyên. Nàng hi vọng Tiêu Mặc Niên giận dữ, giận đến mất phong độ, dù gì thì thấy Vu giáo mình từng chống quần khốn kiếp đến mức này ai cũng sẽ đau lòng.

Nhưng Tiêu Mặc Niên chỉ im lặng đếm phật châu, không nói một lời cũng không có bất kỳ biểu hiện gì.

“Phái người đi tra xem hư thực thế nào, Võ lâm Trung nguyên suy yếu đã lâu, không thể đột nhiên mọc ra một nhân vật như vậy. Nếu có cơ hội thì giết hắn đi.”

“Dạ.”

Sự vụ tạm xử lý xong, Nhược Thủy dựa trên ghế hỏi Tiêu Mặc Niên: “Người thấy bây giờ ta chống quần Vu giáo như vậy có tốt không?”

Tiêu Mặc Niên đếm phật châu nhàn nhạt đáp: “Vu giáo lợi hại hơn trước kia không ít.”

Thấy hắn vẫn không có cảm xúc, Nhược Thủy cười lạnh: “Nhờ phúc của ngươi.” Nếu không phải tiền nhiệm Giáo chủ như hắn nữa đường xuất gia thì nàng đâu thể ngồi vững vị trí Giáo chủ này mà tung hoành thiên hạ.

Ánh mắt Nhược Thủy dừng bên ngoài bữa sỗ, nhìn thấy nắng xuân rực rỡ, trong đầu nàng bỗng nhiên lại nhớ lại cảnh tượng lần đầu họ gặp nhau nhiều năm trước, cây ngô đồng mới đâm chồi, nam nhân lười nhác trên cây bắt cắn ngã xuống đụng phải nàng. Thiếu nữ trẻ con giận dữ đánh hắn: “Người tưởng mình là kim phụng sao mà ngã trên cây ngô đồng! Xin lỗi ta ngay.” Thiếu niên ngạo mạn không chịu yếu thế, hừ giọng nói: “Ta vốn là kim phụng, rơi xuống mình con chim phạm tục như cô thì cô phải vui mới đúng chứ... Không được khóc!”

Chuyện xưa vẫn còn, chỉ là trong chớp mắt đã như cánh bướm cũ kĩ, chấp vá chẳng chặt, xấu xí khó coi. Nhưng mặc cho bãi bể nương dâu, chỉ cần nghĩ đến chuyện xưa thì tâm tình Nhược Thủy liền tốt lên không ít, “Nghe nói hôm nay Nam Dương họp chợ, người có muốn đi xem không?”

Tiêu Mặc Niên không hề nhú mồm: “Phố chợ đông đúc...”

Nghe hắn cự tuyệt, Nhược Thủy lại cười lạnh: “Ta lại muốn đi xem cái sự đông đúc này, xem thử ai dám cản đường ta.”

Tiêu Mặc Niên im lặng nhìn nàng, lòng nghĩ, những năm tháng muốn gì làm nấy này đã khiến tính tình nàng ngày càng cổ quái, hắn im lặng không lên tiếng nữa.

Nam Dương thành Đông, phố chợ quả nhiên náo nhiệt vô cùng, Nhược Thủy đeo khăn đen, mặc hắc y sát khí nặng nề, bá tánh phía trước tuy không biết nàng là ai nhưng đều sợ hãi tránh xa. Quả nhiên không ai dám cản đường nàng, Nhược Thủy quay đầu nhìn Tiêu Mặc Niên, nàng kiêu ngạo giương cằm đường như muốn cho hắn thấy.

Tiêu Mặc Niên cúi đầu im lặng than nhẹ.

Hai người đi rồi lại dừng, đến khi Nhược Thủy dừng bước trước một quầy hàng bán ngọc thạch, chủ quầy co rúm ở một bên không dám mở miệng tiếp đón, Nhược Thủy cũng chẳng để tâm, cầm lấy một phiến ngọc thạch được đẽo thành hình gà, nàng liếc nhìn Tiêu Mặc Niên chế giễu: “Phụng hoàng rơi xuống nước, bổn Giáo chủ ban mảnh ngọc này cho ngươi, người thấy thế nào?”

Câu mỉa mai “Phụng hoàng rơi xuống nước không bằng gà” này gợi lại hồi ức của Tiêu Mặc Niên, hắn bắt giác cong môi, ánh mắt mềm đi.

Thấy biểu hiện của hấn, lòng Nhược Thủy ấm lên, bao nhiêu oán hận và bất mãn lúc này đều bị vứt lại đằng sau, đối với nàng thì thứ quan trọng nhất vẫn luôn là Tiêu Mặc niên. Nàng bước tới một bước, sờ lên cái đầu trọc của Tiêu Mặc Niên, giọng nói mang chút cay đắng và sự kỳ vọng nồng đậm: “Để tóc lại đi, chúng ta cùng về Nam Cương.”

Tiêu Mặc Niên cup mắt không nhìn nàng, Nhược Thủy lại nói: “Một bước sai, từng bước sai... Ta không muốn sống cuộc sống thế này nữa, chỉ cần huynh cùng ta trở về, ta...”

“Ma đầu nộp mạng đi!”

Nhược Thủy chưa nói hết câu thì chủ quầy hàng đột nhiên rút ra một thanh đại đao, hất tung quầy ngọc chém về phía Nhược Thủy. Ngày thường luôn sống trong ám sát, phản ứng của Nhược Thủy vô cùng linh mãnh, nàng nghiêng người muốn tránh, nhưng đột nhiên phát hiện nếu nàng tránh đi thì đao này nhất định sẽ chém xuống Tiêu Mặc Niên, nếu là Tiêu Mặc Niên lúc trước thì Nhược Thủy vốn không cần lo lắng, hấn vĩnh viễn chỉ có thể nhanh hơn nàng, nhưng Tiêu Mặc Niên từ lúc này...

Trong chớp mắt, Nhược Thủy vốn không có thời gian nghĩ nhiều, lập tức nhảy tới ôm chặt lấy Tiêu Mặc Niên, đại đao sắc bén chém rách lưng Nhược Thủy từ vai trái xuống eo phải, dòng máu tươi ấm nóng lập tức tuôn ra từ vết thương dài.

Chém được một đao, tên kia chưa chịu dừng tay, hấn lại giương đao chém xuống, Nhược Thủy đẩy Tiêu Mặc Niên lăn tròn trên đất, chật vật tránh được một đao này. Lòng nàng đánh lại, cổ trùng trong lòng bàn tay nhanh chóng chui xuống đất bò đến gót chân tên kia, chỉ nghe nam nhân ồm ỹ ỹ kia kêu thảm một tiếng rồi ôm ngực, cả mặt nổi gân xanh ngã xuống đất, chưa được bao lâu liền sùi bọt mép toàn thân co giật. Nhưng tay hấn vẫn nắm chặt đao, ngón tay xiêu xiêu vẹo vẹo viết xuống mặt đất hai chữ “Báo ứng”.

Kiểu ám sát thế này không biết đã từng trải qua bao nhiêu lần, Nhược Thủy đã quen từ lâu. Nhưng lần này nàng vội trở mình dậy, đôi mắt đỏ ngầu bàn tay run rẩy hoảng loạn sờ mặt Tiêu Mặc Niên: “Có bị thương không?”

Trong mắt của Tiêu Mặc Niên chỉ phản chiếu cái đầu đeo khăn đen của nàng, gần như vậy mà hấn cũng không nhìn rõ mặt nàng, nhưng lại cảm nhận được sự hoảng sợ của nữ nhân này. Tay Tiêu Mặc Niên phủ lên vai Nhược Thủy, cả tay nóng ướt.

Tiêu Mặc Niên ngẩng ra, sao nàng còn dám hỏi tình trạng của hấn... sao nàng còn dám lo lắng cho hấn...

Không nghe hấn trả lời, Nhược Thủy tức giận hét lớn: “Trả lời ta!” Nàng quên cả việc dùng nội lực khống chế giọng nói.

Không biết qua bao lâu, âm thanh hỗn loạn trong đầu Tiêu Mặc Niên mới từ từ bị áp chế, hấn quay đầu, ánh mắt rơi trên bàn tay đầy máu tươi của mình – là máu của Nhược Thủy. Giọng hấn vẫn điềm tĩnh như trước, thậm chí còn mang vài phần lạnh lùng xa cách: “Không sao.”

Cho dù trong tình huống như vậy nhưng Nhược Thủy cũng nhạy cảm phát giác được sự chuyển biến trong cảm xúc của hấn, nàng không hỏi nhiều, trầm mặc đứng dậy khàn giọng nói: “Về thôi, thế này không thể đạo chọi được nữa.”

78. Chương 78

Nhược Thủy tuy chỉ bị thương ngoài da nhưng vẫn làm lỡ hành trình về Nam Cương của nàng, đối với những kẻ bợ đỡ Vu giáo thì đây là một thời cơ tuyệt hảo. Nhưng không ai biết nàng thích cái gì. Có người thấy nàng thường mang theo Không Niệm đại sư bên cạnh bèn đoán nàng thích Phật pháp, hôm sau bèn tặng một rương kinh Phật, Nhược Thủy cười lạnh trước mặt Tiêu Mặc Niên rồi đốt hết rương kinh Phật.

Nàng quay đầu nhìn Tiêu Mặc Niên, chỉ thấy trong tay hấn vẫn nắm Phật châu, cup mắt niệm kinh, ánh lửa bùng bùng nhưng lại không mất hấn lại không nhuộm chút sắc màu nào.

Nhược Thủy phẫn nộ, mấy ngày nay Tiêu Mặc Niên nhìn nàng nhưng làm như không thấy đã khiến nàng không thể nhịn được nữa, nàng giật Phật châu trong tay hấn vút luôn vào đồng lửa: “Cả ngày ở bên tai ta niệm kinh thật ồn ào, kể từ hôm nay người không được niệm nữa.”

Tiêu Mặc Niên cuối cùng cũng ngẩng đầu lên nhìn nàng, thần sắc vẫn lãnh đạm: “Được.”

Rõ ràng hắn đã đáp ứng yêu cầu của nàng, nhưng Nhược Thủy lại càng tức giận hơn. Nàng một tay kéo thắt lưng của Tiêu Mặc Niên giật xuống giữa thanh thiên bạch nhật. Tiêu Mặc Niên nhú mày, Nhược Thủy cười mỉa mai áp sát vào người hắn, ngón tay nhẹ phủ lên ngực hắn: “Cuối cùng ngươi cũng có phản ứng rồi... người xuất gia?”

Phút chốc người lúc đầu qua đi, Tiêu Mặc Niên lại trầm tĩnh như cũ, ánh mắt hắn rơi trên đất, bộ dạng như muốn nói xin cứ tự nhiên.

Nộ và hận dâng trào trong lòng nhưng không địch nổi sự bất lực đang tuôn chảy trong máu, nàng cắn răng lột bỏ áo ngoài của Tiêu Mặc Niên vứt vào đồng lửa. Không thèm nhìn hắn một lần, nàng phẩy tay áo bỏ đi, chỉ để lại mệnh lệnh lạnh lùng: “Kể từ hôm nay ngươi đừng hòng mặc y phục hòa thượng nữa.”

Sau hôm đó, đám người muốn bỏ dỡ Vu giáo cũng hiểu ra, Vu giáo mà đầu không thích kinh Phật, thứ nàng thích chính là nam sắc.

Không ai biết Giáo chủ Vu giáo là nam hay nữ, nhưng mọi người đều vô thức tưởng tượng người này là một nam nhân, một nam nhân thích nam sắc vốn là chuyện kinh thế hãi tục, nhưng đặt trên người một ma đầu thì chẳng phải chuyện to tát gì, vậy là có thiếu niên mỹ mạo được đưa tới trước mặt Nhược Thủy.

Nhược Thủy đầu hiểu tâm tư của những kẻ đó, nhưng nàng cũng không nói ra, người ngoài bên tưởng là đã đoán trúng tâm tư của nàng, ngày càng đưa đến nhiều nam nhân.

Một ngày Xuân nọ, Nhược Thủy dắt một thiếu niên mới được đưa đến đi dạo trong sân, Tiêu Mặc Niên im lặng đi sau hai người họ, hắn vẫn trầm mặc như cũ.

“Này.” Nhược Thủy dừng bước bên hoa cẩm tú, nàng gọi thiếu niên bên cạnh một tiếng, hắn lập tức run rẩy sợ hãi, cứng người đứng nguyên tại chỗ. Nhược Thủy xoa đầu hắn làm như không phát giác, “Ngươi khom xuống một chút.”

Thiếu niên theo lời khom xuống, Nhược Thủy lại nói, “Xuống chút nữa.”

Ánh mắt Tiêu Mặc Niên bắt giác khẽ động, ngược lên nhìn Nhược Thủy, thấy nàng đang nhẹ gỡ vải đen che mặt lộ ra cái cằm trắng trẻo, sau đó nàng nhẹ dán môi lên trán thiếu niên.

Thiếu niên chưa từng trải qua chuyện này vừa kinh hãi vừa xấu hổ, cả khuôn mặt đỏ bừng lên.

Ánh mắt Tiêu Mặc Niên khựng lại, quên cả dời đi. Vải đen lại phủ xuống, hắn dường như thấy bên khóe môi Nhược Thủy có nụ cười nhạt dịu dàng mà hắn từng biết, hắn nghĩ nụ hôn này là tình cảm thật của nàng chứ không phải chỉ vì giận hắn...

Tay hắn thu lại, nắm chặt thành quyền.

Nhược Thủy yên lặng nhìn thiếu niên trước mặt một hồi, cảm thấy dáng vẻ hắn rất giống với Tiêu Mặc Niên trong ký ức mình, nàng không nhìn được mà xoa má thiếu niên, tâm tình tươi tắn lên đôi chút, nhưng khi nàng quay đầu, thấy người kia vẫn lặng yên nhìn hoa cỏ bên đường, thần sắc đậm nhạt, nàng đột nhiên cảm thấy thật mệt mỏi.

Hắn thật sự thành tâm hướng Phật, vạn niệm giai không rồi sao?

“Giáo chủ.” Tả hộ pháp đột nhiên hiện thân, hắn cung kính quỳ xuống hành lễ nói: “Đã bắt được kẻ loan truyền bài đồng dao ở phố chợ mấy ngày trước rồi, là một đạo sĩ.”

Nhược Thủy thả thiếu niên ra, nhàn nhạt trả lời một tiếng, nhưng trong lòng lại thấy kỳ quái, nếu là thường ngày thì bắt được người như vậy lẽ ra đã chém chết từ lâu, sao lại đến hỏi nàng. Nhưng khi nàng rẽ qua con đường nhỏ, nhìn thấy đạo sĩ bị trói kia thì thần sắc ngẩn ra, nửa cay đắng nửa mỉa mai bật cười.

Bây giờ người người đều nói nàng thích nam sắc, ngay cả người trong Vu giáo cũng để tâm chuyện này sao. Đạo sĩ kia tướng mạo rất đẹp, mặt mũi và thần sắc càng giống Tiêu Mặc Niên mấy phần, Nhược Thủy bước tới vài bước hỏi: “Ngươi tên là gì?” Đạo sĩ xinh đẹp chỉ nhàn nhạt xem xét nàng chứ không trả lời. Nhược Thủy không để tâm: “Ngươi có muốn ở lại bên cạnh ta không?”

Tả hộ pháp kinh ngạc, trong lòng thầm khen mình nhạy bén, quả thật đã tìm được loại Giáo chủ thích, sắc mặt Tiêu Mặc Niên dần dần trầm xuống, ánh mắt hẩn đảo qua người Nhược Thủy, rồi tiếp tục thâm trầm nhìn đạo sĩ, thần sắc trong mắt u ám không rõ.

Đạo sĩ nhàn nhạt cười nói: “Ta muốn đi thì người có thể thả ta đi sao?”

Nhược Thủy gật đầu: “Không thể.” Nàng trầm giọng dặn dò, “Đưa hẩn đến phòng ta.” Chờ thủ hạ đưa đạo sĩ đi xa, Nhược Thủy quay đầu nhìn Tiêu Mặc Niên nói: “Tối nay người không cần đến phòng ta nữa.”

Tiêu Mặc Niên im lặng nhìn Nhược Thủy hồi lâu, cuối cùng chỉ cụp mắt đáp: “Được.”

Ánh mắt Nhược Thủy âm thầm đi trong chốc lát.

Đêm đến.

Xuyên qua lớp vải đen, Nhược Thủy yên lặng xem xét đạo sĩ xinh đẹp đang ngồi bên giường. Nàng không nói một lời, đạo sĩ cũng không mở miệng. Ngồi đến nửa đêm, Nhược Thủy lên tiếng hỏi: “Người tên gì?”

“Mộc Triệu Tử.”

Nhược Thủy gật đầu rồi không nói thêm gì nữa, nàng ngậy ra nhìn đạo sĩ, chờ người nào đó giận dữ phá cửa xông vào, nhưng nàng chỉ chờ được ánh bình minh lặng lẽ, sáng đến chói mắt.

Nhược Thủy xoa xoa đôi mắt cay xè, nhìn đôi mắt cũng đã đỏ lên của đạo sĩ, cuối cùng không nhịn được bật cười, tiếng cười ngày càng to, to đến sắc bén, Mộc Triệu Tử cau mày, nhưng lại nghe giọng Nhược Thủy đột nhiên im bật. Nàng ôm mặt rã rời ngồi trên ghế.

79. Chương 79

Sau đêm đó, người như hình với bóng bên cạnh Nhược Thủy từ một hòa thượng trở thành đạo sĩ. Nàng dường như hoàn toàn mất hết hứng thú với Tiêu Mặc Niên, càng giống như đã quên đi hẩn.

Một buổi chiều nào đó, Nhược Thủy đang ngồi trong đình nghỉ mát, vừa hay thấy Tiêu Mặc Niên đang cho cá ăn trên cây cầu bên hồ. Nàng nghiêng đầu lười nhác dựa vào vai Mộc Triệu Tử, Mộc Triệu Tử khẽ cứng người, Nhược Thủy cười mĩa mai: “Người đừng căng thẳng, ta không làm gì người đâu.”

Mộc Triệu Tử quét mắt qua Tiêu Mặc Niên thở dài: “Người hà tất phải làm vậy. Hẩn đã là người vạn niệm giai không rồi, chỉ bằng người buông tha cho bản thân một lần đi.”

Nhược Thủy cười nói: “Ý người là muốn ta tha cho hẩn sao.” Mộc Triệu Tử không đáp, Nhược Thủy xoay mặt hẩn lại nghiêm túc nói: “Người nói đi, chỉ cần người nói muốn ta tha cho hẩn thì ta lập tức để hẩn đi.”

Dường như hẩn cố gắng nhẫn nhịn, thức ăn cho cá trong tay bị vứt hết xuống hồ, hẩn đứng lên, ánh mắt lạnh lùng nhìn Nhược Thủy, biểu hiện đó cuối cùng cũng có vài phần giống với Tiêu Mặc Niên lúc trước.

Nhưng Nhược Thủy lại làm như không thấy hẩn, chỉ nhìn Mộc Triệu Tử như chỉ chờ hẩn gật đầu, nàng sẽ lập tức đuổi Tiêu Mặc Niên đi. Mộc Triệu Tử quay đầu nhìn hai người, lòng cảm thấy bối rối, đang lúc bắt lực thì Tiêu Mặc Niên bước lại.

“Hà tất phải chà đạp bản thân như vậy.” Hẩn lạnh lùng nhìn Nhược Thủy nói, “Rốt cuộc cô muốn thế nào?”

Lúc này Nhược Thủy mới ngẩng đầu lên nhìn hẩn, giọng điệu mĩa mai khó nghe: “Thứ ta muốn người có thể cho sao? Không Niệm đại sư?” Nàng ngừng lại rồi tiếp: “Đáng tiếc là thứ ta muốn người không cho nổi...”

Lời còn chưa dứt Nhược Thủy đã bị Tiêu Mặc Niên kéo mạnh về phía trước, hẩn dùng một tay kẹp chặt đầu Nhược Thủy, tay còn lại gỡ khăn che mặt của nàng, mạnh mẽ cắn lên môi nàng.

Nhược Thủy kinh ngạc, nhưng không hề giãy dụa, đôi tay ôm lấy cổ Tiêu Mặc Niên, không cam yếu thế mà hôn trả lại hẩn, dường như muốn đem những đau khổ và thù hận bao nhiêu năm nay phát tiết hết.

Sắc mặt Mộc Triệu Tử cứng lại, hẩn càng bối rối hơn, thấy hai người như vậy, hẩn chỉ đành âm thầm rời khỏi đình nghỉ mát.

Phần nộ lúc đầu qua đi, Tiêu Mặc Niên than thầm, hắn muốn rút lui nhưng lại bị Nhược Thủy giữ chặt, mùi máu tanh lưu chuyển giữa răng môi hai người, Tiêu Mặc Niên nhũu mảy, ở cự ly gần như vậy, hắn có thể cảm nhận được rõ ràng sự giãy dụa tuyệt vọng và những kỳ vọng thấp hèn trong lòng Nhược Thủy, biệt ly đã lâu, người bị dày vò đau chỉ có Nhược Thủy...

Đôi mảy hắn càng nhũu chặt hơn, từ từ biến nộ hôn cuồng loạn thành chậm rãi sâu sắc, nhớ thương trong đáy lòng dâng trào hủy đi bức tường không dễ gì mới xây lên được.

Không biết qua bao lâu, hơi thở hai người đều hỗn loạn, lúc này Nhược Thủy mới buông Tiêu Mặc Niên ra, môi nàng nhẹ miết lên mặt hắn, hơi thở ấm nóng giao hòa, Nhược Thủy không dùng nội lực khống chế giọng nói nữa, nàng thì thầm bên tai Tiêu Mặc Niên: “Điều muội muốn chỉ là mỗi sáng thức dậy có thể nhìn thấy gương mặt huynh, tối đến có thể cùng huynh nắm tay bước trên đường về.” Nàng chà qua vành tai Tiêu Mặc Niên, dịch thể ấm nóng trào ra từ khoeo mắt ướt má hai người.

Nhớ năm đó dưới ánh nến đỏ, hắn đỡ khăn đỏ che đầu nàng cười nhẹ: “Sau này mỗi bình minh mỗi hoàng hôn ta đều cùng muội ngắm.”

Lời nói như còn bên ai, Nhược Thủy vùi đầu vào cổ hắn, giọng nàng khàn đi: “Huynh từng uội cuộc sống như vậy, nhưng mà huynh đã lấy lại nó rồi.”

Tiêu Mặc Niên cup mắt, trái tim co rút dữ dội. Hắn im lặng hồi lâu rồi thấp giọng nói: “Nhược Thủy, đừng hại người nữa, chúng ta trở về Nam Cương đi.”

“...Được.”

80. Chương 80

Tiêu Mặc Niên bị cắt đứt gân tay gân chân, người Trung nguyên treo hắn trên cửa thành, trong tối tăm, hắn chỉ thấy Nhược Thủy một thân hắc y nhuốm máu từ xa bước tới, trường kiếm trong tay nàng đầm máu tươi, nhìn thấy hắn Nhược Thủy tựa như đang cười: “Tiêu Mặc Niên, trời tối rồi, chúng ta về nhà thôi.”

Một thanh đại đao chém xuống lưng Nhược Thủy, nộ cười trên môi nàng còn chưa kịp tắt...

“Nhược Thủy!”

Ánh trăng Nam Cương như nước, Tiêu Mặc Niên bình tĩnh, đầu đầy mồ hôi lạnh. Cảnh trong mộng như vẫn còn, hắn ôm lồng ngực đang đau đớn như bị xé rách. Bên ngoài cửa sổ một bóng đen lướt qua, Tiêu Mặc Niên hét lên: “Ai đó!”

“Không Niệm đại sư.” Một giọng nói nữ nhân vang lên trong đêm tối, “Ta tên A Chức, là người của Võ lâm Minh chủ Thượng Quan Kỳ Hoa.” Tiêu Mặc Niên im lặng xem xét bóng đen trong góc, A Chức không để tâm đến thái độ của hắn, chỉ cười nói: “Đại sư bị Ma đầu kia giam cầm ở đây trong lòng chắc vô cùng thống hận, A Chức có cách giúp đại sư thoát khỏi chốn này.”

A Chức đặt dưới đất một bình sứ thanh hoa nhỏ: “Vãng sinh cư, độc dược của Trần quốc cổ xưa, đương kim không ai có thể giải, thuốc này chắc chắn có thể kết liễu mạng sống của Ma đầu kia.”

Tiêu Mặc Niên cup mắt, không biết đang suy nghĩ điều gì.

“A Chức chờ tin tức tốt lành của đại sư, cáo từ.” Nói xong bóng nàng ta lập tức biến mất như lúc đến. Hơi thở của người trên mái nhà cũng theo đó biến mất. Tiêu Mặc Niên nhìn bình Vãng sinh cư, thần sắc trầm ngâm.

Hôm sau, Tiêu Mặc Niên chủ động mời Nhược Thủy dùng bữa trưa, đây là lần đầu tiên sau khi hắn và Nhược Thủy trùng phùng, Nhược Thủy cũng không từ chối. Sau khi bước vào cửa, cho tả hữu lui hết, nàng đóng cửa gõ khăn đen che mặt, cười nhạt nhìn Tiêu Mặc Niên: “Thật hiếm có.”

Tiêu Mặc Niên cong môi cười, chủ động rót rượu cho Nhược Thủy: “Mấy ngày nữa là về Nam Cương rồi nhưng chúng ta lại chưa từng ăn một bữa cơm tử tế nào.”

Nhược Thủy ngồi xuống, đón lấy ly rượu trong tay Tiêu Mặc Niên, nàng cười nhìn hắn: “Sao huynh không uống một chút?” Tiêu Mặc Niên lắc đầu: “Không cần.” Sắc mặt Nhược Thủy hơi trắng đi, nàng đặt ly rượu xuống, nụ cười trên mặt biến mất.

Trong lòng Tiêu Mặc Niên đắng chát, nhưng hắn vẫn hỏi: “Không muốn uống rượu sao?”

“Ha ha!” Nhược Thủy bỗng nhiên cười thành tiếng, tay đưa lên ngăn đầu uống hết rượu trong ly, nhanh đến mức Tiêu Mặc Niên cũng ngăn ra, ly rượu bị Nhược Thủy ném mạnh xuống đất, tiếng vỡ khiến sắc mặt Tiêu Mặc Niên trắng bệch.

“Vãng sinh cừ, Vãng sinh cừ... Tiêu Mặc Niên, huynh chán ghét ta đến vậy sao, hận không thể chính tay giết ta sao?”

Sắc mặt Tiêu Mặc Niên trắng bệch như tờ giấy, ngón tay hắn run run muốn nắm lấy Nhược Thủy nhưng bị nàng tránh đi, hắn thất thần lẩm bẩm: “Muội biết, muội biết nhưng tại sao vẫn uống... rõ ràng muội biết...”

Ánh mắt Nhược Thủy lạnh lùng nhìn Tiêu Mặc Niên: “Ly rượu này đã uống hết, tế những năm tháng trước đây, tế nhân duyên của chúng ta. Tiêu Mặc Niên, từ nay về sau huynh và ta ân oán nghĩa tuyệt, không còn quan hệ.”

Đây là những lời Tiêu Mặc Niên muốn nghe, nhưng không phải bằng cách thức quyết tuyệt như vậy, hắn bước lên muốn bắt mạch cho Nhược Thủy, nhưng bị nội lực mạnh mẽ đẩy ra. Nhược Thủy ôm ngực đeo khăn lên lại, cao giọng nói: “Người đâu, đưa tên hòa thượng này đi, đuổi ra khỏi Nam Cương, trong vòng trăm năm không cho hắn bước vào một tấc đất của Nam Cương.”

Nàng vẫn không thể ra tay hạ sát hắn, nhưng cũng không thể tàn nhẫn với chính mình.

81. Chương 81

Tháng Hai năm Nguyên Vũ thứ tám. Từ sau khi trúng Vãng sinh cừ, cơ thể của Nhược Thủy yếu đi không ít, cho dù độc đã được thần y giải rồi nhưng vẫn để lại bệnh căn, cũng bắt đầu từ đó, Vu giáo Nam Cương dần dần không địch lại Võ lâm Trung nguyên, từng bước rơi vào thế hạ phong. Nhược Thủy đã sớm xem nhẹ sống chết, con người ngày càng lạnh nhạt.

Cho đến khi nàng nghe nói Nam Dương đã bị người của Võ lâm Trung nguyên đoạt đi, giáo đồ Vu giáo trong thành đều bị cắt gân tay gân chân treo trên cổng thành. Bao gồm... Tiêu Mặc Niên. Bọn họ giết người đồ cả mắt, máu tanh bao phủ Vu giáo, giết tất cả những người từng có quan hệ với Vu giáo, hình như làm vậy thì thù hận và khuất nhục có thể được rửa đi sạch sẽ.

Lúc nghe tin tức này, Nhược Thủy đang ngồi ở đầu giường, nàng ho như xé tim xé phổi, hết rồi, nàng chỉ nhàn nhạt hỏi: “Đường đi Nam Dương có bị người của Trung nguyên chặn chưa?”

Tả hộ pháp nghe vậy cả kinh: “Giáo chủ, bên ngoài Nam Dương thành đều là nhân sĩ Võ lâm, ngay cả Thượng Quan Kỳ Hoa cũng đang tiến về đó...”

“Đường có bị chặn chưa?”

“...Vẫn chưa.”

Nhược Thủy cười: “Ta đi Nam Dương, còn Vu giáo... hãy giải tán đi.”

Một thanh kiếm, một con ngựa, nàng đơn thân lên đường.

Nàng chưa từng hiển lộ thân phận trước mặt người ngoài, suốt dọc đường cũng rất an toàn, thúc roi khoái mã, mấy ngày đã đến được chân thành Nam Dương, thấy cảnh tượng trên cổng thành, mắt Nhược Thủy khẽ đỏ lên, mấy trăm giáo đồ Vu giáo bị treo trên cửa thành, có người vẫn còn thở, có người đã tắt hơi.

Mấy năm nay Nhược Thủy chưa từng cảm thấy dùng tất cả mọi cách để đạt được mục đích là có gì sai trái, nhưng lúc này nàng bỗng thấy mình tội nghiệt trầm trọng.

Ánh mắt nàng khẽ xoay chuyển, nhìn thấy Tiêu Mặc Niên.

Ân đoạn nghĩa tuyệt chẳng qua là lời tức giận trong lúc phần nộ tuyệt vọng thôi, nàng chưa từng thật sự bỏ mặc hẳn không màng.

Trường kiếm trong tay siết chặt, nàng đang muốn xông lên phía trước thì bỗng nhiên có người hét lên: “À chính là Giáo chủ Ma giáo!” Giọng nói này khiến Nhược Thủy cảm thấy hơi quen thuộc, đảo mắt nhìn lại thì thấy Mộc Triệu Tử, mấy năm nay nàng vẫn giữ hắc lại trong giáo, tưởng chừng người này vô hại, không ngờ...

Tiếng hét này lập tức thu hút ánh mắt của người xung quanh, Nhược Thủy nhíu mày, lòng biết không thể kéo dài, nàng đề khí phi thân hướng về Tiêu Mặc Niên. Nào ngờ chân bị người ta dùng xích sắt giữ chặt. Chúng nhân xông lên vây Nhược Thủy vào trong.

Trường kiếm ra khỏi vỏ, một trận chém giết lập tức nhuộm một màn máu đầy trời.

Tiêu Mặc Niên mơ hồ mở mắt, thanh âm ong ong không truyền vào nổi tai hắn, hắn chỉ thấy dưới thành bốn phía hỗn loạn, chất đầy thi thể của người Trung nguyên, một bóng người toàn thân đầy máu đang chém giết.

“Nhược Thủy...” Thanh âm chuyển động trong cổ họng, tim như bị nghiền nát... Nàng vẫn đến. Tiêu Mặc Niên cười khổ, ngẩng đầu lên trời, hắn nghĩ hết mọi cách nhưng vẫn không đầu lại thiên mệnh, vẫn không xoay chuyển được kết quả này.

Một thanh trường kiếm bay thẳng đến cửa thành chặt đứt dây treo Tiêu Mặc Niên, gió đang rít gào bên tai hắn, một vòng tay mang mùi máu tanh ôm lấy hắn: “Đi!” Nhược Thủy hét lớn, huyết sáo gọi con ngựa đến, mang Tiêu Mặc Niên nhảy lên ngựa.

“Chúng ta... đã ân đoạn nghĩa tuyệt.” Hắn cay đắng lên tiếng, “Sao muội vẫn đến?”

82. Chương 82

Máu trên mặt Nhược Thủy nhỏ tí tách trên mặt Tiêu Mặc Niên, tình này cảnh này nàng lại cười thành tiếng: “Làm gì có phu thê nào không cãi nhau.” Phía sau truy binh không ngừng, Nhược Thủy biết rõ hôm nay lạnh ít dữ nhiều, thời khắc cuối cùng này nàng chỉ có một câu muốn hỏi Tiêu Mặc Niên, “Lúc xưa tại sao lại xuất gia?”

Tiêu Mặc Niên cười khổ: “Ta mơ thấy tương lai, ta đã sớm thấy được cảnh tượng hôm nay... Ta tưởng là ta hại muội ra nông nổi này.”

Nhược Thủy bàng hoàng hiểu ra: “Thì ra là vậy, thì ra là vậy, huynh xuất gia tránh đời, tàn nhẫn hạ kịch độc cũng đều vì muốn muội rời xa huynh.” Nàng cười lớn, đôi mắt cay xè cười ra nước mắt, “Huynh muốn bảo vệ muội nhưng lại chính tay đẩy chúng ta vào bước đường này! Tiêu Mặc Niên, huynh thật ngốc!”

Giọng Tiêu Mặc Niên khàn đi: “Muội cũng chẳng thông minh.”

Một mũi tên nhọn bỗng xoẹt qua vành tai Nhược Thủy, ánh mắt nàng trầm xuống, thúc ngựa chạy vào khu rừng rậm. Lòng nàng đánh lại, đẩy Tiêu Mặc Niên tay chân không thể động đậy vào lùm cỏ rậm rạp.

Tiêu Mặc Niên ngẩng đầu nhìn nàng, trong ánh mặt trời chói mắt chỉ còn bóng dáng của Nhược Thủy, thậm chí cả mặt nàng hắn cũng không nhìn rõ. Trong lúc tâm thần chấn động, hắn nghe Nhược Thủy cười nhẹ ảm áp: “Tiêu Mặc Niên, chờ khi trời tối muội sẽ đón huynh về nhà.” Giống như chỉ là một lần ly biệt bình thường, nàng sẽ lại đến tìm hắn, sẽ lại nắm tay hắn cùng đi trên con đường nhỏ khi ánh dương nghiêng về phía Tây. Từng bước từng bước về đến nhà của họ.

Tiêu Mặc Niên muốn gọi nàng lại nhưng thanh âm nghẹn nơi cổ họng, hắn làm thế nào cũng không thốt ra được.

Nhược Thủy vẫy ngọn roi ngựa trong tay giục ngựa đi.

Hai tháng tỉnh dưỡng, Tiêu Mặc Niên lại có thể đứng dậy.

Sau khi cách biệt hôm đó, đến giờ hắc vẫn không có tin tức của Nhược Thủy. Tiêu Mặc niên được thợ săn trên núi phát hiện, được thợ săn chăm sóc, dưỡng sức khỏe lại. Hắc cáo biệt ân nhân về lại Nam Dương, lúc này mới biết hôm đó Nhược Thủy bị Thượng Quan Kỳ Hoa bắt đi, họ mang nàng về Trung Nguyên, hẹn một ngày mời người trong thiên hạ cùng dự Đại hội Trừ ma.

Tiêu Mặc Niên tính ngày tháng, phát hiện cũng chỉ còn ba ngày nữa.

Hắc mặc kệ cái chân đau đón liều mạng trở về Trung nguyên, hắc biết bây giờ hắc chỉ là một phế nhân, không cứu được Nhược Thủy, không ngăn cản được định cuộc đã thành, nhưng hắc vẫn phải đi, không có nguyên nhân cũng phải đi.

Tháng Tư hương thơm tan hết, Tiêu Mặc Niên cuối cùng cũng đến được nơi cuối cùng trong cuộc đời Nhược Thủy, nhưng hắc vẫn đến trễ, chỉ đến để kịp nhìn từ xa thấy Võ lâm Minh chủ mang đầu của Nhược Thủy từ trên đài cao xuống, đưa lên chỗ cao nhất, tuyên dương thắng lợi chính nghĩa của Võ lâm Trung nguyên. Máu nàng chắc vẫn còn hơi ấm, tí tách nhỏ xuống đất, như nước mắt nàng từng rơi trên mặt hắc lúc trước, chưa tiếp xúc đã khiến người ta đau đớn đến ngừng thở...

Đám người Võ lâm không ai không cười nói hoan hô, chỉ có hắc chăm chăm nhìn Nhược Thủy như tất cả các cảm quan đều biến mất.

Hồng nhan đã mất, thê tử không còn, người hắc liều hết tất cả, nghĩ hết mọi cách để bảo vệ lúc này đã nhắm mắt, chỉ còn gương mặt xanh xao bình thản. Tiêu Mặc Niên cảm thấy Nhược Thủy chắc chắn đã mệt lắm rồi nên mới có thần tình như vậy.

Tiêu Mặc Niên ngửa mặt nhìn trời xanh, mắt bị ánh sáng chói chang chiếu đến đau đớn, nhưng hắc không chảy một giọt nước mắt nào, nhìn ánh mặt trời mùa xuân nóng rực, hắc nghĩ chờ khi mặt trời ngã về Tây, đám người đó giải tán hết, hắc sẽ đi tìm Nhược Thủy, sau đó công nàng...

Về nhà.

Trên bậc thang đá xanh sắp xếp lộn xộn trên núi, Bạch Quỷ từng bước từng bước đi lên, mỗi một bước nàng như có thể thấy được nam nhân cúi người phủ phục phía trước, đeo ra bậc thang ngàn bước này. Ở cuối con đường có một ngôi chùa cô độc, ông lão tóc bạc đang quét lá rụng trong sân, nghe thấy tiếng chuông bạc theo bước chân của Bạch Quỷ, ông lão ngừng đầu lên yên lặng nhìn nàng.

“Thí chủ, đốt hương không?”

Năm tháng như lưỡi dao, khắc trên gương mặt tuần dật khi xưa của lão hòa thượng không ít nếp nhăn, Bạch Quỷ không nói, từ từ bước vào trong sân chùa, dưới cây ngô đồng cao lớn trong sân là hai phần mộ nằm cạnh nhau, một phần bên trên khắc chữ “Vong thê Nhược Thủy”, phần còn lại không khắc chữ. Lá ngô đồng khô rơi trên mộ điểm thêm vài phần thê lương.

Lão hòa thượng nhìn theo ánh mắt của Bạch Quỷ, môi cong lên nụ cười cay đắng: “Một phần là mộ của thê tử ta, phần còn lại là của ta.”

Bạch Quỷ quay đầu nhìn lão, lão hòa thượng nhìn bia mộ khẽ nhú mắt, dường như nhớ lại những hồi ức rất đẹp đẽ: “Muội ấy muốn ta ngày ngày ở bên muội ấy, cùng nhau ngắm mặt trời mọc, trước đây không làm được, cũng may mấy chục năm nay có thể từ từ bù đắp.”

Bạch Quỷ nhẹ giọng hỏi: “Bù đắp được không?”

Lão hòa thượng im lặng một hồi rồi cười khổ: “Người đi đã đi rồi, ta có làm bao nhiêu đi nữa cũng chỉ mong đường xuống suối vàng có chút vốn để xin muội ấy tha thứ thôi.”

Bạch Quỷ sờ cây bút trong tay áo rồi lại hỏi: “Người hối hận không?”

Trong núi có con chim sẽ bay đến trên mộ, chí chóe kêu ồn ào, lão hòa thượng nghe một hồi rồi tiếp tục quét: “Tiểu cô nương, đời này dài như vậy đâu thể có chuyện không hối hận, lão hòa thượng hối cả đời, tiếc nuối cả đời rồi, vì ta chỉ là người phạm, một người phạm thì đâu thể có cuộc đời hoàn mỹ.” Tiếng chổi sột soạt cuốn đi thanh âm già nua khàn khàn, “Nhân quả đều do bản thân tạo thành, cho dù là đau khổ ta cũng phải chịu.”

Bạch Quỷ im lặng nhìn hòa thượng một hồi rồi thả cây bút trong tay áo ra: “Thê tử ngươi chắc vẫn đang chờ người đó.”

Lão hòa thượng cười nói: “Cô nương, đốt hương không?”

“Không, ta không tin Phật.”

83. Chương 83

*Thủ: giữ gìn, bảo vệ

Tuyết bay như cát trên núi cao, tiếng gió rít gào, sắc bén cào xé màng nhĩ của nàng, giống như giấc mộng A Lâm thường mơ thấy.

Trong mơ nàng lê bước gian nan lội trong tuyết, lưng đau đớn khó chịu, miệng nồng nặc mùi máu tanh. Hiện thực dường như lặp lại giấc mộng, hơi thở nặng nề của nàng hóa thành một màn sương trắng trong không khí, A Lâm cảm thấy thật nực cười. Nhưng địa điểm không giống nhau, nàng nghĩ, trong mơ ngay cả tim nàng cũng vô cùng hoang vu, còn bây giờ ít ra nàng cũng mang một kỳ vọng mãnh liệt là giành được Lục Nhận đao.

Chỉ có giành được Lục Nhận đao thì sư phụ mới có thể công phá trận pháp của phái Hoa Sơn, cứu ý trung nhân của người về.

Sư phụ... nghĩ đến người đó, lòng A Lâm khê đau, lúc nàng mười hai tuổi đã được sư phụ nhặt về, hai người cùng chung sống tám năm, cuối cùng, sư phụ của nàng không còn là sư phụ của một mình nàng nữa... Trong lòng chua xót, A Lâm nuốt một ngụm gió lạnh, phần chấn tinh thần trở lại, tiếp tục bò lên núi, cố đè nén những tình cảm đại nghịch bất đạo kia xuống.

Bỗng nhiên chân A Lâm bong gân ngã trên mặt tuyết, lạnh giá ngập trời như muốn đâm vào trong xương tủy nàng.

Nàng giãy dụa đứng dậy, bỗng nhiên mặt tuyết rung mạnh. Nàng hoảng hốt, hai chữ “Chết rồi” còn chưa kịp ra khỏi miệng thì thấy đỉnh núi vang lên một tiếng “ầm”, tuyết lăn xuống phủ lên nàng như sóng biển, đôi chân A Lâm chìm trong tuyết sâu, muốn chạy nhưng không kịp nữa, nàng chỉ đành trơ mắt nhìn màn tuyết trắng xóa chôn vùi mình.

Thế giới một mảng tối đen.

Gió tuyết vẫn rít gào bên tai, tiếng roi lọc xọc chói tai vang lên như muốn xé rách màng nhĩ nàng, theo đó là cái đau vào tận xương tủy trên lưng, đau đến tê liệt.

“Đứng lên!” Có người hét thô lỗ bên tai nàng. Toàn thân nàng lạnh cóng, đôi chân tê liệt, gian nan ngẩng đầu nhìn lên, thấy một người trong bộ dạng quan binh đang cầm roi múa trước mặt nàng, hấn mở miệng không biết đang la hét điều gì.

Sau lưng nàng là một đôi nam nữ trung niên mặc y phục tù nhân đang khóc lóc ngăn cản, roi của tên quan binh hết lần này đến lần khác vụt lên người nàng, nàng muốn trốn nhưng không thể cử động. Cảm giác này... chắc là sắp chết rồi.

Trong lòng A Lâm đột nhiên dâng trào một nỗi hoảng sợ kỳ lạ, chân thực đến mức khiến nàng run rẩy.

“Dừng tay.”

Một giọng nói trong trẻo lướt qua, không vang dội nhưng lấp đi tất cả mọi tiếng ồn. Nàng rung mình dời mắt nhìn, trong ánh sáng ngược ở chân trời nàng nhìn thấy một bóng dáng mỏng manh. Nàng không biết tên quan binh đang nói gì, chỉ nghe thấy bóng dáng đó mở miệng, giọng nói trầm ổn không cho phép có sự phản bác nào:

“Ta có thể cứu mạng nó.”

Lúc này A Lâm gần như muốn khóc, hẳn là ai, tại sao lại cứu nàng, tại sao giọng nói lại khiến nàng thấy thân quen như vậy...

“A Lâm, trên Thương Thuật sơn, chỗ hoa Kết hương nở là nơi có thể tìm được Lục Nhận đao, con có thể giúp ta tìm nó về không?” Khuôn mặt của sư phụ bỗng hiện lên trong đầu. A Lâm lập tức tỉnh táo, đó là sư phụ... Không sai, có thể khiến nàng cảm thấy thân quen như vậy chỉ có thể là sư phụ!

Lục Nhận đao, nàng vẫn chưa lấy được Lục Nhận đao...

Nàng lập tức mở mắt, ánh sáng ban ngày khiến mắt nàng nhói lên, nhưng cơn đau như xé rách lồng ngực lại thức tỉnh nàng rằng vừa rồi chẳng qua chỉ là một giấc mộng sau khi nàng hôn mê.

“Cô tỉnh rồi à?”

Không ngờ bên cạnh có người, A Lâm hoảng hốt, mặc kệ cơn đau trong ngực, nàng lập tức ngồi dậy giữ chặt kiếm, đề phòng nhìn nam nhân ngồi trong bóng tối. Chỗ này dường như là một sơn động, giọng của nam nhân vang trong không trung một hồi rồi mới từ từ biến mất.

“Ha, đừng khẩn trương.” Giọng hắc ôn nhuận trầm xuống, không nhanh không chậm mang ý an ủi. Hắc từ từ di động đến chỗ ánh sáng ngoài động có thể chiếu đến.

A Lâm nhíu mày im lặng xem xét nam nhân thân mặc lam y. Hắc rất anh tuấn, trông giống một thư sinh, chỉ là người này ngồi trên xe lăn gỗ, là một phế nhân... Nhiều năm lẫn lộn trong giang hồ khiến A Lâm không dễ dàng tin bất cứ người nào có bộ dạng vô hại, nàng vẫn đề phòng, giọng khàn khàn căng thẳng: “Người là ai? Đây là chỗ nào?”

Nam nhân cười cười nhìn nàng hồi lâu: “Tại hạ Dung Dữ, đây là nhà ta.”

A Lâm quét mắt nhìn bốn phía, trong không gian một mẫu đất cao hai trượng, trên vách đá màu xám có những giọt nước tí tách nhỏ xuống, ánh nắng chiếu vào qua một khe hở dài chừng ba trượng trên đỉnh đầu. Người một chân tàn phế mà một mình sống ở chỗ này sao? A Lâm cười lạnh: “Đúng thật là nhà chỉ có bốn vách tường.”

Đối diện với lời mỉa mai khó nghe Dung Dữ cũng không giận, chỉ tốt tính mỉm cười như cũ.

A Lâm nhíu mày, nàng cảm thấy nụ cười của hắc quen thuộc đến kỳ lạ, nàng xua đi cảm cảm kỳ quái trong đầu rồi lại hỏi: “Tại sao ta lại ở đây?”

Dung Dữ chỉ lên khe hở có ánh nắng lọt vào trên đỉnh đầu: “Tuyệt lộ, cô bị tuyết đẩy lăn xuống đây rồi ngã bất tỉnh, ngủ hai ngày rồi.”

A Lâm biến sắc, hai ngày... nếu còn không tìm thấy Lục Nhận đao chỉ e là sư phụ sẽ nóng lòng lắm. Nàng lập tức đứng dậy trèo lên vách đá, Dung Dữ ngăn ra, hắc đẩy xe lăn đi một đoạn gọi: “Phối cô còn hàn khí, gân cốt tổn thương, tốt nhất là nghỉ ngơi mấy ngày đã.”

A Lâm mặc kệ hắc, Dung Dữ im lặng một hồi rồi lại nói: “Nếu cô muốn đi thì ta cũng không cản, nhưng mà hoa Kết hương trên đó nở rồi, người thường hít vào sẽ chóng mặt phát sốt, ít ngày sau sẽ bị nổi mụn đỏ, cô chú ý một chút.”

Đôi chân đang trèo lên chợt dừng, A Lâm quay người nhảy xuống đến trước mặt Dung Dữ, ánh mắt nóng rực nhìn chăm chăm hắc hỏi: “Vừa rồi người nói là hoa Kết hương à?”

Dung Dữ gật đầu: “Ở ngay trên động huyệt.”

“Vậy người có biết Lục Nhận đao ở đâu không?”

“Ừ, hình như là nhớ.” Hắc dừng một lúc, dường như đang nghiêm túc suy nghĩ, thấy A Lâm như muốn nhìn xuyên qua mình, Dung Dữ nhin cười khó xử nói: “Chuyện lâu lắm rồi, ta nhớ không rõ nữa...”

A Lâm rút kiếm ra khỏi vỏ, ánh kiếm loang loáng chiếu lên cổ Dung Dữ, lạnh đến kinh người, gương mặt nàng còn lạnh hơn kiếm ra lệnh: “Cần ta giúp người nhớ lại không?”

Giống như không cảm giác được sát ý trên cổ, Dung Dữ bật cười: “Thật không biết đùa chút nào. Lục Nhận kiếm ở đây, cô muốn thì lấy thứ quan trọng bằng Lục Nhận kiếm ra đối với ta.”

A Lâm cau mày, không dám tin nói: “Người là người hộ kiếm”

“Không sai.”

A Lâm khó xử, nàng nhớ trước lúc đi sư phụ dặn đi dặn lại, nếu gặp người hộ kiếm thì phải nghe lời của hần, nếu người đó không muốn ượn thì trăm ngàn lần không thể cưỡng đoạt, càng không thể có chút mạo phạm. Nàng không hiểu tại sao sư phụ lại kính trọng một tên què như vậy. A Lâm tỉ mỉ thăm dò hơi thở của Dung Dữ, muốn tra xem võ công của hần thế nào, lúc này nàng mới kinh hãi phát hiện, nàng vốn không thể tra được hơi thở của hần, chắc võ công của người này đã đạt mức xuất thần nhập hóa.

Nàng lập tức thu kiếm, bị hành động vừa rồi của mình làm toát mồ hôi lạnh, lòng thầm nghĩ người có nội lực như vậy nếu vừa rồi hần muốn lấy mạng của nàng chỉ e nàng đã chết từ lâu. Nàng lui về sau hai bước ôm quyền nói: “Tại hạ mạo phạm, tiểu nữ tên A Lâm, được gia sư phó thác đến mượn Lục Nhận đao để dùng. Vẫn mong...” Nhất thời nàng không tìm ra xưng hô thích hợp, tùy tiện chọn lấy một cái trong đầu, “Vẫn mong đại nhân thành toàn.”

Dung Dữ cười: “Đại nhân thì gánh không nổi, ta không lớn hơn cô bao nhiêu đâu. Ta nói rồi, mượn đao cũng được, nhưng phải đem đồ đến đổi.”

“Đồ gì?”

“À, ví dụ như là... cô.”

84. Chương 84

“Người cần ta làm gì?” A Lâm lạnh giọng hỏi.

“Bộ dạng cô cũng không tệ, trông cũng có vẻ thú vị lắm.” Hần cười nham nhảm, giống như đang nói bầu trời hôm nay xanh thật, ngữ khí không có chút gì khiến người ta thấy hoảng sợ.

Khóe miệng A Lâm co giật, rồi lập tức không do dự gật đầu: “Được, ta ở lại, nhưng người phải cho ta thời gian đem đao về giao cho sư phụ, sau đó ta nhất định sẽ trở lại tùy người xử trí.”

Dung Dữ nhìn vào mắt nàng, kỳ quái im lặng hồi lâu: “Lục Nhận đao ta sẽ chuyển đi giúp cô.” Giọng nói vừa dứt hần liền huyết sáo mấy tiếng, tiếng huyết sáo vang vọng trong động huyết một hồi lâu, bỗng nhiên một tiếng rít dài sắc nhọn đáp lời, trong động bỗng nổi lên một luồng gió mát, tiếng gió to dần, theo đó lại có một tiếng rít dài, A Lâm thấy một con đại điều từ bên ngoài động bay thẳng vào trong, khi nó đáp xuống đất thì cao bằng nửa người.

Dung Dữ cười nói: “Đây là con điều ta nuôi từ nhỏ, sau khi thả về hoang dã không hiểu sao lại to hơn đồng loại một chút, tuy nó không thông minh lắm, nhưng những việc như đưa thư thì vẫn làm được.”

A Lâm im lặng.

“Được rồi, ta đưa cô đi lấy đao.” Nói xong hần tự đẩy xe lăn từ từ đi vào chỗ tối trong động huyết. A Lâm do dự một hồi rồi cắn răng đi theo.

Trong động huyết không có ánh nắng chiếu vào, chưa đi bao lâu thì gờ tay lên đã không thấy được ngón, tối tăm nhưng không đáng sợ, điều khiến A Lâm kinh ngạc là nàng không nghe được tiếng xe lăn, bốn phía tĩnh lặng như tờ, giống như ở đây chỉ có một mình nàng vậy.

Chẳng trách sư phụ dặn dò là không được xung đột với người hộ đao, với khả năng của hần, giết nàng chỉ e là còn đơn giản hơn bóp chết một con kiến.

A Lâm dừng bước mất phương hướng.

“Sao vậy?” bên phải truyền đến tiếng hỏi dịu dàng của Dung Dữ. A Lâm không đáp, tìm theo hướng âm thanh mà đi, “Xin lỗi.” Dữ Dung dừng lại, cười bất lực, “Một mình sống quá lâu rồi, không biết chăm sóc người khác thế nào. Cô đi qua bên phải đi.”

Cứ một lúc là Dung Dữ nói vài câu để A Lâm tìm được phương hướng, chưa được bao lâu thì A Lâm sờ được bờ tường mát lạnh. Dung Dữ nói, “Ta không tiện đứng lên, cô mò tìm thử xem, chính là cây đao trên đất đó.”

Cây đao nhanh nhất thiên hạ lại bị người ta vớt ở góc tường như một phế vật... A Lâm sờ được cán đao, rũ rũ đất bên trên, cảm thấy toàn thân rã rời.

Quay về nơi có ánh nắng, Dung Dữ nói: “Cột đao lên chân A Điêu đi, cho nó biết sư phụ cô ở đâu, nó sẽ tự biết giúp cô đưa đi.”

A Lâm cảm thấy thật không thể tưởng tượng nổi: “Nó hiểu tiếng người sao?”

Đại điêu bất mãn với sự xem thường của A Lâm, giận dữ đập cánh thổi loạn mái tóc đen của A Lâm. Dung Dữ cười híp mắt: “Nó thông minh lắm.”

A Lâm vẫn nắm chặt Lục Nhận đao không chịu buông, Dung Dữ cũng không vội, tốt tính nhìn cô. A Lâm nhú chặt mày hỏi: “Làm sao ta tin người được, nếu thanh đao này không tới được tay sư phụ ta...”

“Trên người sư phụ cô có tín vật gì không? Bảo A Điêu mang về tín vật trên người sư phụ cô là được.” Dung Dữ nghĩ một hồi rồi nói, “Cô xé một mảnh áo đi.”

Tay cầm đao của A Lâm càng nắm chặt, hơi thở đề phòng tỏa ra khắp người.

“Đừng khẩn trương.” Dung Dữ cười nói, “Chẳng qua là mượn y phục cô làm một phong thư thôi.” A Lâm nghe xong liền buông bỏ cảnh giác, không do dự dùng Lục Nhận đao cắt một mảnh váy đưa cho Dung Dữ. Dung Dữ phẩy tay, “Sư phụ cô có tín vật gì cô tự hiểu, cô tự viết đi, có lời cáo biệt thì cũng viết luôn.”

A Lâm nghĩ cũng phải, nhìn trước sau không thấy bút, cô cắn ngón tay viết một bức “Huyết thư”, Dung Dữ nhìn thấy có chút bất nhẫn, nhưng hân nghĩ nghĩ rồi bảo A Lâm viết thêm mấy chữ.

“Mỗi lửa, nén, thức ăn và y phục đủ dùng...” Miệng A Lâm giật giật, “Người bảo sư phụ ta dùng những thứ này để đổi Lục Nhận đao sao?” Nàng cảm thấy nam nhân này thật ra đầu óc không bình thường lắm.

Dung Dữ gật đầu: “Ừ, còn có cô nữa.”

A Lâm im lặng.

Dung Dữ cười rực rỡ: “Những thứ này là để cho cô dùng, như vậy khế ước của chúng ta được lập rồi nhé, lúc nào sư phụ cô trả đao thì lúc đó ta sẽ trả cô về.”

A Lâm sụp mắt, sự cô đơn trong đáy mắt bị rèm mi che lại.

Dung Dữ cười cười dịch chuyển tầm mắt, nhìn đại điêu mang đao và thư bay ra khỏi động huyết. Lúc này ánh nắng chỉ có thể nghiêng nghiêng chiếu rọi trên tường đá của huyết động, bên ngoài chắc vẫn là buổi chiều, nhưng bên trong lại sắp đón đêm tối. Dung Dữ thở dài: “À, chúng ta thương lượng một chút đi, trước khi sư phụ cô đưa mỗi lửa đến thì làm sao sống qua được đêm lạnh đây.”

A Lâm lạnh lùng nói: “Trước đây người sống thế nào thì bây giờ sống thế ấy.”

“Tiểu cô nương, đừng lấy mình ra so với ta.”

85. Chương 85

Lạnh... Lạnh đến mức khiến người ta ngừng thở.

Nàng cuộn chặt người, nhưng vẫn không ngừng run rẩy, xa xa có tiếng hét thô lỗ và tiếng khóc rời rạc bị tiếng gió rít cuốn đi, xoáy trên da thịt nàng khiến nàng cảm thấy vô cùng tuyệt vọng và nặng nề.

“Đừng sợ.”

Dường như trong đêm tối vô tận có một đôi tay ấm áp chìa ra ôm lấy vai nàng, kéo nàng vào một vòng ngực ấm nóng, bàn tay nhẹ xoa đầu nàng, giọng nói trầm ổn ôn nhuận của nam nhân như có sức mạnh xoa dịu tất cả bất an: “Đừng sợ, sẽ kết thúc thôi, những ngày tháng như vậy sẽ nhanh kết thúc thôi.”

A Lâm cảm thấy mắt mình ướt đẫm, có giọng nữ nhân yếu ớt trả lời, dường như là nàng nhưng không phải là nàng: “Không đâu, mẹ nói chúng ta là tội nhân, sẽ bị đưa đến phương Bắc xa xôi để lao dịch, cả đời này cũng không có ngày tự do, chúng ta không thoát được những quan binh đó...”

Nam nhân chỉ còn im lặng.

“Đại ca ca, huynh tốt như vậy tốt cuộc đã phạm tội gì? Tại sao họ muốn bắt huynh nhưng lại nhốt một mình huynh trong xe tù?”

Nam nhân lại im lặng hồi lâu rồi mới cười nhẹ: “Bởi vì... con người ta không tốt lắm đâu.”

Nàng dường như ngủ say, dựa trong vòng tay ấm áp của nam nhân, mí mắt từ từ mở ra: “Đại ca ca thật tốt... uội màn thầu và nước uống, cứu muội để muội không cần đi trong tuyết nữa, nhưng mà cha mẹ... cha mẹ...”

Cha mẹ?

Đầu óc đột nhiên chìm trong tối tăm, không biết qua bao lâu, cảm giác dính ướt ấm nóng bao phủ cả người, nàng mở mắt nhìn thấy thế giới như địa ngục, tuyết trắng hòa lẫn máu đỏ xuyên qua đôi mắt xông vào nơi sâu nhất trong nội tâm, kẹp chặt mạch sống của nàng.

Khắp nơi đều là thi thể, có quan binh, có phạm nhân, một cánh tay trượt qua vai nàng, ánh mắt A Lâm rơi xuống, thấy bên cạnh nam nhân trung niên là một phụ nhân, sự kinh hoàng từ sâu thẳm trong mắt tỏa ra, sau đó không tìm được mà dâng trào.

Cha mẹ...

Nàng sợ đến quên cả lên tiếng, trong màn tuyết trắng đầy trời, nàng nhìn thấy một đám hắc y nhân cung kính đón người trong xe tù ra.

“Đại ca ca.” Nàng ngây ngốc lên tiếng giữa một đồng thi thể, đôi mắt trống rỗng.

Ánh mắt của đám hắc y nhân đều bị thu hút, có người rút đao ra: “Vẫn còn kẻ sống.”

“Đừng...” Nam nhân được đón ra từ xe tù phẩy tay, “Thôi đi, tha cho nó đi.”

“Nhưng mà chủ nhân...”

“Đi thôi.”

Nam nhân được đám hắc y nhân dìu đi, số hắc y nhân còn lại cũng lục tục đi theo, chỉ còn người rút đao vẫn đứng đó, hần nhìn A Lâm như đang do dự.

A Lâm chỉ nhìn theo hướng nam nhân đã mất dạng, ngây ngốc gọi: “Đại ca ca.”

Hắc y nhân đến trước mặt A Lâm, khăn đen che mặt chỉ lộ đôi mắt ra ngoài: “Chuyện hôm nay không được tiết lộ.” A Lâm không nghe thấy lời hắc, vẫn ngẩn người nhìn về hướng kia gọi: “Đại ca ca.” Dường như người đó có thể nghe thấy, rồi sẽ trở lại xoa đầu nàng vậy.

Hắc y nhân trầm sắc mặt, móc ra một bình gốm thanh hoa mở nút bình, một tay vạch cằm A Lâm.

A Lâm hoảng hốt, lúc này mới dời ánh mắt nhìn hắc, nhìn vào ánh mắt âm độc của hắc y nhân, trong mắt A Lâm dần lộ ra sợ kinh hoảng và bất lực, nàng liều mạng giãy dụa muốn thoát khỏi cánh tay kìm kẹp của hắc, nhưng nàng cào đến rách mặt mình cũng không khiến hắc y nhân dao động nửa phần, người đó đổ hết thứ trong bình gốm vào cổ họng nàng, bóp chặt miệng nàng ép nàng nuốt xuống.

“Những chuyện này người không nên nhớ.”

Người không nên nhớ...

Toàn thân nàng run rẩy choàng tỉnh, ánh trăng trên đỉnh đầu chiếu ánh sáng bàng bạc vào trong động huyệt. A Lâm ngồi dậy chùi mồ hôi lạnh trên trán, ngón tay vẫn vì sự hoảng sợ trong giấc mơ mà run rẩy.

Giấc mộng chân thực đến vậy...

A Lâm ôm gối dựa vào tường đá co chặt mình, nàng đã quen với máu tươi, cũng không sợ thi thể, điều khiến nàng sợ hãi nhất là giọng nói và ánh mắt của hắc y nhân đó, làm sao nàng không nhận ra được chứ, đó là sư phụ, sư phụ mà nàng ái mộ.

Cánh tay cuộn chặt, A Lâm vùi đầu vào đầu gối, một tiếng thở dài thất vọng, sao lại... có giấc mộng như vậy?

“Thấy ác mộng sao?” Giọng nói ôn nhuận vang lên bên tai, A Lâm cả kinh, lúc này mới nhớ ra hoàn cảnh bây giờ của mình, còn có một người cùng nàng ở trong động huyết tối tăm này, mỗi ngày chỉ có thể thấy ánh nắng và ánh trăng trong một thời gian nhất định.

Cô đơn bầu bạn.

Rốt cuộc lúc nào sư phụ mới trả lại Lục Nhận đao đây... Đến lúc đó sư phụ chắc ở bên sư nương rồi, còn có thể nhớ đến nàng sao? A Lâm không nhận được mà phiền não vô tấc, lại nghe nam nhân kia nhẹ giọng nói: “Ở đây chỉ có hai người chúng ta thôi.”

A Lâm ngẩng đầu nhìn hắc, đôi mày không giãn ra, trong động huyết trên núi tuyết chỉ có hai người họ... vậy thì sao?

Nam nhân đẩy xe lăn đến chỗ có ánh trăng chiếu đến, hắc ngược lên nhìn ánh trăng, một lúc sau mới chuyển tầm mắt sang nhìn A Lâm, dường như nhìn thấu tâm sự của nàng: “Vậy nên cô có thể đem những chuyện phiền lòng nói ra, sẽ dễ chịu hơn.”

Lý luận như vậy khiến A Lâm cảm thấy thân quen đến kỳ lạ, dường như từng nghe người nào nói những lời như vậy bên tai, nàng thất thần một lúc rồi lắc đầu: “Không có chuyện gì hết.”

Dung Dữ nhìn nàng một hồi rồi lại không nói một lời, ngược lên nhìn ánh trăng, chỉ là trong đêm lạnh có hai chữ “Cứng miệng” thốt ra khiến thần kinh A Lâm khẽ đau.

Nàng là sát thủ, không được phép yếu mềm, không được phép oán than, trong kí ức về chức nghiệp này, bất kể là bị hình phạt đau khổ đến mức nào, nàng cũng chỉ có thể “cứng miệng” giữ bí mật. Chưa từng có ai dùng hai chữ “Cứng miệng” để ghét bỏ nàng, ghét bỏ nhưng mang theo chút xót thương.

Cho dù là sư phụ cũng chưa từng có.

A Lâm nhìn Dung Dữ một hồi, như có thần xui quỷ khiến hỏi: “Tại sao lại một mình ở đây?”

“Người chí thân của ta chôn ở đây, ta ở đây để giữ mộ, cũng là để chờ người.”

“Chờ ai?”

Dung Dữ dường như nhớ lại chuyện gì rất buồn cười, khóe môi khẽ cong lên: “Chờ một tiểu cô nương quật cường, cười như nắng mai, nước mắt như trăng tròn, một nha đầu rất đáng yêu... chớp mắt mà ta đã chờ tám năm rồi.”

Thì ra quái nhân như vậy cũng có người quan tâm, A Lâm nhàn nhạt nói: “Tám năm rồi, tiểu cô nương có khi đã lấy chồng từ lâu, người cứ chờ ở đây chỉ bằng ra ngoài tìm xem.”

“Tìm rồi.” Ba chữ thốt ra rồi im bất, A Lâm biết đã khơi dậy chuyện đau lòng gì đó của hắc nên cũng không hỏi nữa, ngẩn ngơ nhìn tảng đá trước mặt. Không khí trầm mặc chưa bao lâu thì Dung Dữ lại hỏi: “Sư phụ cô... là người thế nào?”

Ánh mắt A Lâm bắt giác mềm xuống: “Nghiêm khắc nhưng rất dịu dàng, đối với ta rất tốt.”

Ánh mắt Dung Dữ khẽ động: “Cô thích sư phụ cô sao?”

Không hề có sự chuẩn bị đã bị người ta nói trúng tâm sự sâu thẳm trong lòng, sắc mặt A Lâm trắng đi, ánh mắt lạnh lùng nhìn Dung Dữ, giống như hận không thể giết hắc diệt khẩu.

Dung Dữ cong môi gật đầu: “Cô thích sư phụ cô.”

86. Chương 86

Mặt A Lâm trắng bệch, biết rõ mình đánh không lại nam nhân này, cô dựa vào tường cuộn chặt người, khàn giọng nói: Phải thì sao.”

Dung Dữ cúi đầu cả buổi không lên tiếng, lúc A Lâm tưởng hẳn không hỏi nữa thì Dung Dữ lại nói: “Tại sao lại thích hẳn? Rõ ràng hẳn là trưởng bối. Hơn nữa... Nếu ta đoán không lầm thì cô giúp sư phụ cô mượn Lục Nhận đao này chỉ e là để hẳn đi cứu người. Trong lòng hẳn đã có người, cô hà tất...”

“Nếu ta làm chủ được...” A Lâm không nhịn được mà ngắt lời, bất lực cười khổ, “Nếu ta làm chủ được thì tốt rồi.” Nàng thất vọng vùi đầu vào đầu gối, có lẽ ánh trăng quá lạnh, lạnh đến mức đông cứng phòng bị trong lòng nàng, nàng nhẹ giọng nói: “Lúc nhỏ ta bị thương, quên hết những chuyện trước năm mười hai tuổi, là sư phụ nuôi ta khôn lớn. Có lẽ lúc trước từng sống không tốt lắm nên lúc đầu ta đối với sư phụ vừa kính vừa sợ, nhưng trong tám năm qua, mỗi lần bị thương, mỗi lần bị bệnh sư phụ đều ở bên cạnh ta, cho dù bệnh đến thần trí mơ hồ ta cũng biết có người ở bên cạnh trông chừng ta, bảo vệ ta...”

A Lâm khàn giọng tự chế giễu: “Trong bảo bọc như vậy nhưng ta lại nảy sinh tâm tư dơ bẩn. Dơ bẩn đến mức khiến ta cũng tự thóa mạ mình.”

Nàng cúi đầu chìm trong cảm xúc của mình, bỏ lỡ thần sắc bỗng nhiên hoảng hốt của Dung Dữ, không khí lạnh lẽo, trong hơi thở của một mình A Lâm, Dung Dữ lặng lẽ nói: “Cô bệnh đến mơ hồ làm sao có thể chắc chắn người ở bên cạnh là sư phụ cô?”

“Nếu không thì còn ai nữa?” A Lâm người lạnh ngắt đầu, “Là người sao?”

Ngoài dự đoán của nàng, Dung Dữ nhìn thẳng vào mắt nàng nói: “Nếu chính là ta thì sao?”

A Lâm ngẩn ra, nhất thời không phân rõ lời này là thật hay giả.

Đối diện một hồi, cuối cùng Dung Dữ cũng dịch chuyển ánh mắt, rèm mi dài phủ xuống thể hiện thần tình có hơi thất vọng của hẳn, hẳn cong khóe môi cười: “Gạt cô đó, cô nương ngốc.”

A Lâm làm sát thủ nhiều năm, nhân tình ấm lạnh nàng đã từng thấy nhiều, nhưng lúc này lại không tìm được bất cứ từ ngữ nào hình dung nụ cười của nam nhân này, mấy phần tuyệt vọng, mấy phần bất lực, mấy phần phóng khoáng, có lẽ còn mang mấy phần không cam lòng, khiến nàng nhìn đến ngây ngốc.

Ánh trăng bên ngoài huyết động di chuyển qua người Dung Dữ, hẳn nói: “Lúc đó ta cũng đang ở bên nữ nhân ta thương yêu nhất.” Ánh trăng theo giọng nói của Dung Dữ rơi xuống, dời đến chỗ bức tường, tường đá phản chiếu ánh trăng, bỗng A lâm nhìn thấy thân thể của Dung Dữ trở nên trong suốt! Giống như khói sương sắp tan, bay vào hư không.

A Lâm hoảng hốt: “Người...” Dung Dữ quay đầu, ánh sáng lướt qua người hẳn, cảm giác hư vô đó lập tức biến mất. Nhanh đến mức giống như A Lâm bị ảo giác.

Dung Dữ thu lại cảm xúc, cười híp mắt: “Ta lại không biết thì ra mình tuần mỹ tới mức khiến A Lâm nhìn đến xuất thần.”

A Lâm vội thu lại ánh mắt ho nhẹ vài tiếng rồi nhắm mắt ngủ.

Nghe hơi thở nàng dần dần đều đặn, biết nàng đã ngủ, nụ cười trên mặt Dung Dữ lúc này mới chậm chậm biến mất. Hẳn ngửa đầu nhìn ánh trăng sáng, đưa tay hứng gió lạnh quét qua, xuyên qua bàn tay mình, hẳn nhìn thấy bầu trời đầy sao bên ngoài động huyệt.

Cách ngày hôn phi phách tán còn bao lâu nữa... Dung Dữ cười khổ, nhỏ giọng lầm bầm: “Ông trời bất nhân quá, tám năm đổi tám ngày, thật là lỗ quá mà.” Ánh mắt hẳn yên lặng rơi trên khuôn mặt trầm tĩnh của A Lâm, nhưng mà vận mệnh đã định thì hẳn cũng chỉ đành chấp nhận, những ngày tháng cuối cùng có thể bầu bạn cùng nàng đã là may mắn lắm rồi.

87. Chương 87

A Lâm lại nằm mơ.

Nhưng lần này nàng biết rõ ràng là mình đang nằm mơ. Nàng như một kẻ bàng quan phiêu linh ngoài thế giới, yên lặng nhìn người khác thể hiện nhân sinh như đang diễn kịch. Nhưng rõ ràng nhất vẫn là câu chuyện của một nam nhân.

Hắn là con trai Thừa tướng, cũng là Môn chủ của một tổ chức phản lại triều đình, sau khi phạm tội bị Hoàng đế đánh gãy hai chân lưu đầy biên cương. Trên đường về phương Bắc hắn một mình bị giam trong xe tù, quan binh đều sợ hắn, rất chiều cố cho hắn. Đường lên phương Bắc gian khổ, hắn mềm lòng cứu một cô bé suýt bị quan binh đánh chết, cô bé chung xe tù với hắn, cười nói vui vẻ. Sau đó thuộc hạ của hắn cứu hắn đi, vì không để lộ tin tức, phạm nhân và quan binh đều bị giết hết...

Chỉ trừ cô bé con đó.

Hắn mềm lòng hay còn chuyện gì khác thì A Lâm không biết, nhưng sau khi người đó đi rồi, một thuộc hạ của hắn ở lại cho cô bé đó uống thuốc, từ đó cô bé quên đi quá khứ, rồi bái thuộc hạ này làm sư phụ, luyện được một thân võ nghệ giúp hắn đi giết người.

Nam nhân đó lại giải tán tổ chức, một mình ẩn cư trong huyết động âm u, nhờ một con đại điêu mang thức ăn đến cho hắn sống qua ngày, sau đó... hắn chết đi, yên tĩnh rời khỏi nhân thế. Nhưng câu chuyện vẫn chưa kết thúc.

Hắn chết rồi nhưng không có quỷ sai câu hồn đến đưa hắn đi, nam nhân đó trở thành một cô hồn, phiêu bạt giữa trời đất, cuối cùng có một ngày, hắn gặp lại được cô bé năm xưa.

Có lẽ nhất thời hứng thú, có lẽ là hoài niệm chuyện xưa, hắn ở lại bên cạnh cô bé đó. Chào nàng lúc bình minh, cùng nàng về nhà lúc hoàng hôn, lúc cô bé bệnh hay bị thương hắn đều ở bên cạnh chăm sóc không rời một khắc.

Chỉ là không ai nhìn thấy hắn.

Giữa trời đất chỉ có hắn tự nói tự nghe, tất cả những quan tâm, dịu dàng và bảo vệ đều bị sinh tử ngăn cách, ở một nơi cô bé đó mãi không thể nào chạm tới được, hắn cô độc tan biến.

Sau đó... chuyện sau đó A Lâm đều hiểu hết, sư phụ muốn cứu ý trung nhân cần Lục Nhận đao, nàng đi tìm, tuyệt lộ, nàng bị đẩy vào trong động huyết, đồng thời cũng là chỗ chôn thân của người đó.

Lúc nàng mở mắt đã là buổi trưa, ánh nắng chói chang, A Lâm nhú mắt để thích ứng, lúc này nàng đã nhìn rõ thế giới.

"Tình rồi à?" Giọng nói của Dung Dữ vang lên bên tai nàng, A Lâm quay đầu, lại thấy bóng dáng hắn trong suốt như sương khói. A Lâm đưa tay sờ mặt hắn nhưng tay nàng lại xuyên qua mặt hắn, chỉ bắt được một khoảng không.

"Hồn ma." A Lâm thất thần lẩm bẩm, nàng ôm mặt không nhìn vào thần sắc kinh ngạc của Dung Dữ, "Đó lại là sự thật... là sự thật."

A Lâm thất thần: "Đều là mộng, tất cả đều là mộng thôi!" Nàng ôm đầu tâm tư hỗn loạn, sư phụ mà nàng thích là một trong những kẻ giết cha mẹ nàng, sư phụ còn cho nàng uống thuốc để nàng quên đi chuyện trước kia, thậm chí nàng không nhìn rõ được là bao nhiêu năm nay rồi cuộc mình mê luyện sư phụ hay là đang mê luyện ảo ảnh kia. Người bên cạnh nàng lúc nàng bị bệnh bị thương, người cho nàng chỗ dựa khiến nàng mê luyện lại chỉ là một hồn ma thôi sao?

"A Lâm..."

"Tại sao?" A Lâm ngắt lời Dung Dữ, "Chuyện đến nước này tại sao lại đột nhiên xuất hiện, tại sao lại khiến ta mơ thấy những chuyện này! Nếu đã sai rồi thì tại sao không để ta tiếp tục sai?"

Có lúc chân tướng còn khiến người ta đau khổ vô vọng hơn là những lời nói dối.

"Hoa Kết hương còn có tên là cây mộng, chắc là nó khiến muội mơ thấy." Dung Dữ bắt lực cong môi cười khổ, "Tuy không phải là ý của ta, nhưng muội biết thì cũng đã biết rồi. Thật ra ta rất sợ sau này sẽ không ai biết trên thế gian còn có một người muốn đối xử tốt với muội." Giọng hắn dịu nhẹ, tựa như gió thổi bên tai, "Lúc xưa chỉ là nhất thời hứng thú ở lại bên cạnh muội, mang sự hứng thú đó cười cợt vận mệnh trên người, nhưng ngày này qua ngày nọ, năm này qua năm nọ, thấy muội quật cường sống tiếp như vậy ta lại không cười nổi. Người ma cách biệt nhưng lại nảy sinh tình cảm không nên có, lúc bắt đầu chỉ muốn ở bên muội bảo vệ muội, sau đó lại muốn nói chuyện với muội, muốn nắm tay muội, chỉ là ta không thể nào làm được..."

“Ta không muốn biết.” A Lâm đứng dậy muốn rời khỏi thạch động.

Dung Dữ không giận cũng không ngăn cản, chỉ yên lặng nhìn nàng cười ôn hòa: “Xin lỗi, lúc xưa tình thế bắt buộc đã hại cha mẹ muội, nay lại khiến muội đau lòng thất vọng.”

Tim A Lâm run lên, không nhìn được nghiêng đầu, vừa nhìn lòng nàng lập tức hoảng hốt, chỉ thấy toàn thân Dung Dữ từ từ phát sáng như có đóm đóm bay quanh, nụ cười của hắn dần mơ hồ.

“Vốn muốn ở bên muội nhiều hơn nữa, nhìn muội nhiều hơn nữa. Nhưng mấy ngày ngừng thần tụ hồn đã tiêu hao hết sức lực của hồn phách ta.” Dung Dữ cười nhẹ, “Nhưng có thể bầu bạn mấy ngày này cũng đáng rồi.”

Hồn phi phách tán, không nhập luân hồi, không thể đầu thai.

A Lâm dường như ý thức được gì đó, nàng vô thức muốn kéo hắn lại, nhưng tay không chạm tới hắn, Dung Dữ như pháo hoa ở chân trời, tan thành ánh sáng, chỉ để lại bi ai. Trong không khí lạnh lẽo dường như vang vọng lại câu nói cuối cùng của hắn: “A Lâm, ta rất ích kỷ, không muốn muội quên ta...”

Hắn xuyên qua sinh tử mới đổi được cơ hội cùng nàng gặp gỡ, chỉ vì để nàng nhớ được dáng vẻ cuối cùng của hắn.

A Lâm lạc lõng nhìn vào hư không, trong mắt chỉ còn bàng hoàng.

88. Chương 88

Trên đỉnh Hoa Sơn, gió phần phật thổi bên tai. A Lâm không nhìn được mà nhớ lại nụ cười cuối cùng của nam nhân đó, rõ ràng chỉ gặp hắn có mấy ngày nhưng lại cảm thấy hắn như đã hóa thành kí ức khắc sâu trong xương tủy nàng, không thể nào tan biến được.

A Lâm nghe được tiếng bước chân vang lên sau lưng, nàng quay đầu thấy sư phụ đang ôm người hắn yêu thích nhất, mệt mỏi nhưng mãn nguyện đi ra, trong tay hắn cầm Lục Nhận đao. Cuối cùng sư phụ đã thành công phá được Hoa Sơn trận pháp cứu người đó ra, nếu là nàng trước đây chắc sẽ cười, nhưng nàng của bây giờ không biết nên cười hay nên khóc.

Cừu nhân, ân sư, nàng không thể nào cho hắn một định nghĩa.

A Lâm cup mắt rút trường kiếm trong tay, ba thước hàn kiếm bùng lên sát khí, không chào hỏi một tiếng, thân hình nàng như chớp giạt, lao tới như một mũi tên sắc nhọn, mũi kiếm hướng đến cổ họng của sư phụ mà nàng kính ngưỡng.

Tiếng kinh hô của nữ nhân lướt qua tai nàng, “A Lâm!” Sư phụ cả kinh vội nghiêng mình né tránh, nhưng liên tục nhiều ngày phá trận đã khiến hắn sức cùng lực kiệt, chặt vật tránh được một kiếm, A Lâm không cho hắn bất kỳ cơ hội nào để mở miệng, nàng cũng không giải thích, không hề phòng thủ, giống như muốn liều mạng chỉ để giết hắn.

Qua mấy chiêu, sự mệt mỏi của sư phụ hiện rõ, A Lâm ép hắn đến một phía của bờ vực, trường kiếm trong tay đâm tới mắt phải hắn, thấy kiếm sắp đâm xuyên qua đầu hắn, tiếng nữ nhân kinh hô lại vang lên: “A Lâm! Huynh ấy là sư phụ con! Con điên rồi sao!”

Mũi kiếm nghiêng đi, lướt qua tai nam nhân “đỉnh” một tiếng cắm vào vách đá, ít nhất cũng sâu hơn ba tấc.

Sau một hồi công kích kịch liệt, A Lâm và sư phụ nàng đều thở dốc, A Lâm cười nhẹ: “Sư phụ.” Nàng im lặng hồi lâu, “Chúng ta có huyết hải thâm thù, nhưng ta không ngờ đến mức dùng thù hận để sống tiếp nửa đời còn lại, có người cũng không hi vọng ta làm vậy.”

Nam nhân khẽ ngẩn ra, ánh mắt trầm xuống: “Ai nói với ngươi?”

“Đã không còn quan trọng nữa.” A Lâm nói, “Sư phụ, từ nay ngươi không còn là sư phụ của ta nữa, cũng không còn là cừu nhân của ta nữa, đao ta giúp ngươi mượn giờ hãy trả lại cho ta đi.”

Nam nhân ngấp ngừng giây lát rồi đưa Lục Nhận đao cho A Lâm, A Lâm đón lấy đao, không lời từ biệt, ngay cả ánh mắt cũng không tiếp xúc với hắn, giống như triệt để vứt bỏ quá khứ, một mình đi xuống núi.

Một nữ nhân áo trắng đang khoanh tay đứng trên con đường nhỏ dưới núi. Thấy A Lâm cầm Lục Nhận đao xuống núi, nàng chậm rãi lấy trong tay áo ra một cây bút lông.

A Lâm bước tới trước mặt nàng, dừng bước gật đầu: “Đa tạ Bạch Quỷ cô nương.”

Đầu bút Bạch Quỷ dừng trước trán A Lâm: “Làm vậy cô thật không hối hận sao? Tàn hồn của hắn bị ta thu đi rồi, như vậy sẽ không thể nhập luân hồi nữa.”

“Dung Dữ... cũng không nhập luân hồi được đâu.” A Lâm nhẹ giọng nói, “Hắn cô độc ở bên ta lâu như vậy, ta nên ở bên hắn, mà cũng muốn ở bên hắn, nếu sống không thể làm thì chết làm cũng được.”

Bạch Quỷ lắc đầu: “Si nữ.” Đầu bút của nàng điểm giữa mi tâm A Lâm, rồi lại nhẹ chạm vào Lục Nhận đao, “Con quỷ của các người ta thu đi rồi.”

Sống không thể bầu bạn nhưng chết cũng muốn bên nhau.

Bạch Quỷ sờ cán bút: “Vẫn còn một con quỷ cuối cùng.”

Sẽ nhanh thôi...

89. Chương 89

Dịch trạm ngoại thành, Cầm Yếu nghiêng nghiêng dựa bên cửa sổ trên lầu hai của Dịch trạm, bên tai ngoài tiếng kêu không ngừng không nghỉ còn lẫn lời cầu nhau của Thần quan: “Quốc sư, lễ tế trời sắp đến rồi, nếu người vẫn không về cung chỉ e là làm lỡ ngày tế...”

Cầm Yếu xoay đầu nhìn người qua lại dưới lầu của Dịch trạm, lơ đãng đáp một tiếng: “Biết rồi.” Ánh mắt nàng dời đi, trong lúc vô tình, vào một buổi chiều ánh nắng xuyên qua rèm mi, nàng thấy một nam nhân, dung mạo tuấn tú, thân hình cao to. Chỉ là hắn đứng trong đám tù nhân, thân mặc y phục tù nhân, trên đôi chân không mang giày còn có xiềng xích nặng nề.

Tên quan binh diễu võ giương oai vùng ngọn roi mắng chửi: “Một đám ngu xuẩn, tránh ra tránh ra, đến bên đường mà nghỉ, đừng cản trở bọn ông uống trà!”

“Đang làm gì vậy?” Cầm Yếu chỉ người dưới lầu hỏi Thần quan. Thần quan nhìn một cái rồi đáp: “Hình như là người của Sở vương phủ.” Ba tháng trước Sở vương mưu phản bị trấn áp, Hoàng đế hạ lệnh tịch thu nhà cửa, nô bộc trong phủ đều bị lưu đày.

Cầm Yếu gật đầu im lặng.

Phạm nhân bên dưới từ từ đi về con đường đối diện với Dịch trạm, tên quan binh bỗng dừng nổi nóng, vừa lấy roi vụt loạn vào đám người vừa chửi mắng: “Bảo các người nhanh lên mà! Một đám tiện chủng!” Một phạm nhân có tuổi già lảo ra đất kêu lên, tên quan binh càng giận dữ, hắn đi đến đá ông lão một cái: “Lão già này giả chết à! Đứng lên!”

Cầm Yếu nhíu mày, lúc này nam nhân thân hình cao to kia bỗng đi đến bên ông lão, nghiêng người im lặng chịu thay ông lão mấy cú đá, sau đó dìu ông lão lên, tên quan binh vẫn mắng chửi không ngừng, bắt đầu lấy roi vụt lên người nam nhân: “Ai cho người dúi!”

Từ đầu đến cuối nam nhân vẫn không lên tiếng, tên quan binh dường như càng đánh càng nổi nóng, kéo nam nhân kia ra vụt roi vào mặt hắn, nam nhân luôn không phản kháng bỗng nhiên tay không giật lấy roi da lạnh lùng nhìn lại, sát khí trong mắt khiến tên quan binh kia rét lạnh.

Nhưng sau khi sợ hãi hắn càng phản nộ hơn: “Người... người làm phản à!” Hắn giật roi ra khỏi tay nam nhân, vụt thật mạnh xuống lưng hắn, sau đó giơ chân đá mạnh vào bụng nam nhân, một cước hai cước, cho đến khi nam nhân ngã lảo ra đất, hắn vẫn không ngừng đánh đập: “Tên tiện chủng người! Dám phản kháng à! Còn dám phản kháng!”

Ông lão được nam nhân giúp đỡ kêu khóc: “Đại nhân đừng đánh, đại nhân đừng đánh!”

Cầm Yếu nhìn cảnh ồn ào dưới lầu, nhấp một ngụm trà nhàn nhàn buông một câu: “Người thấy thế nào?”

Thần quan ngăn ra: “Chẳng qua là mấy tên tù nhân thôi.”

Cầm Yếu đặt ly trà xuống, tay vịn khung cửa sổ, giọng điệu vẫn nhàn nhạt như cũ: “Nhưng ta chăm nam nhân này rồi.” Giọng nói chưa dứt nàng đã mặc kệ ánh mắt còn đang ngơ ngác của Thần quan, tung mình nhảy qua cửa sổ, vạt áo phấp phới nhẹ nhàng đáp xuống bên cạnh tên quan binh đang đánh người.

Người bên dưới đều bị nữ nhân mặc áo bào to rộng đột nhiên rơi xuống dọa một mẻ, còn chưa hồi thần thì thấy tay nữ nhân kia xoay như bông hoa, vượt nhẹ lên mặt tên quan binh, hán tử cao to bị đánh thật xa như một quả cầu da trong tay trẻ con, hán va vào chuồng ngựa của Dịch trạm, té lên đồng cỏ khô và phân ngựa rồi ngất xỉu.

Cầm Yếu cười nói: “Đánh người là không tốt.”

Thần quan ở trên lầu khước miệng giật giật, người ở Dịch trạm bên dưới cũng ngạc nhiên. Cầm Yếu xoay người nhìn nam nhân cũng đang ngồi ngăn ra dưới đất, nàng khom người xuống, mặc kệ bụi đất có làm dơ y phục sang trọng của mình không.

“Theo ta về đi.” Nàng đưa tay ra trước mặt nam nhân, “Làm nam sủng của ta.” Nhẹ nhàng như đang hỏi hôm nay người ăn cơm chưa.

90. Chương 90

Nam nhân ngăn ra nhìn nụ cười khê trên mặt Cầm Yếu, còn chưa kịp trả lời thì trong Dịch trạm xông ra mấy tên quan binh khác, tay cầm đại đao chia vào Cầm Yếu: “Điều dân to gan! Dám đến cướp tù!”

Bị người khác ngắt lời, Cầm Yếu bất mãn đứng dậy, ánh mắt dừng trên người bọn họ: “Ta cướp đó, các người muốn làm thế nào?”

Mấy tên quan binh nhìn nhau rồi lại nhìn đồng bọn đang hôn mê trong chuồng ngựa, nhất thời không ai dám trả lời.

Thần quan trên lầu hai thấy vậy vội chạy xuống, lễ phục Thần quan của Vương triều Đại Tấn trên người hán khiến tất cả người có mặt đều hoảng hốt, vừa xuống lầu hán đã quát mắng mấy tên quan binh: “To gan! Được gặp tôn dung của Quốc sư mà còn không cúi đầu hành lễ!”

Quốc sư, Thông thần giả của Vương triều.

Nghe tiếng hét của Thần quan, mấy tên quan binh chân mềm nhũn, lập tức phủ phục xuống đất, dân chúng xung quanh cũng lũ lượt quỳ xuống.

Cầm Yếu nhíu mày, nàng không thích khẩu khí như vậy, khiến nàng cảm thấy mình giống như một tấm bia chỉ dùng để bái tế. Nàng lại đưa tay ra với nam nhân dưới đất: “Theo ra rời khỏi chỗ này được không?”

Nam nhân vẫn ngơ ngẩn nhìn nàng đến si ngốc. Hán im lặng, sau đó ánh mắt lại rơi xuống chân mình. Đôi chân bị xiềng xích nặng nề cứng rần kim kẹp, mắt cá đã bị rách da.

Hán là tù nhân, không có tư cách lựa chọn.

Cầm Yếu thuận theo ánh mắt hán nhìn thấy xiềng xích, đôi chân to của nam nhân co về phía sau, dường như hơi bối rối và xấu hổ. Hành động nhỏ này của hán khiến lòng Cầm Yếu hơi khó chịu, nàng xoay tay, trong tay áo chui ra một thanh đoản kiếm, chỉ nghe “đinh” một tiếng, xiềng xích lập tức bị đứt làm đôi.

Đón lấy ánh mắt ngạc nhiên của nam nhân, Cầm Yếu cười nhẹ: “Theo ta về đi.”

Ánh nắng giữa hạ chói chang đến đau mắt, nam nhân cúi đầu, gật đầu nhẹ đến mức gần như không thấy được. Cầm Yếu cười vui vẻ, nàng cúi người kéo tay phải dính đầy bụi và máu của nam nhân, dìu hán đứng dậy từ dưới đất.

Đám quan binh quỳ một bên run rẩy hồi lâu, cuối cùng liều chết mở lời: “Bẩm Quốc sư... mấy... mấy kẻ này đều là yếu phạm, phải lưu đầy biên cương...”

Bước chân rời đi của Cẩm Yếu chợt dừng, nàng nhàn nhạt quay đầu nhìn người kia nói: “Vừa rồi ta bấm độn tính được những người này không nên lưu đây. Các người mở xích chân cho họ đi. Ta được thiên thần chỉ dẫn đến cứu những người này, các người có ý kiến gì đối với ta hay là đối với thiên thần sao?”

Đám quan binh mồ hôi như mưa.

Cẩm Yếu không để tâm đến họ nữa, im lặng không nói đưa nam nhân quay người rời đi. Thần quan vội bước nhanh theo nàng. Chờ đi xa rồi Thần quan mới lại gần Cẩm Yếu nói nhỏ: “Quốc sư, giả mượn thần minh thật ra không ổn lắm đâu! Nếu Bệ hạ biết...”

“Thần minh đích thực đã nói với ta như vậy.” Cẩm Yếu mặt không biến sắc ngắt lời, “Bệ hạ sẽ tin lời thiên thần.”

Lời này của nàng thực tế là đang hù dọa, trong lòng ai cũng biết rõ, nhưng nam nhân bên người nàng lại im lặng nhìn bàn tay Cẩm Yếu đang nắm chặt lấy tay phải của hắn, lúc này hắn tin có sự tồn tại của thần minh.

Bước chân Cẩm Yếu chợt dừng, nàng ngẩng đầu nhìn nam nhân, đôi mắt trong suốt dường như có thể nhìn vào tận đáy lòng hắn: “Quên chưa hỏi người tên là gì?”

Nam nhân im lặng một hồi: “Thập Ngũ.”

“À, người biết nói à... Nhưng mà... Thập Ngũ?”

Nam nhân cup mắt: “Tôi... Tiểu nhân...” Hắn dường như không biết nên tự xưng thế nào, hắn ngừng một lúc rồi nói: “Tử sĩ thứ mười lăm do Sở vương gia nuôi, vì vậy nên tên là Thập Ngũ.”

Cẩm Yếu ngẩn ra, sự tồn tại của tử sĩ đối với Vương triều Đại Tấn mà nói thì còn tệ hơn cả nô tài, từ nhỏ đã trải qua huấn luyện không phải dành cho con người, dùng tính mạng để hoàn thành nhiệm vụ như một đồ vật. Cẩm Yếu ngẩn ra khiến nam nhân cảm thấy mất tự nhiên, hắn rút tay muốn lui về phía sau.

Cẩm Yếu không buông tay, nàng kiễng chân xoa đầu nam nhân: “Không sao, trở về ta xem sách rồi đặt tên cho người.”

Bàn tay mềm mại xoa đi xoa lại trên đầu hắn, như một cơn gió giữa hạ thổi qua tai, mang theo cái nóng thiêu đốt.

91. Chương 91

Nửa người trên của Thập Ngũ gần như bị quấn chặt, hắn dựa ngòì trên giường im lặng cup mắt, nghe thấy tiếng mở cửa, hắn ngược mắt nhìn thấy Cẩm Yếu bùng chấo nóng đi vào. Hắn vô thức đứng dậy quỳ xuống, nhưng còn chưa tung chấn ra thì đã bị Cẩm Yếu gọi lại: “Người là nam sủng của ta đó.” Cẩm Yếu ngòì bên giường hắn, “Là để ta sủng ái, không cần hành lễ.”

Thập Ngũ ngắn ra, hắn chỉ biết làm tử sĩ, không biết làm nam sủng.

Cẩm Yếu múc một muỗng chấo nóng đưa đến bên miệng Thập Ngũ, hắn không chút động tĩnh, Cẩm Yếu cười cười: “Mở miệng ra.” Hắn vô thức mở miệng, một muỗng chấo nóng đút vào miệng hắn, chấo mềm nhuyễn trôi xuống cổ họng, lập tức khiến cả người hắn nóng lên.

Cẩm Yếu nhắ nại từng muỗng từng muỗng đút chấo cho hắn, không nói thêm lời nào, Thập Ngũ cũng yên lặng nuốt chấo nóng, đại nghịch bất đạo nhìn mặt Cẩm Yếu đến si ngốc, đại nghịch bất đạo, hắn nghĩ mình như vậy.

Ánh nắng bên ngoài cửa sổ và thời gian chuyển động giống như một thanh đao, khắc sâu khuôn mặt lúc này của Cẩm Yếu vào trong đầu hắn, vô cùng trầm tĩnh ấm ấp.

Bát chấo đã thấy đầy, Cẩm Yếu đặt cái bát qua một bên lấy trong ngực ra một cuốn sách, nàng xoay người cùng dựa ngòì vào giường như Thập Ngũ: “Chúng ta đặt tên nhé, người muốn mạnh mẽ một chút hay nho nhấ một chút?”

Cuộc đời Thập Ngũ chưa từng lựa chọn, trước nay chỉ có mệnh lệnh của chủ nhân và sự chấp hành của hần, nghe Cầm Yếu hỏi, hần lại ngần ra hồi lâu, đến khi ngay cả bản thân hần cũng phát giác biểu hiện của mình hôm nay thật quá mức vụng về, người vụng về như hần sớm muộn cũng sẽ có ngày bị ghét bỏ thôi...

Hần cẩn thận quay đầu nhìn Cầm Yếu, thấy nàng vẫn cười nhìn hần như cũ, Thập Ngũ nắm chặt tay, căng thẳng trả lời: “Tất... tất cả theo dặn dò của Quốc sư.”

“Nhưng ta không biết người thích gì.”

“Chỉ cần Quốc sư thích là được...”

Cầm Yếu đột nhiên im lặng nhìn chằm chằm Thập Ngũ.

Ngón tay Thập Ngũ nắm chặt rồi buông, buông rồi lại nắm, hần có thể cảm giác được Cầm Yếu không ngừng để lại ánh mắt trên mặt mình, nhưng hần không dám nhìn nàng, chỉ cúi đầu nhìn đôi tay thô kệch của mình, trong mắt có chút thất vọng, bộ dạng của hần chắc không được ai yêu thích đâu, nàng... có lẽ đã cảm thấy hết kiên nhẫn rồi...

Nhưng rốt cuộc nên làm thế nào đây, làm thế nào mới khiến nàng yêu thích, làm thế nào mới khiến nàng tươi cười, chưa từng có ai cho hần biết cách sống ngoài việc phục tùng mệnh lệnh.

“Người không cần khẩn trương.” Một bàn tay bỗng xoa đầu hần, “Sẽ không có ai đánh người nữa đâu.”

Nàng... lại tiếp xúc với hần rồi. Ti tiện thấp hèn như hần... Thập Ngũ cup mắt, cảm xúc trong lòng như sóng cuộn.

“Quốc sư.” Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, “Bệ hạ có chỉ mời người vào cung.”

Bàn tay trên đầu đặt xuống, Cầm Yếu xuống giường chỉnh sửa y phục, nàng lãnh đạm đáp một tiếng: “Biết rồi.” Thập Ngũ khẽ ngẩng đầu lên nhìn nàng, bắt đầu biết Cầm Yếu không thích vào cung. Trước khi ra cửa Cầm Yếu bỗng nhiên quay người nói với Thập Ngũ: “Sơ Tễ, người thấy cái tên này thế nào? Vũ hậu sơ tễ*, sương mù đã qua, tất cả đều có cuộc sống mới. Tuy cái tên này hơi giống nữ nhân...”

*Sau cơn mưa trời lại sáng

Thập Ngũ ngây ngốc nhìn Cầm Yếu một hồi, bỗng nhiên quỳ trên giường cúi người bái lạy: “Tạ Quốc sư ban tên...”

“Không cần hành lễ, nói xem người có thích không?”

Đâu chỉ thích, Thập Ngũ cup mắt: “Thích vô cùng, tạ Quốc sư...”

“Ta thích người gọi tên ta.” Cầm Yếu để lại một câu rồi đẩy cửa đi ra, “Lát nữa về ta muốn nghe người gọi tên ta.”

92. Chương 92

Mãi đến đêm khuya Cầm Yếu mới từ Hoàng cung trở về.

Nàng đẩy cửa vào phòng, thấy bên trong vẫn còn đốt đèn, thần trí có hơi lơ đãng, đến khi nghe thấy trên giường có tiếng thở nàng mới chợt nhớ ra mình đã nhặt một nam nhân về.

Đi vào trong, nam nhân ngồi trên giường tung chăn muốn xuống hành lễ, nhưng dường như đột nhiên nhớ ra lời dặn dò của nàng, Sơ Tễ khựng người, nhất thời bối rối đứng bên giường.

Cầm Yếu nhìn hần một hồi rồi cười nói: “Ta đâu có ăn thịt người.”

Sơ Tễ cúi đầu nghĩ, thật ra nếu nàng muốn ăn hần cũng không phải là không thể...

“Người biết đàn không?” Cầm Yếu đột nhiên hỏi.

“Biết.” Tử sĩ của Sở vương không thể là thất phu không biết gì, âm luật nhạc khí cũng biết sơ qua, học được càng nhiều thì càng có thể giúp chủ nhân làm được nhiều việc, khả năng được sống tiếp càng lớn.

Cầm Yếu vốn chỉ hỏi chơi, không ngờ hần lại biết đàn thật, nhất thời hứng thú, nàng lấy dưới thư án ra một cây đàn gỗ đồng đặt trên bàn: “Người đàn một khúc ta nghe có được không?”

Sơ Tề ngồi xuống, Cầm Yếu cũng mang ghế đến ngồi đối diện với thư án, ôm đầu lặng yên nhìn Sơ Tề. Tiếng đàn thứ nhất vang lên, Sơ Tề hơi khựng lại, có chút ngạc nhiên nhìn Thất huyền cầm dưới tay mình, cây đàn này trông có vẻ đơn giản nhưng thanh sắc gần như khiến người ta kinh ngạc.

Cầm Yếu hỏi: “Sao vậy? Sao không đàn nữa?”

Sơ Tề sực tỉnh: “Quốc sư thứ tội.”

“Gọi ta là Cầm Yếu.”

Sơ Tề im lặng, dường như đang làm một chuẩn bị tâm lý cực lớn: “Cầm... Yếu.” Có những chuyện một khi đã mở đầu được rồi thì coi như đã qua được ải khó nhất, hần bất giác lại lẩm nhẩm một lần: “Cầm Yếu.” như đang thất thần hồi tưởng.

Cầm Yếu cười nhạt: “Người gọi tên ta nghe hay lắm.” Ánh nến trong mắt nàng nhảy nhót như một tinh linh khiến hần không tự chủ được mà nhìn đến ngây ngốc.

Nữ nhân như vậy...

Sơ Tề cúi đầu gảy đàn.

Nữ nhân như vậy, đẹp dễ đến mức khiến hần không dám mơ tưởng, đối với nàng thì một chút tạp niệm thôi cũng là một vết nhơ.

Cầm Yếu ngả trên thư án yên lặng xem xét khuôn mặt nam nhân. Tiếng đàn lưu chuyển bên tai nàng, đằng sau khúc nhạc, tình cảm dạt dào trong tiếng đàn như gió xuân phảng phất trong lòng nàng, thông qua tiếng đàn nàng có thể nhìn rõ được nội tâm của nam nhân này, chứa đựng không ít kiên cường và bất khuất hiếm thấy của thế nhân khiến nàng cũng bất giác thất thần.

“Sơ Tề.” Đàn xong một khúc, Cầm Yếu bỗng nhiên mở miệng, “Người thật đẹp.”

Đối với nam nhân mà nói thì đây chắc không được coi là khen ngợi, nhưng như vậy cũng đã khiến Sơ Tề đỏ mặt: “Tạ Quốc...” Giọng hần nghẹn lại, một lúc sau mới nói, “Cầm Yếu càng đẹp hơn.”

Hần ngốc thật, ngay cả khen ngợi cũng không biết, Sơ Tề vô cùng chán ghét bản thân. Không ngờ lại nghe “phì” một tiếng, Cầm Yếu đang cười với hần: “Vậy người có thích ta không?” Đối với câu hỏi ngoài dự liệu như vậy, Sơ Tề triệt để ngây ngốc, mặt hần đỏ bừng lên, một lúc lâu cũng không nói được câu nào. Cầm Yếu đứng dậy, cách thư án, nàng với tay xoa đầu hần, “Ta rất thích người.”

Sơ Tề ngẩng đầu nhìn nàng, si mê lạc mất bản thân.

Đêm đó Cầm Yếu và Sơ Tề ngủ chung một giường, chỉ là đắp chăn lặng yên ngủ, Cầm Yếu nói nam sủng nên như vậy, nàng nói được hần ôm rất ấm áp.

Sơ Tề lại một lần nữa lạc mất bản thân.

Có lẽ trên thế gian này thật sự có thần minh cũng không chừng, có lẽ Cầm Yếu thật sự là thần minh cũng không chừng, nếu không... tại sao ngay cả người như hần cũng có thể được cứu chứ...

93. Chương 93: Chương 93

Lễ tế trời đến gần, phủ Quốc sư ngày càng bận rộn, Cầm Yếu cũng thường nhập cung không thấy bóng dáng đâu. Nhưng mỗi ngày bất kể muộn thế nào Cầm Yếu cũng sẽ về phủ ngủ cùng hần.

“Sơ Tề, người khiến ta rất có cảm giác an toàn.”

Thật ra rõ ràng nàng mới là người cho hần cảm giác an toàn, khiến hần lần đầu tiên biết được rằng con người thật ra có thể sống một cách có tôn nghiêm như vậy.

Còn mười ngày nữa là đến Lễ tế trời, Lễ bộ đưa đến mười đồng nam đồng nữ, đây là tế phẩm hiến cho thần minh hôm đó, chúng được tắm rửa sạch sẽ trong phủ Quốc sư, sau mười ngày tịnh thân là có thể đưa đến Thiên đàn. Sơ Tề yên lặng nhìn Thần quan trong phủ Quốc sư ngày ngày đổ “Thánh thủy” lên người mười đứa trẻ, hẳn biết cái gọi là Thánh thủy chẳng qua là trong đó có bỏ mê hương khiến bọn trẻ cả ngày thần khí ngơ ngẩn, không thể khóc quấy.

Lễ tế trời ngày càng gần, mỗi đêm Cầm Yểu đều không ngủ được.

Đêm nay Cầm Yểu chưa hề nhắm mắt, nàng yên lặng ôm lấy cánh tay Sơ Tề, lúc sáng sớm đột nhiên khàn giọng hỏi: “Người có sợ ta không?”

Sơ Tề lập tức trả lời: “Không sợ.”

Cầm Yểu càng ôm chặt cánh tay hắn hơn: “Ừ, chỉ có người không sợ ta.” Đêm vắng yên tĩnh trở lại, lúc hẳn tưởng Cầm Yểu ngủ rồi thì lại nghe nàng nói: “Nhưng có lúc ngay cả ta cũng sợ bản thân mình.”

Sơ Tề ngẩn ra, lúc này hẳn mới biết thì ra trong lòng nữ nhân này cũng có sự sợ hãi, thì ra nàng bắt mặn với bản thân đến vậy. Hẳn không biết an ủi người khác thế nào, cũng không nói được những lời đẹp đẽ, ngơ ngẩn một lúc, hẳn chỉ học được dáng vẻ của nàng, nghiêng người xoa đầu nàng.

“Cầm Yểu... tốt lắm.”

Nữ nhân đang ngủ bên cạnh cứng đờ trong một khắc, sau đó xích lại gần, nhìn hắn một lúc trong bóng tối. Nàng hôn lên trán hắn: “Người đối với ta rất tốt. Thật sự rất tốt.”

Môi nàng hơi lạnh, nhưng giống như đốt lên một ngọn lửa trên mặt hắn. Trái tim trong ngực đập như muốn căng phồng lên. Cầm Yểu lại nằm quay lại, nhưng cảm xúc trong ngực hắn một hồi lâu cũng không thể nào bình ổn được.

Chết rồi...

Hắn nghĩ, ý nghĩ dơ bẩn trong đầu hắn không biết đã bắt đầu nhen nhóm từ lúc nào, điên cuồng chiếm cứ lấy nội tâm hắn, không thể vào vút bỏ được.

Cách Lễ tế trời còn bảy ngày, Thành Đông có hội hoa đăng, hôm đó Cầm Yểu về phủ Quốc sư từ sớm, hiếm khi nàng hứng chí như vậy, nàng giấu Thần quan đưa Sơ Tề âm thầm lên ra ngoài.

“Cầm Yểu, không có hộ vệ e là không ổn.” Hẳn lo nàng xảy ra chuyện.

Cầm Yểu cười: “Chẳng phải người là hộ vệ của ta đó sao?” Thấy nàng vui vẻ như vậy Sơ Tề không thể nào cự tuyệt, hẳn cảm thấy Cầm Yểu sống không vui vẻ như trong tưởng tượng của hắn, nhưng cuộc đời của nàng lẽ ra nên rứt rứt như vậy mới phải.

Lễ hội đủ có các loại hoa đăng sáng chói mắt, Cầm Yểu nắm tay hắn, đi giữa đám đông như một đôi tình nhân bình thường, giải đố, thả hoa đăng, Sơ Tề cảm thấy cuộc đời này của hắn chưa có giây phút nào yên ổn thoải mái như lúc này. Chỉ cần nhìn bóng dáng cách mình nửa bước trước mặt này thì đã có thể hạnh phúc cười tươi rồi.

“Bùm!” Pháo hoa lộng lẫy bùng sáng trên bầu trời, Cầm Yểu ngẩng đầu nhìn pháo hoa cảm thán: “Thật đẹp quá.”

Sơ Tề nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của nàng gật đầu tán đồng: “Ừ, đẹp thật.”

Cầm Yểu quay đầu nhìn hắn, bốn mắt tiếp xúc, giống như bị dính lại, không ai chủ động dời mắt, nhìn thấy tai Sơ Tề đỏ lên, Cầm Yểu cười nhẹ, hai tay vòng lấy cổ hắn, đôi môi hơi lạnh in lên cánh môi nóng bỏng của hắn.

Sơ Tề ngây ngốc ngẩn người, để mặc đầu lưỡi Cầm Yểu không nhanh không chậm xoay bên môi hắn, cảm giác ướt mềm khiến hắn bất giác mở miệng... muốn nếm trải mùi vị của nàng nhiều hơn...

Lúc này Cầm Yểu bất ngờ lui lại, tay Sơ Tề nắm chặt, cố nhịn sự thôi thúc muốn giữ nàng lại, chỉ nghe Cầm Yểu nói: “Sơ Tề, người tốt hơn, dịu dàng lương thiện hơn bất cứ người nào ta từng gặp.”

Lần đầu tiên có người dùng bốn chữ “Dịu dàng lương thiện” để hình dung hắn, tử sĩ chỉ biết nghe lệnh của chủ nhân hành sự, không được phép dịu dàng, cũng không thể nào lương thiện, hắn chỉ là một món đồ mặc người ta sắp đặt.

Cầm Yểu chà nhẹ bên má hắn rồi khẽ lui một bước, Sơ Tễ còn chưa kịp phản ứng thì bỗng thấy sau lưng nàng lóe ánh hàn quang, một thanh đại đao chém xuống vai nàng: “Yêu nữ họa quốc nạp mạng đi!”

Đồng tử Sơ Tễ co lại, vô thức đưa tay ra giật lấy nàng, nhưng thân hình Cầm Yểu khẽ xoay khiến tay hắn chỉ còn khoảng không. Hắn ngẩng đầu thấy Cầm Yểu một tay kẹp thanh đại đao, hổ khẩu chặn lưỡi đao lại, thanh đại đao sắc bén đó chẳng thể làm nàng mảy may thương tổn.

94. Chương 94

Sơ Tễ khựng lại, chợt thấy trong mắt Cầm Yểu vụt qua sắc đỏ, tay nàng nắm chặt, thanh đại đao to dày bị nàng bẻ như một tờ giấy, đẩy thanh đao ra, bước chân nàng khẽ động chộp lấy cổ họng kẻ tập kích, sắc mặt nam tử cao to lập tức tím xanh, chân nhũn ra quỵ trên đất, Cầm Yểu lạnh giọng: “Ai phái người tới.”

Trong lời nói có sát khí mà Sơ Tễ chưa từng được chứng kiến.

“Yêu nữ... người người đều muốn diệt...” Nói xong đầu người đó ngoẹo đi, miệng chảy ra một dòng máu đen dính trên cánh tay trắng như tuyết của Cầm Yểu, để lại một dấu vết chường mắt, hắn đã nuốt độc tự tận.

Thấy có kẻ chết, người xung quanh lập tức hoảng loạn tản đi.

Cầm Yểu buông tay, dòng máu ấm nóng dính trên cánh tay theo ngón tay nàng tí tách nhỏ xuống đất. Cầm Yểu khựng lại nhìn thi thể trên đất một hồi, thân hình bỗng nhiên bắt đầu run lên, nàng muốn lấy khăn tay trong tay áo, nhưng sờ soạng một hồi lâu vẫn không thấy.

Sơ Tễ sực tỉnh bước tới phía trước, dùng tay áo mình lau sạch vết máu trên tay Cầm Yểu. Đến khi tay áo hắn bẩn hết, thân hình Cầm Yểu càng run rẩy mạnh hơn, nàng kéo áo Sơ Tễ, sắc mặt trắng xanh. Trong lòng chợt đau nhói, Sơ Tễ cắn chặt răng, đặt tay lên lưng Cầm Yểu ôm nàng vào lòng vỗ nhẹ: “Đừng sợ, Cầm Yểu, đừng sợ.”

Một lúc sau thì người của quan phủ đến, trông thấy Cầm Yểu không ai dám nói nửa lời, âm thầm kéo thi thể đi rồi đưa nàng về phủ Quốc sư.

Cầm Yểu tắm hết hai canh giờ, nhưng máu tanh trên cánh tay giống như không thể nào rửa sạch được, cảm giác dính dính cứ luôn đeo bám trong đầu, giống như tơ nhện, càng lúc càng bám chặt lấy nàng. Về đến phòng, Sơ Tễ lập tức đứng dậy, hắn nhìn nàng, trong mắt ẩn chứa sự lo lắng không dám nói.

Cầm Yểu cười: “Sơ Tễ, đàn một khúc nhạc cho ta nghe đi.”

Tiếng đàn du dương, trong thanh âm chứa cảm xúc thấp hèn không dám nói của hắn, Cầm Yểu đều nghe hết, nàng cười nhưng tay lại nắm chặt thành quyền, chặt đến trắng xanh, hết khúc nhạc, ánh mắt Sơ Tễ dịu dàng rơi trên người nàng, không ngờ lại nghe Cầm Yểu nhẹ giọng nói: “Sơ Tễ, ngươi rời khỏi phủ Quốc sư đi.”

Ngón tay khẽ động, dây đàn run rẩy phát ra âm thanh chói tai. Hắn im lặng hồi lâu rồi khàn giọng hỏi: “Tôi... có chỗ nào làm chưa tốt sao?”

Trên mặt Cầm Yểu vẫn treo nụ cười, nhưng giọng nói lạnh đi: “Ngươi không bảo vệ được ta, phủ Quốc sư không cần kẻ vô dụng.” Sơ Tễ cup mắt, đối diện với chỉ trích như vậy hắn không cách nào phản bác, “Ngươi đi đi, đi ngay đêm nay.” Nói xong nàng một mình về giường nằm trong trướng.

Nghe tiếng bước chân Sơ Tễ rời đi, tiếng cửa đóng nhẹ rít lên, bàn tay giấu trong chăn của Cầm Yểu bóp chặt đến bật máu.

Một đêm không ngủ, sáng sớm hôm sau, Cầm Yểu bộ dạng bơ phờ mở cửa, thấy một nam nhân cao to đang quỳ phía trước, một đêm hứng gió phơi sương khiến đầu tóc y phục của hắn ướt đẫm, thấy Cầm Yểu mở cửa, thần sắc hắn hoảng hốt, bất an và bàng hoàng giấu sâu trong mắt vụt qua, hắn khẩu đầu thật mạnh,

phủ phục trên đất, hấn đặt mình ở một nơi thấp hèn như bụi đất, khàn giọng nói: “Sơ Tể vô dụng, nhưng xin Quốc sư...” Giọng hấn chợt dừng lại, dường như không biết nên nói tiếp thế nào.

Sự giáo dục của tử sĩ cho hấn biết, không thể có thỉnh cầu với chủ nhân, bất luận đó là mệnh lệnh gì thì điều hấn có thể làm chỉ là phục tùng. Nhưng lần này hấn không thể nào thuyết phục bản thân cứ vậy mà rời đi. Dù là tuyệt vọng, hấn cũng muốn ở bên nàng, dù là mỗi ngày chỉ có thể nhìn nàng từ xa một lần cũng đủ rồi.

Cầm Yểu ngậy ra nhìn hấn hồi lâu, sau đó xoay đầu, lạnh lùng lướt qua bên cạnh hấn: “Cút ra khỏi phủ Quốc sư, đừng để ta nói thêm lần nữa.”

“Cầm Yểu...” Sơ Tể thất thanh, “Chuyện gì tôi cũng có thể làm... xin đừng bỏ tôi.” Giọng hấn thấp dần, vì hấn biết hấn không có căn cứ gì để nói như vậy.

Cầm Yểu quả nhiên bỏ đi không ngoảnh đầu. Ánh sáng trong mắt Sơ Tể lụi tắt, hấn ngậy gốc quỳ nguyên tại chỗ, ngoài việc này hấn không nghĩ ra cách nào khác, chỉ có thể cầu xin nàng đừng xua đuổi hấn, đừng vứt bỏ hấn. Chỉ thấp hèn như vậy thôi.

95. Chương 95

Lúc ở trong cung Cầm Yểu nghe thấy Thần quan đến báo, nói Sơ Tể vẫn quỳ trước cửa phòng nàng. Cầm Yểu im lặng hồi lâu, bỗng nhiên nói với Hoàng đế sau rèm trường trùng trùng: “Bệ hạ, Cầm Yểu có chuyện thỉnh cầu.”

Nam nhân sau rèm ho vài tiếng rồi khàn giọng nói: “Thỉnh cầu của Quốc sư Trẫm sẽ đáp ứng.”

“Cầm Yểu muốn xin một nam sủng có thể đánh đàn, dung mạo tinh tế, thông minh lanh lợi.”

“Khụ khụ! Ha ha, được, người như vậy thì Quốc sư cần bao nhiêu Đại Tấn có bấy nhiêu!” Hoàng đế vẫy tay bảo đại thái giám lui xuống tìm người, Cầm Yểu cup mắt lấy binh sứ trong tay áo đổ ra một viên đan dược, đặt trong chén vàng bảo Thần quan dâng lên cho Hoàng đế, nàng lạnh giọng nói: “Vậy thì đa tạ Bệ hạ.”

“Mạng của Quả nhân là do Quốc sư cứu, chuyện nhỏ như vậy Quốc sư hà tất phải cảm tạ.”

Lúc Cầm Yểu về đến phủ Quốc sư, biết Sơ Tể vẫn còn quỳ trước cửa phòng mình. Nàng vẫy tay gọi nam sủng xin từ chỗ Hoàng đến đến, nàng dựa nửa người vào lòng nam sủng, nhẹ giọng nói: “Người dìu ta vào trong.”

Người này thông minh hơn Sơ Tể nhiều, hấn biết làm thế nào để khiến người khác vui vẻ, tay hấn nhẹ ôm eo Cầm Yểu, thân mật đi vào phủ Quốc sư, từ ngoài cửa nội viện Cầm Yểu đã nhìn thấy bóng dáng Sơ Tể cúi đầu quỳ dưới đất. Tay nàng nắm chặt đến đau tay nam sủng.

“Quốc sư, nhẹ một chút được không?” Trong miệng nam sủng thổi ra một làn gió ấm áp, Cầm Yểu nhàn nhạt nói: “Người ngoan ngoãn theo ta vào phòng là được.”

Nàng không thèm liếc mắt một lần, ôm nam sủng bước vào phòng, Sơ Tể quỳ ở đó giống như không khí, không thu hút bất kỳ ánh mắt nào của Cầm Yểu. Nhưng nam sủng kia thì lại kì quái nhìn hấn. Trong mắt ẩn chứa sự mỉa mai khiến Sơ Tể bất giác nắm chặt tay, rồi sau đó lại bất lực thả ra.

Hấn... có tư cách gì để đổ kị chứ.

Trong phòng yên tĩnh một hồi rồi truyền đến tiếng đàn du dương, người đó đàn hay hơn hấn rất nhiều.

Đêm dần khuya, tiếng đàn trong phòng chợt dứt, ánh nến lụi tắt, Sơ Tể dường như có thể tưởng tượng ra được cảnh họ ôm nhau ngủ. Bây giờ hấn chẳng có chút tác dụng nào cả, nam nhân này tốt hơn hấn rất nhiều, hấn thật chẳng có lý do gì để ở lại. Hấn nghĩ, đối với Cầm Yểu có lẽ bất kì ai đều có thể thay thế hấn, nhưng đối với hấn thì không ai có thể thay thế được Cầm Yểu.

Nhưng có thể có cách gì chứ... Hấn đã bị vứt bỏ rồi.

Thần sắc trong mắt Sơ Tể hoàn toàn lụi tắt, hấn nhắm mắt trán chạm nhẹ xuống đất, bái lạy trước cửa, sau đó đứng dậy loạng choạng rời đi.

Cầm Yểu chặt đứt xiềng xích trên chân hần, cho hần tự do, nhưng nàng lại tước đoạt đi tự do của hần. Nghĩ cũng phải, thần minh sao có thể cứu người như hần chứ...

Nghe bước chân ngoài cửa dần dần biến mất, Cầm Yểu ngồi đối diện với thư án im lặng không lên tiếng. Nam sủng cười nói: “Quốc sư đột nhiên thối tất nên có phải vì tiểu nhân đàn không hay không?” Trong bóng tối, Cầm Yểu tìm được bàn tay đang để trên cây đàn của đối phương rồi đẩy ra.

“Không sai, không hay, trong tiếng đàn toàn là giả dối nịnh bợ và tham niệm nặng nề, khúc nhạc người đàn không bằng một phần vạn của hần, không đáng lọt vào tai.” Lời này khiến sắc mặt nam nhân trắng xanh, Cầm Yểu lạnh lùng nói: “Người đi đi, ta không cần người nữa.”

96. Chương 96

Hôm Lễ tế trời, Cầm Yểu mặc lễ bào to rộng màu trắng bước lên bậc thang dài của Thiên đàn.

Thật là mĩ mai, rõ ràng là một lễ tế vô cùng dơ bẩn nhưng lại dùng màu sắc thuần khiết như vậy. Mười đồng nam đồng nữ bị đánh thuốc mê đặt trên Thiên đàn, trên người chúng cũng là y phục trắng như tuyết, chờ đợi sự kêu gọi của trời. Cầm Yểu rửa sạch tay đón lấy trủy thủ từ tay Thần quan. Nàng sẽ dùng trủy thủ này để đâm vào ngực bọn trẻ, móc sống tim của chúng ra cúng tế cho trời.

Thanh đao chỉ thẳng lên trời, các Thần quan tấu nhạc tế lễ, gương mặt Cầm Yểu không biểu cảm, vung đao đâm xuống...

Bỗng lúc này một mũi tên dài không biết từ đâu bắn tới, cắm thẳng vào cổ tay nàng, trủy thủ rơi xuống đất, cổ tay Cầm Yểu máu chảy như suối, nàng cau mày rút mũi tên dài đâm vào tận xương ra, nhìn về phía Thái tử đang đứng bên phải của Thiên đàn, hần có thể... làm tổn thương nàng sao!

Có binh khí lại có thể làm tổn thương được thân thể bất tử bất diệt này sao...

Cầm Yểu không biết trong lòng mừng hay lo, trong lúc cảm xúc hỗn loạn, nàng cố sức định thần.

Hoàng đế bệnh liệt giường đã lâu, lệnh cho Thái tử giám sát Lễ tế trời, nhất định hần không ngờ rằng con trai hần cũng có lòng mưu phản. Người thích sát Quốc sư lại là Thái tử, các Thần quan trên Thiên đàn đều ngây ra, Cầm vệ quân dưới Thiên đàn lập tức rút kiếm, đồng loạt vây lấy các Thần quan đang bị nhốt trên Thiên đàn. Thái tử rút kiếm chỉ về phía Cầm Yểu: “Yểu nữ họa quốc hại dân, mê hoặc Phụ vương ta, nguy hại cho xã tắc ta! Hôm nay ta phải thay trời hành đạo, trừ đi mầm họa người!”

Cầm Yểu nhìn mười đứa trẻ đang nằm dưới đất, cổ tay nhỏ máu chuyển hướng, không để máu của mình làm bẩn tấm thân trắng tinh của chúng.

“Được thôi.” Cầm Yểu nghĩ, dù sao nàng cũng chán ghét cuộc sống và con người mình rồi, nàng hướng về phía Thái tử, dáng vẻ thản nhiên nhưng khiến cho tất cả mọi người có mặt khiếp sợ không dám cử động. Cầm Yểu đứng giữa Thiên đàn, giang hai cánh tay, thanh âm lạnh lùng mang một tia giải thoát khó phát giác, “Xin Thái tử ban cho Cầm Yểu được chết.”

Gió lạnh đầu thu thổi qua Thiên đàn, thổi phồng áo bào to rộng của Cầm Yểu, nàng như một con diều, chỉ chờ có người cắt đứt dây buộc để nàng có thể theo gió bay đi.

Thái tử cười lạnh: “Được, ta sẽ toại nguyện cho người.”

Hần gương cung tên bắn thẳng về phía Cầm Yểu lần nữa. Cầm Yểu nhắm mắt, trong lúc sống chết, trước lúc giải thoát nàng bỗng nhiên nhớ lại đôi mắt trong suốt đã nhìn thấy giữa ngày hạ đó, Sơ Tễ, Sơ Tễ, mong rằng cuộc đời hần sau này có thể thật sự như vũ hậu sơ tễ, không còn sương mù.

Tiếng mũi tên rít lên xé gió bay tới, bỗng nhiên Cầm Yểu cảm thấy người mình nghiêng đi, nàng được một hơi thở quen thuộc ôm vào ngực, người đó ôm theo nàng lăn mấy vòng trên đất, một mũi tên sắc nhọn sượt qua tai Cầm Yểu cắm trên mặt đất.

Cầm Yểu mở mắt, không dám tin mà nhìn Sơ Tễ. Hần dùng trên người nàng, đầu che mắt ánh nắng trên đỉnh đầu, phủ lên nàng một bóng râm an toàn: “Sao... người lại tới đây!”

Sơ Tễ im lặng hồi lâu, nhỏ giọng đáp: “Ta chỉ muốn đến nhìn nàng hoàn tất Lễ tế trời rồi đi, ta nói ta là... nam sủng của nàng nên họ cho ta đứng dưới Thiên đàn xem lễ.”

Cầm Yểu ngạc nhiên. Cầm giác được tay Sơ Tễ nhẹ xoa đầu mình: “Cầm Yểu đừng sợ, ta bảo vệ nàng xong... rồi sẽ rời đi.”

97. Chương 97

Sao hắn lại ngốc như vậy, rõ ràng nàng đã gắng sức bảo hắn trốn đi rồi mà: “Ta không cần người bảo vệ.” Cầm Yểu cố nén giọng, lạnh lùng nói, “Cầm Yểu là cầm yêu, ta là yêu quái hại người, ta đáng chết.”

Tay Sơ Tễ vẫn đặt trên đỉnh đầu nàng: “Cầm Yểu không thích hại người.”

Cầm Yểu cười lạnh: “Làm sao người biết. Lúc đầu ta cứu người chẳng qua là để ăn tim người thôi.”

“Ừ.”

“Mỗi ngày nằm cùng người là để hút dương khí của người.”

“Ừ.”

Giọng Cầm Yểu không nén nổi xao động: “Người nghe có hiểu không, ta là yêu quái! Người muốn sống thì lập tức rút đi thật xa cho ta! Đừng để ta nhìn thấy người nữa!”

Sơ Tễ im lặng một hồi rồi lại xoa đầu Cầm Yểu: “Ta không sợ yêu quái, cũng không sợ nàng hại ta, ta chỉ sợ nàng đuổi ta đi, nhưng nàng đã đuổi ta đi rồi... nên ta không còn gì để sợ nữa.” Hắn đang nói bỗng cổ họng khê động, một dòng máu ấm nóng chảy ra từ khóe miệng, tí tách nhỏ xuống khuôn mặt trắng xanh của Cầm Yểu.

Sơ Tễ dùng tay vung về giúp nàng chùi máu trên mặt, nhưng càng chùi càng làm nhòe mặt nàng, Sơ Tễ bắt lực: “Xin lỗi.” Cầm Yểu ngậy ra một lúc rồi ngón tay run rẩy phủ lên tấm lưng dày rộng của Sơ Tễ, chỗ đó ướt đầm một mảng, có một mũi tên lạnh lẽo đang cắm thẳng vào lưng hắn.

Thì ra lúc này Thái tử bắn hai mũi tên, một mũi cắm bên tai Cầm Yểu, một mũi cắm trên lưng Sơ Tễ. Cầm Yểu bắt đầu không nhận được mà run rẩy, nàng hoảng hốt ngồi dậy muốn xem thương thế của Sơ Tễ nhưng lại bị hắn ôm chặt dưới thân. Lúc này yêu lực bá đạo không biết chạy đi đâu hết, Cầm Yểu hoảng hốt: “Sơ Tễ, Sơ Tễ, người dậy đi, để ta xem cho người.”

“Nàng phải bình an.”

“Ta rất bình an, để ta xem người trước đã!”

“Cầm Yểu, ta luôn... vô dụng.” Sức lực trên người Sơ Tễ dần dần biến mất, hắn không chống được thân hình, chỉ đành nhè nhẹ ngã xuống ngực Cầm Yểu, “Nhưng ta biết, Cầm Yểu nhất định có thể sống tiếp. Nàng xinh đẹp và dịu dàng như vậy, nàng nên... nàng đáng sống một cuộc sống tốt đẹp hơn, thấy được ánh nắng tươi sáng hơn, ngắm được những bông hoa rực rỡ hơn, tự do như ngọn gió... sống cuộc sống đầy màu sắc.”

Đó là cuộc sống mà hắn hằng hướng đến, nhưng sau khi gặp Cầm Yểu, hắn chỉ hướng về nàng.

“Giết yêu nữ ngay lập tức!” Thái tử vừa hạ lệnh thì Cẩm vệ quân liền vây lấy Cầm Yểu, mũi thương sắc nhọn hướng về phía Cầm Yểu.

Cầm giác hơi thở của người trong lòng ngày càng yếu, đôi tay Cầm Yểu ôm chặt lấy hắn. Đời này của nàng vì sống nên đã sống, tay đầy máu tanh, dơ bẩn đến mức khiến nàng ghét bỏ bản thân, nhưng lại có một nam nhân nói nàng dịu dàng, cung phụng nàng như thần thánh, cam tâm tình nguyện chết vì nàng, chỉ vì lúc họ gặp nhau lần đầu, nàng nhất thời hứng thú làm bừa, nàng chưa từng cứu Sơ Tễ, là hắn đã cứu nàng.

“Chàng luôn đối xử với ta tốt như vậy.” Sát khí bức người từ bốn phương tám hướng ập đến, Cầm Yểu chỉ ôm Sơ Tễ lặng lẽ nói, “Chàng luôn đối xử với ta tốt như vậy nhưng sao ta lại nỡ khiến chàng thất vọng, nỡ khiến chàng tổn thương thêm lần nữa.”

Trên Thiên đàn bỗng nổi gió lớn, người cả Kinh thành đều nghe thấy tiếng huyền cầm vắng vắng, đến lúc người trên Thiên đàn sức tĩnh thì một yêu một nhân ôm nhau kia đã không còn bóng dáng.

“Thương mộc Yêu cầm, ăn tim người, bụng đói mà hóa ma. Bất tử bất diệt, đao thương bất nhập.” Nữ nhân áo trắng thấp giọng niệm nhẹ, nàng lấy trong áo ra một cây bút lông, “Con quỷ của người ta thu đi rồi.”

Đầu bút nhẹ điểm vào mi tâm Cầm Yếu, một đốm sáng vàng dính trên đầu bút của Bạch Quỷ, bị nàng thu vào trong áo.

Sắc mặt Cầm Yếu hơi trắng: “Bạch Quỷ cô nương, đa tạ.”

Bạch Quỷ im lặng hồi lâu: “Thật ra nếu chờ đến sau khi người hóa ma ta vẫn có thể thu đi nội đan của người.”

“Cũng mấy ngày nữa thôi.” Cầm Yếu cười nói, “Trong một năm sau khi Sơ Tể ra đi này, ta đã nhìn đủ ánh mặt trời tươi sáng, thưởng thức đủ các đóa hoa rực rỡ, đời này chưa từng tự do như vậy. Ta đã mãn nguyện lắm rồi.” Nàng sờ bụng, “Nếu chờ thêm mấy ngày nữa thần trí ta mất hết, hóa thành ma, lại làm hại mạng người nữa thì không tốt lắm. Ta muốn sạch sẽ đi xuống gặp Sơ Tể.”

Bạch Quỷ thu bút vào tay áo, giọng nói bay trong gió: “Bên cầu Nại Hà, cạnh đá Tam Sinh, hẩn nhất định không nỡ bỏ người đi trước đâu.”

Cầm Yếu cười nhạt, quay đầu nhìn ngôi mộ trong đám hoa, nàng biết, Sơ Tể sẽ không bao giờ bỏ nàng đi trước, sau này nàng cũng sẽ không bỏ lại hẩn nữa.

98. Chương 98

Trong biển lửa rừng rực, giọng nói ôn hòa của nam nhân như còn vang vọng bên tai: “Hãy sống tiếp cho thật tốt.”

Nàng choàng tỉnh, bầu trời đầy sao lấp lánh, làm gì có ngọn lửa thiêu đốt nào, nhưng cảm giác ngột thở trong tim như vẫn còn đó, khiến nàng bắt giác cau mày. Vẫn là giấc mơ kia, nhưng nàng đã bắt đầu dần dần không còn nhớ được dáng vẻ của người đó, năm tháng âm thầm nhưng giết người vô hình còn hơn ánh đao bóng kiếm.

Bạch Quỷ ngồi yên lặng ngẩng đầu nhìn Ngân hà trên bầu trời, trăm năm, ngàn năm, rốt cuộc đã một mình đi qua bao nhiêu năm tháng nàng cũng không nhớ nữa, cũng may là trước khi quên hết tất cả, nàng đã thu hết một trăm con quỷ, một trăm chấp niệm này rồi.

Bạch Quỷ đi vào trong khu rừng chướng khí miên man, cây khô cỏ hoang che mắt con đường nhỏ lên núi, lâu rồi không tới, nàng tìm một hồi mới thấy đường lên núi.

La Phù sơn không cao, chỉ một lúc đã lên tới đỉnh núi.

Nàng ngẩng đầu nhìn, dưới bầu trời đầy sương là một cây dung* lớn đã chết khô, rễ cây um tùm lằng lẽ chiếm cứ nơi đó, thân cây thẳng đứng, cành khô tỏa ra bốn phía, bày ra một tư thế thê lương. Có thể tưởng tượng được lúc cây dung này còn sống thì ở đây là một mảng bóng râm.

*Cây Banyan

Bạch Quỷ bước lên một rễ cây lớn, đến bên thân cây thô to, nàng sờ thân cây cup mắt, thần sắc khó đoán.

Nguyện vọng nhiều năm cuối cùng hôm nay đã có thể kết liễu, nàng không biết mình nên có biểu hiện gì.

Yên lặng đứng một hồi, nàng lấy trong tay áo ra cây bút lông đã thu một trăm con quỷ, dùng nó nhẹ viết chữ “Sống” lên thân cây. Chữ viết không thấy dấu vết này lập tức phát ra tia sáng dịu nhẹ, thân Bạch quỷ bút nứt ra một đường, sau một tiếng vang giòn, cây bút trong tay Bạch quỷ hóa thành tro bụi theo gió bay đi, phiêu lãng không thấy tăm tích, còn chữ “Sống” từ từ chìm vào trong thân cây, cây dung như đã chết này dường như có mầm sống mùa xuân, trên cành khô từ từ đâm chồi, mầm sống tỏa vào trong đất. Như được một cơn mưa tắm gội, chướng khí nồng đậm trên núi tan hết, mặt đất mọc đầy hoa cỏ xanh mướt, cả ngọn La Phù sơn như có sức sống mới.

Ngẩng đầu nhìn cây dung cành lá sum xuê, ký ức xa xưa bị phong tỏa trong đầu Bạch Quỷ như được cởi bỏ muôn ngàn lớp khóa, hiển hiện rõ rệt trong đầu nàng, rất nhiều năm trước, nàng và Dung Hề gặp nhau tại đây.

Lúc đó toàn thân nàng đầy máu, mặt tràn ngập sát khí, hấn lại bạch y phiêu dật, môi điểm nụ cười.

“Nào, ta bảo vệ nàng.”

99. Chương 99

Đức phật cho nàng Bách quỷ bút nói rằng, nguyện vọng duy nhất Bách quỷ bút không thể thực hiện, đó là không thể khiến người chết sống lại. Sinh tử là chuyện thiên kinh địa nghĩa, không ai có thể làm trái. Cho dù kẻ mà nàng muốn sống lại không phải là người mà là thần minh, sơn thần.

Bạch Quỷ dựng một ngôi nhà nhỏ bên cây dung lớn rồi ở đó. Ngày ngày ở bên cây dung chờ nó hóa linh*.

*Có linh hồn.

Sau khi hết bốn ba tứ phương, bận rộn thu thập chấp niệm, cuộc sống của Bạch Quỷ đột nhiên trở nên thanh nhàn, nàng bắt đầu thường nhớ lại quá khứ, nàng và Dung Hề gặp gỡ, quen biết, rồi cuối cùng sinh tử cách biệt.

Lúc đó sau khi Dung Hề vì cứu nàng mà chôn thân biển lửa, Bạch Quỷ cảm thấy cuộc sống không còn ý nghĩa nữa, nhưng sau khi thu được một trăm con quỷ, một trăm loại chấp niệm, nàng quay đầu nhìn lại, đau khổ và tình yêu kia đã hóa thành mây khói.

Nàng ở La Phù sơn nhưng không còn cố chấp việc gặp lại Dung Hề, nhưng đời này của nàng cũng không cầu mong gì nữa.

Sau khi Bách quỷ bút biến mất, sinh mạng của nàng cũng bắt đầu chậm chậm trôi đi, mười năm, hai mươi năm, ba mươi năm. Đối với nàng xưa kia, thời gian chỉ là một cái búng tay, nhưng bây giờ thời gian lại khắc trên thân thể nàng những dấu vết không thể xóa nhòa. Nhìn mình ngày một già đi, cây dung cũng chưa từng có hiện tượng sinh ra một Sơn thần.

Bạch Quỷ biết, muốn La Phù sơn vừa mới khôi phục linh khí lại sinh ra Sơn thần thì có lẽ phải chờ thêm một trăm năm, ngàn năm, vạn năm, thậm chí vĩnh viễn cũng không chờ được. Nàng không có sinh mạng vĩnh hằng, chỉ đành lặng lẽ chờ đợi, nhưng chờ đợi ít ra cũng là một thứ hi vọng.

Đối với nàng thì chờ đợi đã không còn ý nghĩa đơn giản là muốn gặp Dung Hề nữa.

Mỗi một bình minh hoàng hôn, xuân hạ thu đông mỗi năm trong mắt nàng đều có vẻ đẹp khác nhau. Lúc này nàng mới hiểu lúc Dung Hề biến mất khi xưa đã nói với nàng “Hãy sống tiếp cho thật tốt” rốt cuộc ẩn chứa ý gì. Thì ra nam nhân ôn văn nho nhã đó nhìn thấu được nàng đến vậy.

Năm này qua năm nọ, câu chuyện về một bà lão trên La Phù sơn đã bị người dưới núi lan truyền loạn xạ. Bạch Quỷ vẫn mỗi ngày ngồi trên ghế dựa* trong sân thưởng thức cảnh sắc của trời đất, nhưng sinh mạng rồi cũng có lúc tận.

*Cái ghế có thể lắc tới lắc lui

Một buổi chiều rực nắng, Bạch Quỷ trên ghế dựa trong sân từ từ nhắm mắt, bỗng nhiên dường như nàng thấy có một đứa trẻ từ trên cây dung nhảy xuống, nó chạy đến bên cạnh nàng ngó nghiêng một hồi rồi hỏi: “Người là ai? Tại sao luôn ở bên cạnh ta?”

Bạch Quỷ cười nhẹ: “Nếu người thấy bà lão này phiền phức thì sau này ta không ở bên người nữa có được không?”

Cậu bé nghĩ một hồi rồi lắc đầu: “Người cứ ở bên ta đi, không sao hết.”

“Nghỉ một lúc thôi.” Giọng Bạch Quỷ từ từ thấp dần, “Bao nhiêu năm rồi, hãy để ta nghỉ một lúc, rồi đổi thành một hình dáng khác đến thăm người.”

Thế giới dần tối.

Nhưng cũng may là trời đất nhân từ, hoàn thành nguyện vọng cuối cùng của nàng.

100. Chương 100

Trăm năm sau.

Bạch Nha toàn thân đầy máu chạy vào La Phù sơn, đường lên núi gian nan cuối cùng cũng tới đỉnh, nàng thấy dưới cây dung già có một căn nhà gỗ cũ nát. Lòng nàng chấn động, có một cảm giác quen thuộc đến kì lạ.

Người truy sát sau lưng nàng không biết đã mất dạng từ lúc nào. Bạch Nha hiếu kỳ đi vào khoảng sân được hàng rào gỗ bao bọc, cứ thêm một bước thì cảm giác quen thuộc lại càng mạnh mẽ hơn, đi đến trước căn nhà, còn chưa đẩy cửa vào trong thì sau lưng truyền đến giọng nam nhân:

“Nàng về rồi à.”

Bạch Nha kinh ngạc quay người lại, thấy một nam nhân áo trắng không biết đứng sau lưng nàng từ lúc nào. Gió núi thổi qua, lá cây dung chạm vào nhau phát ra tiếng xào xạc, giống như có một tinh linh đang cười trên đó.

Bạch Nha đề phòng nhìn hắn, nhưng hắn lại cười dịu dàng: “Không sao, ta bảo vệ nàng.”

Nắng xuân ấm áp rực sáng trong đôi mắt, Bạch Nha bỗng thất thần, không biết tại sao lại thốt lên: “Ừ, ta về rồi.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bach-quy-tap>